

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEMLOCK & SILVER

T. KINGFISHER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *A SORCERESS COMES TO CALL*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HEMLOCK & SILVER

T. KINGFISHER

TOR

voRruBLISHING GROUP
NEW YORK

[Okumaya Başla](#)

[İçinde](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni yayınlar
ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak
için

haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi ziyaret edin. -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için
[buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda okuyabilmeniz için Dijital Hak Yönetimi yazılımı (DRM) uygulamadan size sunmuştur. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı, kişisel cihazlarınızda okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillanusa.com/piracy.

Sergei için

BÖLÜM 1

Kral, karısını öldürdüğünü bana haber vermek için geldiğinde zehri yeni içmiştim.

Zehir, çan yılanı zehrinin damıtılmış bir ürünüydü ve bazı insanların tütün çekmek için kullandıkları gibi bileğimden çıkardığımda sinüslerimi yaktı. Kral, orta boylu, kumral saçlı, yüzünün yanlarında derin çizgiler olan yorgun bir adamdı. Damıtma odasının kapısından içeri girdiğinde onu ilk başta tanıyamadım. Neden tanıyayım ki? Kral, uzun bir masanın başında ya da tahtında oturan, uzaktan gördüğüm biriymi. Bağlamı olmadan, kapıyı çalmadan içeri giren, sadece iyi giyimli bir adamdı.

Yine de, bana çok tanıdık geliyordu ve belki de babamın arkadaşlarından biri olduğunu düşündüm, bu yüzden sadece "Bir dakika bekleyin lütfen" dedim ve ince tahta saplarından biberiye yapraklarını ayıklamaya devam ettim. (Biberiyeyi her zaman engerek zehri kokladıktan sonra işlerim. Biberiyenin kokusu, zehrin korkunç yanık kokusunu gidermeye yardımcı olur.

Sonra kafamın içindeki küçük bir ses fısıldadı: "*Bir dakika lütfen, Majesteleri.*" Ve tanıma anı soğuk su gibi üzerime çöktü.

Kapıdaki adama doğru döndüm. Profilden durmadığı için yüzünün madeni paraların üzerinde basılı olanla aynı olup olmadığını göremedim, ama tanrım, başında ince gümüş bir taç vardı ve bunu kraliyet ailesi dışında kimse takmazdı. Bu da demek oluyordu ki, o gerçekten kraldı, ama benim çalışma odamda duruyordu ve burada işi yoktu. Ve ben az önce ona beklemesi emrini vermiştim.

Panikledim ve reverans yapmaya çalıştım, ama eteğimi tutarken biberiyeyi düşürdüm ve yapraklar eteğimin üzerine dökülerek yapışkan özsuyla kumaşa yapıştı.

"Majesteleri," diye boğuk bir sesle söyledim. Ağzım o kadar kurumuştu ki, dilimin damağıma süründüğünü duymayı bekliyordum. "Özür dilerim. Tanımadım..."

tanımadım... Yani, beklemiyordum..." Profilini görebilmek için yan dönmesini isteyebilir miydim? Hayır, muhtemelen olmaz.

Kızgın görünmüyordu. Ben eteğimi boşuna silkelerken hafifçe gülümsedi. "Anja Hanım?" diye sordu.

Başımı salladım. O benim adımdı, ama ne derse desin başımı sallamazdım, buna yemin edemem.

"Karıma öldürdüğümü duymuşsunuzdur," dedi dul kral. "Doğru. Ben yaptım."

Sözler bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bir farenin ciyaklaması ya da bir böceğin tıklaması gibiydiler. Sinüslerim zehirle dolmuş, zihnim tamamen boşalmış halde krala bakakaldım.

Neden buraya gelmiş? Babam, bazen krala ekonomik konularda danışmanlık yapan önde gelen tüccarların konseyinin bir üyesiydi, ama her zaman kralın yanına giderdi, tersi olmazdı. *Babam dönene kadar onu eğlendirmem mi gerekiyor?*

Hayır, bu saçmalıktı, babamın dönüşüne daha bir hafta vardı. Ve bu adam, toz halindeki kurşunun tehlikeli özellikleri üzerine bir tezle eğlendirilecek birine benzemiyordu. Her neyse, hizmetçi onu en iyi odaya yerleştirmeli, şarap getirmeli ve beni çağırmalıydı, sanki ben onunla eşitmişim gibi kralı buraya getirmemeliydi. Ve personel bunu biliyordu —en azından teorik olarak, benim kadar krallarla pratik deneyimleri olduğunu sanmıyordum—yani ya gizlice girmişti ya da beni görmek istemişti ve her iki senaryo da hiç mantıklı gelmiyordu.

Belki zehirin panzehiri ya da zehirlenmeyi önleyecek bir şey istiyor? Mantıklı olabilecek tek şey buydu, ama neden bir haberci gönderip kendisi gelmişti? Kralların emirlerini yerine getirecek adamları vardı. Kral olmak istemek için aklıma gelen birkaç nedenden biri buydu.

"Ee?" dedi.

Ona gözlerimi kırptım. "Ne, Majesteleri?"

Hızlı ve sabırsız bir hareket yaptı. "Karımı öldürdüğüm söylentileri. Sana söyledim, doğru."

Böyle bir ifadeye cevap vermek çok zor. En iyi halimde olsaydım bile, o bir kral olmasaydı bile, ne diyebilirdim ki? Üstelik, böyle bir şey duymamıştım. Kraliçenin birkaç ay önce öldüğünü biliyordum

, hepsi bu kadar. Dedikodular, krallardan biraz daha sık iş odama ulaşıyordu.

Eğer olması gereken kişi olsaydım, kızardım. Birinin, sırf kral olduğu için, katil olduğunu ilan edip herkesin gülümsemesini ve onaylamasını beklemesi doğru değildi. İyi ve dürüst bir insan, haklı bir öfkeyle dolardı. Ama kalbim zehirden dolayı hızla atmaya başlamıştı ve zihnim bulanıklaşmıştı. Her şey o kadar kafa karıştırıcıydı ki, sanki bir partide hafifçe ilginç bir şey söylemiş gibi "Ah?" dedim. Beynimin bir kısmı "*Ah, Majesteleri?*" *demeliydim* diyordu, geri kalanı ise kafamın içinde küçük daireler çizerek, aptallığım yüzünden idam edilecek miyim diye merak ediyordu. Kralın idamlara meyilli olduğunu hiç duymamıştım, ama bir dakika öncesine kadar karısını öldürdüğünü de hiç duymamıştım.

Beni idam ettirecek gibi görünmüyordu. Yorgun ve bitkin görünüyordu ve ağzının iki yanındaki derin çizgiler madeni paralarda görünmüyordu. Kıpırdanmıyordu, ama ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu, endişeli erkeklerin endişeli ve endişeli olmaya alışkın olmayanların endişeli olduğu gibi. "Bunu halletmek istedim," dedi. "Belki görmezden gelirsin diye."

Bir cinayeti görmezden gelmemi mi bekliyor? Nasıl? Ve neden umursuyor ki? Hiçbir şey söylemeseydi, ben de şu anda olduğu gibi kafam karışık ve garip hissederdim.

"Ah," dedim yine, her şeyin netleşeceğini umarak yüzünü inceledim. Netleşmedi.

Bir katil farklı görünmez miydi? Bu kadar yorgun değil mi? Otuz beş yaşında, kötülüğün güzel bir yüzü olabileceğini bilecek kadar yaşlıydım, ama kötülüğün yorulduğunu hiç duymamıştım. Tam tersine, kötülük acımasızca enerjiktir.

Bu arada, onu gerçekten öldürdü mü? Yoksa doğumda mı öldü, yoksa kalp kırıklığından mı öldü ve şimdi kendini suçluyor? Bu çok daha mantıklı geliyordu. Dedikodu bir şeydi, ama kralın kraliçeyi öldürmesi, tüm şehri sarsacak türden bir skandaldı.

Yine de, o konuyu açmıştı ve açıkça konuşulan konu buydu. "Nasıl öldü, Majesteleri?" diye sordum kibarca.

Soru onu şaşırttıysa da kral hiçbir işaret vermedi. "Onu kılıcım ile öldürdüm."

Peki. Bu teori buraya kadar. Yapışkan parmaklarımı cüppemin kıvrımlarına sıkıştırdım ve öfkenin ilk belirtilerini hissettim. Ve o benden bunu görmezden gelmemi mi bekliyor? Karısını öldürmeyi görmezden geleceğimi mi sanıyor? Bazı günahlar affedilemez, krallar için bile!

"Kızımızın kalbini söküyordu," diye ekledi.

... ya da değil.

Toz zerrecikleri aramızda süzülüyor, pencerelerden gelen güneş ışığında asılı kalıyordu. Cam imbikler parıldıyordu ve çan yılanı kafesinde huzursuzca hareket ediyor, ince çan sesleri eşlik ediyordu. Zehir etkisini gösterirken kalbim göğsümde sert ve hızlı atıyordu.

"Bağışlayın, Majesteleri," dedim, her kelimeyi dikkatlice seçerek. "Sanırım oturmam gerek."

Dul kral, tüm nezaketiyle kolumu tuttu ve sandalyeye oturmam için yardım etti. Benden kısıydı, bu hiç doğru gelmedi. Ben iri bir kadını, kabul, ama krallar sıradan ölümlülerden daha uzun olmalıdır, taçlarının yüksekliği kadar bile olsa. O fazladan bir buçuk santim, bir şekilde monarşiye aykırı görünüyordu.

Sessiz odada tek bir sandalye vardı ve kral ayaktayken oturmamak gerektiğini biliyordum, ama kral ayaktayken bayılmamak da *kesinlikle* gerekmiyordu, bu yüzden seçeneklerim sınırlıydı. Oturdum.

Kral bir kalçasını masanın üzerine koydu ve bana döndü, bu oturmak sayılabilirdi. Eteğimi düzeltmeye çalıştım ama sadece daha fazla biberiye yaprağı döküldü. Kokusu yükseldi, temiz ve keskin, bayılma ihtimalini ortadan kaldırdı. *Buradaydım.* Çalışma odasıydım. Kirişlerden kurutulmuş otlar sarkıyordu, masanın üzerinde damıtma aletleri diziliydi ve bir kral vardı.

Burnum korkunç bir şekilde kaşınıyordu. Zehir kokladıktan sonra hep böyle olurdu. Zarif ve hanımefendi gibi silmeye çalıştım, ama pek başarılı olamadım.

"Çok üzgünüm, Majesteleri," dedim sonunda. "Kulağa korkunç geliyor."

Bu onu şaşırttı, bunu anlayabiliyordum. Gözleri yere bakıyordu ama birdenbire yüzüme çevirdi. "Evet," dedi. "Evet, öyleydi. Çok... çok korkunçtu. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım... Yani... savaşta birini öldürmek böyle bir şey değildir."

Bu sözleri ilk kez söylediğini tahmin ettim. Kimse ona sempati göstermedi mi? Belki de sadece yanlış türden bir sempati gösterilmişti. Herkesin ona doğru şeyi, yapılması gereken şeyi yaptığını söylediğini, ama doğru şeyin ne kadar korkunç olabileceğini kimse söylemediğini hayal edebiliyordum.

Ona üzölmek istemiyordum, çalışma odama girip kral gibi davranmasına hala kızgınken. Ama bir tür sempati duymamak zordu.

"Kızın..." diye başladım.

"Öldü."

Bunu duymak beni şaşırtmadı. Sonuçta, birinin kalbini sökmek çok özel bir işlemdir. Basit bir bıçaklamadan ayırt edilebilmesi için oldukça ilerlemiş olmanız gerekir. "Kahretsin," dedim ve dehşetle elimi ağzıma kapattım.

Kahretsin, Majesteleri, diye uyardı beynim. Ani bir histerik kahkaha patlamasını önlemek için parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. *Evet, kızının ölümüne gül, tabii. Bu onu sana daha çok sevdendir.*

Kral burnundan soludu. Çok komik değildi, ama biraz komikti ve bu yüzden onu daha çok sevdim. *Tabii ki bir kralı sevip sevmeme hakkım yoktu.*

"Yapma," dedi, elime işaret ederek. "Bu, bu konuda bana söylenen ilk dürüst söz olabilir."

"O zaman ben de üzgünüm."

Kral başını salladı. "Muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyorsundur," dedi.

Bu o kadar saçma bir ifadeydi ki, yine kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. "Evet, Majesteleri."

Çalışma odasına sanki ilk kez görüyormuş gibi bakındı. "Baban, zehirler hakkında çok şey bildiğini söylüyor."

Daha önce ağzımın kuruduğunu mu düşünmüştüm? Şimdi dilim yünle sarılmış gibi hissediyordum. Babamın krala böyle bir şey söyleyecek kadar düşüncesiz olduğunu inanamıyordum. Elbette benimle gurur duyuyordu, bunu biliyordum

biliyordum, ama yine de. Zehir hakkında çok şey bilenler idam ediliyordu. Elbette, Aziz Adder Tapınağı çalışmalarından dolayı bana *Şifacı* unvanını vermişti, ama bu iftiraya karşı zayıf bir koruma idi. Doktorlar zehir hakkında çok şey bilmekten paçayı sıyrabilirlerdi. Orta yaşlı bekar kadınlar ise sıyıramazlardı.

"Panzehirler," dedim, biraz zayıf bir sesle. "Benim ilgim zehirler değil, panzehirler." Elbette, o zehirlerden biri şu anda damarlarımdan akıyordu, ama bunu söylemenin zamanı değil gibi görünüyordu.

"Elbette." Kral başını eğdi. "Ama bunlar aynı madalyonun iki yüzü, değil mi?"

Eteğimdeki biberiyeyi koparıp atarak, biraz zaman kazanmak için çalışma odasına bakındım. Oda otlar ve cam eşyalarla doluydu ve keskin, temiz bir koku vardı, ama o ana kadar mobilyaların ne kadar eskimiş olduğunu ve uzak köşelerde ne kadar çok örümcek ağı olduğunu fark etmemiştim, sanki kralın varlığı tüm lekeleri keskin bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

Biraz kızgınlık, şaşkınlığımı bastırdı. Bir kral, nasıl *olur da* benim alanıma, ait olmadığı bir yere gelip, burayı bu kadar eski püskü gösterir?

Bu düşüncenin saçmalığı, daha tam olarak oluşmadan beni vurdu. Krallar kendi krallıklarında istedikleri yere giderlerdi ve tüccarların kızları gülümser ve kabul ederdi. Bu, kendilerini yakılmaya, asılmaya veya taşlanarak öldürülmeye maruz bırakacak bir şeye razı olsalar bile.

"Zehirle ilgili birkaç küçük şey öğrendim," diye itiraf ettim. (Bu sahte alçakgönüllülüktü, ama bir krala böbürlenmeye niyetim yoktu. Krallara böbürlenince ne olacağına dair harika hikayeler vardır. Çoğunda, sözünü tutamazsan kafan kesilir.)

"Bana yardım edebileceğinizi umuyorum," dedi kral. "Şey," dedim. *Şey, Majesteleri.* "Nasıl?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kralın duymamasına şaşırdım.

"Kızım Snow hasta." Elleri açtı. "Her ne ise, yavaş ilerliyor ama onu öldürüyor. Danıştığım hiçbir doktor ne olduğunu bilmiyor. Çoğu, annesini ve teyzesini kaybetmenin şokundan olduğunu söylüyor

ama ben bunun daha fazlası olduğunu biliyorum." Elini kalbinin üzerine koydu. "*Biliyorum. Ama ne yapacağımı bilmiyorum.*"

Artık daha sağlam bir zemine basmıştım. "Ah. Belirtileri neler?"

Başını salladı. "Bilmiyorum. Neyin semptom, neyin sadece yas tutan on iki yaşındaki bir kızın davranışı olduğunu bilmiyorum. Az yiyor, çok solgun, ruh hali değişken... Ama bunlardan hangisi önemli? Ve ben neyi gözden geçiriyorum?"

"Anlıyorum." Haksız değildi. Tecrübelerime göre, aile üyeleri her zaman semptomların ne olduğunu söylemeye çalışır ve çoğu zaman tamamen yanlış şeylere odaklanırlar. Diğer yarısı ise, kurbanı neyin zehirlediğini tam olarak bildiklerine ikna olurlar ve hasta yatağının başında birbirlerini suçlarlar.

Hasta yatağı bir kralın kızına aitse, bu durum ne kadar daha kötü olurdu?

"Krallıktaki tüm doktorlar kızımın başına geldi," dedi kral. "Onu kan aldılar, terlettirler ama hiçbir şey yapamadılar. Bana bunun verem, sıtma ya da yüzlerce hastalıktan biri olmadığını söylüyorlar. Ama *ne olduğunu* söyleyemiyorlar. Ve kızım iyileşmiyor."

Terletilip kan alınsa, ayaklarını su toplasa ve kim bilir başka neler yapılırsa ben de iyileşmezdi herhalde, diye düşündüm, ama bunu yüksek sesle söylemeyecektim elbette. "Demek şimdi onu birinin zehirlediğini düşünüyorsunuz."

Bu bir gerçeğin ifadesiydi, ama yine de cevap verdi. "Evet. Ve saraya gelip bulduklarını bana anlatmanı umuyordum."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Majesteleri," dedim yorgun bir sesle, onun istediği her şeyi kabul etmem gerektiğini biliyor, ama kabul edersem sonuçlarından korkuyordum. "Emrinizdeyim, ama çok az hastalığın zehirlenmeden kaynaklandığını bilmenizi isterim."

"Öyle mi?" Yüzündeki çizgileri yarı bir gülümsemeyle kapladı. "Dedikodulara göre, hiçbir kraliyet mensubu doğal nedenlerle ölmemiştir."

Öfkemi gizleyemedim. "Çünkü zehirlenmek, bozuk balık yemekten, kolerik ateşe yakalanmaktan veya sarhoş olmaktan çok daha iyi bir hikaye. İnsanlar zehirlenmeyi bahane olarak kullanır çünkü

suçlayacak bir şey arıyorlar. Gördüğüm vakaların çoğu kötü niyetle ilgisi yok, daha çok kirli su içmek veya yanlışlıkla yanlış bir şey yemekle ilgili."

Çarpıntılı kalp atışlarım söylediklerimin yalan olduğunu ele veriyordu, ama kralın bunu bilemeyeceğini kendime hatırlattım.

"Çoğu durumda diyorsun," dedi kral. "Hepsi değil mi?" Dudaklarımı ısırdım. "Hayır," itiraf ettim.

"Hepsi değil."

Zaman geçtikten sonra, zehirlenerek tahta geçen bir adamla konuştuğumu fark ettim. Eski kral, düşmanlarının kendisini öldürmeye çalıştığına inanıyordu. Oldukça deliydi ama sonuçta yanılmamış.

Kral yavaşça başını salladı. "Snow'u saraydan, saraylılardan uzaklaştırdım," dedi. "Hâlâ bunun kederden kaynaklandığını düşündüğümüz zamanlarda. Bir süre iyileşti, ama sonra tekrar kötüleşti. Korkarım zehirleyen kişi onu takip etmiş."

Eteğimi yine çekiştirdim. Eski ve lekeli, kumaşı çoktan çöp kutusuna atılmalıydı ve beni bu halde gördüğü için ona biraz daha kızdım. *Ama kralın uğrayacağı ihtimaline karşı, otları işlemek için balo elbisesi giyemezdim.*

Muhtemelen böyle bir ihtimal için her zaman süslü elbiseler giyen soylu kadınlar vardı. Ama onların benim kadar açık ateşe maruz kalmadıklarını varsayıyordum.

"Kızını zehirlemek isteyebilecek biri var mı?" diye sordum sonunda.

"Bu çok sinir bozucu," dedi, ellerini yüzüne sürerek. "Hiçbir fikrim yok. Zaten bir varisim var ve Snow tahtın varisleri arasında değil. En iyi ihtimalle, evlenip bir çocuğu olabilir ve oğlum Gunther'in soyu tükenirse, bir gün tahtın varisi olabilir."

Bana göre bu, en mantıklı zehirleyicinin, olası bir rakibi ortadan kaldırmak isteyen kralın varisi olduğu anlamına geliyordu, ama bunu söylemek istemedim. Prens hakkında hiç kötü bir şey duymamıştım ve her halükarda, o anda yüzlerce kilometre uzakta, Tohni krallığının evlenilebilir hanımlarına kur yapıyordu.

"Benimle gelir misin?" diye sordu kral aniden.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Sizinle mi?"

"Witherleaf'e. Snow'u kendi gözleriyle görmeye. Diğerlerinin görmediklerini görmeye." Yüzümdeki ifade ne olursa olsun, o yanlış anladı, çünkü çalışma odasını işaret etti, eli cam imbiklerin, kavanozların ve kafesinde uyuklayan çan yılanının üzerinden geçti. "Ekipmanlarını getir. Senin için bir çalışma odası hazırlanacak. İhtiyacın olan her şey. Witherleaf buradan sadece üç gün uzaklıkta."

Üç gün mü?

İlk içgüdüsel itirazımı yuttum. Krala hayır denmezdi ve kesinlikle kralın yüzüne *hayır* diye bağırılmazdı!

"Ama... zehir şüpheniz varsa, daha donanımlı başkaları vardır..." Bir kısmım şehirden bu kadar uzakta işime nasıl devam edeceğimi düşünerek panik yaparken, diğer kısmım kralın kızını esir alan gizemli hastalığı tedavi edemezsem ne olacağını düşünerek panik yapıyordu. Üçüncü ve önemsiz bir kısmım ise bu çan yılanı damıtığının şimdiye kadar hazırladıklarımın en güçlüsü olduğunu ve hastalarımın kalp krizi geçirtebilmek istemiyorsam dozu azaltmam gerektiğini düşünüyordu. (Bu yüzden her partiyi kendim üzerinde deniyorum.) ve hastalarımın kalp krizi geçirmesini istemiyorsam dozu azaltmam gerektiğini düşündüm. (Bu yüzden her partiyi kendim üzerinde deniyorum.)

"Eğer bu zehirliyse, kime güvenebilirim?" diye sordu kral. "Danışmanlarım bir düzine hekim önerdiler, ama hiçbir işe yaramadılar. Şimdi onlara bu isimleri *neden* önerdiklerini ve bunu yaparak kime hizmet ettiklerini sormak zorundayım." Başını salladı. "Ama sen... Senin baban, Snow hastalanmadan çok önce, bir yıl önce senden bahsetmişti."

"Atını yılan ısırtığından kurtarmıştım," dedim yorgun bir sesle. "Sanırım bunu şehirdeki herkese anlatmış."

"Bana da söyledi, elbette." Kral yine hafifçe gülümsedi. "Zehirlenmeden şüphelenmeye başladığımda, bu hikayeyi hatırladım. Ve yardım istemek için tek başına sana geldim."

"Majestelerinin... şey... maiyetinin nerede olduğunu merak ediyordum."

"Şüphesiz, hizmetkarlarınızın sunduğu mükemmel şarabı içip, benim ne halt ettiğimi merak ediyorlardır. Bu arada, sen benim danışmanlarımla hiçbir bağlantın yok, kimse senin adını öne sürmedi ve kızım ölürse hiçbir şey kazanmayacaksın."

Ve ikimiz de benim kaybedeceklerimden bahsetmeyeceğiz. Parmaklarımı eteğimin kıvrımlarına doladım, kemiklerime korkudan daha keskin bir şeyin işlediğini hissettim. Bir krala böbürlenmek iyi bir şey değildi, ama onu hayal kırıklığına uğratmak çok daha kötüydü. "Ben... Majesteleri, anlıyorsunuz... Hiçbir şey için söz veremem."

Gözlerime sabit bir şekilde baktı. Ne kadar yorgun göründüğünü tekrar düşündüm ve bir yanım ona yardım etmek isterken, bir yanım da dünya yok olup beni yalnız bırakana kadar yatağın altında saklanmak istiyordu. "Kral olsam da mantıksız biri değilim. Onu iyileştiremezsen, en azından denediğin için daha kötü durumda olmayacağım."

Fayda yoktu. Kralın odasına girmesiyle kaderim çoktan çizilmişti.

Son bir kez daha fikrini değiştirmeye çalıştım. "Size boş umut vermek istemem, Majesteleri."

"Ve kızımı iyileştiremezsen, babana ve kendine ne olacağından korkuyorsun," dedi kral. "Değil mi?"

Dudaklarımın büküldüğünü hissettim. O zaman anlamıştı.

Elbette biliyordu, o kraldı, hayatı boyunca soylularla oyun oynamıştı. Ve herkes amcasının nasıl biri olduğunu hatırlıyordu. "Aklımdan geçti."

Kral başını salladı. "İkinize de hiçbir leke bulaşmayacağına söz veriyorum," dedi. "Çaresizce umut arıyorum. Bunu bilmediğimi sanma."

Öyle diyorsun, *ama yine de olacak. Ama başka seçeneğim var mı?* Uzun bir nefes vererek içimden geçirdim. "Öyleyse, Majesteleri, sizinle birlikte çaresizce çırpınmaktan onur duyarım."

BÖLÜM 2

Zehirlere ilgim on bir yaşında başladı.

Kız kardeşlerimle birlikte, o yaz şehri kaplayan ve tifo ve bez bezi iltihabına yol açtığı söylenen kirli havadan kaçmak için kırsal bölgeye gönderilmiştik. Babamın orada meyve bahçeleri, zeytin ağaçları ve küçük bir bağdan oluşan bir malikanesi vardı ve hepsi teyzem tarafından ustaca yönetiliyordu. Gözlerime şaşırtıcı derecede yemyeşil görünüyordu. Dört Aziz, çölün kenarında yer alır ve orada pek çok şey yetiştirebilirsiniz, ama çok azı bu kadar çarpıcı yeşil tonlarında olur.

İlk gün, kuzenimiz Anthony kuzenlerimize bakmakla görevlendirildi ve bize malikaneyi gezdirmesi söylendi. Anthony neredeyse on üç yaşındaydı ve üç küçük çocuğa bakmak zorunda kalmaktan açıkça rahatsızdı — kız kardeşim Catherine sadece yedi yaşındaydı ve ağlamaya meyilliydi — bu yüzden kendini, şehirde yaşayan kuzenlerin ne kadar cahil olduğunu göstermek için adadı.

"Bahse girerim bunun ne olduğunu bilmiyorsunuz," dedi, zeytin ağaçları ve zeytinyağı yapılan presleri göstererek. Kanatları kırık gibi yapan killdeer kuşları, olgunlaşan buğday tarlaları ve kumdan yaptıkları hunilerde saklanan karınca aslanları hakkında "Bunun ne olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?" dedi. Mor ve sarı renkli patlıcangil çiçekleri hakkında "Bunun ne olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?" dedi ve dilimize bir yaprağı bile değdirirsek bizi öldüreceğini söyledi.

Ve "Bunun ne olduğunu bilmiyorsunuzdur" diyerek, beyaz çiçeklerden oluşan dantelli bir sünger gibi görünen uzun bir bitkiyi yerinden söküp, kirle kaplı soluk, yumrulu kökünü gösterdi.

"Bu ne?" diye sordu Catherine, son dört saattir sorduğu soruyu tekrar etti. "Havuç, aptal," dedi Anthony. "Hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Gerçekten mi?" diye sordu kız kardeşim Isobel, son dört saattir sorduğu gibi.

"Havuç gibi görünmüyor," dedim. Benim tecrübeme göre havuçlar mor veya sarı renkteydi, krem rengi değildi, ancak havuç şekline ve aynı uzun kökleri vardı.

"Bu *yabani* havuç," dedi Anthony. "Yabani olarak yetiştiğini bilmiyordun, değil mi? Sadece market arabalarından satıldığını sanıyordun."

Omuz silktim. Havuçların kökeni hakkında hiç düşünmemiştim.

Anthony bana güldü, bıçağıyla kökünü kesti, en kötü kirleri silip ağzına attı.

İki saat sonra öldü.

Ertesi gün, tüm malikane yas içindeyken ve Anthony'nin annesi yatağa yatmışken, ben yabani havuca çok benzeyen zehirli baldıran otunun yetiştiği tarlaya gizlice kaçtım. Dantelli beyaz çiçeklerin kümelerini aradım, bir tanesini kopardım, yere serdim ve soluk kökünü inceleyerek üzerine çömeldi.

Elbette ölümün varlığını biliyordum. İki dedemi ve bir kız kardeşim beşikte ölmüştü. Anthony'yi pek sevmezdim, ama annesi için çok üzül müştüm, bu yüzden onun yasını tuttuğumu söyleyemezdim. Ama Anthony'nin hayatta olması ve sonra bu sessiz küçük kökle yolları kesişmesi ve artık hayatta olmaması bana çok tuhaf gelmişti.

Havuç benzeri şekli dikkatlice kokladım. Fare yuvası gibi kokuyordu. Anthony bunu fark etmiş ve kuzenlerinin önünde tükürmek istemediği için çiğnemeye devam etmiş olabilir mi diye düşündüm. Cesaret ve benim küçük başparmağımdan daha kalın olmayan küçük bir kök onu öldürmüştü.

Şimdi o kökü alıp ısırırsam, ben de ölürdüm. Bu düşünce bana çok yüksek bir yerden aşağı bakıyormuşum gibi garip bir mide bulantısı hissi verdi.

Her şey çok *hızlı* olmuştu. İki saat! Ölüm gibi büyük ve geri dönüşü olmayan bir şeyin bu kadar hızlı olabilmesi yanlış geliyordu. Güneş daha batmamıştı. Anthony gün ışığında ölmüştü ve kimse "*Dur, dur, bu olmamalı, bunu değiştir*" diyememişti.

Ama geçen yıl at, seyisi attığında ve seyisin kafası taşlara çarparak öldüğünde, bir dakikadan az sürmüştü. İki saat çok, çok

daha uzun bir süre.

İki saat bir şey yapmak için yeterince uzun bir süre olmalıydı.

Çenemi yumruğuma dayadım, zihnim o iki saati tekrar tekrar düşünüyordu. Teyzem Anthony'yi kusturmaya çalışmıştı, ama çok geçti. Zehirin etkisini geciktirmek için boğazına ilaçlar döktüler ve burun deliklerine yağ sürdüler, ama hiçbir şey işe yaramadı. Sonunda, Aziz Adder'a umutsuzca dua ettiler, ama görünüşe göre bir aziz bile yardım edemezdi.

"Panzehir yok," dedi hizmetçilerden biri diğerine, küçük bir kızın dinlediğini fark etmeden. "Ah, zavallı çocuk. Hemlock'un tedavisi yok. Onu huzur içinde bırakmalılar."

Azizden daha güçlü olan kökün yanında dizlerimin üzerine çöküp düşünmeye başladım. Yukarıda gökyüzü masmavi ve rüzgâr çimlerde hışırdıyordu. Bir killdeer kuşu, kırılmamış kanadının acısıyla ağlayarak ötüyordu. Tüm bunları dalgın dalgın katalogluyordum, ama aklımdan çıkmayan tek bir soru vardı.

Neden bir tedavisi yok?

Ben, bir çocuğun dikkat süresine sahip bir çocuktum. Birçok yetişkin, bunun bir kelebeğin dikkat süresinden farksız olduğunu, düşünceden düşünceye uçup gittiğini düşünür, ancak bazı çocuklarda bunun bir stiletto kadar keskin ve sivri olduğunu unutmuşlardır. Benim dikkatim şimdi odaklanmıştı.

Stiletto'm için seçtiğim kurban, malikanede şifalı içecekler ve tentürler hazırlayan şifalı bitki kadınıydı. Zengin kokuların, keskin, tatlı ve ekşi kokuların karışımını koklayarak, şifalı bitki odasına girdim, şifalı bitki kadınının yanına gittim ve önsöz yapmadan sordum: "Hemlock zehirlenmesinin tedavisi neden yok?"

Şifalı bitki kadını bitkilerde iyiydi ama insanlarla, özellikle de çocuklarla arası pek iyi değildi. Öyle ki, hemşirem gibi dünyaya bir düzen getirecek bir hikayeyle ya da aile rahibimiz gibi azizlerin eline bırakacak bir benzetmeyle cevap vermedi. Bunun yerine bana tam olarak gerçeği söyledi.

"Bilmiyorum."

Gözlerim kısıldı. Bir yetişkinin bana bir şeyi bilmediğini söylemesi hem yeni bir şeydi hem de hoş değildi. "Bir tedavisi olmalı," dedim.

"Olabilir," dedi şifacı kadın, biraz uzaklaşarak, "ama kimse ne olduğunu bilmiyor."

Bu, yeni olasılıklar doğurdu ve bunların hiçbirisi hoşuma gitmedi. Eğer bir tedavisi *varsa*, Anthony cehalet yüzünden ölmüştü. (Bana ve kız kardeşlerime dil ve görgü kurallarını öğretmeye çalışan yorgun genç kadın, *cehalet* kelimesini çok severdi ve sık sık kullanırdı.

Sessiz odada durup düşünüyordum. Bitki kadını, bana sık sık yan gözle bakarak, havanda kurutulmuş hodan otunu öğütmeye devam etti. Odada yumuşak çıtırtı sesleri duyulurken, ben cehaletin sonuçlarını düşünüyordum.

Bazı zehirlerin tedavisi vardı... Hayır, bu yanlıştı. Bazı zehirlerin tedavisi vardı ve insanlar *bunu biliyordu*. Şehir sokaklarında bu tür şeyleri satan insanlar görmüştüm, arsenik, kuduz köpek ısırıkları ve *kurşun zehirlenmesi için* panzehir vaat ediyorlardı, bu ne anlama geliyorsa. Ama baldıran otu için yoktu.

"Tedavisi olmayan zehirler kaç tane?" diye sordum, bitki kadını o kadar korkuttum ki havaneli elinden düştü.

"Azizler!" dedi kadın, dizlerinin üzerine çökerek elbette masanın altına yuvarlanmış aleti almak için. "Bilmiyorum," dedi tekrar. "Çok var sanırım. Böcek kabuğu ve kiraz defne suyu. Sonbahar çiğdem. Siklamen özü." Ulaşamayacağı kadar uzağa yuvarlanmış havanı almak için el yordamıyla aradı.

"Ben alırım." Kendimi masanın altına sıkıştırdım, yarısı masanın altına girerek havan çekiçini aldım ve kadına uzattım. Bitki kadını havan çekiçini eteğiyle sildi ve işine geri döndü.

"Diğer zehirlerin de tedavisi var mı?" diye sordum. "Kimse ne olduklarını bilmiyor ama?"

"Çok muhtemel," dedi bitki kadını, bu endişeli çocuğun ne zaman gideceğini merak edencesine.

Kollarımı kavuşturdum. "O zaman insanlar elimizdeki ilaçları nasıl buldular?"

Şifacı kadın yüzünü elleriyle ovuşturdu ve yine gerçeği söyledi, ki bu durumda birçok yetişkin bunu söylemezdi. "Eski zamanlarda, tutsakları zehirlerlerdi ve sonra onlara panzehir verirlerdi. Tutsak yaşarsa, bunun bir panzehir olduğunu anlardı. Ölürse, henüz doğru ilacı bulamadıklarını anlardı."

Bu korkunç bilgiyle beni kaçırmayı umuyorsa, hayal kırıklığına uğradı. Savaş atı gibi başımı kaldırdım. "*Gerçekten mi?*" diye soluk soluğa sordum, dehşet ve hayranlıkla, zehirlenen esirleri ve panzehirin işe yarayacağına dair umutsuzca umut edenleri hayal ederek.

"Artık öyle yapmıyorlar," dedi bitki kadını aceleyle, şüphesiz kafama ne fikir soktuğunu merak ederek. "Sadece çok uzun zaman önce."

"Şimdi ne yapıyorlar?"

"Şey... çoğunlukla köpekler üzerinde deniyorlar. Bazen güvercinler veya tavşanlar üzerinde de."

Acı bir ses çıkardım. Köpekleri severdim ve bu, çoktan ölmüş eski zamanlardaki bir mahkumdan çok daha gerçek ve yakın geliyordu.

"Her neyse," dedi bitki kadını, konuşmanın kontrolünü geri kazanmak için çaresizce, "bugünlerde doktorlar her türlü ilacı biliyorlar. Ama çok zehirli şey var, yediklerine dikkat et. Zavallı genç Anthony gibi olma."

Dikkatini önündeki masaya çevirdi. Sonunda başını kaldırdığında, tüccarın kızı ve sorularının ortadan kaybolduğunu görünce çok rahatladığını tahmin edebiliyorum.

★ ★ ★

Kız kardeşlerim ve ben, güvenli olunca hemen şehre döndük, zeytin ağaçlarını, zehirli baldıran otunu ve yas tutan anneyi geride bıraktık. Derslerime ve öğretmenlerime hiç ilgi duymamış olan ben, kütüphaneye girdim, kitapların işlemeli ciltlerini parmaklarımla okşadım, sonra birini çekip okumaya başladım.

İki gün boyunca kimse beni rahatsız etmedi, sonra ayak sesleri duydum ve başımı kaldırıp kütüphanenin girişinde duran öğretmenimi gördüm.

"Anja? Burada ne yapıyorsun? Saat geç oldu..." Sözüünü bitirmeden, etrafımda açık duran, dengesiz yığınlar halinde dizilmiş kitaplara baktı ve ne yaptığımı hemen anladı.

Adı Scand'dı ve çoğu öğretmen gibi, araştırmaları için paraya ihtiyacı olan bir akademisyendi ve bunu elde etmek için çocuklara dil, doğa tarihi ve klasik bilimin temellerini öğretmeyi kabul etmişti.

babamın eski bir arkadaşı olduğunu biliyordum, ama bunun ötesinde ona pek aldırış etmemiştim. O kayıtsız bir öğretmendi ve öğrencileri de kayıtsız öğrencilerdi. Onların arasında, onun beklentilerini bozacak kişinin ben olmadığını sanıyordum.

Ama beni orada, açık kitaplarla çevrili otururken gördü ve gördüğü şeyi hemen anladı: Elime geçirebildiğim her kitabı karıştırıp, bir yerlerde yazılmış olması gereken belirli bir bilgiyi bulmaya çalışan biri.

Scand'a baktım ve sıradan bir öğretmen görmedim, benim bilmediğim şeyleri bilen bir yetişkin gördüm. "Anthony zehirli baldıran otu yiyerek öldü. Bir tedavisi olmalı. *Nasıl bulabilirim?*" dedim.

Saat geç olmuştu ve normalde bana yatmamı söylemesi gerekirdi. Bize görgü kurallarını öğreten kadın, okuduğum kitaplara bir bakış atıp dehşete düşerdi. Anatomik çizimler içeren tıp kitapları on bir yaşındaki çocuklar için uygun görülüyordu ve cinsel organların olduğu sayfalara pek ilgi duymayıp sindirim sistemi üzerinde kafa yormam onu rahatlatmazdı. (Ayrıca, kız kardeşlerimle yıllar önce cinsel organların çizimlerini bulmuş ve gülererek bakmıştık.)

Ancak Scand kendi sandalyesini çekip, "Şimdiye kadar ne buldun?" diye sordu.

"Hiçbir şey bulamıyorum," dedim üzgün bir şekilde. "Bir çaresi olmalı. Her şeyin bir çaresi vardır. Neden kimse bunu aramıyor?" Masaya vurdum, sanırım bu Scand'ı değil, beni daha çok korkuttu. Hayal kırıklığından yarı sarhoş olmuşum. Çözülebilecek bir sorun vardı ve bu sorunu çözmek dünyayı daha iyi bir yer haline getirecekti, *öyleyse neden henüz çözülmemişti?* "Neden *herkes* bunu aramıyor?"

"Birisi arıyor olabilir," dedi Scand. "Ya da aramaya başladılar ama cıva zehirlenmesi, kurşun zehirlenmesi veya akrep sokması için çare ararken dikkatleri dağıldı. Ya da arıyorlar ama hala cevabı bulamıyorlar. Tıbbi bir buluşu *zorlayamazsın.*"

Bana bir yetişkinmişim gibi konuşuyordu, bu yüzden ağlamaya başlamamaya karar verdim, ki aslında yapmak istediğim buydu. Bir tıbbi devrim yaratmak için zorlamak istiyordum.

Tıbbi bir atılım zorlamak istiyordum. Hayatının küçük beyaz bir kökle kesişmesi ve sonra itiraz hakkı olmadan öylece ölmen *doğru* değildi. On bir yaşındaydım ve hala dünyanın temel adaletine inanıyordum. Zehirli baldıran otunu birinin dikkatine sunmam gerektiğini düşünüyordum — bir aziz, bir bilgin, bir doktor veya bir rahip — ve onlar bunun korkunç bir ihmal olduğunu kabul edip düzelteceklerdi.

"Bu kitapların çoğunda hemlock'tan bahsedilmiyor bile," dedim. "Bütün bölümleri arsenikten bahsediyorlar ve sonra 'çeşitli sağlıksız otlar' olduğunu geçiştirerek bahsediyorlar. Hiçbiri hemlock'un nasıl *çalıştığını* bile bilmiyor."

"O zaman başka kitaplar bulmalıyız," dedi Scand ve bu sözler, Anthony'nin ölümünden beri soğuk olan göğsümün bir yerini ısıttı.

"İşte," dedim. "Bir şey buldum." Kitaplardan birini kendime doğru çektim ve artık neredeyse ezbere bildiğim bir pasajın üzerinde parmağımı gezdirdim. "Anahtar kilide uyduğu gibi, kilit anahtarın aynadaki görüntüsü olduğu için, panzehir de zehre kendi aynadaki görüntüsü gibi uyar. Öyleyse zehirin aynasına bak ve ona uyan panzehiri bul, her biri birbirine uysun." Ellerimi kitap yığınlarının üzerinde gezdirdim. "Mantıklı. Ama aynadaki görüntüyü nasıl bulacağım? Hemlock'un zıttı nedir?"

Öğretmenim omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Ama aramana yardım ederim."

O zamanlar farkında olmasam da, Scand'a sahip olduğum için çok şanslıydım. Gençliğin ve zenginliğin getirdiği bencillikle, bir öğretmenin haftada onlarca saatini öğrencisine zehirler hakkında bilgi vermek için harcayabileceğini hiç sorgulamamıştım. Bunun işinin bir parçası olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar sıra dışı bir şey olduğunu nihayet anladığımda - çoğunlukla kuzenlerimin *öğretmenlerinden* şikayetlerini dinleyerek - bu kadar uzun sürmesine çok utandım.

Yıllar sonra ona bunu sorduğumda güldü. "Sıkılmıştım," dedi. "Kendi işime devam edemiyordum ve kendimi meşgul edecek hiçbir şeyim yoktu. Sonra sen kütüphaneye geldin, kendi boyun kadar büyük bir kitabın üzerine eğilmişsin, bu ilgimi çekti. Uzun zamandır hiçbir şey ilgimi çekmemişti."

Bana neden yardım ettiği önemli değil, yardım etti. Doğru yolu göstererek değil, sadece orada olarak. Yeni, olağanüstü bir şey keşfettiğinizde

. Bunu paylaşmaya çalıştığınızda ve insanlar size boş boş baktığında, bu çok üzücü bir durumdur. Ama orada başka biri de "*Gerçekten mi?!*" diyerek sizinle birlikte heyecanlanıyorsa, bu sizi uzun süre motive eder. Onun büyük tutkusu optik, ışık ve kırılma olmasına rağmen, keşiflerden aldıkları bir akademisyenin sevincine sahipti ve bunu bana cömertçe verdi.

Scand, aileme karşı da benim davamı savundu. Bu sayede devam etmeme izin verildi. Onun babamla konuşmasını duydum... Hayır, *utanmadan* babamla konuşmasını dinledim. Kütüphanemizde olmayan, panzehir araştırmalarımıza yardımcı olabilecek kitapların bir listesini hazırlamış ve babama getirip satın alabilir mi diye sormuştu. Onun peşinden gizlice gidip babamın çalışma odasının dışında bekledim, hizmetçilerin geçip beni görmemesi için

duvarın arkasında gizlenerek.

"Kuzenine kızgın mı?" diye sordu babam. Kaşlarını kaldırdığını neredeyse duyabiliyordum.

"Bence bundan daha fazlası var," dedi Scand. "Anja *bilmek* istiyor. Bu, bir cevap bulmak kadar önemli bir şey."

"Yine de. Tüm bu zehirlerle ilgili incelemeler... Genç bir kız için biraz morbid değil mi?"

Aranıza girip bunun morbid *olmadığını*, tam tersine morbidün *tam zıttı* olduğunu, bunun tıp ve hayat kurtarmakla ilgili olduğunu söylemek istedim. Dilimi sertçe ısırıldım ve Scand'ın cevabını dinledim.

"Bu konuda bir şey söyleyemem," dedi Scand, benim hissettiğimden çok daha rahat bir sesle, "ama öğretmeni olarak şunu söyleyebilirim ki, okuma becerisi bir ayda benim üç yıllık öğretimimden daha fazla gelişti. Kitapların yarısı Tohalish dilinde ve o da elinde sözlükle okuyor." (Bu, şu ana kadar doğrudu. Günlük Tohalish'im hala berbat durumdaydı, ama artık arsenikin etkileri hakkında oldukça iyi bir sohbet yapabiliyordum. Aslen Tohal'lı olan ve normalde bana pratik yapmama yardım eden Cook, *kusmak* kelimesinin çekimlerini öğrendiğim gün mutfakta bu tür konuşmaları yasaklamıştı.

"Ah, peki," dedi babam. "Onu meşgul eden şey neyse, ne olsun. Eminim yakında sıkılır."

Babam yetenekli bir tüccardı ama kötü bir kahindi. İlğim azalmadı, aksine daha da derinleşti ve yoğunlaştı. On ikinci doğum günümde, midilli yerine altı ciltlik *Materia Botanica*'yı istedim. "O paraya üç dört midilli alabilirdim," diye homurdandı, ama kitabı aldı ve ben yüzlerce bitki çizimine daldım, her biri özenle elle boyanmış levhalar üzerinde. Çoğu çölde bile yetişmiyordu, ama yine de hepsini ezberledim. Zihnim yapraklar, kökler ve zehirlenme belirtileriyle doldu, ancak çoğu aynı şekilde sonlanıyordu.

Akonit: kusma, yanma hissi, terleme, kafa karışıklığı,
ve sonunda ölüm ...

Belladonna: bulanık görme, kızıl döküntü, deliryum,
konvülsiyonlar, ölüm ...

Foxglove: kafa karışıklığı, kusma, düzensiz kalp
atışı, nefes almada zorluk, ölüm ...

Hellebore: baş dönmesi, susuzluk, dilin şişmesi, bayılma, ölüm ...

Çocukların köpek yavruları, kedicikler, midilliler ve partiler hakkında gevezelik etmesini dinlemeye razı olan yetişkinler, küçük bir kız toksikoloji dersi vermeye başlayınca biraz tedirgin oldular. Babam, yeni iş ortakları ziyarete geldiğinde beni evden dışarı göndermeye başladı.

Buna rağmen, hala hemlock zehirlenmesinin tedavisini bulamamıştım.

"Bu çok sinir bozucu," dedim. (*Cehalet* gibi, *sinir bozucu* da davranış öğretmenimin en sevdiği kelimelerden biriydi.) "Üç ay oldu ve hala hemlock'un zıttının ne olduğunu bilmiyoruz. Aslında, başladığımızdan daha da kafam karıştı!"

"Bazen böyle olur," dedi Scand yumuşak bir sesle, önündeki kitaba bir yer imi koyarak. "Öğrenmek, öğrenecek ne kadar çok şey olduğunu fark etmeni sağlar."

İnledim ve bacaklarımı koltuğun koluna attım, başım karşı kolun üzerine gelene kadar aşağı kayarak. Sanki sorularımın cevapları hafifçe cilalanmış ahşapta yazılıymış gibi, soyulmuş kütüklerden yapılmış tavanı izledim. "Hemlock yeşil," dedim, "ve yeşilin zıttı

kırmızının zıttı kırmızıdır. Kökleri zehirlidir ve köklerin zıttı muhtemelen çiçeklerdir? Ancak kökleri beyazımsı olduğundan zıttı siyah olabilir ve tamamı bir sebze olduğundan zıttı bir hayvandır, tabii mineral değilse. Soğuk, sulu bir yapısı vardır ve bu nedenle Saint Trout ile ilişkilendirilir. Yani, kırmızı veya siyah bir çiçek arıyorum... ya da mineral veya hayvan... sıcak, kuru bir özelliği olan, kolerik mizacın, Saint Lizard veya Saint Adder ile ilişkilendirilen. Ama bu, meşale çiçeğinden kömüre kadar her şey olabilir... Bilmiyorum, bir tür sürüngen olabilir. Kırmızı ve siyah kertenkeleler var, değil mi?"

"Var," diye onayladı Scand.

"Meşale çiçeği infüzyonu göz ağrısına iyi gelir," dedim, "ama bir kez baldıran otu yedikten sonra gözlerin için endişelenmeyeceğini sanmıyorum. Kömür bazı zehirler için iyidir, ama bu zehir için değil." Duvara dalgın dalgın baktım. "Kertenkele konusunda bir fikrim yok."

"Hatırladığım kadarıyla, bulduğunuz pasajda 'ayna görüntüsü' de geçiyordu, değil mi?" "Ben de bunu düşündüm," dedim. "Ama bir hemlock köküne ayna tutarsam

köküne tutarsam, yansımanın panzehir olması önemli değil, çünkü onu aynadan çıkarmamın bir yolu yok." Scand o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, ben de oturdum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi. "Bir zamanlar düşünmüştüm... ama çok uzun zaman önceydi." Beni dikkatimi dağıtmak için aceleyle hareket etti, ki bu çok da zor olmadı. "Belki de yanlış yoldan gidiyoruz. Belki de panzehir zıt bir şey *değildir*."

"Ama kitap öyle diyordu."

"Kitabı kim yazdı?"

"Harkelion the Physician'dan çevrilmişti."

Scand sandalyesine yaslandı ve parmaklarını birleştirdi. "Ya o yanılmışsa?"

Onu endişeyle baktım. "Ne? Ama o... o klasik bilginlerden biriydi! Bilmiyor musun? Tıp kitaplarının yarısını o yazdı!"

"Bu onun *haklı* olduğu anlamına gelmez," dedi Scand.

"Ama doktorlar hala onun kitaplarını kullanıyor!" Yanımdaki kitabın kapağına vurdum. "Onu sürekli alıntılıyorlar." Okuduğum hemen hemen her kitapta Harkelion'a atfedilen en az bir alıntı vardı ve çoğunda çok daha fazlası vardı.

"Eminim öyledir," dedi Scand. "Ama bu onun haklı olduğu anlamına gelmez. Sadece herkes onun hatalarını tekrarlamayı öğrendiği anlamına gelir."

Sanki sandalyemin bir ayağını tekmelemiş ve her şeyi sallamış gibi hissettim. "Ama o eski zamanlarda yaşadı! Onlar daha aydınlıktı, bizim unuttuğumuz şeyleri biliyorlardı..."

"Bazı yönlerden evet," dedi. "Ama birisi bin yıl önce yaşamış olması, onun haklı olduğu anlamına gelmez."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Ama herkes onların çok *bilge* olduğunu söylüyor."

"Bazıları öyleydi," dedi Scand nazikçe. "Ve onların el yazmalarının çoğuna geri dönmemizin bir nedeni var. Ama onlar da senin ve benim gibi insanlardı. Bin yıl sonra biri senin notlarını bulsa, bu seni haklı yapar mı?"

Parmaklarımın arasından ona öfkeyle baktım. "Ama bize klasikleri öğreten sensin! O geometri makalesinin tamamını okumamı sen istedin!"

Scand güldü, ama bu beni hiç yatıştırmadı. "Ve geometriye birazcık ilgi duysaydın, bu çok yararlı bir temel olurdu. Ama bu, tüm klasik bilginlerin yazdıkları her şeyde haklı oldukları anlamına gelmez. Aslında bazıları çok büyük hatalar yaptılar. Sanırım ateşli birinin alnına bir güvercini kesip koyarak hastalığı çıkarmayı öneren Marthian'dı."

"İğrenç." Son ateşimin ne kadar terli ve berbat hissettiğimi düşündüm, sonra alnımda canlı canlı kesilmiş bir güvercin olsaydı her şeyin ne kadar daha kötü olacağını hayal etmeye çalıştım.

"Aynen öyle. İşe yaramayan yazıları atıyoruz, işe yarayanları saklıyoruz." Scand üzülerek başını salladı. "Ben de okurken öğretmenlerimden biri benimle tam olarak bu konuşmayı yapmıştı. Ama o zamanlar on dokuz yaşındaydım, sen benden daha iyisin."

Bu pek teselli olmadı. "Ama Harkelion yanılmışsa, başa döneriz," dedim, özenle incelediğim kitapları ve el yazımıyla dolu not yığınlarını işaret ederek. O notları yazarken ellerim ağrımış, kalemleri keskinleştirmek için iki kez parmağımı kesmiştim. "Ve tüm bu çabalar *boş*a gidecek."

"Hiç de değil. Çok şey öğrendin. Hemlock'un vücut üzerindeki etkilerini tam olarak biliyorsun. Bir düzine yaygın panzehir biliyorsun ve bunların hiçbirinin

, ama diğer zehirlerde neden işe yarayabileceğini biliyorsun. *Materia Botanica*'yı iki kez okudun. Muhtemelen çoğu hekimden daha fazla zehirlenme hakkında bilgi sahibisin. Bunların hiçbirini tekrar yapmana gerek yok." Ağzının bir köşesi gülümsemeyle kıvrıldı. "Öğrenmenin güzelliği budur. Öğrendiklerini unutmazsın."

"Cevabı bilmek isterdim," mırıldandım.

"Belki başka bir sorunun cevabını bulursun. Hemlock için panzehir bulamazsan, ama mesela... colchicum için bulursan... yine de zamanını boşa harcadığını düşünür müsün?"

Bunu birkaç dakika düşündüm. Colchicum, sonbaharda açan, çok güzel ve birçok bahçede yetişen bir çiçektir. Arada sırada, birileri onu yemek ister. Ölmesi bir haftaya kadar sürebilir ve zehirli hemlock kadar acısız değildir. "Bu oldukça yararlı olurdu," diye kabul ettim isteksizce. "Ama ikisi için de panzehir bulmayı tercih ederim. Ve zaten" —kitabı tekrar vurdum—"Harkelion yanılıyorsa, ikisini de nasıl bulacağımı bilmiyorum." Bitki uzmanı kadına göre, muhtemelen köpekleri ya da mahkumları zehirlemem gerekecekti ve her ikisine de ahlaki nedenlerle karşıydım. (Ayrıca, on iki yaşındaydım ve bilimsel amaçlarla saray hapishanelerine girme imkânım yoktu.)

Scand uzanıp rahatsız edici kitabı masasının tarafına çekti. "Haklı *olsa* bile, bu bir çeviri. Çeviriler her zaman kesin değildir. Birisi yanlış kelime kullanmış ve bizi yanlış yola sokmuş olabilir."

Ben somurtarak, "Peki ne yapacağız?" dedim.

"Şey," dedi Scand, "ölü bir dil öğrenebilirsin..."

Umutsuzluk içinde bir çığlık attım.

"... ya da orijinaline daha yakın bir şey bulabilirsek, senin için çevirebilirim."

Kitaba baktım. Sonra tavana baktım. İçimden bir ses, şimdi vazgeçebileceğimi fısıldadı. Elimden geleni yapmışım ve çok şey öğrenmişim. Scand'ın dediği gibi, bunları unutmayacaktım. Yenilgiyi kabul edip kitapları rafa kaldırabilirdim.

Eğer bir cevap varsa, şimdiye kadar biri bulmuş olmalıydı. Harkelion bin yıl önce yaşamıştı. Yaşadığı şehrin

yaşadığı şehrin kalıntıları hala görülebiliyordu, tümü yıpranmış taşlar ve yıkık duvarlar. Eğer sadece yanlış tercüme edilmiş olsaydı, o duvarların yıkılması için geçen yüzyıllar içinde biri bunu fark ederdi.

Bin yıllık hekimlerin gözden kaçırdığı bir cevabı on iki yaşındaki bir kızın bulabileceğini düşünmek saçmalıktı.

Gözlerimin arkasında, bastırılmış gözyaşları gibi sıcak ve baş ağrıtıcı bir his vardı. "Asla bulamayacağım, değil mi?" diye yüksek sesle söyledim.

"Bu anlamsız."

"*Hayır*," dedi Scand, ve ben tavana bakmayı bırakıp ona baktım, çünkü sesi normalde olduğu gibi sakin ve ölçülü değildi. Sesi benim hissettiğim gibi sert ve öfkeliydi. "Anja, zehirli baldıran otunun ilacını bulabilirsin ya da bulamayabilirsin, ama sana söz veriyorum, çalışmaya devam edersen *bir şey* bulacaksın. Yaptığın tüm çalışmaların değmesini sağlayacak bir şey."

"Ben on iki yaşındayım," dedim, çok küçük bir sesle.

"O zaman erken başlamışsın." Elini uzattı ve elimi sıktı, bu beni şaşırttı. Bildiğim kadarıyla Scand kimseye dokunmazdı. Parmakları kuru ve sıcaktı, elini sıkıca tuttu, sanki uçurumun kenarından kaymışım da beni geri çekmesi gerekiyormuş gibi. "Sormaya devam edersen, cevapları bulacaksın. Sana söz veriyorum."

Bunun için yirmi yıldan fazla zaman geçmesi gerekti, ama sonunda onun haklı olduğunu kanıtladım.

BÖLÜM 3

"*Elbette* karısının ölümüne dair söylentileri duymuşsundur," dedi kız kardeşim Isobel, açıkça sinirli bir şekilde. "Sana anlatmıştım."

"Ne? Hayır." Damıtma ekipmanımın etrafına saman koyuyordum, ama durup doğrulandım. Belim, eğildiğim açıdan hoşnut değildi ve hoşnutsuzluğunu belli etti. Sürdüm, ama pek işe yaramadı. "Anlattın mı?"

"Evet," dedi Isobel. "Anlattım. Ben burada duruyordum, sen de şurada duruyordun" — çalışma masasının olduğu yeri işaret etti — "ve sen 'Oh, hmm, ilginç' dedin. Ben de sana bunun doğru olup olmadığını düşündüğünü sordum, sen de hiçbir fikrin olmadığını söyledin, sonra bir şey alev aldı."

"Ah, *o* gün," dedim, rahatlayarak. "Evet, hatırlıyorum. Ve sadece küçük bir yangındı."

"Ama kralın karısını unuttun." "... *O kadar da* küçük bir yangın değildi."

Isobel gözlerini devirdi. İkimiz de babamıza çekmiştik, siyah saçlı ve siyah gözlüydük, ama Isobel her yönden daha küçüktü, ne absürt derecede uzun ne de aşırı geniş. Ben ise onun kadın versiyonuydum: geniş omuzlar, fiçı gibi bir göbek, sütun gibi kalçalar, yağla kaplı kaslı bir vücut. Uzun boylu olmanın avantajları vardı, özellikle yüksek raflara ulaşmak gibi, ama yine de kız kardeşimin yanında kendimi su aygırı gibi hissediyordum.

"Yine de, kral! Düşünsene!" Kollarını genişçe açtı. "Belki kızını iyileştirirsen, sana deli gibi aşık olur, seninle evlenir ve seni kraliçe yapar!"

"Son iki kraliçenin kaderini düşünürsek, bunu isteyeceğimden emin değilim." "Oh, boş ver. Kraliçe Maevis'i sayamazsın, o purpureal ateşinden öldü." "Ben de *ondan* ölmek istemem, çok teşekkürler."

Kapağı kapattım.

bagaj kapağını kapatıp kayışları sıkıca bağladım. Damıtma ekipmanımın geldiği gibi tek parça halinde ulaşacağına dair çok az umudum vardı,

ama yine de elimden geleni yapacaktım. Belki kralın, ölülerin kemikleri gibi gıcırdamayan arabaları vardı.

Isobel, aniden aklına gelen bir düşünceyle dikleştı. "Bekle, ne giyeceksın?"

"Giysiler giymeyi planlamıştım, ama önerilere açığım."

Kız kardeşim inledi. "Hayır, hayır. Senin kıyafetin yok. Halka açık bir yerde giyebileceğın kıyafetin yok."

"En kötü elbiseyle beni gördü zaten. Umursamayacağını sanıyorum." "O umursamayabilir ama diğerleri umursar."

İç geçirdim. "Oldukça saygın bir gardırobum var. Onlarla her zaman dışarı çıkıyorum."

"Evet, ama rahibe gibi görünüyorsun."

"Isobel, kralın kızını iyileştirmeye çalışacağım. Başarırsam, kimse ne giydiğimi *umursamayacak*."

Yüzü beklenmedik bir şekilde ciddileştı. "Eğer yanlış bir şey giyersen, başarıp başaramadığın kimsenin umurunda olmayacak, bunu biliyorsun."

"Bu doğru değil," dedim, onun yanıldığı için değil, doğru olmasını istemediğim için. Bir başka sandığı kapattım. "Her neyse, *onların* ne düşündüğü önemli değil. Önemli olan kral."

"Babamın hisselerini satın alacak olanlar en çok soylular," dedi Isobel. Bu da doğruydu, en azından şu ana kadar. *Ve eğer başarısız olursam, alıcıları kaybedeceğiz. Muhtemelen çok sayıda alıcı. Ve gelecekteki projelerimizin destekçileri çekilecek, destekçiler olmadan da kimse bir şey satın almayacak.*

Kız kardeşlerim de bu durumdan zarar görmeden kurtulamazdı. Isobel, kayınpederinin işine büyük yatırım yapmış bir adamla evliydi ve Catherine'in kocası ordudaydı, ailesi itibarını kaybetmişken, daha az değerli diğer adamlara ne tür terfiler verilebileceğini kim bilebilirdi?

Kollarımı sandığın kapağına dayadım ve ona baktım, ama göremedim. Kız kardeşlerimi, ailelerini, yeğenlerimi ve artık genç olmayan babamı görüyordum.

Ve onların arkasında, yüzleri görünmeyen diğerleri. Henüz tanımadıklarım. Bazen kurtarabileceğim, ama üç gün uzaktaysam kurtaramayacağım olanlar.

"Üzgünüm," dedim. Rattan sandığın kenarları parmaklarımı ısırdı, derime dalga desenleri bıraktı. "Bunun olmasını hiç istemedim."

Ardından gelen sessizlikte, Isobel'in ayağa kalkarken eteğinin hışırtısını duydum. Sonra kız kardeşimin kolları beni sardı ve "Canım, bunu kimse tahmin edemezdi. Sen bile." dedi.

Boğazımdan, kahkaha mı ağlama mı olduğu belli olmayan bir ses çıktı. Anlayamadım ve anlamaya da korkuyordum. "Hayır," dedim, doğrulurken. "Hayır, kimsenin tahmin edemeyeceğini düşünüyorum."

"Ayrıca," dedi Isobel, "kız için üzölmüyor musun? Kız kardeşini ve annesini öylece kaybetmiş, üstüne bir de zehirlenmiş."

"Tabii zehir olduğunu varsayarsak." İç geçirdim. Elbette kıza acıyordum. Ben canavar değildim. *Ama bir kralın kızının güvenebileceği bütün bir krallık vardı, benim yardım etmeye çalıştığım bazı insanlar ise kendilerine bile güvenemiyorlardı...* "Ne kadar süreliğine gideceğim bile bilmiyorum," dedim.

"Ne kadar sürerse," dedi Isobel. "Belki oraya girer, hemen tanır ve bir hafta içinde eve dönersin."

"Bana olan inancın çok dokunaklı. Muhtemelen aylarca orada kalacağım. Ve çözemezsem krala ne diyeceğim? 'Üzgünüm, çaresizim, artık eve gidebilir miyim?'"

"Her zaman zehirli *olmayacağını* söylüyorsun. Ona öyle söyle." Isobel, insanların nadiren kasten zehirlendiğine dair uzun uzun derslerimden çok şey öğrenmişti ve görünüşe göre en azından bir tanesini dinlemiş olması beni memnun etti.

"Denedim," dedim. "Ama kraliyet ailesi... farklıdır."

Bu biraz hafif bir ifadeydi. Altı yaşına kadar, kralımız Bastian the Demon adında bir adamdı. Bu unvan ona sevgiden verilmemişti. Güçlü, şiddet dolu ve paranoyak biriydi, saraylıların kendisini zehirlemek için büyük bir komplo kurduğuna inanıyordu. En aşağı hizmetkardan en yüksek soylulara kadar kimse güvende değildi. Çevresindekiler, Bastian'ın günlerce sakin, hatta çekici olabileceğini, ancak birdenbire, neredeyse cümlesinin ortasında, değişip öfkeye kapıldığını söylerdi. Kralın muhafızları geceleri insanların kapılarına gelir ve hayali komplolardaki rolleri nedeniyle onları götürürdü. Söylentilere göre, bir keresinde kraliyet şöleninin ortasında kendi zehir tadımcısını bıçaklamış, adamın

masanın üzerine yuvarlar ve ölü adamın sırtından kalan yemekleri yermiş.

(*Ama Anja*, sen bana soruyorsun, *neden soylular İblis'i devirmediler?* İyi soru. Benim tahminim, kimse ilk adım atmak istemedi, çünkü arkanda kimse yoksa, ölürsün. Eski filozof Margay the Younger'ın yazdığı gibi, monarşi korkunç bir yönetim biçimidir, ama en azından her zaman suçlayacak biri vardır.)

Kral, yani iki gün önce çalışma odama gelen şu anki kral, İblis'in yeğeniydi. İblis, yeğeninın komplodan tehlikede olup olmadığını ya da komplonun önde gelen isimlerinden biri olup olmadığını bir türlü karar veremediği için onu sarayda varis ile rehine arasında bir konumda tutuyordu.

Bu konuda nihai bir karara varmadan önce Bastian öldü ve krallığın tüm sakinleri, belki de metresini hariç, büyük bir rahatlama yaşadı. İronik bir şekilde, otopsi sonucu zehirlendiği ortaya çıktı, bu da kimsenin cevaplamak istemediği soruların ortaya çıkmasına neden oldu. İblis hızla gömüldü, yeğeni tahta çıktı, insanlar ortadan kaybolmayı bıraktı ve olay kapandı.

Şimdi, otuz yıl sonra, kralın kızı da amcası gibi aynı kaderi paylaşmak üzereydi. En azından, bunu göz ardı edemezdim.

"Elimden geleni yapacağım. Bunu biliyorsun. Ama doktorlar bile nedenini bulamadıysa, ben nasıl bulacağım? Ve bu arada, *burada* yardım edebileceğim kaç kişi..." Sözlerim yarıda kaldı. *Ölüm* kelimesini yüksek sesle söylemezsem, belki de gerçekleşmezdi. Bu tamamen mantıksızdı elbette ve bir akademisyene yakışmazdı, ama yine de o kelimeyi yüksek sesle söylemedim.

"Başka gidebilecekleri biri var mı?" diye sordu Isobel.

Homurdandım. Bir dakika sonra, biraz isteksizce, "Şifacı Michael çoğu şeyi halledebilir, sanırım," dedim. Bu, benim için bile kaba bir cevaptı. Michael benim zehirler hakkındaki ansiklopedik bilgime sahip değildi, ama önemli olan her konuda daha iyi bir şifacıydı. "Lotus dumanı vakaları hariç. Onları kimse yapamaz."

Kimse denemiyor bile. Benim dışımda herkes bunun imkansız olduğunu biliyor.

Isobel bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Onun yerine elini sıktım. Boş çalışma odasında birlikte oturduk, güneş çıplak ahşap ve cam yerine kiremitlerin üzerine parlıyordu.

camın yerine çıplak ahşap ve kiremitlerin üzerine vuruyordu. Kafesindeki çan yılanı, minik çanların sesiyle hareket etti.

"Bu kadar kasvetli düşünceler yeter," dedi Isobel sonunda ayağa kalkarak. "Dışarı çıkalım. Bir buçuk günde mucizeler yaratabilen bir terzinin adresini biliyorum."

"Kralın maiyetinin bir yere gitmesi iki katı zaman aldığına göre..." Cam eşyalardan uzaklaştım. "Yine de rahibe gibi giyineceğim. En beklemediğim anda alev alıp düşecek elbiselerle dışarı çıkmaktan daha güvenli." Bekar bir akademisyen olarak rahibe gibi görünmek de daha güvenliydi. İnsanlar rahibeleri rahatsız etmez, hatta bazen onları dinlerlerdi.

"Peki," dedi Isobel, kelimeyi alaycı bir çaresizlikle uzatarak. "En azından zevkli bir rahibe gibi görünebilirsin." Kolunu koluma geçirdi. "Paketleri taşımak için o muhafızlardan birini de yanımıza alalım."

Muhafızların isimleri Aaron ve Javier'di. Aaron kısa boylu, esmer, kıvrıkcık siyah saçlı ve güler yüzlüydü. Javier uzun boylu, kemikli, etkileyici bir kartal burnu ve ceviz rengi teni vardı.

Onların varlığı sürpriz olmuştu, ama aslında olmaması gerektiğini fark ettim. Kral, kimsenin beni etkilemesini istemediğini açıkça belirtmişti, elbette bunu sağlamak için önlemler alacaktı. O ayrıldığında, ikisi kapıda durmuş, yaklaşan herkese, sütçü çocuk da dahil, meydan okurcasına bakıyordu. Aşçı, kapıda kralın muhafızlarının olması, komplo kurmaktan idam edileceğin anlamına geldiği eski günleri hâlâ hatırlıyordu, bu yüzden yirmi dakika boyunca onu sakinleştirmek zorunda kaldım; bu sırada, hizmetçi de şiddetli bir histeri krizine girmiş ve hemen taşraya taşınmakla tehdit etmişti. (Bunu haftada bir kez yapardı, bu yüzden *çok* endişelenmedim. Bir fincan nane çayı ve bir tabak ballı kek aldım ve babamın geri dönene kadar her şeyi halletmesi gerektiğini söyledim. Önemli biri olacağı ve aşçıdan daha önemli olacağı düşüncesi onu oldukça canlandırdı.

Muhafızlar, bunun
Tam olarak entrika yuvası sayılmazdı. Yetişkinlik çağında

, yıllar önce Isobel ve büyüyen ailesine devredilmişti ve babamla ben, yaşlı bir tüccar ve bilgili bir bekar kadına daha uygun bir eve taşınmıştık. Avlu dar ama zarıftı, odalar yüksek ve aydınlıktı ve hiçbirinde kimseyi yozlaştırmaya kararlı önemli sayıda saray mensubu yoktu.

Isobel için kefil olmam istenmişti ve muhafızlar anlamlı bir bakış alışverişinde bulunmuştu, ama görünüşe göre kız kardeşler içeri girebiliyordu ve otomatik olarak isyankar sayılmıyorlardı.

Aaron bizimle gezintiye çıkmayı kabul etti. İkisi arasında daha konuşkan olan oydu. (Javier çoğunlukla tek heceli kelimelerle ya da mümkünse homurtularla iletişim kuruyordu.) Arkamızda bir muhafızla yola çıkmak garip bir duyguydu, üstelik o sadece bir şehir muhafızı değil, kılıcı ve göğsünde yükselen ay işareti olan gerçek bir kral muhafızıydı. İnsanların bize baktığını hissediyordum ve bundan hoşlanmıyordum. Beni tutukladıklarını düşünüyorlar mı diye merak ettim.

Şehrimizin sokakları — Dört Aziz Dağı, daha çok Dört Aziz olarak bilinir — beyaz sıva duvarlarla çevrilidir. Zengin mahallelerde dekoratif çiniler, yoksul mahallelerde ise grafiti vardır, ama duvarların kendisi her yerde aynıdır.

Duvarlara birkaç metre aralıklarla kapılar açılmış ve bu kapıların öbür tarafında avlular var. Kapılar gündüzleri açık ve avluları görebiliyorsunuz. O anda, kapıdan iki katlı evimize bakan herkes Javier'in nöbet tuttuğunu görür ve muhtemelen kralın muhafızlarını başımıza bela etmek için ne yaptığımızı merak ederdi.

Zengin evlerin kendi avluları vardır, ancak şehrin çoğunda üç ev avluyu ortak kullanır, her iki tarafta bir ev bulunur ve avlu ortak alan olarak kullanılır. Burası, neredeyse ama tam olarak dışarıda kalmasını istediğiniz her şeyi koyduğunuz yerdir: çamaşır ipleri, saksı bitkileri ve daha sağlam çocuk oyuncakları. (Ve tabii ki yağmur varilleri. Çölde herkesin yağmur varilleri vardır.) Avlumuzda saksı içinde narenciye ağaçları ve otlar ile aşçımızın kıskançlıkla koruduğu bir sıra biber bitkisi vardı. Büyüdüğüm evde bir incir ağacı vardı, bu da meyveler olgunlaştığında evin güvercinlerle dolduğu ve

dolu kalırdı ve altındaki zemin olgunlaşmış meyveler ve kuş pislikleriyle dolu tehlikeli bir manzaraya dönüşürdü.

Four Saints'in çoğu, bir şekilde avlu tasarımını takip ediyor. Evler avluların etrafına, dükkanlar meydanların etrafına, tapınaklar manastırların etrafına inşa edilmiş ve tüm şehir, bir tepenin üzerinde duran ve geri kalanımıza vahşice parıldayan sarayın etrafına inşa edilmiş.

Isobel, Aaron ve ben, babamla yaşadığımız caddeden, bir tarafta duvara yaslanarak ilerledik. Sokak süpürgesi çetesinden biri, çölden esen soluk tozu toplamak için süpürgesini yere sürterek ilerliyordu. Kime sorarsanız, sokak süpürgeleri ya hiçbir şey yapmazlar ya da onlar olmasa şehir toz altında kalır. (Ben, çalışma odamdaki tozu temizlemekle geçirdiğim zamanı düşününce, ikinci görüşe daha yakınım.)

Öğlen biraz geçmişti ve gökyüzü masmavi bir kase gibiydi. Duvarlar ve arkasındaki kerpiç binalar o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki gözleri acıtıyordu. Isobel'in terzisinin çalıştığı meydana ulaşmak ve onu çevreleyen gölgeli geçide adım atmak rahatlatıcıydı. Yeşil gövdeli palo verde ağaçları meydana süslüyor, yere karmaşık gölge desenleri düşürüyordu. Biri kızarmış ekmek pişiriyordu ve ağzım istem dışı sulanmaya başladı.

Isobel'in terzisinin dükkanı, bir kitapçı ile bir tuhafiyeci arasında bulunuyordu. Alışkanlıktan, vitrinde sergilenen kitaplara göz attım. Benim aradığım türden kitaplar, bu kadar şık bir yerde bulunamayacak kadar özel kitaplardı. Zehirle ilgili kitaplar genellikle itibarsız kabul edilir ve çoğu satıcı bunları hiç satmaz.

(Ancak, doğu kıtasından ithal edilmiş, kılıçlı romantizmle dolu inanılmaz bir hikaye olan Red Feather Saga'nın son cildi vardı. Son ciltte, kahramanımız, kendisinden habersiz, uzun süredir kayıp olan ağabeyi tarafından esir tutuluyordu. Tam da tırnak törpüsüyle ipleri kesmeyi bitirmişken, gemide savaş sesleri duyuldu ve hikaye "bir dahaki sefere" diye bitti. Yeni çıkan kitabı hemen aldım. Harika bir edebiyat eseri değil, ama on beşinci cilde geldiğinizde kendinizi hikayeye kaptırmaya başlıyorsunuz.

Elbise dükkanı, çeşitli tarzlarda elbise satan ve bunları müşterinin vücut yapısına göre diken bir dükkandı. Kapının yanında Saint Bird'e ait bir tapınak vardı. (Teknik olarak giysiler, kumaş ve dokumacılığın koruyucusu Saint Sheep'in alanına girer, ama sanırım kuş tüylerinin parlaklığını çağrıştırmak istemişlerdi.

Dükkanın sahibi, son derece karmaşık dikiş gerektiren, son derece sade kıyafetler giyiyordu. Isobel, üç gün içinde saray törenlerine uygun bir elbise istediğini söyleyene kadar gülümsüyor ve başını sallıyordu, ama o anda gülümsemesi biraz dondu. Kız kardeşimin arkasında çılgınca işaretler yaptım. Isobel, belli bir boyuta ulaştığında fırfırlar ve petticoatların insanı bir insan değil, geçit törenindeki bir araba gibi gösterdiğini hiç anlamamıştı.

Kız kardeşim tüm planlarını tükettikten sonra, dükkan sahibi, madamın zevkinin çok zarif olduğunu, ancak madamın istediği gibi bir kıyafet yapmak için yeterli zamanın kalmadığını söyledi. Kadını ve onun onuncu kuşağa kadar tüm çocuklarını sessizce kutsadım.

Isobel trajik bir şekilde çöktü. "Bir şey yapamaz mısınız?" diye sordu, bana işaret ederek. "Sahip olduğu her şey... *öyle* görünüyor."

Kemerli tunik ve pantolonuma baktım. Tunik toprak rengindeydi, manşetleri ve etek ucu işlemeliydi, pantolon ise kum rengindeydi ve tozu çok göstermiyordu.

Dükkân sahibi beni baştan aşağı süzdü, giydiklerimi ve muhtemelen giymem için ikna edebileceği şeyleri de gözden geçirdi. "Belki Anja Hanım daha resmi bir üst elbise giymeyi düşünür?"

Hanım Anja şüpheliydi ama kabul etti. Sanırım biri erkek giyim satan dükkana kadar koşup uygun bedeni bulmak zorunda kaldı, ama terziden iki gün içinde bana göre düzeltilebilecek, ağır işlemeli üç cüppe çıktı.

"Çok karanlık," dedi Isobel şüpheyle. "Hâlâ rahibe gibi görünüyorsun."

"Rahibe gibi görünmeyi seviyorum."

"Ama şuna bak! Bu renk sana çok yakışmış," dedi Isobel, soluk yeşil ipek kumaşı koluma tutarak.

"Bu renk bana *hiç* yakışmıyor. Yürüyen bir çalı gibi görüneceğim."

"Azizler, kahverengi ve siyah dışında bir şey giymeni yasaklasın."

"Kahverengiye severim. Kir görünmez."

"Bak," dedi Isobel, kapının yanında rahat ama dikkatli bir şekilde duran muhafızımıza dönerek. "Sence de bu renk çok güzel değil mi?"

Aaron, kendisine danışılmasına şaşırmış, sonra da biraz paniklemiş göründü. "Ben... şey... evet, Isobel Hanım?"

"Gördün mü?" Isobel yeşil kumaşı tehditkar bir şekilde bana salladı. "Söyle ona, Aaron."

"Uh..." Muhafız geri çekilmeye çalışırken sırtı kapının yanındaki duvara çarptı. Kız kardeşim bazen insanlarda böyle bir etki yaratır. "Korkarım bu tür şeyleri pek bilmiyorum?"

"Saçmalık. Hayatında pek çok kadın görmüşsündür. Mutlaka bir fikir edinmişsindir."

Aaron'un yüzüne bakılırsa, kadınları görmüş olmayı bırak, kadınları duymuş olduğunu bile inkar etmeye hazırды.

"Güzel bir renk," dedim, onu kurtarmaya çalışarak. "Sadece bana yakışmıyor."
bana yakışmıyor."

"Güzel!" Aaron, bunu bir can simidi gibi yakaladı. "Harika bir renk! Şey gibi... kavun kabuğu?" Isobel kaşlarını kaldırdı ve Aaron tekrar denedi. "Yeni çim?"

Isobel kumaş parçasına kaşlarını çatarak baktı. "Çimden çok seladon rengi diyebilirim."

"Evet. O da var. Kesinlikle."

"Belki," dedi dükkan sahibi, "bir uzlaşma olabilir mi? Bu renkte bir fular, doğru kahverengi tonuyla çok güzel olur."

Isobel düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Aaron, yüzünde açık bir umutla dükkan sahibine baktı.

"O zaman o renkte bir fular alacağım,"
dedim. "Ama takacak mısın?"

Kız kardeşim beni çok iyi tanır. *Hayır.* "Evet." Gözlerini kısarak baktı. Dekoratif eşarp takan biri gibi görünmeye çalıştım. (Açıkçası, öyle bir insan olmak isterdim. Sadece o beceriyi hiç öğrenemedim.)

"Anja Hanım isterse, oldukça sade yeni bir eşarp koleksiyonumuz var," dedi dükkan sahibi ve boynuma

rahip stolesine benzeyen bir şeyi boynuma attı.

Isobel inledi. "Şimdi *gerçekten* rahibe gibi görünüyorsun."

"Ben beğendim," dedim, aynada yansıمامı kontrol ederek. Evet, dini bir havası vardı, ama süs eşyasından çok bir görev rozeti gibi görünüyordu. (Ayrıca Aaron haklıydı, tam da bal kabağı kabuğunun soluk yeşil rengindeydi.)

"Sana belli bir otorite katıyor," dedi işletme sahibi. "Bazı müşterilerim arasında çok popüler."

Eşarp ve Isobel'in mırıldanarak seçtiğı birkaç eşarp daha için ödeme yaparken, onun kastettiğinin daha yaşlı ve sıkıcı müşterileri olduğunu düşündüm. Ama aynı zamanda, kısa süre içinde sahip olabileceğim tüm otoriteye ihtiyacım olacağını da tahmin ediyordum.

BÖLÜM 4

Eve vardığımızda Javier hala kapının içinde durmuş avluyu koruyordu, ama orada bekleyen bir çocuk da vardı. Bir ayağından diğerine geçip duruyor, sanki birini görmeyi umarak etrafına bakınıyordu. Giysilerine baktım: çok büyük, kenarları yıpranmış, sandalet kayışları kopmuş ve beceriksizce tamir edilmiş... Kimi aradığını hemen anladım.

"Ben Anja," dedim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Çocuk bana ciddi bir ifadeyle baktı. Gözleri yüzüne göre çok büyüktü ve alt göz kapaklarında mavi gölgeler vardı. "Şifacı Michael gönderdi," dedi. "Kardeşim. O... şey..." Javier'e endişeli bir bakış attı.

Muhafızlardan korkuyor. Bu iyiye işaret değil. "Bana söyleyebilirsin," dedim, Javier ile çocuğun arasına geçerek. "Kimse başın belaya girmez."

Çocuk yutkundu. "O, şey, lotus dumanı içilen bir yerdeydi. Çok uzun süre." Yine yutkundu. "Tapınakta. Uyanmıyor."

"Hay *aksi*," dedim. "Burada bekle." Evine koştum, şaşkın Javier'i neredeyse ezip geçiyordum. Ekipmanımın çoğu toplanmıştı ama acil durumlar için her zaman ön kapının yanında bir çanta bırakırdım. Çantayı kapıp, kapı kapanmadan dışarı çıktım. "Aziz Adder'ın tapınağı mı?" diye sordum. "Hastane değil mi?"

"Tapınak."

Bu iyi bir haber değildi, ama bunu söylemek için durmadım. "Hadi gidelim," dedim ve caddeye çıktım.

Arkamda Isobel'in "Hayır, paketleri *bana* ver, *sen* onu takip et!" dediğini duydum. Umarım Aaron da peşimden geliyordur, ama gelmiyorsa bekleyemezdim.

Benim boyumdaki kadınlar genellikle kaçmak zorunda kalmadıkça koşmazlar. Göğüs bölgesinde, diyelim ki, bazı yapısal sorunlar vardır ve ben de

Ama yine de oldukça iyi koşabilirdim ve Saint Adder Tapınağı, en azından bir iki ana caddeyi geçmeye razıysanız, kuş uçuşu çok da uzak değildi.

"Ne kadar süredir baygın?" diye sordum.

Çocuk benimle kolayca ayak uyduruyordu. Çoğu sokak çocuğu ergenliğe girmeden önce geliştirdiği, kırbaç şakırtısı gibi sarsıntılı bir hızla hareket ediyordu. "Onu bulduğumda böyleydi. Birkaç saat olabilir mi?"

Durum gittikçe kötüleşiyordu. Onu dışarı çıkarmadan önce ne kadar süre dumanlı odada kaldığını bilmiyorduk. Yüzümde endişemi belli etmemeye çalıştım, ama adımlarımı daha da hızlandırdım.

Flint Way, Four Saints'in kalbinden geçer ve şehre giren arabaların ve at arabalarının ana arterini oluşturur. Oradan, malların indirilip satıldığı çeşitli pazarlara ve meydanlara giden daha küçük yollar ayrılır. Bizim için bilmeniz gereken tek şey, Flint Way'de dört şeritli bir yol olduğu ve her an çok sayıda insan ve atın bu yolda bir yere varmak için acele ettiği.

Flint Way'in altında birçok yaya geçidi vardır. Ne yazık ki, hepsi birkaç blok ötedeydi ve tapınak yolun tam karşısındaydı. Geçidi kullanırsak, on beş dakika kadar zaman kaybederdik, ya da sinirlerimizi bozup hızla koşarsak, iki dakikada orada olabilirdik.

Kaldırımında durup bir boşluk bekledim. Gübre kokusu burnumu tıkadı. Sokak temizlikçileri, çılgın atların üzerlerine doğru koşarken yolu temizlemeye çalışmak için yeterince maaş almadıkları gerekçesiyle, Flint Way'de sadece gece yarısından sonra çalışıyorlardı. Gündüzleri de çok gürültülüydü: Arnavut kaldırımlarında tekerleklerin sesi, at nallarının sesi, sürücülerin bağırışları, çobanların bağırışları, arabaların içindeki yüklerin gürültüsü, hepsi birleşip kulakları sağır eden bir gürültü oluşturuyordu.

Sonunda bir fırsat gördüm ve ileri atıldım. İşin püf noktası, atların yerine öküzlerin önüne geçmektir. Öküzler daha yavaştır ve aniden burnlarının önüne çıkan insanlara karşı daha sakin davranırlar.

Çoğunlukla işe yaradı. Üç şeridi sorunsuz geçtim. Çocuk benden uzaklaştı ve ben daha yarıya bile gelmeden karşı kaldırıma çıktım.

. Bu beni şaşırtmadı. Sokak çocukları her zaman Flint Way'den koşarak geçip arabalardan bir şeyler kaparlardı, çünkü sürücülerin onları yakalamak için durup geri dönemeyeceklerini bilirlerdi.

Ne yazık ki benim için, üçüncü şeritte öküz arabasının arkasında beklemekten sıkılan bir sürücü, yüksek hızla dördüncü şeride geçerek onu sollamaya karar verdi. Bir çığlık duydum ve başımı kaldırdığımda, durmaya çalışan ama arkasındaki arabanın ivmesiyle ileriye doğru itilen bir atın burun deliklerine bakıyordum. Birisi çığlık atıyordu, muhtemelen sürücüydü.

Kendimi kaldırıma attım ve bir ayağımı kaldırdığım anda bir çift el kolumu yakaladı ve çekti. İkimizin çabasıyla, atla tehlikeli bir şekilde yakınlaşmadan yaklaşık bir buçuk saniye önce yoldan çekildim.

"Ölmek mi istiyorsun?" Aaron bağırarak üzereydi ama bağırmadı. Beni çeken oydu.

"Hayır," diye nefes nefese cevap verdim. "Sorun yok."

"İyi *değil*! Ezilebilirdin! Onların yavaşlamadığını biliyorsun..."

Sokak çocuğu aniden aramıza girdi. "Onu bırak!" dedi. Sesi çatladı. Boyu ikimizin de omuzlarına bile gelmiyordu, bu yüzden çok komikti ama gülmedim. Aaron da gülmedi.

Bunun yerine korumam bir nefes verip "Özür dilerim, Hanım Anja" dedi. Sesinde pek üzgünlük yoktu ama yine de kabul ettim. Koruduğu kişi ezilseydi, muhtemelen korumanın siciline kötü yazılırdı.

"Önemli değil," dedim tekrar ve tapınağa doğru yürümeye başladım. "At beni ezmek istemedi, ben de ezilmek istemedim, ikimiz de aynı fikirdeydik. Hadi, fazla vaktimiz yok."

Aziz Adder Tapınağı, tıp ve şifa üzerinde etkisi olduğuna inanılan Aziz Adder'in tapınağı olduğu için oldukça kalabalıktır. Tapınak geniş, havadar ve güzeldir, çanlarla çevrilidir ve sağlık için dua eden hacılarla doludur. Burası uyum ve samimi bir sükunetin hakim olduğu bir yerdir.

Ter içinde, küfürler savurarak, bir muhafız ve bir sokak çocuğu peşinde koşan birinin içeri dalması, bu atmosferi bozmak için yeterlidir.

Neyse ki tapınağın birden fazla girişı vardır. Ana girişı geçip bir yan sokağı saptım ve tapınağın revirine açılan kapıyı buldum.

Ana hastane tapınaktan oldukça uzaktadır ve çoğı şıfacı orada çalışır. Ancak birkaç hasta her zaman tapınağı gelir, genellikle geceleri. Kendi başlarına hastaneye gidemeyenler veya daha uzağı taşınamayanlar. Genellikle sabahları hastaneye nakledilirler, tabii yolculuğı hayatta atlatamayacakları düşünölmüyorsa. Hastamın hangi kategoriye girdiğini tahmin edebiliyordum.

Şıfacı Michael içeri girer girmez bizi gördü ve aceleyle yanımıza geldi. Yuvarlak yüzlü, yumuşak sesli ve daha da yumuşak elleri olan bir adamdı, şıfacıların giydiğı indigo renkli cüppe giymişti. ocuğı gülümsedi. "Jonas. Anja'yı bulmuşsun.

Şıfacı, bana uygulandığında en iyi ihtimalle bir nezaket unvanıdır. Zehir dışında hiçbir şeyde işe yaramam. Bir tırnak batması, kırık bacakla aynı şeydir. Yine de tartışacak zaman değildi.

Bu unvanı on kat hak eden Şıfacı Michael bizi küçük yan odalardan birine götürdü. Kapıyı açtım ve bir palet üzerinde yatan bir adam gördüm. Yirmi yaşlarında olmalıydı, ama hastalığı onu daha yaşlı gösteriyordu. Yanakları çökmüştü ve üç günlük sakalı dağınıktı, ama yüzünde Jonas'a olan benzerliğı çok belirgindi.

Dizlerimin üzerine çöküp elini tuttum ve parmaklarımı nabzına koydum. Ön kolunda kasları vardı, bu yüzden lotus dumanına bağımlılığı çok ilerlememişti. Ama yine de çok geç olduğunu hemen anladım. Hastanın kalp atışları o kadar zayıftı ki, göğsünün hafifçe inip kalkması olmasa, çoktan öldüğünü düşünürdüm. Muhtemelen saatleri değil, dakikaları kalmıştı.

Yine de, başka ne yapabilirdim ki? Denemek zorundaydım. Bazen mucizeler olur. oğı zaman olmaz, ama yine de mucizenin gerçekleşmesi için yer açmak gerekir, ne olur ne olmaz. Çantamı açmaya başladım.

Bunun için fazla ekipmana ihtiyacım yoktu. Küçük kristallerin olduğı bir şişe ve içinde birkaç santim kaynamış su bulunan başka bir şişe. Yaklaşık sekiz santim uzunluğunda mum kağıttan yapılmış bir tüp. Üç kristal çıkardım ve suda eriterek süt rengine bir çözelti elde ettim, bunu tüpe emdim ve ucunu başparmağımla kapattım.

"Hadi," dedi Şifacı Michael. "Bırakalım da işini yapsın." Çocuğu elinden tutup odadan çıkardı. Arkamda kapının kapandığını duydum. Böylesi en iyisiydi. Bundan sonraki kısım pek hoş değildi.

Bir tüpü birinin burnuna olabildiğince sokmak en iyi durumda bile zordur, bir de bir ucunu başparmağınızla sıkıca bastırmanız gerekiyorsa. Tüpü içeri soktum, sonra daha da içeri soktum ve yüzümü buruşturdum. Hasta hissetmiyordu ama benim burnum da aynı şekilde kaşınıyordu.

Derin bir nefes aldım, eğildim ve solüsyonu hastanın burnuna üfledim.

"Sen ne *halt ediyorsun*?" Aaron arkamdan sordu.

Zıpladım ve pipetin ucuyla neredeyse gözümü çıkaracaktım. "*Yapma yapma!*" dedim, geriye yaslanarak. Onun hala odada olduğunu fark etmemiştim bile. "Üzgünüm," dedi. "Ama o neydi?"

"Çan yılanı zehri distilatı," dedim, pipeti geri çekerek. "Kalbi hızlandırır ve daha güçlü atmasını sağlar. En azından öyle umuyoruz." Hastama somurtkan bir şekilde baktım. Hiç kıpırdamamıştı. Genelde zehri sinüslerine üflediğimde en azından biraz mırıldanırlar. Gücünü test etmek için aldığım az miktar bile çok acıtıyor. Bunun daha iyi hissettirdiğini hayal edemiyorum.

"*Zehir mi?*" Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. (Azizler bilir ki, o ilk değildi.)

"Kalp, Aziz Adder için kutsal bir organdır," dedim, kendi kulaklarıma bile kibirli geldi. "Bu nedenle, onun çocuklarının ısırtığı kalbe çok güçlü etki eder. Zehir, kanlı mizaçtan gelir ve bu mizaç, lotus tarafından bastırılan mizaçtır, yani flegmatik mizaç. Bu yüzden onu güçlendirmeliyiz."

"Ama zehir onu öldürmez mi?"

İç geçirdim ve kapının kapalı olduğundan emin olmak için kapıya baktım. "Muhtemelen çoktan ölmüştür. Lotus dumanı afyon ve beyaz dikenli elma karışımıdır. İkisi de kasları gevşetir. Dikkatli olmazsan, kalbin durana kadar gevşetir."

Aaron bunu sindirdi. "Anlıyorum. Yani zehir kalbin atmasını sağlıyor mu?"

Hastanın bileğini parmaklarımla kavrayarak nabzını yokladım. "Bazen. Eğer zamanında yetişirsem. Eğer çok şanslılarsa. Eğer azizler cömert davranırsa."

"Peki burun...?"

İnsanlar bunu hep abartır. Neden bilmiyorum, çünkü ilacı bir şekilde vücuda sokmak zorundasınız ve diğer seçenekler de o kadar iyi değil. "Zehri en etkili şekilde vermek için," dedim. "En azından hızlı bir şekilde. Mide zehri parçalar ve lavman yapmak için vaktimiz yoktu." Parmaklarımın altında bir kalp atışı mı hissettim? Tutuşumu değiştirip, orada olmayabilecek bir şeyi hissetmeye çalıştım, sonra vazgeçip kulağımı adamın göğsüne dayadım.

Evet... orada... kalp atışı. Sonra çok uzun bir duraklama ve ardından bir tane daha.

Umut etmemem gerektiğini biliyordum, bunun neredeyse kesin olarak son nefesler olduğunu biliyordum, ama kendimi kandırarak kalp atışlarının biraz daha güçlü olduğunu, belki *bu* sefer...

Aaron yanıma diz çöktü, başka soru sormadı. Konuştuğuna şaşırdım. Bütün muhafızların güçlü, sessiz tipler olduğunu sanıyordum. Belki de beni atın önünden itmesi, içini dökmesine neden olmuştu. Muhtemelen, birinin burnuna bir şey patlattığımı görmesiydi.

İronik olarak, şimdi konuşmak isterken o sessizliğe büründü. Duvardaki bir niş içinde Saint Adder'ın heykeli vardı. Beceriden çok hevesle bir zanaatkar tarafından oyulmuştu. Kuyruk çanları topak topaktı ve başı çok küçüktü. Yine de biraz dua ettim, ama çoğunlukla kaçınılmaz sonu bekledim.

Çok uzun sürmedi. Zehir etkisini gösterince adamın nabızı hızlandı, daha hızlı ama hala zayıf, hala çok zayıf, göğsünün içinde tıkırdayan ince bir fare sesi gibi... ve sonra, bir vuruşla bir sonraki arasında, durdu. Umutsuzca bekledim, ama fare kaçmış ve geride sadece sessizlik kalmıştı. Başımı göğsünden kaldırdığımda, artık hiç inip çıkmadığını gördüm.

Cesedin yanında biraz daha oturdum. Emin olmak zorundaydım. Birinin öldüğünü, sadece derin uykuda olduğunu ayırt etmek çok zordur. Çantamdan aynayı çıkardım ve dudaklarının önüne tuttum. Yüzey bulanıklaşmadı.

"Tamam," dedim, derin bir nefes alıp çantamı toplamaya başladım.

"Üzgünüm," dedi Aaron
sessizce. "Ben de."

Koruma görevlisi, sanki o ya da ben porselenden yapılmışız gibi, dikkatli bir şekilde bir sonraki cümleyi söyledi. "O bir suçluydu."

"Öyleydi," dedim, sesim kesik kesik çıkıyordu. Bu, çok fazla insanla çok fazla kez tartıştığım bir konuydu. Hala bazen kafamda tartıştığım bir konuydu. "Ama lotus içmek idam suçu değildir. Uyuşturucu satıcıları suçludur, ama onlar buraya asla gelmezler."

Aaron'un sözlerime mi, yoksa ses tonuma mı tepki verdiğini bilmiyorum. Nazik bir tepki olduğunu sanmıyorum. "Haklısın," dedi. "Üzgünüm."

Özür dilemiş olsa da öfkemi bastırmak zordu. Bana uzattığı eli görmezden gelmek istedim, ama eskisi kadar kolay ayağa kalkamıyordum. Onun yardımını kabul ettim ve ikimiz de ölü adama bakarak ayakta durduk.

Öfkem azaldı. Ölüm, bu tür şeyleri netleştirir. Arkanı döndüm ve gözlerimi kolumla sildim. Tam olarak yas tutmuyordum — adamı tanı mıyordum ve her yabancı için ağlayan türden bir insan olduğumu iddia etmeyeceğim — ama onun son kalp atışlarını dinlemiştim ve bu atışlar, ardında kırılğan, isimsiz bir duygu bırakmıştı.

Derin bir nefes aldım ve nefesimi bıraktım. "Çok geç olduğunu biliyordum," dedim, Aaron'a, heykele ya da tabuttaki cesede. "Ama denemek zorundaydım."

Bir an için omzumu sıktı, insanlar teselli etmek ister ama nasıl yapacağını bilemediklerinde yaptıkları gibi.

Kapıyı açtım. Çıkarken şifacı Michael başını kaldırdı, gözlerime baktım ve başımı salladım.

Jonas duvara yaslanmış küçük bir bankta oturuyordu. Bana baktı ve ben bir yetişkine söyleyeceğim gibi "Üzgünüm" dedim. Muhtemelen bir çocuğa söylenecek yanlış bir sözdü, ama ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Annem öldüğünde insanlar bana her türlü şeyi söylemişti, bunların yarısı hakaret, diğer yarısı ise anlamsız sözlerdi. O zamanlar Jonas'tan daha küçüktüm ve çok daha korunaklı bir ortamda büyümüştüm. Jonas gibi bir sokak çocuğuna, kardeşinin artık meleklerin yanında olduğunu söylemek için dilimi ısırp koparırdım.

O bir kez başını salladı ve başka yere baktı. Kendimi ve gardımı alıp, Healer Michael'ı benim başarısızlığımın sonuçlarıyla başa çıkması için bıraktım.

Bütün bunları dinleyince, işimin sadece cesetlerden ibaret olduğunu düşünebilirsiniz. Ölü kuzenler, ölü bağımlılar, ölü, ölü, ölü.

Ama öyle değil. Gördüğüm insanların büyük çoğunluğu hayatta. Saint Vulture'un çocukları gibi üzerlerine çöküp ölmelerini beklemem. Çoğu zaman, yapmaması gereken bir şeye bulaşmış bir çocuktur ve bunu kömürle ya da kusturarak düzeltebilirim. En zor kısmı, sevdikleri insanların bana teşekkür etmeye çalışmasıdır. İyi bir insan olsaydım, bunu iyi niyetle kabul ederdim, ama ben ben olduğum için, bu çok acı verici. *"Sadece kömür bu! Ben süper insan değilim! Sonsuza kadar istediğim her şeyi yapacağına yemin etmene gerek yok!"* diye bağırarak istiyorum.

(Tabii ki bunu söylemiyorum. Şifacı Michael bir keresinde bana açıklamıştı ve açıklaması çok mantıklı gelmişti. "Korku balon gibidir," demişti, "ve gittikçe büyür. Sonunda patladığında, boşluğu doldurmak için rahatlama gelir. Korku ne kadar büyükse, ardından gelen rahatlama da o kadar büyük olur. Sonra bu rahatlamayı dışarı atmanın bir yolunu bulmak zorundadırlar ve bu yollardan biri de şifacıya her şeyi dökmektir." Bu mantıklı ve ben gülümsemeyi, başımı sallamayı ve hatta insanların üzerimde ağlamasına izin vermeyi daha iyi öğrenmiş durumdayım. Yine de bundan hoşlanmıyorum.)

Yetişkinlerin sorunları genellikle daha karmaşıktır. Bazılarını çözebilirim, bazılarını çözemem — uzun süreli kurşun zehirlenmesi gibi şeyler herhangi bir doktorun becerisinin ötesindedir — ama genellikle *ölmezler*. İnsan vücudu, inanılmaz derecede kırılgan ve tarif edilemez derecede dayanıklı olan garip bir kombinasyondur. Üç normal insanı öldürecek kadar arsenik verilen hastalar gördüm, vücutlarında o kadar çok kurşun var ki diş etlerinde mavi çizgiler var, o kadar çok şeftali çekirdeği yemişler ki gözeneklerinden prusik asit sızıyor. Yarısı kendi ayakları üzerinde kalkıp çıkıyor.

Hatta, derme çatma zehir tedavilerimle üç lotus bağımlısını bile kurtarmayı başardım.

(Bunun sonucu olarak, muhtemelen çok küçük dozlarda zehirden ölen ve bana ulaşmadan ölen insanlar vardır ve ölümleri kalp krizi veya ani kalp yetmezliği olarak kaydedilir. Bu elbette korkunç bir şey, ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.)

Her neyse, demek istediğim, hastalarımın çoğu ayakları üzerinde ayrılıyor, baş aşağı değil. Üstelik hastalar işimin çoğunu bile oluşturmuyor. Aslında çok daha fazla zamanımı evde geçiriyorum, çalışma odamda uğraşıp bir şeyleri başka şeylere dönüştürüyorum. Tapınak ara sıra mide içeriği dolu kavanozlar gönderir, ben de bunları inceleyip yaygın zehirleri test ederim. Ayrıca kendi araştırmalarım da var, kömür ve kusma dışında daha iyi tedaviler bulmaya çalışıyorum.

Çok heyecanlı bir hayat değil, ama benim hayatımdı ve bundan zevk alıyordum. Ta ki kral çalışma odama gelip her şeyi alt üst edene kadar.

BÖLÜM 5

Kralın ayrılmaya hazır olması üç gün sürdü. Kralın "*benimle gel*" dediğinde bir saat içinde demek istemediğini öğrenince biraz şaşırmışım, ama Javier bunun aslında bu tür işler için çok hızlı olduğunu söyledi.

Görünüşe göre bir kral, kendi malikanelerine bile üç günden az bir sürede gidemezdi. Her durağa çok sayıda insan önceden gidip yiyecek, yatak ve diğer ihtiyaçları teslim etmek zorundaydı, muhtemelen çok sayıda insanın vardıklarında yiyecek bir şeyleri olsun diye. Hizmetkarlar, muhafızlar, atlar, seyisler ve ayrıca kral gidiyor diye giden ve hiçbir işlevi olmayan garip bir şekilde çok sayıda insan vardı.

İlk günün sonunda her şeyi toparlamışım ve kendimi deliye çevirecek kadar endişelenmeye başladım. Kütüphanemdeki zehirlerle ilgili tüm kitapları inceledim, belirtileri ve semptomları gözden geçirdim: dişlerin sallanması, diş etlerinde mavi çizgiler, sarımsak kokulu nefes, kusma, kusma, kusma. İnsan vücudu zehirlendiğinde, kusma neredeyse her zaman ilk savunma mekanizmasıdır. (Bu da genellikle kahverengi giymemin bir başka nedenidir.) Bütün bunları biliyordum ve bildiğimi de biliyordum, ama sonunda Snow ile karşılaştığımda paniğe kapılıp öğrendiğim her şeyi unutacağımdan korkuyordum.

Sonunda yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Javier arkamdan adımlarını uyarlayarak yürüdü. Dışarıda nöbet tutacak ve evde kalacak kişiyi kararlaştırdılar. Hangisini tercih ettiklerini merak ettim.

Sokaklarda amaçsızca dolaşarak, yapabileceğim yararlı bir şey düşünmeye çalıştım. Hazırlayacak hiçbir şey kalmamıştı. İhtiyacım olabileceğini düşündüğüm her şeyi ve hatta ihtiyacım olmayacağını düşündüğüm birkaç şeyi de çantama koymuştum. Prensesin semptomları henüz ortaya çıkmadığı için, alanımda uzman başka bir akademisyene danışamazdım. Babam için bir not yazdım, Isobel ile akşam yemeği yedim ve

belirsiz bir süre için şehir dışına çıkarken yapılması gereken tüm hazırlıkları yaptım.

Sonunda bir köşeyi döndüm ve yine Aziz Adder Tapınağı karşımda belirdi. Scand, dua etmenin, yapabileceğin her şeyi yaptıktan sonra yaptığın şey olduğunu söylerdi. Anlaşılan o noktaya gelmiştim. Javier'in botlarının ayak seslerinin yankısını dinleyerek tapınağa doğru yürüdüm.

Kutsal alanın ortasındaki büyük heykel, kuyruğu düzinelerce çan şeklinde oyulmuş, dikilmiş bir çan yılanını tasvir ediyordu. Heykeltıraş, yılanın gözlerini bir şekilde hem bilge hem de nazik göstermeyi başarmıştı. Etkileyici bir başarıydı. Çan yılanının bu şekilde dikildiğini birkaç kez görmüştüm, ama hiçbir yılanın iyi niyetli olduğu zamanlarda değildi.

Tapınağın bir kanadını geçerek, duvara yerleştirilmiş metal çanları elime dokunarak ilerledim. Her duvarın boyu boyunca, bel hizasında düzinelerce çan vardı, böylece oradan geçen herkes arkasında bir koro sesi bırakabiliyordu. Diğer hacılar da aynı şeyi yapıyordu, bu yüzden çanlar dua seslerine sıvı bir fon oluşturunuyordu.

Hedefim ana kutsal alan değil, bir merdivenin aşağısında ve işaretsiz bir kapının arkasında bulunan küçük bir tapınaktı, sanki tapınak bundan biraz utanıyormuş gibi. *Aziz Adder zehirlerin koruyucusu olabilir, ama biz bu konuyu fazla kurcalamayı tercih etmiyoruz.*

Dizlerimin üzerine çöküp küçük girişe sürünmeye başladım, ama Javier önüme geçti, eğildi ve içeriye baktı. Arkasında gözlerimi devirdim. Gerçekten de orada benimle işbirliği yapmak için saklanan biri olacağını mı düşünüyordu? Mumların arkasında gizlenmiş olabilir miydi?

Şüpheli birini görmeyince başını salladı ve geri çekilerek içeri girebileceğimi işaret etti.

İçeri sürünürken arkamda çan sesleri azaldı. Javier girişin yanında yerini alırken taşların üzerinde botların sürtünme sesini duydum.

Zehirci Aziz Adder'in tapınağı eskiydi, binanın geri kalanından çok daha eskiydi, ancak üstüne büyük kutsal alan inşa edildiğinde onu kaldırmamışlardı. Hala orijinal duvarları duruyordu, harçsız kuru taştan yapılmış, ancak dıştan kumtaşı tuğla ile çevriliydi. Kapının karşısındaki duvarda, kırmızı okra renginde eski bir resim vardı, başsız

omuzlarının üzerinde bir engerek yılanı bulunan başsız bir adam vardı. Boya yüzyıllar boyunca aşınmış ve duman tavanı lekelemişti, ancak engereğin kuyruk çanları hala açıkça görünüyordu.

Derin bir nefes alıp vererek düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Aslında dua etmekte pek iyi değilim. En azından düşünmeye vaktim olduğunda. Tabii ki, önümde kazara fare zehiri yemiş biri varken, herkes kadar dua ederim. Ama "*Azizler, lütfen bu işe yarasın*"ın ötesinde resmi dualar başka bir mesele.

Sorun, sonuçları. Bir azizi bir hayat kurtarmaya ikna edersem ne olabilir? "*Ya binlerce insanı öldürürse?*" gibi aptalca sorular sormuyorum, çünkü gerçek hayatta bu neredeyse hiç olmaz. Savaş başlatacak veya salgın yayacak insanların sayısı çok azdır. Ama örneğin kuzenim Anthony'yi ele alalım. Eminim annesi onun hayatta kalması için dua etmiştir. Ama hayatta kalsaydı, ben zehirlerle takıntılı hale gelmezdim.

Kesinlikle kurtardığıma emin olduğum on altı hayat vardı. Belki daha fazlası, ama önemli değil, on altı kişiden *emindim*. Kuzenim yaşasaydı, tüm bu insanlar ölecek miydi? Bilmiyorum. Belki ölürlerd, belki tapınak zehir uzmanı ihtiyacı olduğunu fark eder ve birini eğitirdi, belki bazıları hayatta kalırdı. Belki bu varsayımsal uzman işinde benden daha iyi olurdu ve daha fazla insan kurtulurdu. Bunu nasıl bilebilirsin?

Ve bilebilsen bile, Anthony'nin hayatının feda edilmeye değer olduğunu söylemeye ne hakkın var? Bir karşılığı on altı, kulağa ucuz bir anlaşma gibi geliyor, ama tersinden bakarsan, sırf *ilham verici* olduğu için bir çocuğun ölmesi gerektiğini söylüyorsun. Bunun korkunç bir şey olduğuna eminim.

Belki de tanrıların ve azizlerin varlık nedeni, insanların yapamayacağı korkunç seçimleri yapabilmeleridir. Ya da belki de Anthony'nin hayatı, fare yuvası kokan o küçük kökle kesiştiği anda sona erecekti ve azizlerin yapabileceği en iyi şey, kuzeninin zihnini bir gün başkalarını kurtaracak bir takıntıya yönlendirmek ve trajediden biraz da olsa iyilik çıkarmaktı. Tek bildiğim, bu tür şeyleri düşündüğümde, sanki evreni yönetmeye çalışan birinin dirseğine dokunuyormuşum gibi, çok spesifik bir şey için dua etmeye korkuyorum.

çok spesifik bir şey için dua etmeye korkuyorum, sanki evreni yönetmeye çalışan birinin dirseğine dokunuyormuşum gibi.

Kız kardeşim çok fazla düşündüğümü söylüyor. Scand, dünyevi melankolik mizah anlayışımın fazla olduğunu ve daha fazla kırmızı et yemem gerektiğini söyledi.

"Bu kıza yardım edebilecek miyim bilmiyorum," dedim sonunda azizeye, sert taş zeminde dizlerim ağrıyarak otururken. "Sadece... lütfen beni en çok fayda sağlayabileceğim yere gönderin. Hepsi bu."

Öne eğildim ve tablonun önünde duran el çanını çaldım, sonra etrafımda yankıları yankılanırken oturdum. Son yankı da sönünce, kendimi tam olarak daha iyi hissetmedim. Daha boş hissettim, iyi bir ağlamadan sonra hissedilen gibi. Biraz daha huzurlu. Şehirdeki işimden ayrılmak zorunda kalmanın acısı, yankılarla birlikte biraz azalmıştı. Nereye gidersem gideyim, azizler merhametli olursa, belki iyi bir şey yapabilirdim.

Tapınaktan çıktım. Javier hiçbir şey söylemedi. Dua ettiğimi duymuş muydun, duymuşsa ne düşünmüştü, merak ettim ama sormadım. Aaron'un aksine, o gerçekten güçlü, sessiz biriydi. Son iki günde ondan belki on iki kelime duymuştum.

Ayağa kalktığımda dizlerim ağrıyordu, Javier beklerken duvara yaslanıp dizlerimi çok belli etmemeye çalıştım. "Girdiğim her odayı kontrol etmene gerek yok," dedim, hâlâ sinirliydim. "Yemin ederim kimseyle işbirliği yapmıyorum."

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Ah... Hanım Anja... Biz sizi korumak için buradayız."

"Tabii, tabii."

Javier boğazını temizledi ve çok dikkatli bir şekilde şöyle dedi: "Kral, göreviniz yaygın olarak bilinirse, sorumluların görevi yerine getirmenizi engellemeye çalışabileceğinden endişeleniyor."

Ona baktım. "Bekle... *gerçekten mi?*"

"Eğer biri kralın kızını zehirlemek için komplo kuruyorsa, siz sadece bir tehdit olarak görülebilirsiniz." Sesi derin ve hafif boğuktu, sanki uzun süre kullanılmadığından paslanmış gibiydi.

"Ama..." Ağzım birden kurudu. "Ama... muhtemelen zehir bile değildir!" Omuz silkme hareketi özür diler gibiydi, ama yine de omuz silkme hareketi.

Sanki bir tahta ile vurulmuş gibi hissettim. Kralın hoşnutsuzluğundan başka bir tehlikenin başıma gelebileceği aklıma bile gelmemişti. Bu düşünce o kadar büyüktü ki, etrafını göremiyordum. Kafamın ortasında, hareket ettirilemeyecek kadar ağır bir mobilya parçası gibi duruyordu. Farklı açılardan dürttüm, ama gitmedi.

Sorumlular bunu gerçekleştirmeni engellemeye çalışabilirler.

Hayır. Kesinlikle yanlış anlamıştım. "Gerçekten birinin beni öldürmeye çalışabileceğini mü söylüyorsunuz?"

Homurdandı, sonra bunun yeterli olmadığına karar verdi ve "Muhtemelen" diye ekledi.

Sanki dünya kendini kaldırmış, doksan derece dönmüş ve tekrar üzerime düşmüş gibiydi. Her şey değişmişti ama hiçbir şey değişmemişti. Sanki her basamakta suikastçılar saklanıyormuş gibi kutsal alana çıkan merdivenlere baktım.

Merdivenlerin tepesinde donakaldım. Bütün bu hacılar göründükleri gibi miydiler? Altarın önünde secde eden kadın bir silah mı saklıyordu? Yaşlı adam görüldüğü kadar zayıf mıydı, yoksa şüpheleri başka yöne çekmeye mi çalışıyordu?

Javier'in eli omzuma kondu. Ben çılgılık atıp yana atlamamış gibi davranmaya çalışırken kibarca bekledi, sonra "Şu anda endişelenecek bir şey yok. Tehlike, yola çıkana kadar başlamayacaktır" dedi.

Bu beni rahatlattı mı? Emin değildim. Bir adım attım, sonra bir adım daha. Koruyucum arkamdaydı. Henüz tehlikede değildim. Daha sonra tehlikeye girecektim, ama henüz değil.

Peki. O zaman geldiğinde hallederim.

Eve daha direkt bir yoldan gittik, birkaç geniş meydandan geçtik, aralarında tepesinden su damlayan devasa bir bronz bıldırcın heykeli olan Bıldırcın Çeşmesi Meydanı da vardı. Güzel bir sanat eseri değil. Bıldırcının kocaman gözleri var ve su sırtından aşağıya, kuyruğuna akıyor ve talihsiz bir tesadüf eseri, kuş sanki yere durmadan işiyormuş gibi görünüyor. İnsanlar bunu gördüklerinde güleceklerini düşünürsünüz, ama aslında ilk tepki genellikle hayranlık ve dehşettir.

Yıllar içinde, meydan oldukça bakımsız bir açık hava pazarına dönüştü. Benim teorim, sakinler yeterince şikayet edip pazarın kapatılmasını sağlarsa, yine çeşmeyi seyretmek zorunda kalacakları yönünde. Muhafızım ve ben, eski kitaplarla kaplı battaniyelerin, defalarca tamir edilmiş tavaların ve sahte olduğu şüpheli mücevherlerin ve daha da şüpheli kökenli eşyaların önünden geçtik. Ucuz sandalet satan ayakkabıcılar, rehinci ve en az yarısı talaş olan baharat ve çorba karışımları satan tüccarlarla pazarlık yapıyordu.

Bu kadar yabancı arasında, birinin beni öldüreceğinden endişelenmem gerekirken sinirlerimin bozulacağını düşünebilirsiniz, ama aslında tam tersiydi. Burayı tanıyordum. Binlerce kez gelmişim. Burası normal ve tanıdıktı, ve ben burayı, suikastçıları ve kralları asla tam olarak anlayamayacağım şekilde anlıyordum.

Ve tabii ki, patentli ilaç satıcıları da vardı, şifalar ve panzehirler, umut ve yalanlar satıyorlardı. Tezgahların arasından geçerken, bir düzine satıcının sesleri kulaklarımı sağır ediyordu.

"Şu hastalığa kesin çare..."

"...eski çağlardan kalma bir tarif..." "...boynuzundan öğütülmüş..."

"Bu tozu deli köpeğin ısırığına biraz serpin..."

Öfke, korkuyu kovdu. Sonuncusunun sesini duymayacağımız mesafeye geldiğimizde ellerim yumruk haline gelmişti. Adamın sözleri değil, kalabalığın yüzlerindeki çaresizlik ve umut beni rahatsız etmişti. "Sanırım o adamın diz kapaklarını kırsam, beni tutuklamak zorunda kalırsınız," diye mırıldandım Javier'e.

O, burun kıvrarak güldü. Bu, ondan gördüğüm ilk ifadeydi ve özür ya da hafif bir şaşkınlık değildi. "Etkili değil, değil mi?"

"Kuduz köpeğin ısırığına panzehir yoktur."

"Ah." Yarım düzine kapı geçtikten sonra sordu: "Peki sen ısırılsaydın ne yapardın?"

"Hemen keserdim."

Bunu düşündü. "Aşırı gibi."

Omuz silktilim. "İnsanlar ampütasyondan kurtulabilir. Hidrofobiden kurtulan tek insanlar, uzuvları o kadar parçalanmış ki hemen kesilmek zorunda kalmışlardır." Orada zaman düşünmüştüm hidrofobi

hidrofobi, ama bu, baldıran otundan bile daha zorlu bir hastalık olduğu ortaya çıkmıştı. "*Orada hiçbir şey yok,*" diye açıklamaya çalıştım. "Yılanın dişlerinde veya akrep kuyruğunda zehir *bulunur*, ama kuduz köpeklerin zehir bezleri yoktur. Ve onların tükürüğünü toplasanız bile - *ki* bu kolay bir iş *değildir* - ve bunu bir kuşa verseniz, hiçbir şey olmaz. Bazı bilim adamları bunun zehir olmadığını düşünüyor." Ben de bu görüşe meyilliydi, ama bunu savunacak kadar emin değildim. Zehri izole edemediğim için, bunun zehir olmamasını *istediğim* de olabilirdi.

"Belki de kötü bir büyüdür," dedi Javier. Şaka mı yapıyor, ciddi mi, anlayamadım, bu yüzden bu kez ben homurdandım. Büyüye inanmıyordum. Çoğu "sihirli" tedavi yöntemi, genellikle sonuncusu gibi pazarlardan temin edilenler, denediğimde işe yaramadıkları gibi zararlı bile olmuştu. Bilimsel çalışmalarda ise, büyü, başka türlü işe yaramayan bir teoriye sahip yazarların son çare olarak başvurduğu bir şey gibi görünüyordu.

Öte yandan, kötücül büyü gibi görünen bir durum varsa, o da hidrofobi idi. Büyülü tedaviler işe yaramazken, kötücül bir lanetin talihsiz köpeklerin ağzında yaşayıp gelişmesi, dünya hakkında çok şey söylerdi.

"Belki," dedim sonunda. "Azizler, aksini kanıtlayamayacağımı bilir."

Javier cevap vermedi. İki muhafızdan biri benimle kralın malikanesine gelecek miydi, yoksa beni yeni muhafızlara teslim edecekler miydi?

Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum, bu yüzden bunu da ne hissedeceğimi bilmediğim diğer şeylerin yığınına attım ve unuttum.

★ ★ ★

Sonunda gitme vakti geldiğinde iki muhafız hala yanımdaydı. Önceki gece iki adam bir araba ile bavullarımı almaya gelmişti ve ben onların gitmesini izlerken, kırılmamış tek bir cam eşyam kalmış mı diye merak etmiştim. Sonra kötü uyudum — erken kalkmam gereken geceler hep böyle olur — ve şafak sökmeden hizmetçi beni uyandırmaya geldiğinde çoktan uyanmıştım.

Aşçı, keçi peyniri, soğan ve biberle karıştırılmış yumurtadan büyük bir karmaşa yapmıştı. Aaron ve Javier'in yanında mutfak masasında kahvaltı yaptım. Sorumlulukları altında olan kişiyle birlikte kahvaltı yapmanın tuhaf olduğunu düşünsele de

bunu belli etmediler. Aşçı da üçümüze de yiyecek dolu sepetler verdi, görünüşe göre kralın maiyetinde seyahat ederken açlıktan öleceğimizden endişeleniyordu.

Sonra büyük, sakın kırsığımıza bindim, muhafızlarım da o sabah getirilen atlara bindi ve alayın beklediği şehir sınırına doğru yola çıktık.

Bir hafta önce, hemen yola çıkacağımızı düşünmüş olabilirdim. Şimdi ise öğlene kadar yola çıkabilmemizin bir mucize olacağını düşünüyordum. Adil olmak gerekirse, o kadar insanı aynı yöne aynı anda yönlendirmek zor bir iştir. (Belki ordu yapabilir, ama onlar bunun için eğitim alıyorlar.)

Adil olmak istemiyordum. Eyere oturmuş, gecikmeden rahatsız olmuştum. Şafak, ince ışığını yere vuruyordu ve insanlar hâlâ oradan oraya koşuşturuyordu. Hepsi çok önemli işleri varmış gibi görünüyordu, ama hiçbirisi bizi yola çıkarmaya yaklaştırmıyordu. Parlak giysiler içindeki insan grupları etrafta durmuş, çölde at sürmek için hiç uygun görünmüyorlardı. Kralı hiçbir yerde göremedim.

Dört Aziz şehri surlarla çevrili değildir, ancak bu kısmı hariç, ama surlar çölü dışarıda tutmak içindir, işgalcileri değil. Rüzgar çoğunlukla güneyden eser ve toz taşır, bu yüzden surlar tozu mümkün olduğunca dışarıda tutmak için inşa edilmiştir. Surların çöl tarafında, kervanların ayrıldığı geniş bir açık alan vardı. Buraya Yılan Ocağı deniyordu, nedenini bana sorma.

Güneş, beyaz zeminin ve birbirine neredeyse değecek kadar yakın büyüyen çöl çalılarının oluşturduğu karmaşık küçük yapbozun üzerinde yükseldi. Manzaraya renkler yayıldıkça, çalıların arasında yer alan direklerin üzerindeki ruh evlerinin parlak boyalarını görebildim.

Ruh evleri, bilmeyenler için, Dört Aziz'de ölülerimizi defnettiğimiz yerlerdir. Ölüler için ayıracak yeterince iyi tarım arazisi yoktur ve çölde çukurlar kazarsanız, her şeyin yeniden büyümesi yüz yıl sürer. Azizler bundan hoşlanmaz. Hikayeye göre, özellikle Aziz Tavşan bundan hoşlanmaz ve insanların ölümleri için çölü kesip biçmesinden öfkelenir, bu yüzden Aziz Kuş, Tavşan binlerce çocuğunu ekinlerimizi yemeye göndermeden önce müdahale eder. Aziz Wren kılığına giren Kuş, insanlara ölümlerini yakmalarını öğretir ve küller ruh evlerine konur.

evlerine konması gerektiğini öğretmiştir. Ruh evleri, tesadüfen kuş evlerine benzeyen, yanlarında delikler açılmış ve üstü kapalı küçük kutulardır. Ölen kişinin külleri bu kutuya konur ve rüzgar estikçe deliklerden dışarı çıkarak çöle yayılır. Küller tamamen dağıldığında yas dönemi sona ermiş sayılır. (Bu, sevdikleriniz yağmurlu mevsimde ölürse, rüzgarlı mevsimde ölmelerine göre çok daha uzun süre yas tutacağınız anlamına gelir.)

Bazen bir kuş ruh evinde yerleşir. Bu, Aziz Kuş'un lütfunun bir işaretidir, çünkü ruhları öbür dünyaya taşıyan odur. Bazı ruh evleri, kuşların yuva yapmasını teşvik etmek için özel olarak tasarlanmıştır, ancak bu oldukça kitsch olarak kabul edilir.

Aziz Kuş, Aziz Yılan'ın kalp üzerinde sahip olduğu gibi, akciğerler ve nefes üzerinde hakimiyete sahiptir. Eski kuş yuvalarını yakmayı içeren birçok halk ilacı vardır. Şifacı Michael bu durumdan umutsuzdur, çünkü zatürre olduğunuzda en son ihtiyacınız olan şey dumandır, ancak insanlar yine de bunu yapmaya devam eder. Zor nefes alan akciğerleri güçlendirmek için, çan yılanının zehirinin zor nefes alan kalbi güçlendirdiği gibi, bir yol arıyordum, ama pek bir şey bulamadım. Tüyü yakıp dumanını yakalayıp soğutursanız, o kadar iğrenç bir katran benzeri madde elde edersiniz ki, denemeye bile cesaret edemedim. Kimsenin yutamayacağı bir ilacın ne faydası var ki?

En yakın ruh evi parlak turkuaz renkte boyanmış ve üzerine sarı çizgiler atılmıştı. Altındaki gölgeler yavaş yavaş koyulaştı, sonra güneş yükselirken gittikçe kısaldı, sonunda yola çıkmaya hazır olduğumuzda gölgesi neredeyse elimden daha geniş değildi.

"Uyuyabilirdik," diye mırıldandım muhafızlarıma.

Aaron burnunu çekti. Javier, iç çekmiş gibi çok hafif bir nefes verdi.

Sonra, hiçbir işaret olmadan, kalabalığın bir kısmı hareket etmeye başladı. Bu hareketin bize de uygulanıp uygulanmadığından tam olarak emin değildim, ama Javier atını tırıs tırıs koşturmaya başladı ve ben de onu takip ettim, Aaron ise arkada kaldı. Sıranın yaklaşık üçte birinde, bir dizi at arabasının arkasında bir yer buldu ve orada yerleştik. İlk başta tırıs tırıs koştuk, ama muhtemelen hava çok sıcak olduğu için uzun sürmedi ve kısa sürede önümüzdeki at arabalarının kaldırdığı tozu yutarak yürümeye başladık.

Snake's Hearth arkamızda kalmıştı. Cam eşyalarımı düşünmeyi bırakıp, eyer çantalarımın arasında kendi küçük kafesinde bulunan çan yılanını düşünmeye başladım. Kafesin kenarları hava girmesine izin verecek ama dışların dışarı çıkmasına engel olacak kadar sıkı tel örgüydü ve üzerine gölge yapması için bir bez örtmüştüm, ama nasıl bakarsanız bakın, yılanlar at sırtında olmaktan hoşlanmazlar. Mümkün olsaydı onu evde bıraktırdım, ama zehirli bir yılanı ne kadar süreyle bakacak birini bulmak çok zordu. Üstelik bu engerek, zehir üretimi açısından şimdiye kadar sahip olduğum en iyisiydi ve onu çöle geri bırakmak israf gibi geliyordu.

Yeterince hava alamayacağından endişelenerek, bezle üçüncü veya dördüncü kez uğraştım.

"Çok garip bir evcil hayvanınız var, Anja Hanım," dedi Javier, kafese bakarak. "O evcil hayvan değil," dedim. "Daha çok, şey, meslektaşım gibi."

Kaşları her şeyi anlatıyordu. Aaron'a baktım, o zaten biliyordu ve gülümsemesini zorlukla bastırıyordu.

"Onun zehrini alıp panzehir yapıyorum," dedim.

"Engerek yılanı ısırıkları için panzehir mi?"

"Keşke." Aslında bunu yaklaşık altı ay boyunca denedim ama hiçbir sonuç alamadım. İlkeler mantıklı görünüyordu - benzerler birbiriyle savaşsın - ama pratikte, elde ettiğim tek şey ölü horozlardı. (Çalışmalarımı kendim üzerinde denemedim önce horozlar üzerinde denerim. Bundan özellikle hoşlanmıyorum, ama dünyadaki her çiftlikte köpeklere ya da tencereye gidecek fazla horozlar vardır. Ayrıca, çoğu tam bir piç kurusu. İyi horozların şiddet uygulayan tavuk tecavüzcülerine oranı yaklaşık onda bir gibi, nedenini bilmiyorum. Bunun iki etkisi var: birincisi, tavukların hayal bile edemeyeceği tavukların iç dünyasını biliyorum, ikincisi, şu anda evde piç kurusu olmayan üç horoz var ve bu yüzden onları öldüremez oldum. Aşçı, yumurta vermedikleri ve onları asla yemeyeceğimiz için mutfak artıklarıyla beslemenin israf olduğunu söylüyor, ama ben yapamıyorum. Bazen sabahları gidip onların yanına oturuyor ve elimle onlara yiyecek veriyorum. En büyüğü olan Octavian, dizlerimin üzerine oturup mutlu küçük sesler çıkarmayı seviyor. Ben taştan yapılmadım.)

(Ayrıca, iki horozun bir araya geldiğinde birbirini öldürdüğünü duymuşsanız, yanlış duymuşsunuz. Bir horozun kaçacak yeri olduğu sürece, bir hiyerarşi kurup yerleşirler. İşler ancak kavga edecek tavuklar olduğunda karışır. Muhtemelen bunda bir ders vardır.)

"Hayır," dedim Javier'e, "lotus dumanı aşırı dozunun tedavisi."

"Gerçekten mi!" Bu, kafamdaki sessiz muhafız imajına çok yakın olan Javier'den gördüğüm en duygusal tepkiydi. "Ve işe yarıyor mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Bazen. Eğer yeterince erken çağrılırsam ve şanslıysam.

Üç ya da dört seferde bir, diyelim."

Lotus bağımlılarının suçlu olduğunu söylemesini bekledim, ama o bunun yerine, "Yine de hiç yoktan iyidir," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim ve içtenlikle söyledim.

Yol sola kıvrıldı ve kendimi şehrin yönüne bakarken buldum. Bu mesafeden, şehri çevreleyen soluk taşlı masalar ve yukarıdaki kayalıkların üzerine boyanmış üç devasa figür, şehri küçültüyordu. Oldukça uzamış ama yine de insan olarak tanınabilir olan resimler, omuzlarından aniden kesilerek yüzlerce metre uzanıyordu. Kafaların yerine hayvan profilleri vardı: bir balık, bir yılan, zıplayan bir tavşan. Aziz Balık, Aziz Yılan, Aziz Tavşan. Ve masanın kenarında, görünmeyen bir yerde, şehrin dört koruyucusunun sonuncusu, Aziz Kuş vardı. Çok uzun zaman önce, antik çağlarda boyanmışlardı ve eski isimleri kaybolmuştu, ama azizlerin kendileri hala oradaydı.

Başka yerlerde de azizlerin resimleri vardı, ama hiçbirisi Dörtlü kadar etkileyici değildi. Aziz Kurbağa, batıya bir günlük yol mesafede, kendi kasabasının üzerinde yükseliyordu ve bölgede, çoğu benim boyumdan daha yüksek olmayan kayalara çizilmiş düzinelerce Aziz Kertenkele resmi vardı. Aziz Kurbağa'nın tapınakları, suyun yüzeye çıktığı her yerde ortaya çıkıyordu. Ve elbette, Dörtlü'nün üçü başka yerlerde de görünüyordu, ancak Aziz Balık nadirdi ve sadece kalıcı su yollarında bulunurdu. Sadece Aziz Yılan, şehrimize özgüydü, büyük yılan, yaşam ve ölüm, hastalık ve sağlık, zehir ve panzehirin hakemi.

Düşüncelerimle bir dua mırıldandım, sonra kararlı bir şekilde ileriye baktım. Çok geçmeden ilk viraja ulaştık ve alçak çöle inmeye başladık.

Haritada Azizler Krallığı'na bakarsanız, okyanusa orta parmağıyla kaba bir hareket yapan uzun bir el gibi görünür. Bilek, dağların birbirine karıştığı bir noktada başlar ve elin topuğu, aynı dağların koruduğu bir dizi vadiden oluşur. (Yiyeceklerimizin çoğu ve tüm şarabımız buradan gelir.) Mesa ve kanyonlar başparmağın tabanını oyarak, oradan itibaren her şey aşağıya doğru eğimlidir, böylece avuç içinin çoğu alçak çölde yer alır.

Sonunda denize ve kaba yarımada'ya ulaşırsınız. Cholla Körfezi, çoğunlukla depolar ve balıkçı tekneleriyle dolu en büyük şehirdir. Ne yazık ki, gerçekten büyük gemiler için yeterince derin bir limanımız yok, bu yüzden ticaretimizin yaklaşık yarısı batıdaki komşumuzdan geliyor ve bu komşumuz bize, babamın ayaklarını yere vurup küfürler savurmasına neden olan türden gümrük vergileri uyguluyor. İyi tarafı, dağlar ve sık limanlar arasında, istila edilmesi oldukça zor bir yeriz. Birkaç yılda bir, bazı savaş ağaları başparmağın ötesindeki çorak arazide kendilerine yer kurar ve ordu çağrılır. Bir kış, dağlardan çakmaktaşı kurtlar çıkıp binaları yemeye başladı, ama çoğunlukla oldukça huzurlu bir yeriz.

Witherleaf, haritanın ilk iki parmağı arasında, alçak çölde yer alıyordu. Birbiri ardına gelen virajları takip ederek aşağıya doğru ilerledik, eğim giderek yumuşadı, virajlar kıvrımlara dönüştü, sonra da onlar da kayboldu. Etrafımızdaki bitki örtüsü değişti, bazı çalılar yerini kaktüslere, çimlere ise çıplak toprağa bıraktı. Yolun toprağı krem renginden kemik rengine dönüştü.

Beyaz tozu soluyarak, öksürerek ve (benim durumumda) küfrederek, çöldeki beyaz yolda yaklaşık bir saat kadar ilerledik. Tozun görünmemesi için kum renginde, mantolama uygun giysiler giymiştim: pantolon, tunik, hafif bir cüppe ve geniş kenarlı bir şapka. Ancak tozu dişlerimde ve burnumun içinde hissedebiliyordum. Eşarbımı yüzüme çektim, bu biraz yardımcı oldu ama çok da değil. Hava çok sıcaktı. Çölde yaşayınca sıcağa alışıyorsunuz, çoğunlukla sıcaktan uzak kalmanın yollarını bulmak suretiyle. Endişeyle çan yılanını tekrar kontrol ettim. İyi görünüyordu ama

yılanlar her zaman iyi görünürler, ta ki kötü olana kadar. Onun çöl için yetiştirildiğini, benim ise yetiştirilmediğimi kendime hatırlattım.

Javier iki kez yolcuların oluşturduğu sütunu geçip suyla geri döndü. Aaron ve ben damlayan su tulumunu minnetle birbirimize verdik. Muhafızlarım dizlerine kadar uzanan uzun yastıklı ceketler giyiyorlardı. Ceketler koyu mavi renkteydi ve üzerinde süs amaçlı gümüş düğmeler vardı. Ceketlerin kolları kısaydı ve altında sıradan keten gömlekler vardı. Altında ise sade, bol kahverengi pantolonlar giyiyorlardı. Kafamın içinde Isobel'in muhafızlarımın benden daha iyi giyindiğini haykırdığını duyabiliyordum. Tozun mavi ceketlerde benimkinden çok daha belirgin olduğu için biraz rahatladım. (Duyduklarınızın aksine, hava dolaşımını sağlayacak kadar bol giysiler giydiğiniz sürece, siyah çölde beyaz kadar serindir.

Javier üçüncü kez geri geldiğinde, kralın benim kolun başına geçmemi istediğini söyledi.

"Uh?" dedim.

Tekrar etti.

"Ah," dedim. "Şey... tabii?"

İki muhafız yolun kenarından beni eşlik ederek, arabaları ve muhtemelen soylulardan oluşan bir grup atlıyı geçtik. Yarısı benimle aynı şekilde giyinmişti, diğer yarısı ise yolculuktan önce muhtemelen oldukça şık olan kıyafetler giyiyordu. Şapkalar, giyenlerin üzerine sarkmış devasa tüylerle süslenmişti ve beyaz tozla kaplı mücevherler parlıyordu.

Kralın kolunun başında tek başına olduğunu görünce oldukça şaşırdım. Aklımın ucundan bile geçmemişti, onun hizmetkarlarla çevrili olacağını, belki de eyerinden devlet işlerini yürüteceğini düşünmüştüm. Kıyafeti muhafızlarıminkine çok benziyordu, ancak ceketinin nakışları o kadar sert ve kalındı ki, muhtemelen zırhın bir parçasıydı.

Aziz Adder adına, ben burada ne işim var? Daha önceki konuşmamla onu etkilemiş olamam...

"Majesteleri," dedim, atın sırtında nasıl reverans yapılacağını merak ederek. Omuzlarımı garip bir şekilde eğerek yetindim.

O, ya selam vermek ya da rahatsız etmeyin anlamına gelen bir hareketle elini kaldırdı.

Yolun mücevherlere ve altın kumaşlara nasıl davrandığını gördükten sonra kıyafet seçimimden pişman olmadım, ama daha güzel bir atım olmadığı için kısa bir an için üzüldüm. Kral zarif bir gri kısırak sürerken, ben ise temelde tekerlekli bir kanepede olan Ironwood'a biniyordum. Bu düşünceyle hemen suçluluk duydum ve boynunu okşadım. Ironwood iyi bir hayvandı, lanet olsun. Atlar, canın istediğinde değiştirebileceğin balo elbiseleri gibi değildi.

"Bugün nasılsınız, Leydi Anja?" diye sordu kral.

"Oh... şey... iyiyim, Majesteleri." Gözlerimi etrafa çevirip bir şeyler söylemek için aradım ve sonunda "Ama çok tozlu" dedim.

"Evet," dedi, her ne kadar kolordunun başında tozla uğraşmak zorunda kalmasa da. "Sık sık ata biniyor musun?"

"Ara sıra. Çoğunlukla hastaneye gitmem gerektiğinde. Yürümek çok uzun sürüyor." Oh, bu çok zordu. En iyi zamanlarda bile küçük konuşmalarda iyi değildim. "Siz sık sık ata biniyor musunuz, Majesteleri?"

"İstediğim kadar sık değil," dedi üzülen. "Gençken, her gün atın üzerindeymişim gibi geliyordu, önemli bir şeyi denetlemek için bir yerlere gidiyordum. Şimdi ise önemli her şey saraya geliyor ve 'Bugün ata binmek istiyorum' diye düşündüğümde, hava çoktan kararış oluyordu."

"İşe dalmak kolaydır," diye onayladım.

"Herhalde düzenli olarak hastalarınızı muayene ediyorsunuzdur."

Omuz silktim. Sonra, bir ülkenin hükümdarının sorularını öylece geçiştiremeyeceğimi fark ettim ve boğazımı temizledim. "Düzenli değil, hayır. Tapınak sadece zehirlenme şüphesi olduğunda beni çağırır. Bazen aylarca hiç kimseyi görmem."

"O zaman kaç hasta gördün?" diye sordu kral.

"Seksen ya da doksan," dedim. "Belki yüz kadar. Notlarıma bakmam gerek."

"Peki kaçını kurtardınız?"

(Isobel, ben ayrılmadan önce bana son olarak "Diyetin dilini kullanmaya çalış" demişti. "Her zaman *deniyorum*" diye itiraz ettim.

Bana bir bakış attı. "Daha çok çabala."

Duyarlılık. Evet. *Beni işe almadan önce bunu sormalıydınız, Majesteleri.* diye düşündüm ama söylemedim. Bunun yerine, dizginleri tutan ellerime baktım, ne kadar sakın göründüklerini, deriye gergin bir şekilde tutunmadıklarını hayranlıkla izledim. "On altı."

"*On altı mı?*" Kralın sesi sonunda tam olarak tizleşmedi, ama yaklaştı. Kısrağı şaşkınlıkla biraz yanaştı. "*Yüzden mi?*"

Krala önceden referanslarını kontrol etmesini öğretmek cazip gelse de, seksen küsur hastayı öldüren kadın olarak tanınmak istemiyordum. "Beni yanlış anladınız, Majesteleri. Büyük çoğunluğu hayatta kaldı, ama öyle ya da öyle hayatta kalacaklardı. En iyi ihtimalle iyileşmelerini biraz hızlandırdım, ama hiç tehlikeye girmeyen hayatları kurtardığımı söyleyemem."

"*Oh.*" Kral rahatladı. Aaron da öyle. Kendime hayret ettim, bir kralı korkutmaya cesaret etmişim. Belki de bu, çalışma odamda beni korkuttuğu için, ne kadar önemsiz de olsa, bir intikamdı.

"Alçakgönüllülüğünüz yakışıyor," dedi kral. "Çoğu hekim hepsinin övgüsünü kendine alırdı."

Omuz silktim. "Ben gerçek bir doktor değilim. Uzun süredir panzehirler üzerine çalışan bir akademisyenim. Geçen gün de söylediğim gibi, insanların zehirli sandığı şeylerin çoğu aslında zehirli değildir. İyileşen her karın ağrısının övgüsünü kendime alsaydım, şarlatandan farkım kalmazdı."

Aaron boğazını temizledi, krala izin için baktı ve "Çoğunun iyileştiğini söyledin. Bazıları iyileşmedi mi?" dedi.

Zeki Aaron. Elbette onlardan birini görmüştü. "On dokuz," dedim. Artık parmaklarım dizginleri sıkıca kavramış, eklemlerim beyazlamıştı. Onları biraz uzaktan izledim, sonra tek tek gevşeterek tekrar rahatlamalarını sağladım.

Kral bir şey öğrenmiş gibiydi. Başımı kaldırdığımda, bakışlarının bana odaklandığını gördüm. "Peki bunlardan kaçınılabilir mi?"

İç geçirdim. "Elimizdeki bilgilerle mi? Belki hiçbiri. Hala tedavisi olmayan çok fazla zehir var." Omuzlarımın çöktüğünü hissettim ve ellerimi gevşettiğim gibi bilinçli bir şekilde omuzlarımı da indirdim. "Mantarlar... prusik asit... zehirli baldıran otu. Kurbanın ölümünü kolaylaştırmak dışında, hiçbirine yapılabilecek çok az şey var."

"Ama birkaçını kurtarmayı başardın," dedi kral.

Başımı salladım, sanki hayat kurtarmak bir zafer değil de ahlaki bir başarısızlıkmış gibi, bunu bile itiraf etmekten garip bir şekilde çekiniyordum.

Biraz yol aldık. Garip bir durum olmasına rağmen, toz solumadığım için çok memnundum.

"En sık gördüğün zehir nedir?" diye sordu kral bir süre sonra.

Bunu düşünmem gerekti. "Çocuklarda muhtemelen arsenik. Küçük çocuklar sinek kağıdına ya da fare zehirine bulaşıyor. Yetişkinlerde daha çeşitlilik var. Mantarlar nadirdir ama genellikle bütün aileleri birden etkiler. Buralarda yetişmezler, kurutulmuş olarak gelirler, bu yüzden ne olduklarını anlamak imkansızdır. Biri kurutulmuş Aziz Gözyaşı içeren bir paket satın alır ve çorba yapar, kırk sekiz saat sonra cesetlerden karaciğerleri dökülür."

Kral yutkundu.

Bunun onun beklediğinden biraz daha grafiksel olduğunu fark ettim. "Şey... pardon, Majesteleri." *Aslında, bunun onu neden rahatsız ettiğini anlamıyorum. Savaşta insanları öldürdü, değil mi? Muhtemelen pek çok insanın karaciğerini bıçaklamıştır. Belki karısı da dahil.*

"Bu sık olur mu?" diye sordu. "Mantarlar."

"İki kez gördüm. Toplamda dokuz kişi." Ellerimi açtım. "Şehre ne kadar kurutulmuş mantar geldiğini düşünürseniz, daha sık olmamasına şaşıyorum."

"Ah. Kraliyet müdahalesi gerektiren bir durum değil, değil mi?"

Gözlerimi kırdım. Bir kelimeyle krallığın politikasını etkileyebileceğim aklıma gelmemiştii. "Şey. Hayır, sanmıyorum. Zaten ne yapılabileceğini de bilmiyorum." Kraliyetin müdahalesi gereken bir şey var mıydı? "Majesteleri zehirlenmeleri gerçekten azaltmak istiyorsa, sinek kağıdına bal veya şekerli su sürülmesini yasaklamak çok daha etkili olur. O zaman çocuklar onu o kadar yalamazlar."

Bana korkutucu derecede düşünceli bir bakış attı. "Bunu aklımda tutacağım."

★ ★ ★

O gece Aziz Kurbağa'nın tapınağında mola verdik. Büyük bir tapınak değildi, ama atları sulayabileceğimiz bir pınarı vardı, bu da önemliydi. Aziz Kurbağa, melankolik mizah ve bağırsaklar üzerinde hakimiyete sahiptir ve

müşil şişelerinin etiketlerinde genellikle kurbağa resimleri vardır. İnsanlar, çoğunlukla zenginlik dilemek için Dört Aziz'in batısındaki büyük Kurbağa Tapınağı'na hacca giderler, zenginlik de Aziz'in yetki alanına girer, ama pek azı bağırsak düzeni için gider. (Burada yargılamak için bulunmuyorum. Kendim üzerinde denemeler yaparken, Aziz Kurbağa'nın müdahalesini dilemek için birden fazla fırsatım oldu.)

Kralın maiyetinin buraya çoktan gelip düzinelerce çadır kurduğunu görünce şaşırdım. Muhafızlarım bana neredeyse bir pavyon gibi, çarpıcı bir kırmızı renkteki iki odalı bir çadırı gösterdi. Bir lavabo, bir mangal ve bir sandık vardı, muhtemelen seyahat sandıklarından birini açıp sabah tekrar toplamak için. Tek yapacağım şey bir gece burada uyumak olduğu için bu bana aşırı geldi, ama şikayet etmedim. Javier ve Aaron ön odada karyolalarda yatacaktı. Bunun hakkında şikayet etmeye başladım, ama sonra Javier'in, seyahate çıkana kadar hiçbir şeyin gerçekten tehlikeli hale gelmeyeceğini söylediğini hatırladım. Muhafızlar, beni öldürmek isteyenlerle benim aramda kalmak için orada yatıyordu.

Korkularımı daha sonraya ertelemeyi başarmıştım. Şimdi *o zaman* gelmişti ve ben bununla başa çıkacak sihirli bir yeteneğim yoktu. Açıkçası, planlamam çok kötüydü.

Çadırın tavanına yaklaşık beş dakika baktım. Kırmızı duvarlarda koyu mor süslemeler vardı. Pahalı görünüyordu. *Biri beni öldürmeye çalışabilir. Belki de kraliyet ailesinden olmak, lüks çadırlara sahip olmak demektir. Ayrıca, biri beni öldürmeye çalışabilir.*

Kes şunu, dedim kendime. *Orada panikleyerek durursan hiçbir şey yapamazsın. Yararlı bir şey yap.*

Yararlı. Evet. Biri beni öldürmeye çalışabilir, ama onlar başarana kadar yine de yararlı olabilirim. Çan yılanının kafesini açtım ve bir tabak su getirdim. Bu aslında oldukça sakinleştiriciydi, çünkü zehirli bir yılanla çalışırken dikkatiniz dağılmamalıdır. Kafesin yarısını kapatmak için ince bir tahta parçası kaydardım, tabağı yerleştirdim, tahtayı çıkardım ve kapağı kapattım. Bu yaklaşık bir dakika sürdü ve bu süre boyunca beni öldürmeye çalışanları düşünmedim. Ne yazık ki, bir dakika geçtikten sonra bu düşünce tekrar aklıma geldi ve hala ne yapacağımı bilmiyordum.

Çan yılanının yavaşça kıvrılmasını izledim, tümüyle küt kafası ve titrek diliyle. Kafeste tutulabilecek kadar küçük, soğuk, kuru ve melankolik mizahın vücut bulmuş hali olan yaşayan bir aziz. Benimle aynı renkleri giyyordu, kahverengiler ve toprak tonları, sırtında soluk şeritler vardı. Genç çan yılanları zarif ve ölümcül yaratıklardı, sinirleri ve kırbaç hızıyla doluydular, ama benimki yaşlı ve kalın gövdeli ve zehirli bir yılanın olabileceği kadar sakin bir mizaca sahipti. Ancak bugün kötü bir ruh halindeydi, muhtemelen at sırtında sallanıp durmaktan dolayı. Tahtaya iki kez vurdu, kuyruğu bir çan sesi çıkardı ve şimdi su kabına sanki su kabı suçluymuş gibi bakıyordu.

Onun için bir sempati duydum. Ben de bir şeyi ısırarak isterdim ve bunun sorumlusunun kim olduğunu bilmiyordum. Daha önce kimse benim ölmemi istememişti. Nasıl hissetmeliydim?

Aaron kafasını kapaktan uzatıp, neredeyse özür dilercesine, kralın yemeğine çağrıldığımı söylediğinde, bunu hala çözmemiştim.

BÖLÜM 6

Isobel'in terzisinin benim için hazırladığı üst elbiselerden memnun oldum. Seyahat kıyafetlerimin üzerine giydiğimde saray mensubu gibi görünmüyordum, ama en azından daha iyi bir tür eksantrik bilgin gibi görünüyordum. Yüzüme su sıçrattım ve bir an geç fark ettim ki, biri beni ortadan kaldırmak isterse, suyu kolayca kostik soda veya vitriol yağı gibi bir şeyle değiştirebilirdi. Yüzüm erimedi, demek ki yapmamışlardı. Bu rahatlatıcıydı.

Saçlarımı aceleyle yeniden ördüm ve tam olarak nasıl öldürüleceğimi merak ettim. Bıçak mı? Yürürken aniden içimde, organlarımın arasında soğuk bir metal parçası hissedecek miydim? Ok mu? Okla vurulmak, okuduğuma göre, ani ve sert bir darbe gibiymiş, ancak daha sonra vücudunda bir tahta parçası olduğunu fark ediyormuşsun.

Vitriol yağından iyidir herhalde.

Oklar pek olası görünmüyordu. İnsanlar yay taşıdığını fark ederdi, değil mi? En azından bıçağa kıyasla. Ya da belki suikastçı beni bir uçurumdan aşağı itecekti. Mesa'ya tırmanmadığım sürece buralarda uçurum yoktu, ama bildiğim kadarıyla Witherleaf birbirinin üzerine yığılmış uçurumlardan oluşuyordu.

"Witherleaf yakınlarında uçurum var mı?" diye sordum Aaron'a, çadırın içinden çıkarak.

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Bilmiyorum. Oraya hiç gitmedim." "Oldukça düz bir yer," dedi Javier. "Neden sordun?"

"Önemli değil." Muhafızlarıma felaket senaryoları anlatmak istemiyordum. Muhtemelen beni korumayacaklarına güvenmediğim izlenimi verebilirdi. Bildiğim kadarıyla, biri ben gelmeden önce içeri girip suyu kontrol etmişti. "Majestelerini bekletmeyelim."

Kral ile samimi bir akşam yemeği beklemiyordum, ama saray görevlileriyle dolu bir çadır da beklemiyordum. Kral,

yükseltilmiş bir platformdaki masada yemek yedi. Cilalı gül ağacından yapılmış oldukça zarif bir masaydı. Buraya nasıl taşındıklarını merak ettim. Aynı masada on kadar kişiyle birlikte oturduğum için onu incelemek için bolca vaktim vardı. Tabii ki hiçbirini tanıımıyordum. Acaba içlerinden biri kim olduğumu biliyor mu diye merak ettim. Sonra içlerinden biri beni öldürmek isteyebilir mi diye düşündüm. Avuç içlerim terlemeye başladı ve dizlerime sürdüm.

Kralın solunda oturuyordum, beklediğimden çok daha onurlu bir konumdaydım. Çadırdaki birçok kişinin bana baktığını ve kim ya da ne olduğumu tahmin etmeye çalıştığını hissediyordum.

Solumdaki kadın küçüktü ve görüldüğünden kesinlikle daha yaşlıydı. Cildi pürüzsüzdü, ama gözlerinin kenarları ve dudaklarındaki çok hafif kırışıklıklar yaşını ele veriyordu. Onu altmışlı yaşlarında ve yaşını iyi saklayan biri olarak tahmin ettim. Kendini tanıttı, ama adını hemen unuttum. Neyse ki, diğer yanındaki beyefendiyle sohbet etmekle meşguldü, bu yüzden hatırlıyormuş gibi davranmam gerekmedi.

Uşaklar tabakları birbiri ardına getirdi. Badem ve hurma ile doldurulmuş tavuklar, tatlı sirke ile turşu yapılmış ince rattail turpları ve muhteşem bir dana eti vardı. Dana eti, keçi veya kuzu etine göre pahalıdır. *Kral olmanın avantajları sanırım.*

Yemeklerin tabakları güzel bir yeşil renkte, neredeyse cam gibi parlak bir sırla kaplanmıştı. Kurşun sır. Önümdeki yeşil renkli bardağa baktım ve içimden bir iç çekmeyi zorla bastırdım. Farklı renkte bir bardak istemek kabalık olurdu herhalde. *Neyse, bir öğünlük kurşun pek bir şey yapmaz.* Terli avuçlarımı tekrar sildim.

"Zehirlenmekten korkmanıza gerek yok, Leydi Anja," dedi kral, belki de gerginliğimin nedenini yanlış anlamıştı. "Yemekler mutfaktan güvenlik görevlileri tarafından getiriliyor."

"Bu da bir yöntem, Majesteleri," dedim, çünkü Isobel bana nazik davranmamı söylemişti. *Bunun işe yarayacağını düşünmen çok sevimli, ama nazik davranmak değildi.*

Doğrusu, yemeğin içinde zehir olup olmadığı konusunda pek endişeli değildim. Herkese masadaki aynı tabaklardan servis yapılıyordu, yani zehirlenmek isteyen biri, beni zehirlenmek için diğer tüm misafirleri de öldürmek zorunda kalacaktı. Muhafızlara gelince... Zehirli bir yemeği mutfaktan masaya taşırken üzerine serpmek

yemekleri zehirlemek daha da zor olurdu. Yemeğin üzerine zehir serpiştirirken, mutfaktan masaya taşınırken bile. Yemeğe yeterli miktarda zehir koyduğundan emin olsan bile, zehirin tadı veya görünüşü belirgin olmasa bile, hedefinin ölümcül miktarda zehir alacağından emin olamazsın.

Yemeği yerinde zehirlemek de zor, açıkçası. Hizmetçilerden biri, bana tabağımı verirken eline bir şey alıp etin üzerine koyabilir, ama ben muhtemelen yemeğin ortasında garip bir toz topak olduğunu fark ederdim. Zehirleyiciler için çok üzücü bir durumdur ki, çok az madde etle temas ettiğinde çözünür.

Muhtemelen bir sosu veya et suyunu zehirleyerek paçayı kurtarabilirdim, ama hizmetçilerden birinin sulandırılmış şarabımın içine bir şey katması çok daha olasıydı. Hmm. Solumdaki kadın dikkatini vermediğinde onunla bardakları değiştirebilirdim, ama o zaman muhtemelen Leydi... Leydi... adı her neyse onu tehlikeye atmış olurdum. Ya da biri onu öldürmeye çalışıyorsa, kendimi tehlikeye atmış olurdum. Hmm.

Hangisinin daha olası olduğunu düşünürken, o bana gülümseyerek döndü. "Hanım Anja," dedi sıcak bir şekilde. "Sizinle konuşma fırsatı bulduğuma çok sevindim."

"Siz kimsiniz?" dedim, sonra biraz geç fark ettim ki daha nazik bir şey söylemeliydim.

O, yıllarca mükemmelleştirdiği, alıştırılmış bir trillemeyle güldü. Muhtemelen geri kalan her şeyi de mükemmelleştirmek yıllarını almıştı. Her santimi özenle cilalanmıştı ve sadece aynaya bakıp kusursuz olup olmadığını kontrol etmek zorunda kalmayan insanların sahip olabileceği mutlak bir özgüvene sahipti. Ona bakmak bile dişlerimde bir şey sıkışmış gibi hissettiriyordu.

"Öyleyim," dedi. "Sen çok gizemli bir kadınsın, biliyor musun?"

Bu sefer, "*Kim, ben mi?*" diye patlamadan önce kendimi tutmayı başardım. Bunun yerine dudaklarımı peçeteyle silip, "Bende büyük bir gizem yok, eminim," dedim.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Witherleaf'e ne işin var?"

Aklım boşaldı. Zehirlenme olayını araştırmak için oraya gittiğimi söyleyemezdin, değil mi? Ama o zaman neden Witherleaf'e gitmiştim ki?

Hepsi mi? Ve neden kral beni sanki önemli biriymişim gibi sol koltuğuna oturmam için seçti?

Kahretsin. Önceden bir bahane uydurmalıydık.

"Ben... şey..."

"Anja Hanım, Snow'a ders verecek," dedi kral, Lady Anonymous'un bakışlarını karşılamak için öne eğilerek. "O, oldukça tanınmış bir akademisyen."

Bu benim için yeni bir bilgiydi, ama ona minnettar bir bakış attım. O hafifçe gülümsedi ve sağındaki adamla konuşmaya devam etti. Kral olarak, aynı anda birden fazla konuşmayı dinleyip tam doğru zamanda birine dahil olabilmeyi sağlayan bir beceri mi var acaba diye merak ettim.

"Bir akademisyen mi?" Lady Anonymous sıcak bir gülümsemeyle sordu. "Ne ilginç! Alanınız nedir?"

"Doğa tarihi," dedim, ki bu tam olarak yalan sayılmazdı. Çok sayıda bitki, hayvan ve mineral üzerinde çalışıyorum.

"Ne ilginç bir iş. Ve genç zihinleri eğitmek! Hayranım." "Mmm," dedim.

"Çocuklar ne büyük bir nimet."

"Mmm," dedim yine. Tombul, orta yaşlı ve kadın olmanın sorunu, insanların sizden anaç olmanızı beklemesi, sanki bu sizin varsayılan durumunuzmuş gibi. Ben öyle değilim. Aslında çocuklarla aram hiç iyi değildir. Öte yandan, sinek kağıdını yalayan birçok çocuğun hayatını kurtardım, bunun da bir değeri olmalı.

"Kendi çocuğunuz var mı?" diye sordu Bayan Anonim.

Eminim Scand'a bunu sormazdı. "Hayır."

Bu biraz fazla ani çıkmış olmalı, çünkü o da sempatiyle dudaklarını büzdü. "Ah, canım, üzüldüm." Koluma hafifçe vurdu.

Ne söyleyeceğimi bilemeden ona boş boş baktım. "Onun yerine zehirli yılan besliyorum" dedim.

Muhtemelen doğru cevap değildi. Bayan Anonim bir an durakladı, sonra elini kolumdan dikkatlice çekti. "Ne... ilginç."

"Olabilir." Kozmetik ürünlerinde kaç tane zehirli madde var acaba diye merak ettim.

Kirpikler için antimon, yüz losyonu için arsenik... muhtemelen

gözler için belladonna, çünkü göz bebekleri normal görünüyor... Cildi de serüze gibi sert ve cilalı bir solgunlukta değildi. O korkunç şey modası geçmişti, şükürler olsun. İğrenç bir şeydi. Ana maddesi beyaz kurşundur. İlk hastalarımından biri, yaşlılık lekelerini kapatmak için bunu kullanmakta ısrar eden yaşlı bir kadındı. Yüzündeki deri, kurşun zehirlenmesinden dolayı eski boya gibi pul pul dökülmüş ve lekelenmişti, tabii ki bunu gizlemek için daha fazla ceruse sürüyordu, ve böyle devam etti. Hayatta kaldı, ama ailesi ceruse'yi ondan almak zorunda kaldı. Kibir bazı insanları garip bir şekilde ele geçirir.

Anonim hanımefendi yanındaki beyefendiye döndü, beyefendi de cellatın baltasıyla karşı karşıya kalmış biri gibi bir ifade takındı. Sonra durakladı ve bana döndü. "Bu tehlikeli değil mi?" diye sordu.

"Yılanlar mı? Onları nasıl idare edeceğini bilmen gerekir, hepsi bu." Suyla seyreltilmiş şaraptan bir yudum aldım. Arkasında, adam son anda affedilmiş gibi sevinçle parlıyordu. "Atlar gibidir," dedim.

Yine dönmeye başladı, ama merak onu istemeden geri çekti. "Atlar mı?"

"İnsanlar atlar tarafından sürekli öldürülüyor. Kötü düşmeler, tekmeler falan. Ama atları tehlikeli olarak görmüyoruz, çünkü insanlar çoğunlukla onlarla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlar."

Anonim Hanım bir an bana sabit bir şekilde baktı. "Biliyor musun," dedi, "hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ne ilginç." Bu sefer solundaki beyefendiye döndü. Adamın yüzü buruştu, cellatın hasta olmadığını öğrenen bir adam gibi. Rozbif'e kendimi verdim, yılanlara rasyonel bir muamele için bir darbe mi vurduğum yoksa rastgele bir soylu kadını deli olduğuma mı ikna ettim diye merak ettim.

Yemeğimi bitirdiğimde, aşağıdaki saraylıları izlemeye başladım. Masalar arasında o kadar çok hareket vardı ki, nasıl yemek yiyebildiklerini merak ettim. Muhtemelen önemli olan da bu değildi. Masadan kibarca kalkmanın bir yolu var mıydı? Hayır, muhtemelen yoktu. Kalkarsam, herkes yüksek masadan inerken beni izlerdi ve tüm o gözlerin üzerimde olacağını düşünmek bile dayanılmazdı.

Neyse ki, bir an sonra kral ayağa kalktı ve ellerini çırttı. Bu, diğer konukların da ayağa kalkması için genel bir işaret gibi görünüyordu.

Ben de aceleyle onları takip ettim. Diğerleri saray mensuplarının oluşturduğu kalabalığa daldılar, ben de aynısını yaptım. Çadırın iki duvarı serin akşam esintisini içeri almak için geriye çekilmişti, ben de o yöne doğru yanaşmaya başladım. Dışarı çıkabilirsem, pavilyonuma geri dönebilirdim. Parlak kırmızı duvarlar şimdi muhteşem bir sığınak gibi görünüyordu.

Biri seni bıçaklamaya çalışmazsa tabii. Muhafızların nerede?

Kahretsin. Neredeler? Çadırı taradım ama Aaron ve Javier'i göremedim. Belki dışarıda bekliyorlardı. Ya da hala pavyonumda kalmışlardı.

Çadırın duvarından yeni çıkmış ve kanvasın dışından ilerlemeye başlamıştım ki, kumaşın diğer tarafında tanıdık bir ses duydum ve donakaldım.

"Kızının öğretmeni olduğunu *söylüyor*," dedi Lady Anonymous, buna hiç inanmadığını belli eden bir ses tonuyla.

"Havalı," dedi başka bir ses. "Özel öğretmen, yüksek masada yemek yiyor? Ve yarım gün onunla ata biniyor? O onun metresi."

Ben onun neyim?!

"Bilmiyorum," dedi Lady Anonymous şüpheyle. "Çok tuhaf bir kadın." "Kralların tuhaf metresleri olmuştur."

Çöl geceleri soğuktur, ama esinti yanaklarıma hücum eden kanı soğutmaya yetmiyordu. *Tanrım, herkes böyle mi düşünüyor?*

"Bence daha iyisini bulabilirdi," dedi üçüncü bir ses alaycı bir şekilde. "Cüppesi içinde hamur yığını gibi görünüyor."

Önce üşüdüm, sonra terledim, sonra yine üşüdüm.

"Kralların daha önce de açık metresleri vardı," dedi ikinci ses. "Lady Sorrel'i hatırlıyor musun?"

"Evet, ama Kral Bastian *deliydi*, canım."

Yeterince duymuştum. Suikastçılar olsun ya da olmasın, midem sanki gerçekten zehirlenmiş gibi bulanırken, çadırıma koştum.

Uyandığımda hala aşağılanmış hissediyordum. Ayrıca ağrılarım da vardı. Haftada birkaç kez yarım saat kadar ata binmek, bütün gün ata binmekle aynı şey değildir. Javier, kralın

kralın yine kolun başına geçmemi istediğini söylediğinde, reddedip reddedemeyeceğimi sordum.

Dudakları biraz gerildi ve uzaktaki kralın silüetine baktı. "Ah..."

"Teoride evet, pratikte hayır," dedi Aaron açıkça.

"Tamam," dedim. *O kadar da kötü değil*, dedim kendime. *On üç yaşındayken Scand'a aylarca gerçek bir otopsiye katılmak için yalvardığın ve sonunda katıldığında yarısında kusmak zorunda kaldığın kadar garip değil.*

Beynim haklı bir noktaya değindi. Ameliyathaneye geri döndüğümde, herkesin perde arkasında şiddetli bir şekilde kustuğumu duyduğunu bilerek hissettiğim utanç... Hayır, bu asla o kadar kötü olamazdı. Dişlerimi sıktım ve Javier'i takip ettim.

Sakin. Sakinim. Ironwood'un kulaklarının arasına bakarak ne kadar sakın olduğuma, nefesimin ne kadar rahat olduğuna, ellerimin dizginlerde ne kadar gevşek olduğuna odaklandım.

"Günaydın," dedi kral.

"İnsanlar benim *metresiniz* olduğunu düşünüyor!" diye sakın bir şekilde bağırdım.

Bir an şaşırmış gibi göründü, gülümsemeye başladı, sonra aceleyle gülümsemesini silip attı. "Anlıyorum," dedi ciddi bir sesle. "Üzgünüm, Şifacı Anja. İtibarınıza yönelik tehdidi düşünmemiştim."

Nefes verdim. Gün ışığında, kral ile konuşurken, bazı aptal saraylıların ne düşündüğünü dert etmenin aptalca olduğunu düşündüm. Bana önemli bir şey yapamazlardı, en azından kralın kızını kurtaramazsam yapabileceklerine kıyasla. Ayrıca, ülkenin mutlak hükümdarına bağırmışım.

"Ben de üzgünüm, Majesteleri," dedim. "Yapmamalıydım..." Çaresizce elimi salladım. "Bunu beklemiyordum," diye bitirdim zayıf bir sesle.

Gülümsedi. "Önemli değil. Saray dedikoduları alışık değilsen çok acı verici olabilir."

Homurdandım ve Ironwood'un kulaklarının arasına bakmaya devam ettim. Köpeklerin, kedilerin veya atların kulaklarının arasına bakarsan hayaletleri görebilirsin derler. Önümüzdeki yolda hiç hayalet görünmüyordu. Teolojik açıdan hayaletler belirsiz bir konudur. Hangi azize ait oldukları kesin olarak bilinmez. Her azizin seçtiği insanlar vardır, bu yüzden bazıları

hayattayken onları sahiplenen azize ait olduğunu söylerken, diğerleri aziz Bird'ün ruhları öbür dünyaya taşıdığını belirtir. Buna hayaletler de dahil mi? Henüz bir karar verilmedi.

Sessizlik garip bir hal aldı, sonra o kadar uzun sürdü ki, artık normal bir şey haline geldi. Kralı benimle konuşmaya zorlayacak değildim. Eğer bir şey söylemek isterse, söylerdi. Hâlâ beni neden buraya çağırıp kendisiyle birlikte ata binmeye zorladığını anlamıyordum, tabii tren yolcularının beni bulup kızının ölmesine izin vermem için para teklif etmelerini engellemek için değilse. (Düşününce, bu durum şu andakinden çok daha garip olurdu. *Hayır, tabii ki olmaz. Senin neyin var?* dışında ne diyebilirdim ki?)

Çölde at sürerken bitkileri tanımlayarak, zehirli olanları ayırarak kendimi eğlendirdim. *Bakalım... Kreozot çalıları otçul hayvanlar için zehirlidir, ama onlar genellikle onlardan uzak dururlar... Beyaz yapraklı manzanita, o sorun değil... Aziz çekirgesi güzel, ama tohumları seni öldürecek kadar zehirlidir ve kabuğu da pek iyi değildir...*

Yolumuza devam ettik. Nereye bakacağını bilersen çölde çok fazla bitki var, ama at sırtından görebileceğin miktar sınırlı. Kilometrelerce uzanan gri-yeşil çalılar etrafımızı sarmış, kreozot çalıları sanki dikilmiş gibi düzenli aralıklarla dizilmiş, diğerleri kaktüslerin etrafında dolanıyor ya da gururla tek başına duruyordu. Arkamızda beyaz toz duman gibi yükseliyordu. Ufkun öbür tarafında tepeler, dağlar, başka ülkeler ve hatta bir deniz vardı, ama kum, taş ve çalıların arasında at sürerken böyle şeylere inanmak zordu.

Dikenli armut, doğru pişirilirse yenebilir... Oh hey, zıplayan cholla. Zehirli olmak zorunda değil, sadece dikenler ve nefretten ibaret. Bir kirpi ile küçük bir ağacın çaprazlamasına ve cehennemin bağırsaklarında marine edilmiş halini hayal edin, işte zıplayan cholla budur. Neyse ki yolun altı metre yakınında hiç yoktu, yoksa en az bir kişinin onlara takılacağını tahmin ederdim. İğnelerle kaplı yaprakları kumaşa veya ete yapışır — seçici değildirler — ve iğneleri çıkarmak cımbızla çok zaman alır, bu sırada kendinizi de batırmanız neredeyse garantidir.

Birkaç mil boyunca başka hiçbir şey görünmedi, ta ki iki çıkıntılı kaya arasında küçük gölgeli bir su sızıntısı geçene kadar. Atlarımızı sulamak için yeterince büyük değildi

atlarımızı sulamak için yeterli değildi, ama doğal kaynaktan gelen az miktarda su bile etrafında bitkilerin aniden çoğalmasına neden olmuştu. Çoğu zararsızdı, ama soluk beyaz dikenli elma çiçekleri, kötü melekler gibi sahnenin üzerinde süzülüyordu.

Tanrım, o şeyden nefret ediyorum. Çölde yetişen sıradan dikenli elma yeterince kötüdür. Bir insanı veya akılsız bir otçulu hayvanı kolayca öldürebilir ve bu iyi bir ölüm değildir. Kalp çarpıntısı, yüksek ateş ve sonra idrar yapamaz hale gelirsiniz, bu da çoğu insanın fark ettiğinden çok daha hızlı bir şekilde ölümüne yol açar. (Ayrıca deliryum, çılgınlık vb. de vardır.)

Beyaz dikenli elma sadece bunu yapsa, ona bir şey diyemezdin. Ne olduğunu bilmeden rastgele bitkileri yerseniz, evet, er ya da geç ya çok mutsuz ya da çok ölü olursunuz. Bitkiler mutlaka sizin dostunuz değildir.

"Çok sert bakıyorsun," dedi kral, düşüncelerimden beni uyandırarak. "Umarım bana değil."

"Ben... hayır, Majesteleri. Tabii ki hayır." Somurtkan ifademi bir gülümsemeye çevirmeye çalıştım, ama muhtemelen korkunç bir ifadeye dönüştü. "Bir krala asla somurtmam."

"En azından seni göremeyeceği bir yerde," dedi kral kuru bir şekilde. "Peki neye kaşlarını çatıyordun?"

Gerçek en kolayıydı. Dönüp işaret ettim. "Şuradaki bitki."

"Şanssız bitki. Tam olarak ne yaptı?"

O, kaşlarını kaldırırken, ben de dikenli elma, deliryum, çılgılık atma ve idrar yapamama hakkında bilgi verdim. Diğer tarafımda Javier, eğleniyor gibi küçük bir ses çıkardı.

"Azizler bizi korusun," dedi kral. "Ne canavar ama."

"Doğru," dedim. "Ama bu beyaz dikenli elma. Biraz halüsinasyon görürsünüz, sonra sizi uyutur."

"O... o kadar da kötü değilmiş?"

"Doğası gereği değil." Yüzünde tekrar somurtkan bir ifade belirmediğini hissettim.

Kral haklıydı, en azından bu konuda. İnsanlar yüzyıllardır ameliyatlarda yardımcı olması için çok az miktarda beyaz diken elması içeren karışımlar kullanıyordu. Örneğin, bacağınızın kesilmesi, uyku halinden

uykulu halden çok çabuk ıkmanı sağlar, ancak bu durumda halüsinasyonların da pek eğlenceli olmadığını eminim.

Sorun, açıklamaya çalıştığım gibi, güney denizinden afyon ithal etmeye başladığımızda ortaya ıktı. Afyon, bacak kesilmesi gibi durumlarda Tanrı'nın bir lütfu olsa da, bazı alçaklar sonunda afyonu beyaz dikenli elma tohumlarıyla karıştırabileceğini ve böylece mutlu, ağırlıksız hissedip dumanın içinde güzel resimler görebileceğini fark etti. Tabii ki, çok fazla gevşerseniz ve kalbiniz durursa, o zaman çok şanslıysanız ve ben üç gün uzaklıkta değilsem, sizi hayata geri döndürebilirim.

Kral içini çekti. "Lotus barınakları, karşılaştığımız özölemeyen sorunlardan biri. Nedense, muhafızlar onları durdurmak için yeterli donanıma sahip değil gibi görünüyor."

Aaron boğazını temizledi. "Majesteleri? İzninizle?"

"Sen bir zamanlar şehir muhafızıydın, değil mi?" Kral ona işaret etti. "Konuş, lütfen."

"Onları bulmak zor, Majesteleri. Sarhoşlara kıyasla lotus içenler neredeyse hiç maddi hasar vermezler ve barınakları çok daha sessizdir, ancak tehlikeli insanlar tarafından işletilir. İnsanlar fark etseler bile görmezden gelmeyi tercih ederler. Böylece çok daha iyi mahallelerin kenarlarında faaliyet gösterebilirler. Muhafızlar, içiciler alışkanlıklarını sürdürmek için hırsızlığa başvurmadıkça onlardan haberdar olmazlar."

"Akıllı bir mal sahibi bunu önlemek için güvenlik görevlileri tutar diye düşünölür," dedi kral düşünceli bir şekilde.

"Bazıları öyle yapıyor, Majesteleri. Bu da komşuların bunu ihbar etme olasılığını daha da azaltıyor.

Ve ihbar etseler bile..." Aaron, aniden rahatsız olup sözünü kesmişti.

"Ve ihbar etseler bile, belki de mahallelerindeki güvenlik görevlisine görmezden gelmesi için para verildiğini anlarlar," diye kral sözünü tamamladı. "Kim kendi bölgesinde suç oranının düşmesini istemez ki?"

"Sizin de dediğiniz gibi, Majesteleri."

Aaron'un neden artık şehir muhafızı olmadığını ve bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Kral homurdandı. Bir süre sessiz kaldı ve ben bitkileri sınıflandırmaya geri döndüm. Çoğunlukla kaktüslerin bulunduğu bir bölgeden geçiyorduk. Kaktüsler nadiren zehirli olurlar, ancak ara sıra istisnalar da vardır. Yolun kenarında, yanlara doğru sarkacak kadar büyümüş bir fiçı kaktüs gördüm.

yanlara doğru eğilecek kadar büyümüştü. (İnsanlar her zaman fiçı kaktüsünden su elde edilebileceğini söyler. Bu doğru, ancak ishal yaptığı için sıvı alımı açısından pek bir faydası yoktur.

"Ama bu insanları iyileştirebilir misin?" diye sordu kral aniden.

"Eh?" Konuşmanın akışını kaçırmıştım ve bir an için kaktüsü iyileştirmemi beklediğini sandım. *Lotus dumanı. Evet, evet.*

"Şey..." dedim, Ironwood hiç kıpırdamamasına rağmen zaman kazanmak için dizginlerle uğraşarak. "Bazen. Her zaman değil. Ve bu tam olarak bir tedavi değil. Onları *kurtarıyorum*, ama yine de sigaraya bağımlılar."

O başını salladı. "Bunun bir tedavisi var mı?"

"Zaman." Afyon da tedavisini bulamadığımız şeylerden biri. Neyse ki etkileri anlık değil, birikimlidir, bu yüzden birinin kolu kesildiğinde acıyı dindirmek için kullanabiliriz, tabii yeterince çabuk durursak.

Kral içini çekti. "Zaman, Snow'un sahip olmadığı şey," dedi. "Bu kadar uzun süre dayandı ama." Şimdi atının kulaklarının arasından bakma sırası ona gelmişti. "Danışmanlarımdan biri, zehirliyse onu penceresiz bir odaya kilitlememi ve kapıyı kimseye açmamamı önerdi. Bir aşçıya kendi elleriyle yemek hazırlatıp, yemeğin yarısını en küçük çocuğuna yedirmesini söyledi."

"Bu ona raşitizm yaptırmak için iyi bir yol gibi geliyor," dedim, ama sonra nazik davranmam gerektiğini hatırladım.

Ama kral birdenbire umutla bana baktı ve "Evet! Aynen öyle! Kızımı hayatının geri kalanını koruma altında bir hücrede geçirmesi fikrine dayanamıyorum. Eğer gerçekten ölüyor ise, ne yaparsak yapalım, ona güneşi, rüzgarı ve yıldızları esirgemek canavarca olur."

"Eğer gerçekten zehirliyse, bir süre işe yarayabilir," diye itiraf ettim. "Ama önce emin olmak isterim. Ve bu kadar uzun yaşadıysa, zehirleyen kişi... şey..."

"Yaptıklarını keşfettiğimizi görürse. Biliyorum. Ve birinin beni eziyet etmek için onun ölümünü uzatıp uzatmadığını ya da bunun yapabileceklerinin en iyisi olup olmadığını karar veremiyorum."

"Burada hiç kötü niyet olmayabilir, Majesteleri," dedim. "Bir hemşire ona bitkisel bir tonik veriyor olabilir - evet, gördüğüm tonikleri görseniz inanamazsınız! Kurtboğan otundan yapılmış ya da kurşunla tatlandırılmış, en iyi niyetle. Ya da bilmeden kendisi alıyor olabilir."

Kral kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Serbest elimle çaresiz bir hareket yaptım. "Belki Snow eski kozmetik ürünleri ele geçirmiştir. Cildi beyazlatmak için kurşunla, kızarıklık vermek için cinnabar ile yapılan fondötenler vardır."

"Kozmetik mi?" Kaşları daha da çatıldı. "Snow daha bir *çocuk*."

"Küçük kızlar genellikle yetişkin gibi oynamaya heveslidir," dedim. "O... kraliçe kozmetik kullanır mıydı?"

Kral durup düşünmek zorunda kaldı. "Olabilir," dedi yavaşça. "Hiç düşünmemiştim."

Hayır, yorgun bir şekilde düşündüm, hayır, muhtemelen düşünmemişsindir. Soylular güzelliği çoğunlukla eksikliğinden fark ederler. Kadınlar, yüzlerinin gücü kadar güçlü olduklarını bilirler ve bu yüzden, sahip oldukları azıcık gücü korumak için her kırısklığa zehir sürerler.

Yüksek sesle sadece şunu söyledim: "Snow biraz edinmiş olabilir, ama kullanmayı bilmediği için küçük dozlarda kendini zehirlemiş olabilir. Her ihtimale karşı eşyalarını aramayı öneririm." Bu düşünceye yüzümü buruşturdum. Hasta bir çocuğun özel eşyalarını karıştırmak acımasızca geliyordu, özellikle de bunlardan biri kayıp annesini hatırlatıyorsa.

Kız kardeşinin kalbini kesmeye çalışan bir anne. Ve her halükarda, onu ölmeye terk etmek çok daha acımasızca olurdu.

"İşte bu yüzden sana geldim," dedi kral, alaycı bir gülümsemeyle. "Kozmetik ürünleri aklıma hiç gelmezdi, ve eminim doktorların da gelmemiştir."

O zaman doktorlarınız aptaldı. Ama bunu söylemedim, çünkü en büyük aptalın ben olacağımı içten içe hissediyordum.

BÖLÜM 7

O akşam yemekte, her zerresinden askerlik kokan yaşlı bir adamın yanına oturdum. Çok rahatlamıştım. Bayan Anonim'le tekrar yüzleşebilir miyim, bilmiyordum.

Sürpriz ve sevincime, General Matthias oldukça iyi bir sohbetçi çıktı. Ona doğa tarihi öğretmeni olduğumu söylediğimde, parıldayan gri gözleriyle bana baktı ve "Doğanın hangi bölümünde uzmanlaşmışsınız, genç bayan?" diye sordu.

Başka birinden duysam, "*genç bayan*" unvanına alınırdım, ama o bana rahmetli dedemi o kadar çok hatırlattı ki, sadece gülümseyerek "*Çoğunlukla bitkiler,*" dedim. "Ama yılanlara da çok düşünüm."

"Yılanlar!" Bu kez gülme sırası ondaydı. "Bu, öğrencilerini kesinlikle uyandırır, değil mi? Yıllar önce, buradan çok kuzeybatıda, Mindigal'da bir seferdeydim. Zamanımızın çoğunu bataklıkta geçirdik ve orası yılanlarla doluydu. Her türden yılan vardı, ama en çok at boyunda, ağaçlardan asma gibi sarkan ince yeşil yılanlar vardı. Yerel adını unuttum ama biz onlara 'asma şeytanları' derdik. En kötüsü onlardı. Her yerde yüzen büyük kahverengi olanlar zehirliydi ama bize hiç sorun çıkarmadılar. Sadece kaçmak istiyorlardı."

"Çoğu yılan böyledir," dedim. (Zehirli ve zehirli arasındaki farkı belirtmeye gerek görmedim. Birisi "*İmdat, zehirli yılan ısırdı!*" diye bağırırsa, ne demek istediğini hepimiz çok iyi biliriz.) "Muhtemelen yeşil olanlar sadece korkmuşlardı."

"Oh, buna şüphem yok." Şarapla yok olan sarmaşık şeytanlarına kadeh kaldırdı. "Kendi işime bakarken, elinde palalarla bir grup genç adam bahçeme dalarsa, çok dostça davranacağımı sanmıyorum. Yine de, yanağına yapışmış bir tane varken böyle şeyler düşünmezsin."

"Ah, tanrım..."

Gülümsedi. "Hayır, hayır, ben bir yılanın ısırarak isteyeceği kadar çirkin değilim. Ama diğer arkadaşların başına üç dört kez oldu. Yine de sivrisinekler kadar kötü değiller. O bataklıktan çıkabildiğimiz için hepimiz çok sevindik." Acı bir gülümsemeyle güldü. "Deli gibi konuşuyorum! Saray ile ilk seyahatin mi?"

Kederli bir şekilde başımı salladım.

General benim ifademi görünce güldü. "Saçma, değil mi?" Çatalıyla kalabalık alt masaları işaret etti. "Bin kişilik tam teçhizatlı piyadeyle bile bu gruptan daha hızlı giderdim. Ama sen şanslısın, genç bayan. Çoğu Witherleaf'e gitmeyecek. Cholla Körfezi'ne varana kadar onlarla birlikteyim."

Bu benim için yeni bir bilgiydi. Daha dik oturdum. "Gitmeyecekler mi?"

"Hayır, hayır. Kral gidip sadece kendi maiyetiyle Witherleaf'e gidiyor. Kralların da ara sıra dinlenmeye ihtiyacı vardır."

"Doğru, doğru," dedi sağımdaki kral. Dinlediğini fark etmemiştim.

General, ona çekici bir samimiyetle gülümsedi. "Geri kalanlar doğrudan körfeze gidecek ve kral birkaç gün sonra bizimle buluşacak."

Etrafta benim kralın metresi olduğumu düşünenlerin sayısının azalacağı düşüncesi beni çok sevindirmişti, ama bu sevincim hemen söndü. Birkaç gün mü? O zamana kadar Snow'un sorununu çözmem mi bekleniyordu? Ya çözemezsem? Yediği her şeyi ve sahip olduğu her şeyi tek tek tarayıp ortadan kaldırmam gerekirse, bu haftalar sürebilir. Hatta aylar.

"Cholla Körfezi'ne hiç gittin mi?" diye sordu general.

"Eh? Oh. Bir kez, evet." Babam orada depolarını kontrol ediyordu. Küçük gemiler körfeze girebildiği için, çoğunlukla fildişi ve afyon gibi küçük ve değerli mallar taşıyorlar.

"O zaman çok şey kaçırmadığını biliyorsun," dedi ve güldü.

Gülmeye çalıştım ve konuşmaya odaklanmaya çalıştım, ancak daha oraya varmadan zamanımın dolduğunu hissederek göğsüm sıkışmıştı.

"Pis küçük bir yer," dedi kralın sağındaki kişilerden biri. "Bazı kısımları fena değil," diye itiraz etti bir başkası. "Ama o kısımlar bile balık kokuyor."

Daha fazla kahkaha. Başım ağrıyordu.

"İyi misin, canım?" diye sordu general.

"İyiyim," dedim. Ne hakkında konuşuyorduk? *Balık. Cholla Körfezi. Bir şey söyle.* "Orada çok zehirli bir taş balığı türü var, onlara yem köpekbalığı deniyor. Çünkü üzerine basarsan, acıyı dindirmek için kendini köpekbalığına yem edersin."

Masaya, bir dalgıcın taş balığına basması gibi sessizlik çöktü. Omurgalarının dibindeki bezlerde zehri nasıl depoladıkları hakkında daha fazla konuşmamak için ağzımı kapattım.

"Tedavisi var mı?" diye sordu kral, sanki hava durumunu konuşuyormuş gibi nazikçe. "Sadece tedavi." Sesimin çatlamaması için bir yudum su içmek zorunda kaldım.

çatlamasın. "Yaraya sıcak su ve sirke sürülür. Kolerik mizacı güçlendirmek için tonik. Ağrı için laudanum."

Ve sonra, şükürler olsun ki, general imdadıma yetişti. "Ben balıklar hakkında pek bilgim yok ama Mindigal'da bataklıkta kolunuzu uyuşturan bir kurbağa varmış..."

Diğer yemek yiyenler rahatladı ve başka biri tamamen yanlış bir akrep sokması hikayesi anlattı. Ben de parmaklarımı fincanın sapından çekip, mümkün olduğunca çabuk oradan kaçtım.

★ ★ ★

Ertesi sabah o kadar ağrım vardı ki Javier atıma binmeme yardım etmek zorunda kaldı. Bunu övgüye değer bir sessizlikle yaptı ve teşekkür ettiğimde sadece homurdandı. Sanki biri belime öfkeli çimento doldurmuş gibi hissediyordum.

Kolonun önüne çağrıldığımda artık şaşırmadım. Konuşma becerilerim konusunda hiçbir hayale kapılmadığımdan, kralın neden benimle birlikte binmeye zahmet ettiğini merak ettim. Sonra etrafımızdaki ve arkamızdaki muhafızlara baktım ve sonunda, hala beni öldürmek isteyen varsayımsal zehirleyiciden endişe duydukları aklıma geldi. İki kişiyi suikastçilerden korumak için

iki kişiyi suikastilerden korumak istiyorsanız, ikisini bir arada tutmak muhtemelen daha kolaydır.

Neyse ki kral, acı çektiğimi fark etmiş gibiydi ve konuşmak istemedi. Dün akşam yemeğinde gördüğüm general, kralın diğer yanında at sürüyordu ve ikisi konuşuyordu. Dizginlere sıkıca tutundum ve durduğumuzda gizlice laudanum içtim.

Gün sonsuza kadar sürdü. Diğer atlıların bizi terk ettiğini fark etmedim. Arkama baktığında hepsinin gittiğini gördüm. General de gitmişti. Batıda kırmızı şeritler gökyüzüne tırmandı ve diğer tarafta indigo rengiyle indi.

Yolculuğumuzun son saati neredeyse rüya gibiydi. Zehir, suikastçılar ya da başka bir şey düşünmüyordum. Bacaklarımın ne kadar ağrıdığını ya da yolculuğun ne kadar süreceğini bile düşünmüyordum. Eyere sıkıca tutunup Ironwood'un adımları arasında uykuya daldım, ancak her toynak yere değdiğinde sarsılarak uyanıyordum.

Bir noktada Witherleaf'e vardık. n kapıya giden geniş tuğla caddenin her iki yanında meşaleler yakılmıştı. Hala at sırtındayken caddeden yukarı doğru ilerledik. At nallarının tuğlalara çarptığı sesi, yolda duyduğumuzdan farklıydı. Ironwood'un dizginlerine uzanmaya başladım, ama dizginlerin bende olmadığını fark ettim. Javier atından inmiş ve onu sürüyordu. Ben de atından inmeyi teklif etmeyi düşündüm, ama yürüyüp yryemeyeceğimi bilmediğimi fark ettim.

Büyük agavlar caddenin iki yanını çevreliyor, sert yapraklarını tuğlaların üzerine sarkıtıyordu. Meşale ışığında tuhaf deniz yaratıkları gibi görünüyorlardı. Böcekler alevlerin etrafında düzensiz bir hale oluşturarak dönüyordu ve bir keresinde bir yarasanın alçalıp birini havadan yakaladığını gördüm.

Witherleaf karşımızda beliriverdi. Üç katlı, beyaz sıvalı duvarları ve kırmızı kiremitli çatısı olan geleneksel tarzda bir villaydı. st katlarda kapalı balkonlar vardı ve cam kapıların parıltısını gördüm. İçimdeki tüccarın kızı olan taraf, bu kadar camın maliyetini hesaplamaya başladı, korkunç bir rakam ortaya çıkınca vazgeçti.

nndeki ift kapı açılmıştı ve devasa bir i avlu ortaya ıktı. Sonunda durduk ve Javier beni attan indirdi. Yere indiğimde, an yılanı gibi tısladım. Korumam

sabırla beklerken, ben onun kollarını tutuyordum ve bacaklarım yürümeye gerçekten kararlı olup olmadığını soruyordu. Belki de odama kadar yerde yuvarlanarak gidebilirdim.

Orada, kral ile konuşan insanlar vardı. Tek dikkatimi çeken kişi, küçük, tatlı yüzlü, ama gözleri bir tiran gibi olan hizmetçiydi. Javier tüm bu süre boyunca yanımda durdu ve hiçbir şey söylemedi.

Muhafızlarımın Witherleafte kalacaklarını, ama kapımın önünde nöbet tutmayacaklarını öğrenince hem rahatladım hem de garip bir şekilde kendimi yalnız hissettim. Anlaşılan kral burada böyle bir şeye gerek olmadığını düşünüyordu. Bunun yerine, çöle gitmek istersem bana eşlik edeceklerdi, aksi takdirde Four Saints'e dönene kadar malikanenin diğer muhafızlarıyla nöbetleşe çalışacaklardı. Umarım eşyalarını açmaya vakitleri olmazdı.

Ev hizmetçisi, ekipman sandıklarımın bir çalışma odasına götürüleceğini söyledi ve doğrudan odama gitmem için beni ikna etmeye çalıştı. Ta ki, yatak odamda kalmaması gereken çan yılanımdan bahsedene kadar. Birdenbire, bu geç saatte bile çalışma odasına gitmem son derece mantıklı geldi. Her zaman bacaklarımın arasında görünmez bir fiçı tutuyormuş gibi yürümeye çalışarak, oraya topallayarak gittim.

Kötü bir yer değildi. Birinci katta, fayans yerine taş zemini olan uzun bir odaydı. Eskiden peynir yapımında ya da benzeri bir şeyde kullanıldığını tahmin ediyorum. Serin ve loştu ve ortasında kullanışlı büyük bir masa vardı. Pencereleler vardı, ama eski binalarda gördüğünüz kalın duvarlara açılmış küçük pencerelerdi. Malikanenin, muhtemelen orijinal olan bu tür odalardan oluşan küçük bir çekirdek etrafında inşa edildiği anlaşılıyordu. Tüm süslü şeyler sonradan eklenmişti.

Yılanı bıraktım, suyunu kontrol ettim, sonra kendimi tekrar hizmetçinin ellerine teslim ettim. Zehirli yılan taşıyan misafirleri onayladığını sanmıyorum, ama kralın misafirlerinden birini eleştirmektense ölmeyi tercih edeceği belliydi, bu yüzden birbirimize garip bir gülümseme attık ve sonra hizmetçi çağırdı.

Beni odama götüren hizmetçinin saçları, sanki kafasını yiyip başka avlar aramaya çıkacakmış gibi görünüyordu. Beni geniş bir merdivenden yukarı ve geniş bir koridordan geçerek odama götürürken saçlarına dikkat ettim.

. Koridor, ara sıra güzel çinili kemerlerin altından geçiyordu, bunun tek nedeni, sahibinin kaç tane kemer yapabilecek kadar zengin olduğunu göstermekti.

"İşte odanız," dedi hizmetçi, kapıyı açarak. İçeri girdim ve istemeden küfrettim.

Hizmetçinin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir sorun mu var, hanımefendi?"

"Hayır, hayır," dedim. "Sadece bu kadar... şey..."

abartılı bir şey beklemiyordum."

"Majesteleri, size onur konuğu gibi davranılmasını söyledi," dedi hizmetçi ve bana doğru reverans yaptı.

Kapının ardında, evimdekinden oldukça büyük bir oda vardı ve daha önce de belirttiğim gibi, babam fakir bir adam *değildi*. Zeminler sade kırmızı saltillo fayanslarla döşenmişti, ancak bu sadeliği telafi etmek için, dokumacının gözlerini yıllarca yoran karmaşık halılarla kaplanmıştı. Yatak, havadar ipek perdelerle örtülü devasa bir dört direkli yataktı ve ayak ucundaki sandık o kadar derin oyulmuştu ki, parçalanmamasına şaşırdım.

Yatağın karşısındaki duvar, altın çerçeveli, iki metre yüksekliğinde ve bir metre genişliğinde devasa bir aynayla kaplıydı. Hafif bir şaşkınlıkla ona baktım. Daha önce hiç bu kadar büyük bir ayna görmemiştim. Büyük aynaların yapımı pahalıdır.

Hizmetçi bakışlarımı takip etti. "Kraliçenin aynalarından biri," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Kraliçenin...?"

Başını salladı. Saçları başındaki başlığın altına gizlice girmeye çalışıyordu ve başını sallaması saçlarının biraz daha içeri girmesine izin verdi. "Majesteleri Silversand'dan geldi. En iyi aynalar oradan gelir. Çeyizinde düzinelerce vardı. Kralın tüm malikanelerinde var."

Mantıklıydı. Silversand, batımızda bulunan küçük bir krallıktır, bol miktarda maden vardır ama başka pek bir şeyi yoktur. Çölümüz çalılar, küçük ağaçlar ve çalılıklarla kaplıdır, ama Silversand'a vardığınızda, sadece kum ve kaya vardır. Sanırım o kum cam yapımına uygundur.

Gülersiniz ama aynalar beni biraz tedirgin ediyor. Gündüzleri sorun yok ama geceleri hiç sevmedim. Karanlık çöktükten sonra evdeki aynalara bakmamak için yolumu değiştiriyorum.

Bu mantıklı değil ve ciddi bir akademisyene yakışmayabilir, ama içgüdüsel olarak aynaya bakarsam, orada olmaması gereken bir şeyin hareket ettiğini göreceğimden korkuyorum. Belki arkamda bir şekil ya da bir gölge. Tabii ki bu çok saçma, çünkü aynada arkamda bir şekil varsa, bu gerçekten orada biri olduğu anlamına gelir ve bunun aynanın suçu olamaz.

Dediğim gibi, mantıklı değil. Bu aynanın karşısında uyumak istemiyordum, ama benim için odayı yeniden dekore etmelerini isteyemezdim. Aynaya yaklaştım ve inceledim. Parlak teneke değil, aynacılar ışığı yansıtmak için kullandıkları bir malzemeyle kaplanmış camdı. (Ana malzeme gümüş, ama tam formülü sır olarak saklanıyor. Aynacılar çok ciddi bir topluluktur. Çemberin yetkisi dışında çalışmaya çalışanlar genellikle kazalara kurban olurlar. Bir keresinde biri babamdan işini taşımasını istemişti, ama babam kategorik olarak reddetmişti. Adam daha sonra gece yarısı, kimseye nereye gittiğini söylemeden aniden taşınmıştı. Tüm ekipmanlarını ve bazı koyu lekeleri de geride bırakmıştı. Çemberle uğraşılmaz.)

Silversand'daki ayna yapımcıları bizimkilere bir iki şey öğretebilirdi. Yüzey, durgun su kadar berrak ve pürüzsüzdü. Bu aynanın yarısı kadar bir aynayı satarak bir ailenin bir yıl boyunca beslenip barınmasını sağlayabilirdiniz. *Büyük* bir aile.

Çerçeve çok daha kolay yapılabilirdi, ama bunu barok tarzındaki coşkuyla telafi etmeye çalışmışlardı. Köşelerde süslü çiçekler açmış, kenarlarda zıplayan tavşanlar dans ediyordu, hepsi spiral ve kıvrımlı desenlerle çerçevelenmişti. Aziz Tavşan, bereketin koruyucusudur ve üreme organları üzerinde hakimiyet sahibidir. Gelinle birlikte böyle bir hediye göndermenin bir anlamı var mıydı, yoksa marangoz sadece tavşanları mı seviyordu?

"Hanımefendi?" dedi hizmetçi, geç fark ettiğim kadarıyla ikinci kez.

"Üzgünüm," dedim, dönerek. "Dikkati dağılmışım. Ben... şey..." Dürüstlüğe sığındım. "Çok yorgunum."

Gülümsedi. "Orada bir banyo var" dedi ve bir perdeyi işaret etti.

— "ve tuvalet şurada" — küçük bir kapı — "ve banyo

banyo var. Banyo yapmak isterseniz, lütfen bize haber verin, su ısıtıp yukarıya getiririz."

Banyo harika bir fikir gibi geldi, ama çölde çok lüks bir şey gibi de görünüyordu. Banyodaki lavabo oldukça büyüktü ve bol miktarda havlu vardı, su sürahesi de hala ılıktı. Biz gelir gelmez biri ısıtmaya başlamış olmalıydı. Ben de idare etmeye karar verdim.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, zili çalın," dedi hizmetçi, zil ipi işaret ederek. Kaldırdığı kolu saçımın ulaşabileceği mesafeye geldi ve saçım koluna atladı. O da, derin bir teslimiyetle hayvan bakıcısı gibi kolunu geri çekti.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bir şey ihtiyacım olursa haber veririm."

Kapıyı arkasından kapattı. Kilit daha tıklamadan bornozumu çıkardım, kendimi ovuşturdum ve on dakikadan az bir sürede yatağa girdim.

Gece yarısı tuvalete kalkınca, gözümün ucuyla bir hareket gördüm, geriye atladım, yatak direğine çarptım ve sonunda aynada kendimi gördüğümü fark ettim. Kalbim deli gibi atarken geriye yığıldım. (Gördünüz mü, işte bu yüzden aynaları sevmiyorum.)

Sonunda, duvarın içine gizlenmiş küçük bir fayanslı odada bulunan tesisleri kullanabilecek kadar iyileştim. Uzaklara bakarken, içeri girer girmez Snow'u görmeye gitmeyerek, varsayımsal zehirleyene tehlikeli bir fırsat verdiğimizizi düşünerek birden aklıma geldi. (Hayır, neden bu kadar önemli farkındalıklar tuvalette ortaya çıkıyor, bilmiyorum. Nedense, bu konu ciddi akademisyenler tarafından araştırılmamış, oysa klasik matematikçi Callixus, aşırı baharatlı fasulye yedikten sonra Üçüncü Teoremini bulduğu biliniyor.

Bunu düşünmeye çalıştım. Snow'un zamanla yavaşça zehirlendiğini varsayarsak ve benim buraya soruşturma için geldiğimi anlarsa, bir gecede çaresizce bir harekete geçebilirler mi? Daha hızlı bir zehir? Bir bıçak?

Ah, azizler...

Ayna olayından sonra nihayet sakinleşen kalbim yeniden çarpmaya başladı. Elimi göğsüme bastırdım.

Mantıklı düşün, Anja. Geceliğin kalçalarına kadar sıyrılmış, kışın dışarıda bir halde koşarak gidemezsin. Snow'un muhafızları vardır. Kral da bunu düşünmüş olmalı, değil mi?

Tabii, mutfaktan çıkan yemeğe koruma koymanın yeterli olduğunu düşünen kral...

Yine de ne yapacaktım? Tanımadığım bir kızın yatak odasına dalıp, suikastçılardan bahsederek mi? Bu kesinlikle iyi giderdi. Lanet olsun, zehirli olup olmadığını bile bilmiyorduk.

Bu arada, şu anda hiçbir yere acele etmeyeceksin. Yavaşça yürüyüp çok sızlanacaksın belki. Uzun yolculuğun yorgunluğunu atmak bir iki gün sürecekti.

Henüz başlamadan cesaretim kırılmış bir şekilde yatağıma geri döndüm.

BÖLÜM 8

Ertesi sabah, kral beni Snow ile tanıştırdı.

Günlerdir bu anı korkuyla bekliyordum. Daha önce de söylediğim gibi, çocuklarla pek aram yoktur ve muhtemelen kralın kızları olan çocuklar daha da zor olurdu. Odama getirilen kahvaltıyı aceleyle yedim ama midem pek iyi değildi.

Snow'un odaları benimkine benziyordu, sadece daha büyüktü ve insanlarla doluydu. İki hizmetçi kıyafeti giymiş kadın ve muhtemelen dadı ya da mürebbiye gibi bir şey olan yaşlı bir kadın vardı. Ayrı bir yatak odası vardı, bu yüzden herkes oturma odasında toplanmıştı. Benimkine benzer büyüklükte bir ayna bir duvarı kaplıyordu ve Snow onun önünde oturmuş, küçük, solgun ve yorgun görünüyordu.

Biz içeri girdiğimizde ayağa fırladı ve krala sarılmak için koştu. Kral da ona sarıldı ve saçlarını okşadı. Utanarak başka yere baktım. Yüzünde o kadar açık bir sevgi vardı ki, sadece izlemek bile sanki oraya izinsiz girmişim gibi hissettirdi.

Bir süre sonra kral onu bıraktı. "Snow, canım, bu Şifacı Anja. Seni muayene etmeye geldi."

Snow bana döndü. Yüzünde nazik bir ifade vardı ama kaşları şüpheyile çatılmıştı. Birbirimizi baştan aşağı süzdük.

Onun on iki yaşında olduğunu biliyordum, ama daha büyük mü yoksa daha küçük mü görüldüğünü söyleyemem. Yirmi yaşın altındaki insanların yaşını tahmin etmekte çok kötüyüm. Saçları neredeyse beyaz olacak kadar açıktı ve cildi sadece bir ton daha koyuydu, bu yüzden kaşları yara izi gibi göze çarpıyordu. Gözleri soluk maviydi, altında morluklar vardı ve çok zayıftı. Elini uzattığında bilek kemikleri belirgin bir şekilde görünüyordu.

Onda bir sorun olduğu şüphe götürmezdi. Ne olduğunu bulmak benim işimdi. Kendimi tanıttım, soluk yeşil

yeşil eşarbımın gerçekten otorite havası verdiğini ve hissettiğim kadar gergin görünmediğimi umarak kendimi tanıttım.

"Ayaklarımı kabarcık yapacaksınız?" diye sordu. Geri çekildim. "Tanrım, hayır!"

Ciddiyetle başını salladı. "Buraya gelen doktorlar kanımı aldılar," dedi. "Ve beni temizlediler, hastalığı çıkarmak için ayaklarıma kabarcıklar yaptılar. Kanamayı umursamıyorum, ama kabarcıklar korkunçtu." Artık her şey bitmiş olduğu için, neredeyse bununla gurur duyuyor gibiydi.

"Söz veriyorum, kimsenin ayağı kabarmayacak."

Bu sırada kral araya girdi. "Şifacı Anja sadece seni muayene edecek," dedi. "O, senin... şey... seni hasta edebilecek bir şey yemediğinden emin olmak için burada."

"Zehir demek istiyorsun," dedi

Snow. Kral boğuldu.

Snow, genç kızların çok iyi yaptığı şekilde babasına sert bir bakış attı. "Ben *aptal* değilim," dedi.

"Hayır," dedi kral. "Özür dilerim." Öksürdü. "Seni endişelendirmek istemedim, canım."

Snow omzunu silkti.

Eufemizmlerden kurtulduğumuz için içimden çok rahatladım. "Oturursan," dedim, "hiç acımayacak."

Kralın kızını, tapınağın revirinde oturuyormuş gibi, ayrıntılı bir muayeneye tabi tuttum. Kurşun zehirlenmesini gösteren mavi çizgi olup olmadığını görmek için diş etlerini, saçlarının dökülüp dökülmediğini kontrol ettim. Nefesi sarımsak kokmuyordu, ellerinde belirgin bir titreme yoktu, dengesi iyi görünüyordu. Tırnakları aşırı kırılgan değildi, ışığa duyarlı değildi ve yaşlı kadın bana bağırsaklarının iyi çalıştığını söyledi. Cildi kolayca morarıyordu — her yerde, yatak direğine veya kapı çerçevesine hafifçe çarptığında oluşacak türden sarı lekeler vardı — ama soyulma veya garip lekeler yoktu. Saçları donuk ve cansızdı, ama o kadar ince ki bunun hastalıktan mı yoksa yanlış sabun kullanımından mı kaynaklandığını anlayamadım.

Dişleri çok kötü durumdaydı. Diş minesi birçok yerde aşınmıştı ve bir tanesi delinmiş ve altın varakla doldurulmuştu. Bu, acıyı hafifletmek için laudanum alsa bile

bir ayı gibi acımış olmalıydı, laudanumla acıyı hafifletmiş olsa bile.

"Bazen kusuyorum," dedi Snow. "Yemeye çalıştığım da."

Ciddiyetle başımı salladım ve bunu yazarken kalbim gittikçe daha da çöktü.

Muayeneyi bitirdiğimde, kral başını koridora doğru çevirdi ve ben de onu takip ettim. Giderken Snow'a güven verici bir gülümseme atmaya çalıştım, ama bunu başarabildiğimden azizler bilir.

"Ee?" diye sordu kral, kapı kapandığında.

Elimi saçlarımın arasına geçirdim. "Eğer zehirlenmişse - ki zehirlenmiş olabilir - henüz ne olduğunu söyleyemem. Belirtileri çok genel ve 'Aha! Arsenik!' ya da cıva, kurşun veya başka bir şey diyebileceğim hiçbir şey yok. Ya zehirin türü hemen anlaşılabilecek aşamaya gelmemiş ya da yaygın toksinlerden biri değil."

Lanet olsun. Kolay bir vaka olmasını umuyordum.

Beni azarlayacağını düşünerek kendimi hazırlamıştım — daha önce ebeveynlerim de böyle yapmıştı ve çocukları için endişelendikleri için yaptıklarını bilsem de, pek hoşuma gitmezdi — ama o sadece başını salladı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Gözlem." Defterime baktım. "Birkaç gün boyunca ne yediğini takip edip şüpheli görünen her şeyi test etmem gerekecek. Vücuduna nasıl girdiğini bilmek, zehirin türünü belirlememize yardımcı olacaktır. Tabii ki o da onu yemeyi bırakabilir."

"Yediği bir şeyden kaynaklandığını mı düşünüyorsunuz?"

"En olası senaryo bu. Seramik fabrikasında çalışıp bütün gün kurşun tozu soluyan bir işçi değil ya. Kusma da bir semptom olabilir."

Adam başını salladı. "Dört gün burada kalacağım," dedi. "Sonra limana gitmem gerekiyor."

"Tabii, elbette." Krallar kızlarının başucunda oturup bekleyemezlerdi, krallara yakışır işleri vardı. "Sen gitmeden bir sonuca varırsam, daha fazla bilgi alır almaz sana haber gönderirim."

Yine başını salladı. "Tanışman gereken biri daha var," dedi. "Benimle gel."

Snow'un odasının kapısına bir göz attım. "Bir dakika, Majesteleri..."

Kraliyet kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Kapıyı işaret ettim. "Snow'a, şey, kötü haber olmadığını söylemek istedim..." *Ben de bilmek isterdim. Ama belki de çocuklara neler olduğunu bilmediğini söylememelisin? Oh hayır...*

"Evet, elbette," dedi kral.

Başımı eğip odaya geri girdim. Snow aynanın önünde oturmuş saçlarını tarıyordu. Odanın loş ışığında o kadar solgundu ki, adeta parlıyordu. Adının nereden geldiğini anlamak zor değildi.

"Snow? Zehirli olup olmadığını bilmiyorum ama öğreneceğim," dedim.

"Teşekkür ederim, Şifacı Anja." Bana ciddiyetle başını salladı, sonra arkasını döndü. Sonra sinsî, gizemli bir gülümseme belirdi. Mutlu bir gülümseme değildi, odadaki en zeki kişinin kendisi olduğunu bilen birinin bakışıydı. O kadar şaşırtıcıydı ki, ilk düşüncem onun ifadesini tamamen yanlış yorumladığımı oldu.

Ayna olmasaydı, onu hiç görmezdim.

Kral beni avluya bakan galeri boyunca yürürken, ben hala o tuhaf gülümsemeyi düşünüyordum. Arkasında hiçbir uşak görünmemesi ve önümüzden koşarak kapıları açmamaları beni biraz şaşırttı, ama öyle bir şey olmadı. Belki de Witherleaf'te kral, hizmetkarların onun önemini artırmasını istemiyordu. *Ben kral olsaydım, hizmetkarların peşimde dolaşmasından çok çabuk sıkılırdım.*

Birkaç basamak indikten sonra geniş bir verandaya çıktık. Mavi seramik saksılar küçük gruplar halinde dizilmiş, içinde düzinelerce agav vardı. Bazılarının geniş, şerit şeklinde yaprakları vardı, bazıları ise dev enginar gibi sıkı, dikenli toplar oluşturunuyordu. Sert görünümlü yaşlı bir kadın, dikenli bitkilerin arasında bir masada oturmuş çayını yudumluyordu.

"Sorrel Teyze!" diye bağırdı kral.

Bir dakika, teyze mi? Kralın teyzesi yoktu. Tek amcası vardı ve İblis hiç evlenmemişti.

Bir bastonun yardımıyla kendini dikleştirdi ve kollarını uzattı. Bir saat içinde ikinci kez, kralın yüzünde kontrolsüz bir duygu gördüm. Bu kadın her kimse, kral onu çok seviyordu.

"Şifacı Anja," dedi, kadın sandalyesine yerleşince, "bu Madam Sorrel. Teyze, bu Şifacı Anja. Zehirler konusunda uzmandır."

Madam Sorrel bana dönüp sıcak bir gülümsemeyle baktı. Muhtemelen hiç güzel olmamıştı, ama yaş, yüzündeki kemiklerin gücünü ortaya çıkarmış gibiydi. Gözlerinin köşelerinde, çölde yıllarca güneşe karşı gözlerini kısarak yaşayan insanların sahip olduğu ince, soluk çizgiler vardı. "Witherleaf'e hoş geldiniz," dedi. "Buraya çok talihsiz bir nedenle geldiğinizi biliyorum, ama umarım sizi olabildiğince rahat ettirebiliriz."

Bunu içten *söylüyordu*. Bu beni şaşırttı. Burada rahat olup olmadığımı gerçekten umursadığını hissettim.

"Otur, otur," dedi Sorrel, sandalyeleri işaret ederek. "Randolph, çok çalışıyorsun. Yüzünde o ifade var."

Kralın adı Randolph mu? Bunu biliyor muydum? Biliyor olmalıyım, ama hiç üzerinde durmamıştım. Krallar o kadar uzun süre hüküm sürerler ki, öldükten sonra onlara *kral* dışında başka *bir* isimle hitap etmek gerekir. (Tabii seyahat ediyorsanız, o zaman ülkenizin kralı, bu ülkenin kralı ya da şuradaki ülkenin kralı diyerek paçayı kurtarabilirsiniz.)

Kral Randolph oturdu. Ben de bir sandalye çekip kenarına oturdum, kendimi garip hissediyordum.

"Buraya daha sık gelmelisin," dedi Sorrel, çay dökerek. Çaydanlık aldattıcı derecede basit bir terrakotta idi. Sırlanmamıştı. İçimden rahat bir nefes alarak bir fincan çayı kabul ettim.

"Gelmeliyim," dedi kral, "ama nasıl olduğunu bilirsin." "Elbette," dedi Sorrel.

Bana gülümsedi. "Peki, Witherleaf'i nasıl buldun? Çoğunlukla karanlıkta gördüğün için bu soruyu sormam haksızlık, ama yine de sormak zorundayım."

Kıkırdandım. "Gördüğüm kadarıyla çok güzel," dedim. "Aslında, neden 'Witherleaf' (Solmuş Yaprak) denildiğini merak ediyorum. Burada çölde olduğumuzu kabul ediyorum, ama yine de bu isim buraya çok yakışmıyor."

"Ah..." Lady Sorrel, ayına bal koyup karıştırarak dedi. "Güzel bir soru. Bir ya da iki yüzyıl önce bir kral varmış, hangisi olduğunu unuttum. Belki bir Bartimaeus'du, ama kaçınıcı olduğunu sorma, çok fazla vardı. Birkaç nesil sonra biraz çeşitlilik istemeye başlarlar diye düşünürsün... Pardon, ne diyordum?"

"Bartimaeus'lardan biri," dedim. "Bartimaeusi mi?"

Sorrel kıkırdadı, birdenbire çok daha gençmiş gibi geldi. "Oh, bunu sevdim. Her neyse, o, tüm anlatılara göre, kendisine çok fazla gelen bir kadınla evlenmişti ve sonunda onu buraya sürgün etti, 'Bırakın çölde kuruyup ölsün!' dedi." Kendini dikleştirip, kaşığı asa gibi tutarak sözleri yüksek sesle okudu. Kralın yüzüne bir an baktım, sevgiyle eğleniyor gibi görünüyordu, tıpkı çok sevdiği yaşlı bir akrabasına bakar gibi.

"Her neyse," dedi Sorrel, kaşığı tabağı *ping diye* bırakarak, "burası kralların boşanmış kraliçelerini ve ayrılmış metreslerini gönderdikleri bir malikane oldu ve adı da öyle kaldı."

Ayrılmış... metresler...

Sonra kulağımda dedikoduyla dolu bir ses duydu: "*Kralların daha önce de sıradan metresleri olmuştu. Lady Sorrel'i hatırlıyor musun?*"

Evet, ama Kral Bastian deliydi, canım.

"Tanrım!" diye patladım. "Sen eski kralın..."

Beynim ağzıma yetişti ve onu kapattı, ama çok geçti. Kral Randolph bana öfkeyle baktı. Bana ilk kez öyle bakıyordu ve sanki beni delip geçip ailemi de yakacakmış gibi hissettim.

"Şey," dedim. "Özür dilerim, ben... Öyle demek istemedim..."

Lady Sorrel'in kahkahaları sözümü kesti. "Oh, lütfen, endişelenme. Bu sır falan değil. Randolph, çocuğı öyle bakma. Onu uyarmadığın için suçlu sensin."

Kral, şaşırtıcı bir şekilde, kızardı ve başka yere baktı. "Özür dilerim, Sorrel Teyze."

Teyze. Tabii ki. Amcasının metresi, ona en yakın teyze gibiydi. Aralarının çok iyi olduğu belliydi.

"Ben gerçekten zavallı Bastian'ın metresiydim," dedi Leydi Sorrel bana. "Akıllı gitmeden önce kötü bir adam değildi. Sonra ise... şey." Çayından bir yudum aldı. "Onun aşırılıklarını biraz dizginlemek için elimden geleni yaptım."

"Ve sen yıllarca saraydaki tek arkadaşımydın," dedi Kral Randolph sıcak bir şekilde. "Unuttuğumu sanma."

"Bunu göze alabilecek tek kişi bendim," dedi Sorrel. İkimizin de ötesine, bahçelerin ötesine, çöle doğru baktı. "Ondan çok şey alınmış olsa bile, beni sevdiğini hiç unutmadı."

Cıva zehirlenmesinin uzun vadeli etkileri acımasızdır ve bunların başında delilik gelir. Leydi Sorrel'in hedef alınmamış mıydı, yoksa sadece daha az etkilenmiş miydi diye merak ettim. Çay fincanını neredeyse hiç titretmeden masaya koydu. "Her neyse," dedi, "Bastian öldükten sonra kimse benimle ne yapacağını bilemedi ve Randolph beni sokağa atmalarına izin vermedi, ben de Witherleaf'e geldim." Bana gülümsedi ve genç, kaderi mahvolmuş bir kralın sevmiş olabileceği bir şey gördüm. "Şimdi agav koleksiyonuma bakmalısın, genç bayan. Onlara çok düşkünüm ve kış geldiğinde, hassas olanları içeriye getirilmesini isterim, hizmetçiler sürekli onlara takılıp düşer ve benim lanetlenmemi dilerler." Ayağa kalktı, kral ve ben de onu takip ettik.

Sorrel koluma oldukça ağır geliyordu ve bastonuyla verandanın kenarındaki çeşitli saksı bitkilerini işaret ediyordu. "Şimdi, bu Silverheart adlı bir tür... Yakından bak, yaprakların dibinde beyaz izler görebilirsin... Ve buradaki ise Whale's Tear, bana çok tuhaf bir adam verdi..."

Lady Sorrel ile keyifli bir sabah geçirdim. Villanın etrafındaki bahçeler oldukça küçüktü, çünkü onlara ayrılacak su çok azdı, ancak zarif bir şekilde tasarlanmışlardı ve çevredeki çöle o kadar yavaşça gölge düşüyordu ki, ilk başta bahçenin dışına çıktığınızı fark etmiyordunuz. Çölde ruh evleri vardı, ama çok fazla değildi ve her biri çok güzel yapılmıştı. Witherleaf, yaşamda olduğu gibi ölümdede kendi halkına değer veriyordu.

Hala uzun yolculuğun yorgunluğunu atmaya çalışıyordum, ama Sorrel yavaş bir yürüyüşle ilerliyordu, bu da benim yapabileceğim hızla aynıydı.

Lady Sorrel'e bahçeyi övdüğümde güldü. "Ben sadece tadını çıkardım. Asıl işi bahçıvanlar yapıyor ve bahçeyi Randolph'un büyük büyükannesi tasarlamış. Kocasını, tek çocuğu olduğu için öleceğini düşünerek onu buraya göndermiş. O ise kocasını kırk yıl yaşadı ve bahçeyi tasarlamak için bolca zamanı oldu."

Sorrel çeşitli bitkileri gösterdi ve ben de hangilerinin zehir olarak kullanılabileceğini söyledim. (Normalde, onun geçmişini düşünürsek, bunun çok patavatsızca olduğunu düşünürdüm, ama o *sordu*.) Kral, elleri cebinde, arkamızdan geliyordu. Sıkıldığından mı diye merak ettim, sonra belki bir kral için sıkılmak yeni bir şeydi, ya da en azından bahçede yavaşça dolaşan iki kadını takip etmekten duyulan sıkıntı öyleydi. Belki bir kral için, kimsenin sizden bir şey istemediği ve kaktüs dikenlerinden kaçmaktan daha önemli bir şey için endişelenmenize gerek olmadığı bir zamanda biraz zaman geçirmek hoştu.

Sonunda Sorrel öğleden sonra uykusu vakti geldiğini söyledi. "Ama akşam yemeğinde bize katılmalısın," dedi, bastonunu mızrak gibi bana doğrultarak. "Ve tanrı yeğenimi kurtarmakla çok meşgul değilsen, yalnız bir yaşlı kadını eğlendirmek istersen çay saatine de gel."

"Memnuniyetle," dedim ve içtenlikle söyledim. En azından çay için.

* * *

O akşam yemeğinde altı kişiydik ve yemeğin berbat geçmemesinin tek nedeni Leydi Sorrel'di. Masada kadınlar bir tarafta, erkekler diğer tarafta oturuyorduk, böylece kralın iki yanında iki erkek danışmanı vardı (görünüşe göre birkaç saatten fazla kral olmaktan vazgeçmesine izin verilmiyordu) ve Snow ile ben Sorrel'in iki yanında oturuyorduk. Çorba servis edilir edilmez bana döndü ve "Bütün sabah zehirlerden bahsettik. Şimdi bana *panzehirlerden* bahset" dedi.

Peçeteye öksürdüm. "Korkarım bu çok daha karmaşık bir konu."

Kralın danışmanlarından biri konuşmayı kesip dirseklerine yaslandı. Küçük, enerjik bir adamdı ve sanki az önce koşu yapıp gelmiş gibi bir izlenim veriyordu. Onu son iki gündür yolda masada görmüştüm

yolculuk sırasında, genellikle o kadar şiddetli hareketler yapıyordu ki, kolundaki danteller sosun içine dalıyordu. "Yılan tarafından ısırılırsan, hemen yaradan zehri emmen gerekirmiş," dedi.

"Sizi engellemek istemem," dedim, "ama bu sadece ağzınızı kanla doldurur. Yarayı yıkamanız daha iyi olur."

Gülerek kalbine tutundu. "Ah! En sevdiğim masallardan biri mahvoldular. At sürerken arkadaşlarımdan biri ısırılırsa, kahramanca harekete geçip hayatını kurtaracağımı hep ummuştum."

"Yılan ısırığının tedavisi var mı?" diye sordu kralın diğer danışmanı. Uzun boylu ve iri yapılıydı ve meslektaşına kıyasla yarı uykulu görünüyordu. Manşetlerinde dantel yoktu ve kumaşının olağanüstü kalitesi dışında, giysileri orta halli bir tüccarın giyebileceği türden giysilerdi.

"Öyle bir şey yok. Aldıktan sonra tamamen iyileşecek bir şey değil." Şarabımdan bir yudum aldım. "Yılanın türüne ve salgıladığı zehirin miktarına çok bağlı. Bir bakıma insanlar kadar farklılar."

"Şifacı Anja'nın atölyesinde bir çan yılanı var," dedi kral.

Herkes bana bakıyordu. Sandalyenin arkasına çekilme isteği duydum ama bastırdım. "Çan yılanının zehri kalp atışını hızlandırır," diye açıkladım. "Ayrıca çok acı verir. Ama damıtarak, kalp atışını hızlandıran bir ilaç yapmayı başardım. Bunu kalbi zayıf insanlar için bir ilaca dönüştürmeyi umuyorum." Bu kadar ilgi biraz utanç vericiydi, bu yüzden şarabımdan biraz daha büyük bir yudum aldım. "Yılan ısırıkları ise türüne göre değişir. Çingiraklı yılan ısırığı durumunda, bacağınızı ısırıysa, parmaklarınızdaki yüzükleri, botlarınızı ve çoraplarınızı çıkarın. En kötüsü şişliktir. Isırık hayati tehlike oluşturmaz, ancak kan akışı yüzük tarafından kesilirse kangren oluşabilir. Çan yılanı ısırıkları için hemen laudanum almanızı öneririm. Kalbin yavaşlaması en kötü etkilerini önleyebilir."

"Öyle olmazsa da en azından acısı azalır," dedi Leydi Sorrel ve herkes güldü, Snow bile.

Konu açıldığında olduğu gibi, konuşma bir süre yılanlar hakkında devam etti, sonra kral, "Hadrach İmparatoru'nun bağışıklık kazanmak için şaraba yılan zehri kattığını okumuştum," dedi.

Omuz silktim. "Yararı olmaz. Ağzında veya midesinde ülser yoksa herkes yılan zehri içebilir." Bu, bazen sokak sanatçılarının yaptığı bir numaradır. Sanatçı, yılanın dişlerinden bir bardağa zehir sağlar, sonra kalabalığın nefesini tutarken onu içer.

"Peki ya yağda boğulmuş akrepler?" diye sordu kral, dudakları kıvrılarak. "Onun da yediğini duydum."

"İşe yaramadığını kesin olarak söyleyemem," dedim biraz sertçe. "İmparatorun daha kaliteli akreplere ulaşma imkânı her zaman olabilir. Ama benim tecrübeme göre, bir faydası yok."

"Azizler bizi korusun!" dedi Leydi Sorrel. "Bunu denedin mi?"

"Çalışmaya ilk başladığımda, yazılmış neredeyse tüm panzehirleri denedim. Bezoar, ametist, bir düzine farklı theriac tarifi..."

"Ve?" diye sordu enerjik danışman.

"Ve bunların büyük çoğunluğu..." Bunu nazikçe ifade etmeye çalıştım. "Tıbbi bilginin coşkusunun zaferiydi."

Uzun boylu danışman buna o kadar çok güldü ki, kral sırtına vurmak zorunda kaldı. "Bunu diplomat olarak işe almalısın," dedi nefes nefese.

Gördün mü, Isobel? Ben de nazik olabilirim.

"Tek boynuzlu atların boynuzlarının zehri iyileştirdiğini duydum," diye araya girdi Snow, yüksek sesi konuşmayı bastırdı.

"Birçok klasik yazar öyle diyor," dedim. "Bunu çok denemek isterdim. Ne yazık ki gerçek bir tek boynuzlu at boynuzu bulamadım, bu yüzden kendim deneme fırsatım olmadı." (Bu da çok nazik bir cevaptı. Genellikle tek boynuzlu at boynuzu olarak satılan şey, kılıç boynuzlu antiloplardan alınır. Antiloplar çok güzel hayvanlardır, ancak diğer geniş getiren hayvanlar gibi zehire karşı bağışıklıkları yoktur. Gerçek tek boynuzlu atlar, dürüst insanlar kadar nadir görünmektedir.)

"Peki ne işe *yarıyor*?" diye sordu enerjik danışman.

Lady Sorrel'in akşam yemeği sohbetini yönetme becerisine hayranlıkla baktım. Masadaki en içine kapanık kişiyi konuşmaya çekmeyi başarmış ve sosyal statüleri ne olursa olsun diğer herkesin sohbete katılmasını sağlamıştı. Ne yazık ki, bu benim soruyu gerçekten cevaplamam gerektiği anlamına geliyordu.

"Her zaman mı? Hiçbir şey. Zehirin nasıl alındığına, hastanın ne kadar güçlü olduğuna, zehirin ne kadar süre etki ettiğine bağlı..." Ellerimi

"Ne alırsan al, zehirli bir şeyse, zehirli bir şey

"Zehirlendiğinde ne alırsın?" diye sordu kral. "Kil."

"*Kil mi?*" Kaşları kale kapıları gibi birbirine çarptı.

"*Terra sigillata*," dedim. "Eskiler bunu iyi bilirdi. Ayrıca kömür
—ya da bulabilirsem öğütölmüş kurbağa taşı
denerdim." "Neden onları?"

Taht suçlarından sorgulanıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım.
"Çünkü horozların çoğu hayatta kalır."

Ana yemek geldi ve zehri tedavi etmenin aslında çoğunlukla tahmin
işinden ibaret olduğunu itiraf etmekten kurtuldum. "Zehirlerden yeter," dedi
Leydi Sorrel. "Endişelenmeden yemeğimi yemek istiyorum."

Yemeğimin üzerine eğildiğimde, masanın diğer ucunda Snow'u gördüm
ve onu öldürebilecek bir konuyu bu kadar kaygısızca tartışan yetişkinler
hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

BÖLÜM 9

Ertesi sabah, banyoyu sonuna kadar kullanıp, temiz ve profesyonel bir şekilde Snow'un kapısına gittim. Umarım profesyonelce. En azından profesyonelce görünüyordu. O yeşil eşarplara çok güveniyordum.

Snow'un sorumlusu gibi görünen kişi, uzun, tavşan gibi bir yüze sahip uzun boylu bir kadındı. Sıcak bir şekilde gülümsüyordu, ama bunu o kadar uzun süredir yapıyordu ki, artık onun doğal ifadesi haline gelmişti.

"Ee, hanımefendi...?" Ona sorgulayıcı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Oh, lütfen, bana 'Hemşire' deyin," dedi. "Herkes öyle diyor."

"Peki o zaman, Hemşire, Snow'un bir gün boyunca yediği her şeyi yazabilerseniz çok yardımcı olur," dedim ve bir kağıt uzattım.

Hemşire kağıda baktı ama almaya niyetli değildi. "Oh... ah..." dedi. Gülümsemesi tamamen kaybolmadı ama kenarları biraz soldu. "Bunu yapabilecek en uygun kişi olduğumu sanmıyorum, çok meşgulüm..."

Kadının mektuplarından rahatsız olduğunu hemen anladım ve planımı değiştirdim. "Tabii, elbette," dedim. "Ne kadar meşgul olduğunuzu fark etmemem aptalcaydı. Ben burada oturup notlar alayım, sonra devam ederiz, olur mu?"

Hemşire rahatlamış görünüyordu. Etrafa bakındım, balkon kapısının yanında doldurulmuş bir koltuk buldum ve oturdum.

Her halükarda bir noktada bunu yapmak zorunda kalacaktım. Hemşire, iyi niyetli olduğu sürece tamamen güvenilirirdi, ancak gözlemleri konusunda hiç güvenilmezdi. Snow'a çok yakındı ve günlük rutine çok alışmıştı. İnsanların önemsiz olarak gözden kaçırdıkları şeylere inanamazsınız: sinek kağıdı, fare zehiri, yatmadan önce bir bardak ılık süt. (Snow'un fare zehiri içtiğini düşündüğümünden değil, ama daha tuhaf şeyler duyduğumu az çok bilirsiniz.)

Eğer bir gün köşede oturup on iki yaşındaki bir prensesin sabah rutinini gözlemleme fırsatınız olursa, başka herhangi bir şey yapmanızı öneririm. Yaklaşık iki saat sonra, fare zehiri cazip gelmeye başladı. Kralların kızlarının hayatları son derece *sıkıcıdır*.

Önce Snow uzun bir banyo yaptı. Hizmetçiler, ana odanın yanındaki banyo odasına sıcak su dolu ibrikler getirip küvete döktüler. Oda, beyaz çizgilerle süslenmiş pembe mermerle döşenmişti ve muhtemelen bunun jambona çok benzediğini düşünen tek kişi bendim. Oda, benim odamdaki banyo odasının üç katı büyüklüğündeydi. (Benim odamın da yan odayla bağlantılı bir kapısı vardı, bu da odayı yan odayla paylaşmam gerektiğini gösteriyordu, ancak kapı sürgülü ve kilitliydi. En azından duvarlar taş jambon yerine aynalı fayanslarla kaplıydı.

Banyo yağından örnek aldım, zehirli olma ihtimali çok düşüktü, çünkü zehirli olsaydı Snow'un vücudu kabarcıklarla kaplanırdı. Sonra yatak odasına çekilip beklemeye başladım. Hemşire gelip giderek havlular, farklı sabunlar ve içinde meyve olan soğuk su getiriyordu. Suyun ve meyvelerin nereden geldiğini ve kimlerin dokunduğunu sormak için araya girdim, bu onu çok telaşlandırdı. Daha sonra aşçıya sorabilmek için notlar aldım. Hizmetçiler gelip giderek daha fazla sıcak su getirdi. Daha fazla not aldım.

Eğer sohbet edebilseydim, tüm bunlar daha az sıkıcı olabilirdi, ama herkesin dikkatle izlenmediğinde yapacağı şeyleri yapmasını istediğim için, arka planda kalmak için elimden geleni yaptım. Ayrıca, sandalye kalçalarımın genişliğine zar zor yetiyordu, bu da ağırlığımı hiç değiştiremeyeceğim anlamına geliyordu, yani popom hemen uyuştı.

Bir saat sonra Snow banyodan çıktı ve kurulanmak için ateşin önüne oturdu. Saçlarını yüz kez taradı ve sayarken sesli olarak saydı. Sonra kendini yatağa attı ve yirmi yaşından küçük birinden çıkabilecek kadar dünyadan bıkmış bir iç çekişle yığıldı. Onu kapı arasından izleyebilmek için sandalyemi birkaç santim kaydardım.

Sonraki bir saatin çoğunu yatakta, boşluğa bakarak geçirdi. Hemşire sırtını biraz ovuşturdu. Snow sonunda oturdu, balkona gitti ve

orada oturarak çölü seyretti. Hemşire ona su getirdi. Ben

"*Halsizlik?*" yazdım.

Öğlen vaktinden biraz önce içeri geri geldi ve *makyaj* yaptı — *Gördün mü, demiştin sana*, diye yokluğunda krala dedim — sonra makyajını sildi, sonra biraz farklı bir şekilde tekrar yaptı. Bunu yaparken pastil yiyordu, ben de onlardan örnek alıp nereden aldığını sormak zorunda kaldım.

"Şehirden," dedi Snow. "Menekşe aromalı." Soluk kaşları aşağı indi. "Neden, zehirli mi?"

"Muhtemelen değildir," diye onu rahatlattım. "Birkaç tane alıp kontrol edeyim."

Önce bana, sonra pastillere baktı, sonra yavaşça teneke kutuyu bana uzattı. Yarım düzine aldım ve bir zarfa koydum. Bir tarafında küçük mor bir çiçek damgası vardı. Koltuğuma geri döndüm, ama o pastilleri yemedi. (Bu yüzden arka plana çekilmeye çalışıyorum. Şimdi bunu düşündüğü için başka ne yemediğini kim bilebilirdi? Zehri almayı bırakırsa kısa vadede iyi olurdu, ama ben gittikten sonra tekrar yemeye başlarsa kötü olurdu.)

Hizmetçilerinden biri üç farklı elbise getirdi, ama hiçbirisi Snow'un beğenisini kazanmadı. Üç tane daha getirildi, bunlardan biri uygun görüldü. Sonra elbiseye uygun takılar bulunmalıydı, ama kutuda olması gereken bir çift gümüş küpe yoktu. Snow, küpeleri bulamayan hizmetçiye çok sert çıktı.

"Ah canım," dedi hemşire araya girerek. "Belki başka bir set olabilir?"

"Hayır. Gümüş olanları istiyorum. Doğru küpelerim yoksa bu elbiseyi giymenin bir anlamı yok."

"Sakin ol canım," dedi Hemşire. "Eminim yanlış yere konmuşlardır."

"*Ben* koymadım," dedi Snow. "Yani ben yokken biri mücevherlerimi karıştırmadıysa..." Talihsiz hizmetçiye sert bir bakış attı.

"Hanımefendi, ben

yapmazdım..." "*Biri*

yapmış."

"Sakin olun, bir daha bakalım," dedi hemşire. "Burada, lake kutuda yoksa, belki başka bir kutudadır. Sonuçta, çok var

sonuçta! Hem çok güzeller. Bunu deneyelim."

"Orada da yok," dedi Snow soğuk bir sesle. Hizmetçi, sanki idam edilecekmiş gibi ellerini ovuşturdu. Ben de ona sempati duyarak utançtan kıvrandım.

"O zaman belki de kapağında sevimli bir kedi olan şunda vardır." "Onu hiç *sevmem*. Sevdığım hiçbir şeyi oraya koymam." elinin düz kısmıyla itti.

Kız kardeşim Catherine, ergenlik döneminde hizmetçilere kaba davranan bir dönem geçirdi. Sanırım bunu arkadaşlarından birinden öğrenmişti. Babam bunu duyunca hemen herkese ücretli bir hafta izin verdi. "Bu vasıflı bir iş," diye hepimize söyledi, "ve diğer vasıflı zanaatkarlar gibi onlara da nazik davranacaksınız, yoksa işinizi yapamazsınız."

Catherine haftanın çoğunu odasında saklanarak geçirdi, ki bu akıllıca bir hareketti, çünkü ne Isobel ne de ben ona karşı nazik davranmaya niyetli değildik. Kendi başıma giyinmeye alışkındım, ama aşçının yokluğu zordu. Bütün hafta sandviçle beslendik. (Aşçı ve kocası, yakınlardaki Frithneedle dağlarında çok güzel bir tatil geçirdiler ve sonra bana her şeyi anlattılar.)

Catherine o günden sonra hizmetçilere son derece nazik davrandı. Ama sanırım bir kralın kızına böyle bir şey yapamazsınız. Muhtemelen onun için iyi olsa bile.

Sonunda ilgili mücevherler başka bir kutuda bulundu. "*Babamla, kral* ile ata binmeye gidiyorum," dedi Snow ve odadan çıktı.

Oh, şükürler olsun. At sırtındayken zehirlenmesinden endişelenmeme gerek yoktu, hele ki babası oradayken. Ayağa kalkıp sol kalçamı tekrar hissedene kadar dolaşabildim.

Snow odadan çıktıktan sonra Hemşire, "Tamam," dedi. "En az iki saat boş vaktimiz var. Clara, kıyafetleri yerine as, sonra gidip bir şeyler ye." Sesi birdenbire çok daha sakinleşti, sanki biri geceliğin fırırlarını çekip daha kullanışlı bir giysi bırakmış gibiydi. "Şifacı Anja, öğle yemeğinde ve çayda bana eşlik eder misiniz?"

"Oh, *tanrım*, evet," dedim, içten bir rahatlama ile.

Hemşire beni yemeğe davet etmesi çok nazikti. Evdeki konumum hâlâ çok belirsizdi. Tam bir hizmetçi değildim, ama onur konuğu da değildim. Kral ve Leydi Sorrel ile yemek yemek konumumu

oldukça yükseltiyordu, ama daha büyük sarayda kral ile yemek yiyebilen ve hizmet ettikleri hanımlar tarafından en alt tabakadaki mutfak hizmetçisinden daha kötü muamele gören nedimeler vardı.

Bu çok önemliydi çünkü eğer hizmetçi olsaydım, diğer hizmetçiler benimle konuşabilirdi ve bu çok önemli olabilirdi, ama onur konuğu olsaydım, Snow'un tedavisi sırasında hizmetçilerin yapamayacağı şeyleri talep edebilirdim. Her şey çok garipti ve bunu düşünmekten nefret ediyordum. Hemşirenin daveti beni yüksek rütbeli hizmetçilerin tarafına koydu, ki ben de orada olmayı çok tercih ediyordum.

"Bana Snow'un hastalığından bahsedin," dedim birkaç dakika sonra, kalemimi notlarımın üzerine koyarak. Yenmemiş sandviç tabağı hizmetçilere verilmiş ve yerine başka bir tabak gönderilmişti. "Kusma olduğunu mu söyledi?"

"Evet," dedi hemşire, "ama ilk başta önemsemedim. Çocukken hep biraz kusardı." Dudakları büküldü. "Bazı çocuklar böyledir. Heyecanlanırlar, yemek yemeyi unuturlar ya da yemek yedikten hemen sonra arabaya binerler..."

Başımı salladım. Kız kardeşim Catherine pazarda hep şeker isterdi ve eve dönerken arabada mutlaka kusardı. Sanırım zamanla bu alışkanlığından vazgeçti, ama ben onunla arabaya binmeyi bıraktım. Bildiğim kadarıyla, şimdi aynı şeyi kocasına yapıyor.

"Ve bunu kasten yaptığını düşünmemelisiniz," diye ekledi hemşire. "Bazı kızların bunu yaptığını biliyorum — kafalarına bu fikirleri sokuyorlar ve bu bir tür hastalığa dönüşüyor — ama Snow hiç öyle değildi. Yemeye çalışıyor. Durumu kötü olduğunda, bir parça tost yemek bir saatini alabilir, ama sonunda yiyor."

Başımı sallayarak bunu not aldım. Bu hastalığı kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Şimdiye kadar Snow solgun, halsiz ve kolayca moraran bir çocuktu, ama bu anemi olabilir... Ancak doktorlar anemi ihtimalini ekarte etmişti. Kahretsin.

Kimseye hastalık dilemek istemezsiniz, hele ki bir çocuğa, ama zehri tespit etmek için tek yolun bunu kendi gözlerimle görmek olduğunu hissediyordum, tabii zehir verilirken onu ele geçirebilir ve test edebilirsem başka.

Sandviçimi hüzünle bitirdim ve konuşmanın akışını kaçırdığımı fark ettim.

"Kız kardeşi çok sevimli bir çocuktı," diyordu hemşire. "Snow'un öyle olmadığını söylemiyorum, ama tabii ki inatçı olabilir, bu doğru. Ama özünde iyi bir kız." Bana yalvaran bir bakış attı.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Snow'un çok zor günler geçirdiği ve hala bunun etkilerini yaşadığı belliydi. Buna sempati duyabiliyordum, ama yine de hizmetçiler adına üzülüyordum.

"İyi bir kız," diye tekrarladı hemşire, gözlerini silerek.

Sırf şımarık olduğu için onu zehirlenmekten engellemeye çalışmayacağımı mı düşünüyor? Kırılmalı mıyım, kırılmamalı mıyım diye düşündüm. Sık sık suçlu bağımlıları tedavi ettiğimi söylemeyi düşündüm, ama bunun nasıl karşılanacağını bilmiyordum. Bunun yerine bir sandviç daha aldım. Salatalık ve su teresi, üzerine bir çeşit sos sürülmüştü. Hiç fena değildi. (Umarım zehirli değildir, ama zehirleyen kişi hemşireyi ve hizmetçileri de öldürmeyi planlamış olmalı, bu da pek olası görünmüyordu.)

"Keşke bir anne figürü olsaydı," dedi hemşire derin bir nefes alarak. "Ama annesini biliyorsunuz, tabii, ve yaşlı hemşire, şey..." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Snow, kreşten ayrıldıktan kısa bir süre sonra beni görmezden gelmeye başladı. Ben Rose'dan sorumluydum. Şu anda burada olmamın tek nedeni, kraliçe... bilirsin... öldükten sonra başka kimse kalmadı. Kral da benden istedi, elbette, nasıl reddedebilirdim?"

"Diyemezdin," dedim kuru bir şekilde, kendim de bu konuda biraz tecrübem olduğu için. "Aynen öyle." Üzüntüyle başını salladı. "Keşke onu eline alabilecek biri olsaydı..."
onu eline alabilecek biri olsaydı..."

"Eh, kral muhtemelen eninde sonunda tekrar evlenir," dedim cesaret verici bir şekilde ve kendime bir sandviç daha aldım. Lezzetliydi, ama açıkçası pek doyurucu değildi.

"Oh... evet, ama bu yıllar alabilir," dedi Hemşire. "Ve bu yaştaki kızların ne kadar hassas olduğunu bilirsin..."

Aslında bunu bilmiyordum. Snow'un yaşındayken, kasaptan ölü domuzların midelerini getiriyordum, böylece zehirlenmiş bir hayvanda iç organların nasıl görünmesi gerektiğini sağlıklı bir hayvanda görebiliyordum. (O zamanlar aşçı çok fazla işkemce yapardı.

Sanırım herkes on üç yaşına girip insan otopsilerine katılmama izin verildiğinde çok sevindi.

Bunu da yüksek sesle söylemedim.

"Keşke kralın güvendiği, Snow'un örnek alabileceği biri olsaydı..."

"Mmm," dedim. Bu yayılmış şeyin içinde ne vardı? Tabii ki bir çeşit peynir, ama içine başka bir şey karıştırılmıştı. Nane ve... tarhun tadı alıyordum. "Lady Sorrel'den tavsiye istediniz mi? Çok zeki birine benziyor."

"O, baştan şımartmadığı şımarık çocuklarla uğraşmak için çok yaşlı olduğunu söylüyor," dedi hemşire somurtkan bir şekilde.

Kahkahayla güldüm, bastırmaya çalıştım ama sonunda peçeteye kırıntılar saçtım. Hemşire bana baktı, açıkça rahatsız olmuştu ama kibarlığından bunu söylemedi. "Özür dilerim," dedim, sesim geri gelmiş olsa da, saygınlığımı geri kazanamamıştım. "Elbette bunu düşünmüşsünüzdür. Ama maalesef mahkemede tanıdığım kimse yok, bu yüzden size soracak doğru kişi değilim."

"Anlıyorum," dedi, biraz soğuk bir şekilde. Onun üzerine de kırıntı mı saçmıştım? Eski hastasının annesi onu öldürmüş olduğu için tekrar göreve çağrılmak hoş bir şey olamazdı. Herkes o durumda sinirlenirdi. Yine de, Snow'u ne kadar çabuk iyileştirirsem, hemşirenin ayak altında dolanmaktan o kadar çabuk kurtulurdum.

Bu arada, onun ne demek istediğini çok iyi anladığımı belirtmek isterim. (Tamam, ikinci ya da üçüncü tekrarında anlamıştım.) Hikayenin nasıl gelişeceğini biliyordum. Snow ile tanışacaktım ve çok acı çekmiş, annesiz zavallı çocuğun durumuna kadın kalbim sızlayacaktı ve çaresizce bir tedavi ararken Snow'un sevgisini kazanacaktım.

Güzel bir hikayeydi. Başarırsam, insanlar neredeyse kesin olarak bu hikayenin bir versiyonunu anlatırlardı.

Sorun şu ki, kalbimin hiçbir köşesinde anne sevgisi yoktu ve olsaydı bile çocuklarla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyordum. Beni korkutuyorlardı. Onlara hayat boyu unutamayacakları bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyordum. (Genelde bunu söylediğimde, iyi niyetli birileri ortaya çıkıp çocukların aslında çok dayanıklı olduğunu ve yaptıklarını çok ilginç bulacaklarını söyler. O noktada

tüm işimin ölümcül zehirler ve son derece kırılğan cam eşyalar olduğunu açıklamak zorunda kalırım. Bu genellikle sohbeti nazikçe sonlandırır.)

Daha da ötesi, bu hikaye beni *rahatsız ediyordu*. Snow'u kurtarırsam, bunun nedeni son yirmi yılımı insanlığın bildiği tüm zehirleri araştırarak ve ölü horozların bağırsaklarına bakarak geçirmiş olmam olurdu. Bunun kadın sezgisi veya anne sevgisiyle hiçbir ilgisi olmazdı. Bu *duygular* değildi, *işimdi*.

"Senin sorunun," şifacı Michael bir keresinde bana agave likörü doldururken demişti, "insanlar senin için gerçek değil."

Saat çok geç olmuştu, neredeyse sabah olmuştu ve bizim hatamız olmadan birinin hayatını kurtarmayı başarmıştık. Zorlu bir süreçti. Neredeyse altı saat boyunca her iki ucunda kömürle çalışarak, nefes alıp vermeleri düzelene ve kalpleri her üç vuruşta bir atmayı bırakana kadar uğraştık. Sonra tapınağa dönüp bol bol içtik. Bazen kazanmak kaybetmekten daha sarsıcı olabiliyor, garip değil mi?

"İnsanlar gerçektir," diye itiraz ettim. "Ben *canavar* değilim."

Michael içini çekti. "Öyle değil. Bak, hasta sorunlu bir insandır, değil mi?"

Agaveden bir yudum daha aldım ve bunun doğru olduğunu kabul ettim.

"Doğru. Ama *senin için* hasta, sana rahatsızlık veren bir sorun. Eğer sorun olmadan sadece sorun olsaydı, çok daha mutlu olurdun."

Sabahın erken saatlerinde, sarhoşken söyleyebileceğiniz, başka hiçbir zamanda söyleyemeyeceğiniz gerçekler vardır. Bu gerçek içime kaktüs dikenini gibi saplanıp içime doğru ilerlemeye başladığında homurdandım.

O yanılmıyordu. Michael tanıdığım en nazik insanlardan biriydi ve *nazik olmanın aptal olmak* anlamına gelmediğini unutmak kolaydır. Bu yüzden ben gerçek bir şifacı değildim. İyi bir şifacı, insana yardım etmek ister. Oysa *benim* istediğim, sorunu çözmekti.

Tabii ki, soyut olarak Snow'a yardım etmek istiyordum. Tüm hastalarımın sağlıklı ve mutlu olmasını içtenlikle istiyordum. Sadece, onların mevcut sorunlarını çözenin ötesinde bu işe dahil olmaya gerek duymuyordum.

En başından beri, kuzen Anthony zehirlendiğinde bile, asıl takıntım neden bir tedavisi olmadığıydı.

Sadece insanları kurtarmak ve sonra onların gitmelerini istiyorum, ideal olarak bir daha arsenik almamalarını. Bu gerçekten çok mu fazla?

"Eh?" Kafamı kaldırdım. Hemşire bir şey söylemişti, dalgınlığımı bozmuştu. Sandviçime ne kadar süre bakmış olduğumu merak ettim ve kalanını aceleyle ağzıma tıktırdım.

"Bitirdin mi diye sordum," dedi. "Snow yakında dönecek ve bunları toplamanız gerekiyor."

Daha önce Snow'un öğleden sonra uyuduğunu söylemişti. Saatlerce sandalyede oturup kızın uyumasını izlemeyi düşünmek bile bana dayanılmaz geliyordu. "Öğle yemeği için teşekkürler," dedim kibarca. "Yarın tekrar geleceğim."

"Tabii, elbette," dedi Hemşire ve zoraki bir gülümseme attı.

Odama dönerken, birden aklıma geldi: *Mavi peynir!*

Sürülen şeyin içindekendi!

Şimdi, zehirin içinde ne olduğunu da bu kadar kolay bulabilirsem...

BÖLÜM 10

Yapmam gereken başka bir randevum vardı ve muhtemelen çok uzun zamandır ertelemiştim. Çalışma odama uğrayıp bir hasır kafes aldım, sonra sırasıyla bir doktor ve bir horoz aramak için dışarı çıktım.

Villanın doktoru Rinald adında bir adamdı. Atların tekmelemelerinden kaçınmak için çok zaman harcayan insanların kendine özgü kesik kesik zarafetiyle hareket ediyordu. Yüzden az olan nüfus, tam zamanlı bir doktor tutmaya yetmediğinden, aynı zamanda atların kanını emen sülükçüydü. Hangi işi tercih ettiğini merak ettim.

"Şifacı Rinald?" diye sordum, onun merhem hazırladığı eyer odasının kapı çerçevesine vurarak. "Rahatsız edebilir miyim?"

Başını kaldırıp gülümseyerek baktı. "Bana pek öyle seslenmezler. Sen şehirden gelen zehir doktoru olmalısın, değil mi?"

Zehirli doktor, benim seçeceğim bir ifade değildi, ama itiraz etmedim. "Dün gelemediğim için özür dilerim," dedim. "Tek bahanem, insanların sürekli bir yere gitmemi, bir karar vermemi istedikleri için birdenbire geç oldu."

Rinald gülümsedi, düzensiz dişleri göründü. "Nasıl olduğunu bilirim. Aslında, Şifacı, beni görmeye gelen ilk doktor sensin."

"O zaman diğer doktorlar aptaldı," dedim açıkça. "Ayrıca kaba, çünkü birinin hastasını, ona hitap etme nezaketini göstermeden alamazsınız, ama çoğunlukla aptaldılar. Bu hastalığın seyrini, olaydan sonra gelen herkesten daha iyi biliyorsunuzdur herhalde?"

"Ben sadece bir at sülükçüsüyüm," diye reddetti Rinald. "Bir şehir doktoruna işini öğretmeye cüret edemem."

"Bu şehirli doktor sana söylemen için yalvarıyor," dedim, defterimi çıkararak.

Yine sırtı, ama gülümsemesi çabuk kayboldu. "Gerçek şu ki, Şifacı, ben de bu işi başkasına devretmekten memnun oldum. Aniden ortaya çıktı, sonra da ortadan kayboldu. Bir süre burada kaldı, sadece geceleri uyuyamıyordu

ve onu kim suçlayabilir ki? Sonra kusmaya başladı. Ama hemşiresi onun her zaman kuskan bir çocuk olduğunu söyledi, ben de ciddi bir şey olmadığını düşündüm ve ertesi gün geçti. Belki on gün sonra aynı şey tekrar oldu. Tekrar tekrar. Arada geçen süre gittikçe kısaldı. Ama rüzgar ters eserse kusacak çocuklar da vardır ve ilk başta aralarındaki süre o kadar uzundu ki, birbirleriyle ilgisi yok gibi görünüyordu. Sonunda bunun daha ciddi bir şey olduğunu anladığımda ve geriye baktığımda, bunun aylardır sürdüğü ve gittikçe kötüleştiği açıktı.

Şapkasını çıkardı ve kendini yelpazeledi. Ahırdan saman ve at kokusu geliyordu. Ironwood da orada bir yerlerde, günlerce benim kemiklerimi taşıyarak çalıştıktan sonra dinleniyordu.

"Gerçek şu ki," diye ekledi Rinald bir süre sonra, "Bence bu durum o buraya gelmeden önce de başlamış olabilir. Kimse bunun ilk aşamalarını fark etmemiştir herhalde. Neden fark etsinler ki?"

Notlarıma baktım. Anlattıkları, öğrendiklerimle uyuşuyordu, ancak bunu Snow'a çok yakın olup büyük resmi göremeyen birinden duymak beni memnun etti. "Bunu kasten yapıyor olabilir mi?" Rinald şapkasının altını kaşıdı. "İçgüdülerim hayır diyor," dedi sonunda. "Birkaç kez gördüm, her rahatsız olduğunda eve geldim ve o hiçbir şey *yapmadı*. Sadece biraz çay içip tost yedi ve bir dakika sonra..." Ellerini açarak gösterdi. "Ve her seferinde *çok* hasta oluyor. Aslında bir yerden antimon alıp tüm fincanları ve diğer eşyaları değiştiriyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Bu, denemeyi planladığım şeylerden biriydi. Antimonlu bir fincanda şarap içersen, ayak tırnakların hariç her şeyi kusarsın. *Neyse. Kolay olsaydı, kral seni çağırmazdı.*

"Teşekkür ederim," dedim ayağa kalkarak. "Bu gerçekten yardımcı oldu."

Rinald yine gülümsedi, ama önceki kadar geniş değil. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa, söyle yeter, Şifacı. O çocuğun böyle eriyip gitmesi fikri beni çok üzüyor."

"Aslında, bir şey var," dedim. "Nereden horoz bulabilirim, biliyor musun?"

Malikanenin kümes hayvanlarını yöneten çene kemiği belirgin adam, kralın hekimi olduğum için bana hayranlık duyuyordu – ya da belki de metresim olduğum için, bilmek istemiyordum – ve kümeslerdeki en güzel horozu vermek istedi. Horoz, uzun boylu, siyah-beyaz renkli ve gün batımı kadar kırmızı bir ibik sahibiydi. Zaten bu kadar büyük bir horozu kullanmaya çekinirdim, hele bu kadar yakışıklı bir örneği. (Aynı renkteki genç tavukların sayısına bakılırsa, dişi tavuklar da onu çok seviyordu.)

Küçük, minik ve minyatür kelimelerini içeren birkaç açıklama ve sonunda el hareketleriyle, tavukçuyu yarı yetişkin bir bantam horozuna ikna ettim. İki denek kullanmayı tercih ederdim, ama çalışacak çok az malzeme vardı, bu yüzden bir tanesiyle yetinmek zorunda kaldım.

"Üzgünüm," dedim küçük horoza, onu hasır kafese koyup laboratuvarıma geri götürürken. "Kişisel bir şey değil. Bir hayat kurtarmaya çalışıyorum."

Horoz özürle ilgilenmedi, ama mor pastillere oldukça ilgi gösterdi. Onların tuhaf bir insan tuzağı olmadığından emin olmak için birkaç kez gagaladı, sonra hepsini mutlu bir şekilde yedi. Sonra kafesinin parmaklıkları arasından boynunu uzattı ve taş döşeme zemini de yemekten yapılmış olabilir diye deneme amaçlı gagaladı.

Test deneğimi yakından izleyerek laboratuvar ekipmanlarımı çıkarmaya devam ettim. (Bir tarafı demir parmaklıklarla çevrili bir kafes kullanıyorum, böylece kasılma gibi ilginç bir şey yaparlarsa izleyebiliyorum.

Zemin yemekten yapılmamıştı. Horoz taş döşemenin başka bir bölümünü denedi.

"Bir şey var mı?" dedim.

Bu taş parçası da tatmin edici değildi. Horoz, kafesin arkasına çekilip somurtmaya başladı.

Çan yılanını dikkatlice kalıcı kafesine aktardım. Bu zor bir işti ve kalın deri eldivenler gerektiriyordu. Sinirlenerek bana kuyruk çanlarını çaldı. Yolculuktan sonra muhtemelen acıkmıştı. Yolda ona yemek vermemiştim. Fare kaynağı bulmam gerekecekti. Yapılacaklar listeme bir şey daha eklendi.

Liste o kadar uzamıştı ki, bazı maddeleri silmeye başlamam gerekti. Fare sorununu, sayfalardan birini köşeye sıkıştırıp

ona canlı fare için ödül vaat ederek çözdüm. Tüm sayfalar genç delikanlılardı ve eğer arkadaşlarına haber verirlerse, başa çıkamayacağım kadar çok fareyle karşı karşıya kalabilirdim. Pervasızca bir karar vererek, bunun bedelini krala ödetmeye karar verdim.

"Bir sonraki numaramda," diye mırıldandım, "mutfakları denetleyeceğim."

Ne horozun ne de engerek yılanın bu konuda bir fikri yoktu. Onları kendi hallerine bırakıp yemeğin nereden geldiğini görmeye gittim.

Mutfaklar temiz ve düzenliydi, tembellikten eser yoktu. Tezgahlar her gece temizleniyordu ve muhtemelen personel de öyle.

Mutfağın kapısında biraz zaman geçirdikten sonra, burada da belirli bir kişiyi zehirlemenin oldukça zor olacağını anladım. Sandviçler toplu olarak hazırlanmıştı ve Snow'un hangisini alacağını nereden bilebilirdiniz ki? Çorba da aynı şekilde tek bir büyük tencereden servis ediliyordu.

Ancak olumsuz tarafı, mutfağın uzak duvarında iki kapı açıktı ve bu kapılar doğrudan başka bir avluya ve evimizdeki aşçıyı kışkandıracak bir bahçeye açılıyordu. Herkes mutfağa girebilirdi. Hatta mutfağa girmelerine bile gerek yoktu. Bu bölgedeki mutfaklar güneşte kurutulmuş malzemelerle çalışırdı ve bu malzemeler avluda dağılmış kurutma raflarında dururdu. Onları korumak için nöbetçi bile yoktu.

Muhafızlara *ihtiyaç* olup olmadığı tartışmaya açıktı. Bu mutfağın hakimi, taze pişmiş bir somun ekmeğin yumuşak, rahat şekline ve yırtıcı bir kuşun vahşi bakışlarına sahipti. Onunla sohbet etmek zordu, çünkü cümlelerinin ortasında kesip şöyle bağırırdı: "Kaynıyor! Karıştır şunu, seni aptal!" ve "Önce yumurtaya batır! Unun neyle yapışmasını bekliyorsun, umut ve dileklerle mi?"

Yine de bana yardım etmekten çok mutluydu ve büyük bir rahatlıkla, kralın kızını zehirleyen onun yemeği olduğunu düşünmeme alınmadı. "Bu, azizlerin bile çözemeyeceği bir gizem," dedi. "Kız hasta olmaya başladığında, yemeğini kendi ellerimle yaptım ve tepsileri kendim taşıdım — Bruno, sen sebze kesiyorsun, odun değil! — ama hiçbir fark olmadı." Bana aniden sırtıttı. "Ve bunun en olası şüpheli olduğum anlamına geldiğini biliyorum, a m a

birini zehirlemeyi bilmiyorum. Yemek zehirlemesi dışında, ve mutfağımdan birinin böyle hastalanması beni utancından öldürür." Başını salladı. "Ama başka kimse aşırı yemekten başka bir şey hissetmedi, ve ben *bunun için* bir şey yapamam."

"Seni suçlamıyorum," dedim aceleyle. (O baş şüpheliydi, ama kralın bunu çoktan düşündüğünü tahmin ediyordum.) "Ama bir an bile gözünü ayırırsan, biri bir şey koyabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi aşçı. "Ama üç ay oldu ve inanamıyorum... Mina, bunların *simetrik* olması gerekiyor. Yani her iki tarafta da aynı olması gerekiyor. Hayır. Tekrar sayın... Er ya da geç birinin bir şey sakladığını fark etmemiş olmama inanamıyorum. Hem de *gözümün önünde*."

Ben de ona inandım. Hayatlar söz konusu olduğunda, birinin güvenilirliği konusunda kendi görüşüme güvenmezdim, ama üç ay, düzenli olarak yemeği karıştırmak için uzun bir süreydi. Ve kalabalık bir oda normalde böyle bir şeyi yapabilmek için en uygun yerdi, ama bu kadının burnunun dibinde bunu yapabilmek için korkmuş bir kertenkele gibi hareket etmek gerekirdi.

Ayrıca, bu bizi Snow'un tam olarak ne yediğini bilme sorusuna geri döndürdü. Aşçı yemekleri kendisi hazırlarken bu kolaydı, ama artık öyle değildi. Ancak Snow'un durumu daha da kötüye gidiyordu, iyileşmiyordu.

"Yatmadan önce ona bir tepsi gönderir misiniz?" diye sordum. "Kurabiye ya da... bilmiyorum... sıcak çikolata ya da onun gibi bir şey?"

Şaşırtıcı bir şekilde, başını salladı. "Kendini kötü hissettiğinden beri göndermedim. Bir süre bir iki lokma bile yemedi, sonra tepsiler dokunulmamış olarak geri gelmeye başladı. Ona, yapmak istediği bir şey varsa söylemesi için yalvardım, ama ne yaparsam yapayım, sadece bir parça alıp bırakıyor."

Zaman ayırdığı için teşekkür ettim, sandviçlerini övdüm — gülümsedi ve hafifçe eğildi — ve sonra akşam yemeği için giyinmek üzere odama döndüm. Yine kral ile.

Uşak, önümüze renkli ve kat kat dizilmiş, ne olduklarını bilmediğim narin atıştırma malıklarının olduğu bir tepsi koydu ve bir başkası

onları tabaklarımıza koydu. Snow çatalını kaldırdı ve ben de elimi uzattım. "Snow, tabaklarımızı değiştirir misin lütfen?"

Bana gözlerini kırptı. Masadaki herkes de öyle yaptı. Danışmanlardan biri bir şey söylemeye başladı ama kral onu keserek sözünü bitirmedi. "Sence...?"

"Sanmıyorum," dedim, "ama emin olmak istiyorum." Bildiğim kadarıyla, tabaklara servis edilmeden önce üzerine arsenik katılmış olabilirdi.

Lady Sorrel, Snow'un tabağını alıp bana uzatarak işi kendi eline aldı. Ben de kendiminkini ona geri verdim. Snow bana düşünceli bir bakış attı, sonra yemeğe başladı. Diğerleri de, belirgin bir isteksizlik göstermeden, yemeğe başladı. Ben de tabağımdan bir lokma aldım. Jöle içinde bir şeydi. Katmanlar farklı meyvelerle tatlandırılmıştı. Biraz tuhaf görünse de tadı güzeldi.

Ana yemek, altın rengi bir sosla servis edilen buharlı bir tavuk tabağıydı. Bu sefer Leydi Sorrel, Snow'un tabağını aldı. Enerjik danışman krala dönerek, "Majesteleri, siz de takas etmek ister misiniz?" dedi.

Tatlıya gelindiğinde, bu bir oyuna dönüşmüştü. Ben kendi tatlımı kral ile, sonra da Leydi Sorrel ile değiştirdim. Snow'un ki üç kez el değiştirdi, o da bastırarak kıkırdadı. Enerjik danışman kendi tatlısını geri aldı ve dramatik bir şekilde dudaklarını bükerek somurtmaya başladı.

Snow hiçbir yemeği fazla yemedi, ama en azından o yemek için güvende olduğundan emin olabilirdim.

★ ★ ★

Ertesi gün Snow'un odasına vardığımda her şey eskisi gibiydi, tek fark Snow'un kucağında bir kedi vardı ve onu okşuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bir kralın kızının evcil hayvan olarak ne tür bir kedi besleyeceğini hiç düşünmemiştim. Belki beyaz ve tüylü, mücevherli bir tasma ve tüy süpürgesi gibi bir kuyruğu olan bir kedi.

Bu kedi... öyle değildi. İnsanların mavi dediği koyu gri renkteydi, kısa tüylü ve zayıftı, bir gözü yoktu. Ayrıca, odadaki herkesi deşmek gibi bir ifade vardı yüzünde.

"Kedimle tanıştın mı?" diye sordu Snow.

"Hayır, tanışmadım." Sessizce bana küçümseyerek bakan kediye kıbarca başımı eğdim. Tek sağlam gözü kükürt sarısıydı.

"Saraydakine çok benziyor."

"Öyle mi?" Kedinin ve kızın yanından geçerek köşedeki sandalyeme doğru yavaşça ilerledim.

"Hemşire geceleri benimle yatmasına izin vermiyor," dedi Snow, açıkça üzölmüş bir şekilde. "Ama o beni *seviyor*."

İnsan ya da hayvan, kimseyi görünüşüne göre yargılamamaya çalışırım, ama o ifadeyle bir kedinin cinayet dışında bir şeyi sevdiğine dair ciddi şüphelerim vardı.

"Haydi Snow, canım," dedi hemşire, "kediler kirli küçük yaratıklardır. Ve geceleri nefesini çalarlar."

"O *asla* yapmaz. O çok tatlıdır. Değil mi?" Snow, ön ayaklarının altına ellerini koyarak kedinin ön kısmını kaldırdı ve onu ileri geri dans ettirdi. Kedinin yüzü, sadece cinayetin gündemde olduğunu değil, kurbanın da seçildiğini gösteriyordu.

"Ve o..."

O anda kedi işinin bittiğine karar verdi. (Onu suçlamadım, dans başladığı anda ben de oradan ayrılırdım.) Gözün takip edemeyeceğı kadar hızlı bir hareket oldu, sonra Snow çığlık attı ve gri bir gölge yanımdan geçip balkon kapısından dışarı fırladı ve insanlar hareket edemededen korkulukların üzerinden atladı.

"Ne demiştim?" Hemşire azarladı. "Şimdi de çizildin, umarım iltihaplanmaz. Hatha, merhem getir."

"Merhem *istemiyorum*," dedi Snow somurtkan bir sesle, on iki yaşından daha küçük gibi. "Acıyor."

"O çizikler iltihaplanırsa ve cerrah elini kesmek zorunda kalırsa çok daha fazla acır."

"Öyle bir şey olmaz."

"Olmaz, canım, çünkü yıkayıp iyi merhem süreceğiz." Hemşire bana sessizce yardım isteyen bir bakış attı.

Boğazımı temizledim. "Doğru," dedim. "Kedi tırmalaması yüzünden ayağı kesilen bir adam tanıyordum." (Bu yalandı. Ama kedinin *ısırması* yüzünden ayağı kesilen bir adam tanıyordum.)

"Gördün mü?"

"Koyu kırmızı ve siyah renge dönmüş ve normal boyutunun iki katına şişmişti, bu oldukça rahatsız ediciydi, çünkü sonra ayak tırnakları..."

"Ama *sana* bunların hiçbirisi olmayacak," dedi hemşire aceleyle, semptomlarımı dinlemeden. "Çünkü bunu *hemen* tedavi edeceğiz."

Snow bana dehşetle baktı. "Öldü mü?"

"Neredeyse."

Hemşire onu banyoya götürüp çizikleri yıkarken, Snow hala omzunun üzerinden bana bakıyordu. Sandalyeme oturdum, defterimi çıkardım ve uzun bir gün boyunca not almaya hazırlandım.

★ ★ ★

Akşam notlarımı gözden geçirirken moralim bozuldu. Snow'un iştahı biraz artmıştı, öğle yemeğinde bir sandviçi bitirmiş ve akşam yemeğinde neredeyse yarım tabak yemek yemişti, ama önemli olan tek şey buydu. Hayır, Hemşire ev ilaçları kullanmıyordu. Snow bazen midesine nane çayı içiyordu, ama çayı ben içmiştim ve evet, o nane çayıydı. Kurutulmuş yaprakların içinde aconite olabileceği hayallerim, daha başlamadan bitmişti.

Muhtemelen mutfakları daha ayrıntılı bir şekilde incelemem gerekecekti, ki bunu hiç istemiyordum. Mutfakta *çok fazla* şey vardır ve aşçılar, test yapmak için tüm baharatları el koyduğunuzda çok sinirlenirler. Üstelik, tam olarak ne aradığımı hala bilmiyordum. Snow'un semptomları çok belirsizdi. Kurşun, cıva, arsenik, antimon... Hiçbirini göz ardı edemezdim, hatta gerçekten egzotik bir şey olma ihtimalini de. Tohumlarını haftalarca yerseniz zayıflamaya neden olan en az bir bitki var, bu da iyi bir aday gibi görünüyordu, ancak sadece çok soğuk iklimlerde yetişiyordu. Birisi ithal edebilir tabii, ama etkisini görmek için *çok* fazla tohum yemeniz gerekiyor.

Bu, neye dikkat etmem gerektiğini bilmemi hiç kolaylaştırmadı.

Aslında yapmam gereken, Snow'un eşyalarını incelemektir, ama bir atın yılan gördüğünde kaçır gibi bundan kaçınıyordum.

On altı yaşındayken Lucia adında, partilerde arka planda kaybolan, geniş omuzlu, renksiz bir kız arkadaşım vardı. Ben de ortama uyum sağlamakta pek iyi değildim

ama o zamanlar çoğu erkekten bir baş daha uzundum, bu yüzden kimse beni dansa kaldırmazdı. Bu yüzden, tanıdıkça kurnaz bir mizah anlayışı olan Lucia ile konuşmaya başladım ve avludaki parlak fenerlerin ve ayaklarımızın altındaki kare kırmızı fayansların arasında, birkaç saat süren arkadaşlıklar kurduk.

Annesi, Lucia'nın ondan bir şey sakladığına inanarak haftada en az bir kez odasını arıyordu. Kadının tam olarak neyi şüphelendiğini hiç anlamadım. Lucia bana aşk mektupları ya da dolapta saklanan bir erkek olduğunu söyledi. Ya da kaçmak için para ya da harita olabilir mi. Annesi de bilmiyor olabilir diye düşündüm.

Bir kez, sadece bir kez birlikte alışverişe gittik. Eve döndüğümüzde, Lucia'nın annesi elini uzatıp bir köpeğe emir veriyormuş gibi parmaklarını şıklattı ve Lucia sessizce paketlerini uzattı. Paketlerin içinde hayal edilebilecek en sıradan şeyler vardı, ama annesi sanki Lucia'yı afyon kaçakçılığıyla suçluyormuş gibi paketleri karıştırdı. Çorapları ters çevirdiğini hatırlıyorum, yasadışı bir şey bulamadığı için giderek daha da sinirleniyordu. Kızının eşyalarını bu kadar tuhaf bir açgözlülükle karıştırmasını izlemek çok müstehcen geliyordu.

Sonra bana döndü ve paketlerimi almak için elini uzattı. Ben bir adım geri çekildim, kaşlarımı kaldırdım ve "Affedersiniz?" dedim.

Bir sınırı aştığını fark etmiş olmalıydı, çünkü sersemlemiş bir kadın gibi bana gözlerini kırptı, sonra geri çekildi, ama Lucia bir daha benimle hiçbir yere gitmesine izin verilmedi.

"Her zaman böyle mi yapar?" diye sordum bir sonraki dans sırasında, gözde olanlar renkli bir bulanıklık içinde dönerken, gözde olmayanlar duvarların kenarında duruyor ya da içki masasının etrafında toplanmıştı.

"Oh evet," dedi Lucia sakince. "Her zaman. Eskiden şapkalarımın kurdelelerini çekip altında bir şey saklanmadığından emin olurdu."

Ona şaşkın şaşkın baktım, ama Lucia her zamanki gibi çok sakindi.

Birkaç ay sonra iz bırakmadan ortadan kaybolduğunda bile sakın olduğunu tahmin ediyorum. On yıl sonra kız kardeşim Catherine'i ziyaret ederken ona rastlayana kadar, yıllarca cep harçlığını sistematik olarak sakladığını ve yeterince para biriktirince dağların tepesindeki Saint Otter Manastırı'na kaçtığını öğrenemedim.

Kızlar uygun bir bağış karşılığında herkesi kabul ederler ve çok ketum oldukları bilinir.

"Mutlu musun?" diye sordum çekinerek, eski arkadaşımın yüzüne sahip bu yabancıya nasıl cevap vereceğimi bilemeden.

Sonra gülümsedi, Lucia'nın tanıdık gülümsemesi, sanki ikimiz de yine on altı yaşındaymışız gibi. "Çok, çok mutluyum," dedi ve ben de onun için mutlu oldum, sonunda bir eksiklik giderilmişti.

Muhtemelen bu olaydan çıkarılacak birçok ders var, ama benim çıkardığım ders şuydu: *Kızının eşyalarını karıştırma, yoksa kaçıp rahibe olabilir.*

(Tamam, bu konuda fazla hafife alıyorum. Gerçek şu ki, Lucia'nın annesi beni biraz korkuttu. Geriye dönüp baktığında tüm paranoyasını haklı çıkarmak için, korkunç bir şey bulmak *istemişti*. Yirmi yıl sonra bile, bu anı beni rahatsız ediyor.

Başka bir zehir kaynağı bulamazsam Snow'un eşyalarını karıştırmam gerekeceğini biliyordum ve bunun çok daha iyi bir amaç için olduğunu biliyordum, ama yine de bu düşünce beni biraz rahatsız ediyordu.

Bir gün daha gözlemleyeceğim, diye karar verdim. *Sonra baharatları incelemeye başlayacağım. Gerisini sonra düşünürüm.*

Notlarımı kaldırdım, dişlerimi adaçayı ve tuzla temizledim, sonra yatağa girip mumu üfledim. Balkon kapılarının arasındaki boşluktan, tek gözlü kedi kadar hafif ve yakalanması zor bir serin hava sızdı. Battaniyeyi omuzlarıma çekip, sıcak yatak ile serin hava arasındaki kontrastın tadını çıkardım.

Neredeyse uykuya dalmak üzereydim ki, kafamın derisinde soğuk bir karıncalanma hissettim ve birinin beni izlediğini fark ettim.

Sırtım balkona dönük, yan yatıyordum. Kim olursa olsun, uyanık olduğumu fark etmemesi için gözlerimi neredeyse kapalı tutuyordum. Eğer bir suikastçıysa, bu farkı yaratabilirdi... gerçekçi olmak gerekirse, beş saniye içinde ölmekle beş dakika içinde ölmek arasındaki farkı. Uyanık olduğumu anlarsalarsa, kesinlikle hemen saldırırlardı.

Yine de beş dakikayı tercih ederdim. Beni yakalamadan önce yataktan yuvarlanıp kapıdan dışarı koşarak kaçma şansım her zaman vardı. (Neden şimdi bağırmaya başlamadım? Basit, çünkü suikastçıyı *görmemiştüm*

. Hayal görüyor olabilirdim, bu durumda boş yere evi uyandırmış olurdum. Gerçekten utançtan ölmeyi mi tercih ediyordum? Evet. Evet, öyleydim. O anda doğru karar verdiğimi söylemiyorum.)

Uykumda kıpırdanıyormuş gibi yaptım ve yatağın karşısındaki aynayı görebilecek kadar hareket ettim. Omuzlarım bıçağı beklerken kaşınıyordu.

Yarı açık gözlerle aynayı inceledim. Tanımadığım bir manzara görünüyordu, mobilyaların çıkıntılı şekilleri gölgeli ve garip görünüyordu. Bu açıdan balkonu göremiyordum, ama... *Orada!*

Aynada beyaz bir şey parlıyordu. Bunun bir yüzün yansıması olduğunu anlamam biraz zaman aldı, daha da kötüsü, bu yüz *üzerime eğilmiş* birinin yüzüydü.

Parmaklarımla çarşafı sıkıca kavradım ve yüzü incelerken nefesimi yavaş ve sık tutmaya odaklandım. Hiçbir ayrıntı göremedim. Çok karanlıktı ve gözlerimi bir an bile açmaya cesaret edemedim. Sadece o beyaz oval ve altında giysilerin izleri görünüyordu, ama bu kalbimin çarpmasına yetmişti. Sanki her kalp atışında tüm vücudum titriyordu.

Suikastçı başını eğdiğinde yüz de eğildi. Elinde olması gereken bıçağı boşuna aradım. *Zehir kullanmayacaklarsa* tabii. *Bu ironik olurdu, değil mi?* Zehir böyle bir şey için en iyi silah değildir. Zehirle kaplı bir iğne iyi bir fikir gibi görünüyor, ama nereye batırıldığına bağlı olarak, kurbanın kanına az ya da çok zehir girebilir. Tabii ki beni çok *hasta* edebilir ve şişliğin yerine bağlı olarak, kesilip enfeksiyondan ölebilirim, ama bu riskli bir şey. Ve benim boyumdaki bir yetişkin kadını tek bir iğneyle öldürecek kadar güçlü madde çok fazla yok. *Var*, ama çok pahalılar. Tabii ki, bir suikastçı tutuyorsan, para sorun olmayabilir...

Yüz tekrar hareket etti. Yan dönerek solgun bir profilini gösterdiler. Ay ışığı saçlarını Snow'ununki gibi beyaz sarıya çevirdi.

Yarım düzine adım attılar ve görüş alanımdan çıktılar. Nefes almayı unutarak donakaldım. Kafamı takip etmek için hareket edersem, anlarlardı.

uyandığımı anlardı. Ama yapmazsam...

*Hareket et! Kendime bağırdım. Yataktan kalk! Senin için geliyorlar!
Neden işlerini kolaylaştırıyorsun?*

Ama hareket etmek zordu. Hareketsiz kaldığım sürece, bu küçük hareketsizlik baloncuğunda güvendeydim. Hareket edersem, her şey bir anda başlayacaktı.

Bu saçmalık, dedim kendime sertçe. Hareket et. Hemen.

Kendimi yana attım, yataktan yuvarlandım ve bacaklarımın battaniyeye dolandığını fark ettim. Kollarımın üzerine ağır bir şekilde düştüm, küfrederek kurtulmaya çalıştım ve yuvarlanarak yatağın ayak ucuna doğru döndüm, ama orada bile... orada bile...

Orada kimse yoktu.

Bacaklarımı serbest bırakmak için tekmeledim ve odayı çılgınca taradım, *gördüğüm* figürü arıyordum, lanet olsun, *gördüğümü biliyordum*, hiç *şüphe* yoktu...

Hiçbir şey yoktu. Orada başka kimse yoktu.

Ayağa kalktım ve titrek ellerimle bir mum yaktım. Yatağın altına baktım ama sadece toz topakları gördüm. Küçük tuvaletin perdesini açtım ve aynada sadece kendi yüzümü gördüm. Mum, yüzümü alttan aydınlatıyor ve göz çukurlarıma ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Aceleyle döndüm ve tuvaletin kapısını açtım. O da boştu.

Sonunda balkona çıktım, ip, kanca veya merdiven gibi, suikastçının ikinci kata tırmanmak için kullandığı bir şey aradım. Orada da hiçbir şey yoktu. Evin duvarları sıvalıydı, ama onları tırmanabilecek bir şey, bir kertenkele dışında aklıma gelmiyordu ve kesinlikle yerden zıplamış olamazlardı.

Düşünmeye çalışarak korkuluktan aşağı baktım. Dolunay bahçeyi soluk bir mezarlığa çevirmişti, çitler soluk toprağın üzerinde koyu şeritler gibi uzanıyordu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Komşu odanın balkonuna olan mesafe belki iki buçuk metre kadardı. Oraya atlamış olabilirler miydi?

Eğer atlamışlarsa, çoktan gitmiş olmalılar. Hiçbir iz yoktu, fayanslarda uygun bir şekilde çizilmiş ayak izleri bile yoktu.

Odamda iki üç tur daha döndüm, *gördüğüm şeyi gerçekten gördüğümü* kendime kanıtlamaya çalışarak. Rüya görmüş olabilir miydim? Rüya gibi gelmemişti. Aynadaki o belirsiz beyaz yüz...

bir şeyin yansıması olup yavaşça uzaklaşmış olabilirdi?

Duvarda veya balkonda yüzü andıran, hatta soluk bir leke bile olsa bir şey aradım ama hiçbir şey bulamadım. Vazgeçip aynaya gittim, sanki camda figürün izlerini görecekmış gibi incelemeye başladım.

Ne kadar uzun bakarsam, gölgeler o kadar garip ve çarpık hale geliyordu. Yüzüm giderek bana ait değil de, acımasız bir yabancıнын yüzüne benziyordu. *Lanet olsun. Geceleri aynalardan nefret ederim, işte bu yüzden.*

Yine de içimde bir şey beni rahatsız ediyordu, bu yüzden kendime bakmamaya çalışsam da yüzümü çevirmedi. Yansıyan yatak perdesi, komodin ve büyük kambur gölgeye sahip giysi sandığını aradım. Belirsiz şekiller birbirine karışarak odayı tek bir taş bloktan oyulmuş, mobilyalar yere kök salmış, halılar kayaya özenle oyulmuş gibi gösterdi.

Gözlerimi kapattım ve kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım, sonra tekrar açtım.

Hiçbir şey yoktu. Sadece kendi yüzüm bakıyordu.

Yüzüm.

Yavaş yavaş, davetsiz misafirin bana bakmış olamayacağı aklıma geldi, çünkü bakmış olsaydı, başının arkası camda yansırđı. Bunun yerine, aynaya bakıyorlardı.

Ben onları izlerken, onlar da beni mi izliyorlardı? Uyanık olduğumu fark edip kaçtılar mı?

Hiç mantıklı değildi. Neden birinin odasına gizlice girip onu öldürmezsin ki? Tabii o kişi bir suikastçi değilse, o zaman neydi? Ben uyurken yansımana mı bakıyordu?

Ürkütücü, ama en azından ölümcül değil. Ama orada gerçekten biri olduğundan emin misin?

Emin değildim. Tüm olay giderek bir rüya gibi görünmeye başlamıştı. Belki de yataktan düşerek kendimi uyandırmıştım.

İç geçirdim. Yatağa girmeden önce battaniyeleri tekrar üzerime çekmek zorunda kaldım. Sabahleyin hizmetçiler muhtemelen ne yaptığımı merak edeceklerdi.

Sonunda uykuya daldım, ama mumları bütün gece yanık bıraktım.

BÖLÜM 11

Ertesi sabah Snow'un odasına girdiğimde, tam da birinin gürültüyle kusma sesini duymak için zamanlamam tam yerindeydi. Büyük bir çaresizlikle yatağı toparlayan hizmetçileri geçip sesin geldiği yere doğru ilerledim ve Snow'un solgun saçlarını tutarken, Snow'un şiddetli bir şekilde bir leğene kusmasını izleyen Hemşire'yi gördüm.

"Eureka!" diye bağırmadım ama içimden öyle düşündüğümü itiraf etmeliyim.

Zehir işinde çalışırken kusmuk hakkında çok şey öğrenirsiniz. Bu işin en sevdiğim kısmı değil, ama ne yaparsınız. Leğeni aldım ve içindeki iğrenç kokulu içeriği çalışma odama götürdüm.

Sonraki birkaç saatin ayrıntılarını size anlatmayacağım, çoğunlukla pipetler, reaktifler ve sıvıların maviye dönmesini veya sarı bir çamur *gibi* çökmesini beklemekle geçti. Sonunda, çalışma odamdaki çiziklerle dolu masaya yaslandım ve iç geçirdim. Dilediğimi elde etmişim ve Snow'un hastalığının bir nöbetine tanık olmuşum, ama hala bir cevaba yaklaşamamıştım. Snow'un midesinde bulunan içerik üzerinde yapabileceğim tüm testleri yaptım ve tek sonuç, çalışma odamın iyice havalandırılması gerektiği idi.

Sorun şu ki, dünyada çok *fazla* kusturucu madde var. Arsenik, yüksek dozda kusturur. Bir saat boyunca antimonun içine şarap koyarsanız, içtiğinizde tuvalete yakın olsanız iyi olur. Dünyadaki zehirli bitkilerin yarısı kusmaya neden olur. (Asıl endişelenmeniz gerekenler kusmaya neden *olmayanlardır*, çünkü bu durumda zehir vücudunuzdan atılamaz ve etkisini sürdürür.)

Onun, test edebileceğim bir toksin bile olsa, yemeklerinde tanınabilir miktarda toksin bulunmayacak kadar uzun bir süre boyunca çok küçük dozlarda zehirlenmiş olabileceğini bile göz ardı edemedim. Tabii ki, üç ay genellikle böyle bir şeyin oluşması için yeterli bir süre değildir...

Durdum. Çan sesi sessizliği bozdu.

Sadece üç ay geçtiğini nereden biliyordum?

Kral öyle düşündüğü için ben de öyle varsaymışım. Annesi ve kız kardeşi ölmüştü, sonra Snow hastalandı ve ilk başta kimse fark etmedi çünkü bunun kederden kaynaklandığını sandılar. Ama semptomların *fark edilmesinin* üzerinden sadece üç ay geçtiğini varsayalım.

"Hemşireyle tekrar konuşmalıyım," diye mırıldandım. Sonra kusmuk lekeli cam eşyalara baktım, birkaç saat sonra nasıl kokacağını düşündüm ve titredim. "Ama önce bu odayı temizlemeliyim."

★ ★ ★

"Şey, bilmiyorum," dedi hemşire şüpheyle. "Dediğim gibi, her zaman hassas bir midesi vardı. Bir değişiklik fark ettiğim bir an olmadı. Onda olmaz."

"O" kelimesine biraz fazla vurgu yapmıştı. Notlarımdan başımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Hemşire önlüğünün kenarıyla oynadı. Bana anlatmak için can atıyordu, ama aynı zamanda anlatmak istemediği de belliydi.

"Tıbbi bir konu olduğu için, hayat kurtarmak için gerekli olmadıkça tamamen gizli kalacak," dedim.

Biraz pompalı bir laftı, ama açıkça onun istediği şey buydu. Rahatladı, çay fincanını aldı ve "Snow değişmedi. Ama Rose değişti" dedi.

Rose'un, trajik bir sonla hayatına son veren Snow'un kız kardeşi olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. "Rose mu? Ne demek istiyorsunuz?"

"Çok garip bir şeydi," dedi Hemşire. "Neredeyse bir gün içinde oldu. Sanki en basit şeyleri yapmayı unutmuş gibiydi. Ona ceketini iliklemesini söylediğinizde durup düğmelerin nerede olduğunu bakmak zorunda kalıyordu. Dokuz yaşındaydı ve tabii ki dokuz yaşında kimse çok zarif değildir, ama bir gecede beceriksiz birine dönüştü." Çayından bir yudum aldı. "Tabii ki ilk başta pek önemsemedim. Genellikle bu, büyüme çağında oldukları anlamına gelir. Ama sonra, hayatı boyunca yaşadığı şatoda kaybolmaya başladı. Sanki koridorların yönünü unutmuş gibiydi."

Notlarıma kaşlarımı çatarak baktım. Bazı zehirler yönelim bozukluğuna neden olur, elbette, ama Rose'un beyninde bir sorun olması da mümkündü. Yaşlı hastalarda felç ve benzeri şeyler beklenir, ama bu gençlerde de olamayacağı anlamına gelmez.

Hemşire hala konuşuyordu. "Harfleri biliyordu, kral ısrarla söylemişti, ama birdenbire bilmez oldu. Neredeyse tek kelime bile okuyamıyordu. Hala çok tatlı bir çocuktu, ama eskiden zeki bir çocuktu, sonra..." Ellerini açtı.

"Hmm," dedim. Şifacı Michael bu belirli semptomların nedenini biliyor olabilirdi, ama ben kesinlikle bilmiyordum. "Doktorlar ne dedi?"

Hemşire içine kapanmış gibiydi. Boş çay fincanına bakıyordu, sanki içine girmek istermiş gibi. "Hiçbiri onu görmedi."

"Ne?" Ona baktım. "Neden? Olanları kimseye söylemedin mi?"

Çay fincanı hafifçe titredi. Yaşlılıktan ortaya çıkan ve uzun mavi damarlarla kaplı elinin sırtındaki tendonları görebiliyordum. "Tabii ki birine söyledim," dedi hemşire, gözlerine bakmadan. "Kraliçeye söyledim."

Çalışma odamda oturmuş, duvara bakıyordum ama aslında görmüyordum. Horoz ayaklarımın etrafında dolanıyordu. Muhtemelen sıkılmıştı, yürüyüş yapması için çalışma odasına çıkarmıştım. Eğer yaramazlık yaparsa, panjurları kapatıp onu yatırırım diye düşünmüştüm. O anda, odadaki cam eşyaların yarısını kırsa bile fark etmezdi herhalde.

Bunları birleştirmek için eğitilmiş bir akademisyen olmaya gerek yoktu. Rose'un zihninde bir şeyler olmuştu. Hemşire bunu kraliçeye söylemiş, kraliçe de bir bıçak alıp kızını öldürmüştü. Bu ikisinin birbiriyle ilgisi olmadığını düşünmek zordu.

Kendi çocuğunu öldüren ilk kadın o olmazdı. Zehirin kadınların silahı olduğu söylenir, ama benim tecrübeme göre, her iki cinsiyet de zekice davranmak istediğinde zehiri kullanır. Sadece erkekler bazen birini çekiçe döverek öldürürler. Kadınlar bunu nadiren yapar. Çoğu

kadınlar birini öldürürse, bu kişi eşleri veya çocuklarıdır.

"Tuhaf," demişti Michael bir keresinde. "Kocanı öldürüyorsun çünkü şiddet dolu bir ilişkide sıkışıp kalmışsın ve korkuyorsun, bu yüzden zehir kullanıyorsun. Nadiren de olsa, para için birini öldürüyorsun, ama bu daha nadir. Ama çocuğunu öldürüyorsun çünkü o senin bir parçan."

"Eh?" Hatırladığım kadarıyla, ellerimden otopsi kalıntılarını ovuyordum. Eldiven kullanırsan bile, cildine bir tür duygusal koku yapışır.

Şifacı Michael'ın bazen takındığı bir ifade vardı, bir şeyi çok iyi anlayan ve şaşkın olmayı tercih eden bir adamın ifadesi. "Bazı kadınlar için çocukları asla ayrı birer birey değildir. Bu kadın bunu cinayet olarak görmedi." Elini, küçük, üzgün birinin bulunduğu otopsi odasının kapısına doğru salladı.

"Çünkü onu kendine ait sanıyordu," dedim acı bir şekilde, ama Michael çoktan başını sallamıştı.

"Bazen, elbette, ama bu durumda değil. Onunla konuştum, biliyorsun. O üzgün bir kadın ve bunun cinayet olarak değerlendirilmesinden gerçekten şaşkın. Onun zihninde, o kimseye zarar vermiyordu, sadece *kendine* zarar veriyordu. Hatta bunu bir tür intihar olarak görüyordu."

Tanrım, keşke burada olsaydın, diye düşündüm içimden Michael'a. *Bana neden böyle şeyler olduğunu söyleyebilirdin, belki o zaman nasıl olduğunu anlayabilirdim.*

Hatta, hemşire bana neden bunları anlattı ki?

Michael gibi davranıp insanları anlıyormuş gibi yaptım. Bana anlatarak bir şey elde edeceğini düşündüğü için anlatmıştı. Ben sadece, "Senin suçun değildi. Bilmen imkansızdı" demiştim. Ama o bununla yetinmiş gibi görüldüğü için...

Af, diye düşündüm. Bu trajedinin sorumlusu olmadığı için af arıyor.

Peki, iyi. Ama yavaş çekimde başka bir trajedi daha yaşıyordu ve ben bu trajediyi çözmek için buradaydım.

Ölmüş kraliçe, Snow'un durumuyla bir ilgisi var mıydı? *Ölmüş* olduğu düşünülürse, bu pek olası görünmüyordu. Ama bir kızını bıçaklayan bir kadın

kendi kızlarından birini bıçaklamışsa, ikisini de kendisinin bir uzantısı olarak görüyorsa, diğerini zehirlemekten çekinmeyebilirdi ve Snow'a, aylar içinde yavaş yavaş öldürecek bir şey, bir nesne vermiş olması da mümkündü. Hatta bunu Rose'u öldürmeden çok önce vermiş olması bile mümkündü.

Ya da belki de ölü kraliçeyle hiçbir ilgisi yoktu ve ben başka bir şey bulamadığım için çaresizce bir ipucu arıyordum.

Horoz çalışma odamdaki turunu tamamlamış, yere bir şey bırakmış ve şimdi pencereden gelen güneş ışığının altında çömelmiş duruyordu. Işık, aksi takdirde püskü kuyruk tüylerinden yanardöner yeşil renkler ortaya çıkardı.

"Bunu erteliyorum," dedim ona, "çünkü Snow'un eşyalarını karıştırmak istemiyorum. Ama sanırım başka seçeneğim yok, değil mi?"

Belki de kral hala evde olduğu içindi. Belki de çok özür dilediğim ya da onun mahremiyetine saygı göstermeye çalıştığım çok belliydi. Her neyse, Snow itiraz etmedi. Hizmetçilere hakaret ettiği gibi bir sahne bekliyordum, ama o köşeye oturup izlemeye başladı. Yüzünde hafif, üstünlük taslayan bir gülümseme vardı.

O gülümseme, "*Hiçbir şey bulamayacaksın*" diyordu.

Paranoyaklaşıyorsun ve on iki yaşındaki bir kızın gülümsemesine fazla anlam yüklüyorsun, dedim kendime.

Hizmetçilerin yardımıyla, sıra sıra dizilmiş elbiseleri sistematik olarak inceledim, cepleri ve süslemeleri kontrol ettim, hatta küçük kumaş parçaları bile aldım, çünkü bazı boyalarda arsenik kullanılır. Her mücevher kutusunu, her kolye ve küpeyi, her losyon ve pudrayı kontrol ettim. Hatta üç farklı köşesi kıvrılmış kitaptan birer sayfa köşesini dikkatlice kestim, çünkü herkes parmağını yalayıp sayfayı çevirdiğinde zehirlenen sayfalar hikâyesini duymuştur. (Bunun işe yaramayacağına yemin edemem, ama *gerçekte* böyle bir şeyin olduğunu hiç duymadım.)

Snow'un tek duygusal tepkisi, çekmeceye uzanıp yaklaşık 7,5 cm uzunluğunda küçük gümüş bir kutuyu çıkardığımda oldu. Çiçek deseninin derin olukları kararmış, ancak başparmağınızın sürtündüğü toka kenarı pürüzsüz bir hale gelmişti.

Snow o anda, sanki ayağa kalkmaya başlamış gibi, biraz hareket etti, ama sonra vazgeçti. Kutuyu açtım ve içinde bir kadının minyatür portresini buldum.

Kadının kalp şeklinde bir yüzü ve Snow'unkinden biraz daha koyu renk saçları vardı. Gözleri büyüktü ve izleyiciye rahatsız edici bir açıklıkla bakıyordu. O bakışta yalnızlık okunabiliyordu, ama altında umut da vardı, sanki çok arkadaş edinmek istiyormuş gibi.

"Annem," dedi Snow. Süreç başladığından beri ilk kez sesli olarak konuşmuştu.

Aralarındaki benzerliği görebiliyordum. Aynı ağız şekli, aynı narin güzellik. Snow'un bir portre saklamış olmasına neden şaşırdığımı bilmiyorum. Onu gözden uzak bir yerde saklamış olmasına ise hiç şaşırmadım.

Böyle bir anda ne söylenir? Ne söylenebilir ki? "Çok güzelmiş," dedim sonunda.

Snow'un gülümsemesi kayboldu. "Evet," dedi ciddiyetle. Gözleri bir an için yaşlıydı, ruh evlerine küller döken kadınlar kadar yaşlı, sanki bir anne değil, bir kızını kaybetmiş gibi. "Evet, öyleydi."

Başımı salladım ve kutuyu kapatıp dikkatlice çekmeceye geri koydum. Odaları alt üst ettikten sonra, Snow'un gülümseyen maskesi yerine oturmuştu ve o yine on iki yaşında bir kız çocuğuydu.

Topladığım numuneleri atölyeye götürdüm, ama bunların kralın kızının nasıl zehirlendiğini öğrenmeme yardımcı olacak hiçbir şey içermediğinden neredeyse emindim.

★ ★ ★

Son gün geçti. O gece yatarken, uykumda bir ilham gelmesini umuyordum. Eski filozof Krathos'un, bir bronz ve bir kurşun çubuğunu gittikçe daha küçük parçalara ayırdığını gördüğü bir rüya gördüğü ve uyanınca elementlerin atom ve moleküllerinden oluştuğu teorisini icat ettiği söylenir.

Uyandığımda ise başım ağrıyordu.

Birkaç dakika yatak perdesine baktım, midemde korku giderek artıyordu, sonra iç geçirdim, ayağa kalktım ve yüzümü yıkadım. Aynadaki kadın gözlerinin altında koyu halkalar vardı, ama benim gibi hissedenden biri için oldukça iyi görünüyordu.

Koyu halkaları kapatmak için beş dakika makyaj yaptım, özellikle kibirli olduğumdan değil, düşmanla yüzleşmeden önce zırh giyiyormuş gibi hissettiğimden.

Kral benim düşmanım değildi. Aslında onu oldukça severdim. Sadece, düşünmeden bile ailemi yok etme gücüne sahipti.

Onu bulduğumda, masasının arkasında oturmuş belgeleri okuyordu. Raporlar, sanırım. Kral olmak, muhtemelen çok rapor okumak anlamına gelir. (Bastian the Demon'un bunu yaptığını hayal etmek zordu. Herhangi bir eyalette kaç buğday üretildiğini gerçekten umursuyor muydu? Belki de Lady Sorrel'e okutuyordu.)

Kral başını kaldırdı. Yüzünde umut parladı, sonra kayboldu, çit direğindeki kertenkele gibi. Kalbim sıkıştı. Gece geç saatlere kadar uyanık kalmış, bir şey bulmaya çalışmışım, ama dikkatli ısıtma ve reaktif eklemeye bile yararlı bir şey bulamamışım. Kumaş parçalarından birinde çok az miktarda çökelti vardı, muhtemelen boyada az miktarda arsenik olduğunu gösteriyordu, ama altı ay boyunca her gün ıslak halde cildine temas edecek şekilde giymediği sürece bunun nedeni olabileceğini düşünemedim. Her ihtimale karşı hemşireye onu çıkarmasını söyleyecektim.

Yüzümdeki ifade her şeyi ele vermiş olmalıydı, çünkü umut ışığı söndü. İçimden bir acı geçti. *Bu adam kollarında küçük kızının cesedini tutuyordu ve şimdi ona büyük kızını iyileştirmeye hiç yaklaşmadığımı söylemek zorundaydım.*

Omuzlarımı dikleştirdim. Tereddüt etmenin bir faydası olmazdı. "Bugün yola çıkacağınızı biliyorum," dedim, "ve bulgularım hakkında sizi bilgilendirmek istedim, Majesteleri."

Başını eğdi. "Ne buldun?"

"İstediğim kadar değil," diye itiraf ettim. "Aklıma gelen her şeyi denedim... giysiler, yiyecekler, losyonlar... hatta sabun bile. Baharatları denemeye başlayacağım, ancak bunun neden sadece ona etki edip Witherleaf'teki diğerlerine etmediğini anlayamıyorum."

Kral başını salladı. "O zaman zehir *olduğunu* mu düşünüyorsun?"

Sakin, güven verici ve profesyonel davranmam gerektiğini biliyordum, ama aslında "Nereden bileyim?" dedim. Duvarlardan birine bakarak

belki de dinlendirici olması için mavi renkteki fayanslarla kaplı olduğunu fark ettim. Ben dinlenemiyordum ve kralın da dinlendiğini sanmıyordum.

"O halde denemeye devam edecek misin?"

Gözlerimi duvardan kralın yüzüne çevirdim. Yüzünde hiçbir şey okuyamadım. Sanki tahıl çuvallarından bahsediyorduk.

Hayır dersem eve gidebilirdim.

Hayır dersem, kralın kızını hayal kırıklığına uğratan kadın olacaktım.

Ve evet dersem, muhtemelen bir ay sonra kralın kızını hayal kırıklığına uğratan kadın olacaktım.

O hemen ölmeyecekti. Şimdi gidersem, uzun bir süre hayatta kalabilirdi. Belki de benim hafızalarından silinmem için yeterli bir süre. Zaten saraylıların çoğu benim ya bir öğretmen ya da metres olduğumu düşünüyordu.

Eve dönmek mantıklı olurdu. Krala, zehirliyse bile tanımadığım bir şey olduğunu söyleyip, Snow'u tedavi etmesi için bir uzman çağırmasını önerebilirdim. (Unutmayın, ben bir uzmandım ve zehirler konusunda Dört Aziz'deki herhangi bir hekime karşı kendimi koyabilirdim, ama ailem için daha az tepki alırsam gururumu yutmaktan çekinmezdim.

Bu yüzden kendime "Denemeye devam edeceğim. *Bir şey* olmalı ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum" derken çok şaşırdım. Burnumdan nefes alıp verdim. "Dürüst olacağım, belki de anlayamadığım için gururum incindi, ama üzerinde çalışmak için daha fazla zamana ihtiyacım var."

Bir an için bir krala konuştuğumu unutmuştum. En son ne zaman "*Majesteleri*" demiştim? Ama o kısa ve içten bir gülümsemeyle "Vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim" dedi.

Garanti veremeyeceğimi söylemek istedim, ama o bunu zaten biliyordu. Bunun yerine ona garip bir reverans yaptım, "İyi yolculuklar, *Majesteleri*" dedim ve kaçtım.

Seni aptal, eve gidebilirdin. Bu muhtemelen sonunda başarısız olmanı daha da kötüleştirecek.

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandım, yanımdan geçen bir hizmetçinin bakışlarını üzerime çekerek. "Biliyorum."

Hala bunun zehir olduğuna dair hiçbir kanıtım yoktu. Hala doktorların anlamadığı bir hastalık olabilirdi. Ne zaman gerçek bir neden olduğuna ve bunu bulabileceğime ikna olmuştum?

Hiçbir şeyim yoktu. Duvarlar hariç her şeyi denedim. Yine de önemli bir şeyi kaçırdığım hissinden kurtulamıyordum.

Ve Snow'un bunun ne olduğunu tam olarak bildiğine altın tozu ile kum taneleri üzerine bahse girerim.

Bu düşünce beni korkuttu. Hastalarını hastalıklarından sorumlu tutan doktorları hiç sevmem. Muhtemelen bu yüzden lotus bağımlılarına bu kadar çok çalışıyorum. Ama bu düşünce kafamda netleşince, onu görmezden geledim.

Witherleafte garip şeyler oluyordu ve bunların merkezinde Snow vardı. Ve Tanrı yardımcım olsun, ne olduğunu bulamazsam, merak beni yiyip bitirecekti.

BÖLÜM 12

İki gün geçti ve kralın yokluğunda Witherleaf daha sakin bir ritme girdi. Büyük yemek salonunda artık yemek verilmiyordu. Bunun yerine Lady Sorrel'e çay içmeye katıldım.

"Burada olduğun için mutluyum," dedi bana, yüzündeki kırışıklıkları gülümsemeyeyle düzelterek. "Çok az misafirim oluyor ve gittikten sonra çok depresif oluyorum. Randolph olduğunda daha da kötü oluyor. Çok iyi bir adam oldu ama çok ciddi." Gülümsemesi kayboldu ve gözlerinin kenarındaki çizgiler sadece gülmekten değildi. "Ama onun gibi büyüyen birinin nasıl ciddi olmaması mümkün ki?"

"O iyi bir kral," dedim. "Herkes öyle diyor."

"Ben hep öyle olacağını biliyordum. Zavallı deli Bastian bile biliyordu, sanırım." Leydi Sorrel kendini silkeledi. "Ama bu kadar iç karartıcı konuşma yeter. Bana ilginç bir şey anlat." Sandalyenin kenarına tünedi, kuş gibi neşeli.

"Şey," diye başladım, "Cholla Körfezi yakınlarında feedshark adında bir balık türü var..."

Lady Sorrel ile çay içmek günün en güzel anıydı. Snow'u izlemek o kadar sıkıcıydı ki, uyuyakalmamak için en son Red Feather Saga kitabını defterimin içine sakladım. Sonunda vazgeçip aşağı indim ve her şeyi tekrar denedim. Kurutulmuş yaprakların diğer kurutulmuş yapraklara çok benzediği ve belki kokunun bir şeyi örtüyor olabileceği düşüncesiyle nane çayını bile tekrar denedim. Birazını horoza da verdim. Kendim de birkaç fincan içtim. Eğer içinde gizli bir zehir varsa, çok iyi gizlenmişti.

Tek gözlü gri kedi çalışma odama girdi, kafesteki horoza küçümseyerek baktı, sonra çalışma masasına atladı ve rahat bir pozisyon aldı. Kulaklarının dibini okşadım ve karşılığında tıkırdayan bir mırıldanma duydum.

"Dikkatli olsan iyi olur," diye uyardım onu. "Hemşire, Snow'u tırmaladığın için seni tüylü el ısıtıcısı yapmaya hazır."

Kedi bu konuda pek endişeli görünmüyordu. Zaten el ısıtıcısı olarak pek işe yaramazdı. Ağız çevresi beyazlaşmıştı ve gri tüyleri, düzgünce tımarlanmış olmasına rağmen gümüşten çok kurşun rengindeydi. Mırıldanması bile zayıftı, çakıl taşlarının üzerinde kazınan bal gibi.

"Tamam," dedim, uzaklaşarak. "İşe dönelim. Ne halt ediyorsam onu yapalım." Pencereden somurtarak dışarı baktım. O anda, yaptığım şeyin bir çare bulmak olmadığı belliydi.

"Arsenik olmadığına eminim," dedim kediye. "Antimon ise, ona nasıl bulaştığını bilmiyorum. Her ihtimale karşı tüm kupaları ve tabakları değiştirdim." Tabii ki bunu zaten bir kez yapmışlardı.

Kedi, iyi gören gözünü tembelce kırttı.

"Bildiğim hiçbir bitkiye uymuyor ve birine alışılmadık bir tepki gösteriyor olsa bile, ona nasıl ulaşıyor? Nasıl aldığını bulamazsam, ne olduğunu bilmek pek bir işe yaramaz." Tavana somurtarak baktım. Tabii, ne olduğunu anlayabilirsem, nasıl ulaştığını bulmak çok daha kolay olurdu, ama ikisini de çözmeye yaklaşmadığım için pek önemi yoktu.

"Boş ver," diye mırıldandım. "Yürüyüşe çıkacağım." Kediye kucağıma aldım ve atölyeden çıkardım, sonra koridora bıraktım ve atölyenin kapısını kilitledim. (Hizmetçilerden hiçbirini şüpheli görmüyordum, ama burada zehirci biri olabilir ve her halükarda çan yılanı birilerini korkutabilir.)

Kedi, bahçe kapısına ulaşana kadar önümde dolaşarak, biraz kırgınmış gibi görünüyordu. Öğle sıcaklığında kavrulan bitkilere baktı, aniden durdu ve pençesini benim yönüme doğru temizlemeye başladı.

En sevdiğim bahçe, çit şeklinde budanmış uzun çöl ardıç ağaçlarıyla çevrili, çukur bir alandı. Bahçeye, onu yukarıdan gören bir patikadan yaklaşıp, birkaç basamaklı merdivenle aşağı inince, kılıç ve kalkanlı bir kadın heykeli bulunan minyatür bir avluya ulaşıyordunuz. Heykelin üzerinde herhangi bir levha yoktu ve ben sık sık onun kim olduğunu merak ederdim.

Ardıçlar, daha narin çiçeklere gölge sağlıyordu ve begonvil çardakla sarılmış alçak bir bank vardı. Gölgeye oturdum. Isobel, geri kalanı onun zevkine göre fazla sade olsa da, bu küçük bahçeyi sevecekti. Kırmızı dikenler çöl hyssopunu süslüyordu ve sinek kuşları

ieklere ulaşmak için birbirlerine öfkeyle vurdu. Yeşil pullu zırhları olan minik arılar, beyaz engerek çiçeklerinin üzerinde tırmanıyordu. Her şey basitti ve her şey canlıydı.

Neredeyse yarım saat boyunca hiçbir şey düşünmeden oturmuş olmalıyım ki, ayak sesleri ve sesler duydum.

Snow, bir hizmetçiyle birlikte cep bahçesinin tepesinde duruyordu. Elini salladı, hizmetçi başını salladı ve uzaklaştı. Snow, hizmetçinin gitmesini uzun bir süre izledi, sonra sanki biri onu izliyor gibi, sağa sola bakarak merdivenlerden aşağı indi.

Elbette onu izleyen biri *vardı*, ama ben toz rengi cüppeler giymiş, ardakların gölgesinde oturuyordum ve gözleri beni görmeden üzerimden geçip gitti. Seslenmek için kıpırdamaya başladım, ama hareketlerinde tuhaf bir gizlilik vardı ve bu beni durdurdu.

Tekrar etrafına baktı, sonra heykelin arkasına geçti ve eğildi. Bir an sonra elinde bir şey tutarak tekrar ortaya çıktı. Daha yakından bakmak için kaldırdı ve ben ne olduğunu anlamadan bir ısırık aldı.

Tanrım, ne yiyor bu? "Snow, hayır!" diye bağırdım, ayağa fırlayarak. "Dur!"

Kız hızla döndü, solgun saçları başının etrafında bir hale gibi uçuşuyordu. Bana doğru koşarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu belki de sürpriz değildi. Sürpriz olan, aceleyle bir ısırık daha almasıydı.

"Hayır!" Bir kolumla Snow'un belini, diğer kolumla bileğini yakaladım ve kayarak durdum. "Ne yiyorsun?"

Elma idi. Snow çaresizce ısıırıyordu, solgun elma parçaları ağzının kenarlarından düşüyordu. Ben çok daha güçlüydüm, ama Snow'da panik halinden gelen bir güç vardı ve onu incitmek istemiyordum. Kızın kolunu yüzünden çekmeyi başardım ve Snow yere yığıldı, tüm ağırlığı koluma asılı kalmış, sessizce bağıırıyordu.

Oh, kutsal Saint Adder, işte bu, bu olmalı, her öğünde yediği her şeyi kontrol ettik, bu olmalı...

"Bunu nereden *buldun?*" diye sordum, kızın parmaklarını zorla açarken.

"Dur!" diye bağırdı Snow. "Bu benim, alamazsın, *geri ver!*"

Meyve suyu ile kayganlaşan elma, onun elinden fırladı. Elmayı başımın üzerine kaldırdım, sanki küçük bir kardeşle oyun oynuyormuşum gibi saçma bir hisse kapıldım. Snow küçük yumruklarıyla bana vurmaya başladı.

"Snow," dedim, en mantıklı ses tonumla, "sakin ol." (Biliyorum, biliyorum, bu dünyada hiç kimseyi sakinleştirmedim. Yine de söyledim. Çocuklarla aramın iyi olmadığını söylemişim.)

"*Ver geri!*" diye bağırdı Snow.

"İyileşebilmen için tüm yiyeceklerini zehirli olup olmadığına bakmamız gerektiğini biliyorsun."

"O senin değil! Almaya hakkın yok!" Bana öfkeyle vurdu ve ben de yapacak başka bir şey bulamadığım için, on iki yaşındayken kız kardeşim Catherine aynı şeyi yaptığında yaptığım şeyi yaptım. Elimi Snow'un başına koydum ve o çırpınırken onu kol mesafesinde tuttum. Kendimi en kötü türden bir zorba gibi hissettim. Ayrıca, kralın kızına kötü davranıyordum ve bunun her türlü sonucu olabilirdi. *Ama başka ne yapabiliyordum ki? Onun hayatını kurtarmaya çalışıyordum!*

Tanrım, keşke bu konuda daha iyi olsaydım.

"Snow," dedim tekrar, kız havaya boşuna yumruk atarken, "bunu nereden aldın?"

"Benim! Sen alamazsın!"

"Snow..." Bir nefes aldım ve elmayı inceledim, Snow'un yorulmasını bekledim. Catherine'de de her zaman birkaç dakika sürerdi.

Bunun sıradan bir elma olmadığı hemen anlaşıldı. Kabuğu gümüşü ve o kadar parlak ki neredeyse metal gibi görünüyordu, içi ise kemik kadar beyazdı. Kabuğa bu parlaklığı verebilecek birkaç metal aklıma geldi, ama hiçbirisi yenmesi sağlıklı değildi. *Beyaz arsenik? Antimon? Cıva? Hayır, cıva genellikle vücuttan hemen atılır, ama başka bir cıva preparatı olabilir... Ya da kabuğa bu görünümü vermek için başka maddeler içeren bir çözelti sürülmüş olabilir...*

Snow sonunda isyankar bir sessizliğe büründü, hıçkırıklarla kesik kesik nefes alıyordu. Onu bıraktım ve kız birkaç adım uzaklaşarak kollarını beline doladı, bana bakmayı reddetti.

"Snow," dedim, "bu elmayı sana biri mi verdi?"

Yine sessizlik.

"Bunu nereden aldığını bana söylemen çok önemli." Bir kez daha burun çekme sesi duyuldu.

"Snow..."

"Senden nefret ediyorum," dedi Snow alçak sesle. "Doktorlardan daha kötüsün. Beni kan içinde bıraktılar, ayaklarım su topladı, korkunçtu, ama en azından eşyalarımı karıştırıp mahremiyetimden mahrum bırakmadılar ve her *dakikamı* izlemediler..."

Aniden çok yorgun hissettim. "Snow, hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Bunun hoş olmadığını biliyorum, ama benim için de pek eğlenceli değil. Semptomlarının nedenini ne kadar çabuk bulursak, benden o kadar çabuk kurtulursun. Şimdi lütfen bu elmayı nereden aldığını söyle."

"Neden beni odama zincirlemiyorsun?" Snow tükürdü ve bahçenin çakıllı yolunda ayakları gıcırdayarak uzaklaştı.

Eh. Daha iyi olabilirdi.

Onu takip etmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Karşılaşma o kadar da iyi geçmemişti, tekrarlamak istemiyordum.

Bir an sonra, elmamla orada dururken, hizmetçilerinden biri elinde bir şemsiyeyle ortaya çıktı. Şaşkın bir şekilde etrafına baktı. "Affedersiniz," dedi bana, "prens'i gördünüz mü?"

"Şu tarafa gitti," dedim, işaret ederek.

Hizmetçi yanımdan geçerken homurdandı. "Şemsiyesini unutmuş, onu almam için beni gönderdi, sonra da şemsiyesiz dolaşmaya başladı. Eğer yanarsa, suçlu *ben* olacağım..."

Zekice, diye düşündüm, hizmetçinin uzaklaşmasını izlerken. Bu da biraz yalnız kalmanın bir yolu. Ama neden bunu elmayı yemek için kullanmış? Ve neden ben elmaya ulaşmadan önce ağzına olabildiğince çok elma tıkmaya çalışmış?

Yediği tek şey bu olamazdı. Ama umarım yeterince test yaparsam, elmanın içinde ne olduğunu ve tüm dertlerimizin kaynağı olup olmadığını anlayabilirim.

Eğer öyle değilse ve ben kralın kızını boşuna hırpaladıysam, azizler yardımcım olsun.

Hayır. Bu kesin. Eminim.

Sekiz saat sonra, o kadar emin değildim.

Kabuğa veya etine uyguladığım hiçbir reaktif, zehir belirtisi göstermedi. Tabii bu *bir şey ifade etmiyordu*, çünkü henüz test edilemeyen birçok zehir vardı, aralarında arsenik de vardı. Yine de, bu kadar kolay olsaydı iyi olurdu.

İç geçirdim ve elmanın dörtte birini kesip, daha sonra kullanmak üzere yağlı kağıda sardım. Sonra horozu zehirlemeye koyuldum.

Horoz elmaya şaşırtıcı bir şekilde temkinli yaklaştı. Bir kez gagaladı, sonra sanki beklenmedik bir tat almış gibi kendini silkeledi ve boyun tüyleri kabardı. Kalemimi hazırlayarak öne eğildim. Garip bir tadı mı vardı? Bu elmanın bir tuhaflığı olduğunu ona uyaran bir şey mi vardı?

Bir iki dakika geçti, ama sayfama bir damla mürekkep damlamasından başka bir şey olmadı. Horoz kafesinde bir tur attı, elmayı tekrar fark etti ve deneme amaçlı bir kez daha gagaladı. Bu sefer, görünüşe göre, elma testten geçti. Elmanın her parçasını yedi ve sonra mutlu bir şekilde çekirdeğini gagaladı. Oturup onu izlemeye ve not almaya başladım.

Akşam olduğunda, kafeste kalmaktan sıkılmış ve elmanın çekirdeğini parçalamıştı, ama bunun dışında sağlıklı görünüyordu. Saçımı kökünden yolmak üzereydim.

Birkaç muhteşem an için, belki de canı sıkılmıştı diye düşündüm. Sonra gece çöktüğünü ve uyuyacağına fark ettim. Kafesin yanına fenerler koydum, bu onu tekrar uyandırdı, ama yine de şüpheli bir şey yapmıyordu, tabii kendini parmaklıkların arasına sıkıştırmaya çalışmasını şüpheli saymazsak.

"Elma olmalı," dedim horoza. "Elbette öyle. Diğer her şeyi eledim."

Horoz, şüpheli bir kuş gözüyle bana baktı, sonra tekrar kafesinin parmaklıkları arasına sıkışmaya çalışmaya başladı.

"Birikmiş bir şey olmalı. Doz o kadar az ki sana etki etmedi, ama Snow'da birikti. Tek açıklaması bu."

Horozun bu konuda bir fikri yoktu.

"Belki tohumları yiyordur..." Tohumları bir zarfa koymuştum. Şimdi umutsuzca zarfa baktım. Elma tohumlarının prusik asit içerdiği

siyanür asidi içerdiği biliniyordu, ama semptomlar hiç uymuyordu. "Hızlı nefes alıp konvülsiyonlar geçirirdi. Ve doktorlar muhtemelen kanının parlak pembe olduğunu fark ederdi."

Horoz kafasını parmaklıkların arasına sıkıştırmış ve geri çekilmeye çalışıyordu, bu da tüylerini hoşuna gitmeyen bir şekilde kabarttı. Düşmanca bir ses çıkardı ve kafasını hareket ettirmeden dönmeye çalıştı, ama bu hiç işe yaramadı.

"Prusik asit de birikme eğilimi göstermez. Çoğunlukla insanlar bundan ölürlər."

Vücudunu parmaklıklara vurdu, saldırıya uğradığına karar verdi ve hayali rakibine tekme atmaya çalıştı. Mahmuzlarından biri hasır örgüye takıldı, bu açıkça düşman saldırısının bir işaretiydi ve kurtulana kadar çılgınca tekmeledi.

Elmanın son çeyreğini aldım ve ambalajını açtım. Kemik beyazı rengindeki eti kahverengiye dönmüştü, ama kabuğu hala o başka dünyadan gelen gümüş rengi parıltısını koruyordu. Laboratuvarın loş ışığında bile neredeyse parlıyordu. Cevapların gelmesini dileyerek ona baktım.

Horoz parmaklıklardan kurtulmayı başardı ve kafese doğru düşmanca bir *murr-urr-urrrrrr* sesi çıkarmaya başladı, başka bir şey yapmasın diye.

Elimdeki numuneyle yapabileceğim her şeyi yapmışım. Hiçbir kimyager ya da hekim daha fazlasını yapamazdı. Denemediğim hiçbir test kalmamıştı... bir tanesi hariç.

İşe yaramayabilirdi. Doz birikimliyse, hiçbir şey hissetmeyebilirdim. Sonuçta, ben Snow'dan çok daha büyüktüm, kızın yarı yetişkin tavuğuna karşılık, tombul bir yetişkin horozdum.

Ama maddeyi tanıyacak kadar hissedebilirdim.

Ölümcül olma ihtimali oldukça düşüktü. Sonuçta horoz iyiydi, iyi sayılırdı. "Tabii, yarın karaciğerin patlayabilir," dedim ona. Horoz bu olasılıktan hiç etkilenmemiş gibiydi.

İç geçirdim, elmanın saatini ve ağırlığını not ettim, sonra ağzıma attım ve çiğnedim.

Tadı... soğuktu. Neredeyse nane gibi, ağzımı soğutuyordu, ama tadı naneye hiç benzemiyordu. Tamamen elma tadı vardı, ama üzerinde buz varmış gibi, neredeyse acı verecek kadar gevrek, sanki meyve yerine camı ısırılmışım gibi. Yuttuktan sonra bile soğukluk ağzımda kaldı ve her lokmanın boğazımdan buz gibi indiğini hissettim.

Hepsini yazdım, sonra yaklaşık on dakika oturup ölecek miyim diye bekledim.

Ölmediğimi görünce, horoza bir avuç mısır verdim, çan yılanını kontrol ettim, sonra odama geri dönüp ne olacağını bekledim.

* * *

Zehir etkisini gösterene kadar krala bir mektup yazarak bekledim. Snow bahçede ona saldırdığımı yazarsa diye, ona Snow ve elma hakkında açıklama yapmak istedim.

Böyle bir mektup yazmak şaşırtıcı derecede zordu. "*Majesteleri... Hayır, lanet olsun, bu doğru olmaz. Majesteleri, keşfettim ki... Ne? Zehirin kaynağını mı? Elmanın zehirin kaynağı olduğundan emin olamazdım.*

Majesteleri,

Kızınızın durumuyla ilgili olduğunu düşündüğüm bir

keşif yaptım. Snow'u bahçede, bu bölgede yetişmeyen

Bu bölgede yetişmeyen garip bir meyve yiyordu. Nereden bulduğunu ve nasıl aldığını söylemedi. Korkarım ki...

O...

Hiçbir şeye bakmadan, bu durumda aynaya da bakmadan, donakaldım. Aynada yansıyan kadın, öfkeyle üst dudağını kıvrırmıştı.

Ona meyveyi veren kişinin zehirin kaynağı olabileceğinden

korkuyorum. Şu anda zehirli olup olmadığını test ediyorum.

Son cümle neredeyse yalan sayılırdı. Test ettim ve hiçbir şey bulamadım. Önümüzdeki birkaç saat içinde bir sonuç almazsam, elmanın ya zararsız olduğunu ya da etkisinin o kadar yavaş ortaya çıktığını kabul etmek zorunda kalacaktım.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kağıdı buruşturup bir kenara attım. Yatağın altından gri bir şerit fırladı ve kağıda atladı. Tek gözlü gri kedinin birkaç kez tekmelediğini izledim, sonra ayağa kalktı ve avını ağzında taşıyarak uzaklaşmaya başladı.

"*Olamaz,*" dedim, mektubum malikanenin uzak bir köşesinde bulunup bir şekilde Snow'a ulaşırsa ortaya çıkabilecek sahneyi hayal ederek. Kediye uzandım, ama o yolumdan çekildi ve balkon kapısına doğru koştu.

"Kedi, hayır!" dedim, ama bu kedide bir akvaryum balığı üzerinde etkili olacağı kadar etkili oldu. Canavarın peşinden atıldım, o da yana doğru duvara doğru kaydı. Onu kaybettiğimi sandım, ama bir avuç tüy yakaladım ve onu göğsüme doğru çekmek için döndüm. Ancak neredeyse ikiye katlanmışım ve bu hareket dengemi bozdu.

Kafam devasa aynaya çarptı ve gümüşün içine düştüm.

BÖLÜM 13

İlk düşüncem, başımı çarptığımdı. Aslında acımıyordu ama yine de ovuşturdum. Her şey garip bir şekilde kararmıştı, sanki bulutlar güneşi kapatmış gibiydi. Kapıyı ve duvarları kaplayan ve yazı masamın üzerine kalın bir tabaka halinde çöken karanlığa şaşkınlıkla bakarak odanın içinde dolaşım.

Masama doğru iki adım attım, gölgelerin buharlaşmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Masasının üstü, dökülmüş mürekkep kadar kalın, kalay grisi bir lekeyle kaplıydı. Elimi uzatıp yüzeye dokundum, cildimin rengi normaldi ama masanın rengi değildi. Hatta masanın arkasındaki duvarın rengi de öyle. Aslında masa, duvar, yer ve sandalyenin yarısı boyanmış gibi görünüyordu ama diğer yarısı tamamen normaldi. Ayrım çizgisi cetvel kadar netti: bir tarafta ahşap damarları, diğer tarafta düz gri.

Aniden desteğe ihtiyaç duyarak sandalyeye ağır bir şekilde yaslandım.

"Beyin sarsıntısı," diye mırıldandım kendi kendime. Beyin sarsıntısı geçirirken beyin sarsıntısı teşhisi koymak tuhaf mıydı? *Tuhaf olsun ya da olmasın, tam da böyle bir şey yapardın.*

Bayılmak üzereysem yardım çağırmam gerekirdi, ama odamın kapısı da koyu griye boyanmıştı ve gölgeler orada daha da koyulaşarak bakması hiç de hoş olmayan bir karanlığa dönüşüyordu.

Başımı tekrar ovuşturarak şişlik aradım ama bulamadım.

"Kucaklanmayı severim," dedi dirseğimin yakınından gelen ince, keskin bir ses, "ama ıslak havlu gibi sallanmaya itirazım var. Ya beni düzgün tut ya da yere bırak."

O kadar şaşırdım ki kediye neredeyse düşürüyordum. Kedi hoşnutsuzluğunu pençelerini yanıma batırarak, dönerek ve yukarı tırmanarak ifade etti, ta ki kıcını kolumun kıvrımına ve pençelerini göğsüme yerleştirip, küçük, kötü niyetli bir bebek gibi yapışana kadar.

"Evet, evet," dedi, ona baktığımda. "Konuşan bir kedi, oh, ne şaşırtıcı. Öyleyse sırayla: evet, konuşuyorum; hayır, bu bir numara değil; ve diğer kedilerin konuşup konuşmamaları ya da konuşmamayı seçmeleri *beni* ilgilendirmez."

Bu, ilk üç sorumu gerçekten de cevapladığı için, ağzım açık kalmış, hiçbir şey çıkamıyordu. Bir an sonra zorlukla yutkundum ve "Delirdim" dedim.

"O da beni ilgilendirmez," dedi kedi.

Yatağa gürültüyle oturdum. En azından bu oldukça normal görünüyordu. Kedi yuvarlak kafasını çenemin altına soktu ve ben mekanik bir şekilde onu okşamaya başladım. Mırıldanması dişlerimi neredeyse yerinden oynattı.

"Rüya mı görüyorum?" diye yüksek sesle sordum.

Mırıldanmaya devam eden kedi, tek pençesini omzuma batırdı. Bir çılgılık attım ve pençesini yakalamaya çalıştım, ama o çoktan pençesini çekmişti. "Hayır," dedi, sesi mırıldanmasının üzerine kek üzerine ince bir şekerleme gibi yayıldı.

Kollarım kediyle dolu halde otururken, düşüncelerim kekeliyor ve birbirini takip ederek boş döngüler içinde dolanıyordu. *Kafamı çarpmış olmalıyım. Konuşan kediler ve her şeyin üzerinde gölgeler... Gidip birini bulmalı ve halüsinasyon gördüğümü söylemeli, hemen bir doktor çağırmasını istemeliydim.*

Bunu kendime çok kararlı bir şekilde söyledim ama kıpırdamadım. Bu ihtimal bir şekilde utanç verici geliyordu, sanki halüsinasyon görmek çok kötü bir şey gibi. *Rahatsızlık vermekten nefret ederim,* diye düşündüm belirsiz bir şekilde, sonra sinirlenerek, Tırnak batması *da rahatsızlık verir. Kedilerin konuştuğunu duyuyorsun!*

Aslında sadece bir kedi...

Kaç tane kedi olduğu önemli değil! Konuşan kedilerin sayısı sıfırdan büyükse önemli!

Yine de kıpırdamıyor gibiydim. Kedi, çenesinin altındaki kaşınan yere ulaşabilmem için başını geriye doğru uzattı.

Kediyi kaşırken, konuşurken ağzının hareket etmediğini fark ettim. *Tabii ki hareket etmezdi. Kedilerin insan konuşması için gerekli anatomik yapıları yoktur. Dudakları ve boğazları tamamen farklıdır. Ne yapıyorsa, sesim kulaklarıma ulaşmıyordu.*

"Nasıl oluyor da seni duyabiliyorum?" diye sordum.

"Sanırım aynalı kedi olduğum için."

"Anlıyorum." Bu konuyu her açıdan düşündükten sonra, onun ne demek istediğini hiç anlamadığımı fark ettim. "Ayna kedisi nedir?"

Kedi pozisyonunu değiştirerek, köprücük kemiğimde küçük iğne batması hissi uyandırdı. "Bir zamanlar," dedi, "sağ gözü delik bir kedi yavrusu vardı." Kuyruğu bileğime çarptı. "Bir adam, gökyüzünü ve yıldızları yansıtan bir gölette kedi yavrusunu boğmaya çalıştı. Ama iyi kalpli bir kadın göletin içine uzanıp kedi yavrusunu yakaladı ve onu dışarı çıkardı." Bir kez daha kuyruğunu salladı. "Ama şans eseri, kadının yakaladığı kedinin yansımasıydı ve sol gözü delik olan yavru kedi sudan çıktı. Kadın bunu fark etmedi elbette. İnsanlar nadiren fark eder."

"O sen miydin?" diye sordum, kedinin gerçekten sağ gözünün değil de sol gözünün eksik olduğundan emin olmak için aşağıya baktım.

"Bu hikayeyi sana anlatmadım çünkü dinleyenleri etkileyeceğini düşündüm." Kafasını çevirerek boş göz çukuruyla yüzüme bakmaya başladı. "Ve ben bir ayna kedisiyim ve sen aynaya girdin, bu yüzden bir dizi tuhaf şey olabilir."

"Aynanın içine mi girdim?" Şaşkınlıkla aynaya baktım, ama her zamanki gibi görünüyordu, sadece arkasındaki gölgeler alışılmadık derecede derindi. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok dikkatli değilsin, değil mi?" Kedi esnedi ve pembe damarlı boğazını gösterdi. "Ama kedileri okşamakta fena değilsin, o yüzden biraz hoşgörü gösterilmeli. Az önce beni tutarken aynanın içinden düştün. Şimdi gümüşün diğer tarafındayız."

"Diğer tarafında..." Burnumun köprüsünü çimdikledim. Bu, kediyi okşamayı bıraktığım anlamına geldiğinden, kedinin mırıldanması hoşnutsuz bir şekilde kesildi. "Bu saçmalık. Aynaların diğer tarafı olmaz. Onlar sadece camdır."

"Pencereler de sadece cam," dedi kedi, "ama başka bir tarafları var."

"Bak," dedim, "sana göstereyim." Ayağa kalktım ve aynaya doğru yürüdüm. "Gördün mü? Bu sadece bir..."

Sonra durdum çünkü aynada gördüğüm manzara tam olması gerektiği gibi yatak odamdı, ama aynada ne bir kadın ne de bir kedi vardı.

"Yansımalarımız nerede?" diye sordum, aynada olmaması gereken ama nedense orada olan boşluğa bakarak.

"Sana söyledim, biz gümüşün diğer tarafındayız," dedi kedi. "Dikkatini ver, olur mu? Bizim gülerik 'gerçek dünya' dediğimiz yerde nesnelerin yansımaları vardır. Ancak biz o dünyada değiliz, bu yüzden yansımamız yok."

"Ama yatak ve duvarlar yansıyor ve..."

Kedi, çok ezilmiş birinin iç çekişiyile iç çekti. "Bugün bir insana ders vermeyi planlamamıştım," dedi. "Kağıt topunu kovalayıp sonra biraz kestirecektim. Döndüğümüzde bana iyi bir yemek hazırlasan iyi olur."

"Sana güzel bir süt tabağı bulacağım," diye söz verdim.

"Oh, *süt*," dedi kedi, sanki ona kum yemeyi önermişim gibi. "Tek yapabileceğin *buysa*, zahmet etme."

"Krema?"

"Daha iyi. Biraz." Kedi pençelerini yeniden ayarladı ve bu sırada pençelerini omzumun etine batırmayı başardı. "Şimdi arkanı dön ve arkasına bak. Odayı görüyorsun, değil mi?"

"Evet?"

"O yansıma. Aynada gördüğün şey gerçek oda."

Yönümü bulmaya çalışarak iki kez döndüm. Her zaman yatağın sağ tarafında uyurdum ve aynadan gördüğüm odada o tarafta buruşuk çarşaf ve komodinin üzerinde kitabım vardı. Ama arkamdaki odada kitap sol tarafta, çukurlu yastık sol tarafta ve...

Eğer bu bir halüsinasyon ise, son derece tutarlı bir halüsinasyon.

"Delirmedim, değil mi?" diye sordum.

"Soruların son derece orijinal değil. 'Delirdim mi, bu bir rüya mı, oh hayır, neler oluyor, neden bu oluyor?'" Sanki artık dikkate almaya değer değilmişim gibi uzaklara baktı.

Kulağa garip gelse de, bu biraz canımı sıktı. Bir kedinin sana hafif bir hor görme duygusu beslediğini bilmek başka bir şey, bunu anladığın bir dilde sana hakaret etmesi bambaşka bir şey. Daha iyi bir soru düşünmeye çalıştım.

"Kedi," dedim yavaşça, "şu anda biri odaya girse, *bizi* aynada görür mü?"

"Elbette," dedi kedi. "Bakmaya zahmet ederlerse tabii, ama insanlara güvenilmez."

"Bu sihir mi?" diye sordum. Bu kelimeyi söylemekten bile nefret ediyordum.

Kedinin bu soruyu biraz d         belli oldu, sanki uzaktan gelen bir sesi dinler gibi kulaklarını geriye doğru çevirdi. "Evet ve hayır," dedi sonunda. "Aynalar kan, kemik veya meşe ağaçları gibidir. Bütün sihir, onlarla *yapılan*  eylerde saklıdır."

"Ben sihre inanmıyorum," dedim, bunu söylerken bile ne kadar saçma olduğunun farkındaydım, çünkü konuşan bir kediyle sohbet ediyordum. *Ve bu sihir olmalıydı, çünkü kediler papa an gibi değillerdi ve mantıklı bir dünyada, bir kedi istese bile insan diliyle konuşamazdı.*

Pençelerini geri çekmeye tenezzül etmeden yatağın üzerine atladı. "O zaman bir insan için bile çok aptalsın."

"Muhtemelen," diye itiraf ettim. Aynaya tekrar baktım, orada kedi yoktu, sadece aynanın etrafındaki koyu renkli dikdörtgen vardı. "Ama bu gerçekten ayna *ise*, neden bu kadar çok şey griye boyanmış? Gerçek şeyler gri değil ki."

"Kendin bul," dedi kedi. "Zaten başına gelmişken sihre inanmayan birine sihir öğretmenin ne anlamı var?" Arka bacağını uzattı ve agresif bir şekilde temizlemeye başladı. Pen elerinin altındaki pedler koyu bordo renkteydi.

"   r dilerim," dedim. "Seni kırmak istemedim."

Kedi, "hmmph!" gibi bir ses çıkardı, ama bunun   r m  kabul ettiği için mi, kabul etmediği için mi, yoksa sadece kuyru unun ucunu biraz müstehcen bir şekilde ısırđı ı için mi olduğunu anlayamadım. Aynaya geri döndüm, gözüm çerçeveye takıldı. İç kısmı parlak yaldızlıydı, ama dış kenarları düz griydi, sadece bir gölge çizgisiyle duvardaki koyu boyadan ayrılıyordu. Parmaklarımı grili in üzerinde gezdirdi imde pürüzsüz ve so uktu, ama yaldızlı ah abın kayganlı ı değil, nehir taşının hafif p r z l  p r zs zl    yd . Altın ve gri arasındaki çizgi cetvelle çizilmiş gibiydi.

Her şey çok net, diye d         umutsuzca. Kafanı vurunca her şey bulanık ve belirsiz hale gelmesi gerekirdi, ama bu hiç de öyle değildi. Hal sinasyonların dağınık  ezelli i de yoktu. Deneylerim sırasında bir iki kez halüsinasyon g rm    m, ama hiçbiri buna benzemiyordu.

Yatağın başucundaki kitap yine dikkatimi çekti. *Acaba içindeki yazılar da aynalı mı?* Kitabı elime alıp açtım, ama hiçbir yazı yoktu, sadece her sayfada pürüzsüz, soğuk gri renk vardı.

Omzumun üzerinden aynaya tekrar baktım, kitabın havada asılı durduğunu görmeyi bekliyordum, ama hala komodinin üzerinde duruyordu.

Aklımın bir köşesinde bir düşünce oluşmaya başladı. Kitabı bırakıp banyoya gittim. Perde kumaşı duvarla aynı renkteydi, ama elimle kolayca hareket ediyordu.

Geri çektiğimde, lavabonun üzerindeki ayna dışında, oyuk çok karanlıktı. Ayna, egzotik bir ülkeye açılan bir pencere gibi parlıyordu. Kapının yanındaki birkaç santimlik duvar ve zemin ışıkla parlıyordu, ancak odanın çoğu gölgede kalmıştı. Lavabonun üzerinde keskin bir çizgi vardı, beyaz porselen yerini şekilsiz griye bırakmıştı.

"Kedi," dedim, geri adım atarak. "Kedi, anladım! Aynanın göremediği yer gri!" Bu ifadenin mantıksızlığı beni sarsmıştı, bu yüzden aceleyle düzeltiltim: "Aynada yansımayan yerler demek istedim."

"İlk seferinde gerçeğe daha yakındın," dedi kedi, arka bacağını indirerek, "ama evet."

Balkon kapısına gidip dışarı baktım. Gökyüzü berrak ve masmavi idi, ama üzerinde keskin siyah dişler gibi rahatsız edici küçük karanlık parçalar vardı. Yer daha da karanlıktı, ufukta katı bir gölge çubuğu uzanıyordu. Hızla arkanı dönüp koridor kapısına gittim.

Kapının öbür tarafında, bildiğim dünyanın koyu gri bir versiyonu vardı. Korkarak geri çekildim. Gri fayanslar, gri duvarlar, gri korkuluklar... Her şey soğuk kömür rengindeydi.

"Her yer böyle mi?" diye fısıldayarak kediye sordum. Koridorda rahatsız edici bir şey vardı. Evin tüm kapılarının arkasında gri odalar olduğunu, tüm dokuların o garip, soğuk pürüzsüzlüğe dönüştüğünü hayal etmek çok kolaydı. "Yansıyan yerler hariç her yer mi?"

"Gittiğim her yer," dedi kedi, aynı sessizlikle.

"Ama bütün *dünya* mı?" Dışarıdaki çölün soğuk ve sessiz olduğunu hayal ettim, tüm çalılar ve budaklı ağaçlar siyah seramik versiyonları gibi

boş gri bir denize uzanıyordu. "Burada yaşayan bir şey... birisi... var mı?"

"Oh evet," dedi kedi. "Burada canlılar yaşıyor. Onlarla karşılaşmak istemezsin." Yataktan atladı ve aynaya yaklaştı. "Geri dönme zamanı."

Kediyi itaatkar bir şekilde takip ettim ve aynaya uzandım. Elim suyun içine batacak gibi olmasını bekliyordum, ama parmak uçlarım cilalı yüzeyde durdu. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Gözlerini kapatmak yardımcı olur," dedi kedi.

Gözlerimi kapattım ve tekrar uzandım. Bu sefer direnç yoktu, sadece kolumdan yukarı doğru yayılan soğuk, metalik bir his vardı. Neredeyse gözlerimi açacaktım, ama aniden camın kolumun içinde katılaştığını gördüm ve bu deneyi daha sonraya bırakmaya karar verdim. İleri adım attım, omzum çerçeveye çarptı ve sonra kafatasımın içi ince ve gümüş rengi oldu ve neredeyse durdum (ya sıkışırsam?) ama dizlerim yatağın ayak ucundaki göğsüne çarpana kadar yürümeye devam ettim.

Gözlerimi açtım. Oda aynı görünüyordu, ama gölgeler sadece gölgelerdi, karanlık şeritler değildi. Arkanı döndüğümde, yansımam gözlerimle buluştu, kızarmış, şaşkın, heyecanlı ve biraz korkmuş görünüyordu.

Başardım. Geri döndüm.

Aynadaydım.

Aynada bütün bir dünya vardı. Tamamen farklı bir dünya.

Döndüm, aynaya yaklaştım ve gözlerimi kapattım. Sonra elimi uzattım ve camla karşılaşmadım, sadece o soğuk metalik hissi vardı yine. Elimi geri çektim ve gözlerimi açtım.

Yansımam da bana bakıyordu, benim hissettiğim kadar şaşkın ve neşeli görünüyordu.

Yatağa düştüm ve keşfin verdiği saf mutlulukla kendimi gülüyor buldum. Bunu hiç hissetmediyseniz, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Belki de hediyelerle çevrili küçük bir çocuk gibi. Baktığınız her yerde, görmek ve heyecanlanmak için yeni bir şey var. Göğsüm sanki coşkulu arılarla dolmuş gibiydi. *Azizler merhamet edin, öğrenecek çok şey var!*

"Bir kitap yazacağım," dedim yüksek sesle. "İki kitap. On kitap. Oh, kimse inanmayacak, ama yeterince insanı ikna edersem..."

"Sonu iyi biter," dedi kedi. "Seni cadı ilan ettiklerinde taşlamaya davet et beni."

Bu, coşkuma biraz soğuk su döktü. "Tamam, belki yayınlayamayabilirim. Ama notlar alabilirim."

"Ne istersen yap," dedi kedi, balkona doğru koşarak. Gri kuyruğunu sallayarak parmaklıktan atladı ve kayboldu.

Kahretsin, ona soracak daha çok sorum vardı. Aslında ne soracağımı da bilmiyordum, ama kedi ilgisiz sorulara karşı tavrını açıkça ortaya koymuştu. Yine de, onu daha sonra bulabilirim. *Konuşan bir kedi mi bulmak...?* beynim fısıldadı. *Kendini duyuyor musun?*

Onu duymazdan geldim.

İlk soru, aynadan geçmenin ne kadar güvenli olduğuydu. Gözlerimi yarı açık bırakırsam, ikiye bölünür müydüm? Bu, önce açıklığa kavuşturulması gereken çok önemli bir nokta gibi görünüyordu. Tercihen vücudumun herhangi bir parçasını kaybetmeden.

Masamdan bir tüy kalem aldım ve aynaya yaklaştım. Gözlerimi kapattım ve parmaklarımda aynanın soğuk, gümüş rengi karıncalanmasını hissedene kadar, tüy kalemi önümde tutarak yavaşça elimi uzattım. Durana kadar geri çektim, sonra gözlerimi açtım.

Tüy aynadan dışarı çıkmıştı. Kendimi ve tüyün alt kısmını yansımda görebiliyordum, ama geri kalanını göremiyordum. Deneme amaçlı çekmeye başladım.

Tüy, yapıştırıcıya yapışmış gibi hissettirdi. Yavaşça çıktı, tek tek dikenleri geriye doğru büküldü ve sonunda tamamen çıktı. Dokundum. Patlamadı veya parçalanmadı. Bu umut vericiydi, ama muhtemelen bir uzvumu riske atmaya yetmezdi. Örneğin, aynanın bir tarafından diğer tarafına kan akmadığını öğrenmek istemezdim.

Ama gözlerim açık ya da kapalı olması ne fark eder ki? Ve ayna bunu nasıl anlayabilir?

Çünkü bu sihir, diye fısıldadı beynim.

Hâlâ sihre inanmıyordum, ama aynadan düşmeden önceye göre çok daha az inanıyordum. Keşke yardım edecek biri olsaydı, gözlerim kapalıyken onun bakışlarının aynayı etkileyip etkilemediğini görebilirdik.

Aaron veya Javier'i çağırıp bana yardım etmelerini istemeyi düşündüm. Beni cadı olarak ihbar etmeyeceklerinden oldukça emindim.

Oldukça emin.

Aslında hiç emin değildim.

Azizler! Keşke Scand burada olsaydı. Eski öğretmenim buna bayılırdı.

Gözlem sorusuna cevap bulamadığım için bu konuyu bir kenara bırakıp ne yapacağımı düşündüm. Hayır, bu doğru değil. Yapacak binlerce şey aklıma geliyordu, sadece nereden *başlayacağımı* bilmiyordum.

Yatağımın başucundaki kitaba baktım, sonra aynadaki kitaba baktım ve aynadaki kitabın yaklaşık doksan derece döndüğünü fark ettim. Tabii ki, kitabı elime alıp bırakmıştım, değil mi? Ve şimdi birbirleriyle uyuşmuyorlardı.

Tekrar tekrar baktım. Küçük bir şeydi, ama garip bir şekilde ürkütücüydü. *Aynalar... şey... aynalar böyledir. İşleri budur.* Bu fark, dünyadaki bir kusur gibi geldi bana.

Elimi uzattım ve gerçek kitabı yana çevirdim, sonra aynaya baktım.

Artık gerçek kitabın tam bir yansımasıydı.

"Aha!" Aynaya girip yansımış bir nesnenin konumunu değiştirebiliyordum, ama o nesneyi gerçek dünyada hareket ettirdiğimde yansıma geri dönüyordu. En azından öyle görünüyordu.

Bu teoriyi test etmek için yaklaşık on dakika harcadım, aynaya girdim, kitabı hareket ettirdim ve geri çıktım. Sonunda, oldukça ikna olmuşum.

Yansıyan kitabı tutarken, aynada bir hareket gördüm. İçgüdüsel olarak geri atladım ve kendimi gri alana sıkıştırdım. Birisi odaya girerse, aynanın içinde oynadığımı görmesini gerçekten istemiyordum. Kedinin dediği gibi, bu tür şeyler insanı cadı olarak taşlamalarına neden olurdu.

Bir an sonra, aynanın her iki yanından biri yanımdan geçti.

O, hizmetçilerden biriydi. Bir kolunun altında bir sepet çarşaf tutarak odanın yansımasını geçip yatağı toplamaya başladı. Beni fark etmemiş gibiydi. Ben, kapının derin köşesine çekilene kadar yavaşça yana doğru ilerledim.

ancak o, ben hemen orada olmama rağmen hiç arkasına bakmadı.

Tabii ki bakmayacaktı. Gerçek kendisi etrafa bakmadıkça o da bakamazdı.

Onu izlemek rahatsız ediciydi. Gerçek kadının sırtı aynaya dönüktü, bu yüzden yansıyan kadının yüzü yoktu, sadece boş bir griliğin altında yüz hatlarının belli belirsiz izleri vardı. Hareket ettikçe vücudunun bazı kısımları ışık ve karanlık arasında titriyordu. Çarşafların hışırtısını duyabiliyordum, ama bunun yansıyan yataktan mı geldiğini yoksa aynadan mı yansıdığını anlayamıyordum.

Yatağı yapmayı bitirdiğinde, havluları taşıyarak dönüp banyoya doğru gitti. Aynanın görüş alanından çıktığı anı tam olarak anlayabildim, çünkü yansımadaki kadın durdu. Baştan ayağa gri renkteydi ve başını havlu yığınının üzerine eğmiş, hareketsiz duruyordu. Onu birkaç saniye izledim ve sonra, sabun köpüğü patlayıp yok olur gibi, ortadan kayboldu.

Bunu itiraf etmekten utanmıyorum, çılgılık attım.

Ne oldu? diye merak ettim. Hala başım dönüyordu, ama bu his rahatsız edici bir endişeyle karışmıştı. Çok küçükken babam beni havaya atar ve yakalardı, ben de zevk ve korku içinde çılgılık atardım. Bu his garip bir şekilde ona benziyordu.

Bir ışık huzmesi gölgeyi deldi ve hizmetçiyi tekrar görebildiğimi fark ettim, en azından sırtını, banyodan dışarı çıkmış halde. Işık lavabonun üzerindeki aynadan geliyordu ve odaya renkli ve parlak bir şerit yansıtıyordu. Perdeyi açmış olmalıydı. Yansıması başka bir aynada olması gerektiği için mi kaybolmuştu?

Yani sadece bir tane yansımamız mı var? Peki ya birden fazla yansımamız varsa ne olur?

İki ayna mı? Yoksa yirmi mi?

Bir araştırma ortağı için cinayet bile işlerdim...

Lavabo perdesi kapandı ve hizmetçi yine ortadan kayboldu, sonra sanki ısınlanmış gibi hemen geri ortaya çıktı, ama bu sefer çok daha yakındaydı. Oda boyunca bana doğru yürüdü, yarı karanlık, yarı aydınlık, festival palyaçosu gibi. O yaklaşırken geri çekildim, ama o hala beni görmemiş gibi davranıyordu.

Bir an sonra gölgenin içine adım attı ve ben tekrar ortadan kaybolmasını bekledim.

Ama kaybolmadı. Sessizce duruyordu, tüm vücudu o kadar pürüzsüz bir gri renkteydi ki, giysilerinin nerede bittiği, cildinin nerede başladığı anlaşılmıyordu. Başı eğikti, bir elinde sepeti sıkıca tutuyordu, diğer kolu ise gevşekçe sarkıyordu. Bir heykel gibi görünmesi gerekirdi, ama nedense öyle görünmüyordu. Genel izlenim, çok, çok hareketsiz duran bir insan izlenimiydi.

Bu *çok* ürkütücüydü.

Bir dakika... hizmetçi odanın karşısına geçip aynanın görüş alanından çıkmışsa, bu yansıma da hareket halinde olması gerekmez mi?

Öyle değildi. Ayakları birbirine yapışık duruyordu, bu da gölgelere ulaştığında en azından biraz hareket ettiği anlamına geliyordu.

Bir adım daha geri attım ve zorlukla yutkundum.

Onu ne kadar süre izlediğimi bilmiyorum. Yıllar gibi geldi. Kaybolup başka bir aynada yansımayı bekledim ama kaybolmadı. Hizmetçi nereye gitmişse, orada ayna yoktu.

Tanrım, belki erken yatmıştır. O yansıma saatlerce burada kalabilir.

Saatlerce dayanabileceğimi sanmıyordum.

Anlamı yavaş yavaş kafama dank etmeye başladı. Eğer yansımaların son geçtiğin aynanın yanında kalıyorsa, *öldüğünde* ne olur? Ayna dünyası ölenlerin geride bıraktığı gölgelerle mi doludur?

Annemin yatak odasında bir ayna vardı. O aynadan geçersen, doğum sancıları içinde kıvranan annemin cesedini bulur muydum?

Bu düşünce beni ürpertti. Sonra hastaların nefes alıp almadığını kontrol etmek için kullandığım küçük el aynasını hatırladım. O küçük cam parçası bir yansımayı hapsetmeye yetiyorsa, Saint Adder'ın reviri ölümlerle dolu olmalıydı.

Tabii bu sadece burun deliklerinin yansıması değilse, diye düşündüm ve histerik bir kahkaha patlamasını engellemek için elimin kenarını ısırdım.

"Tamam," dedim, sesim kendi kulaklarımda tiz ve düz çıkıyordu. "Buradan çıkmam lazım."

Peki. Durumu değerlendir. Ne kadar yer vardı? Hareketsiz yansımayı geçip çıkışa ulaşabilir miydim?

Dar girişin yarısını kapıyordu ve geçmek için fazla yer yoktu. Ona dokunmak istemediğimden emindim. Elini uzatıp beni tutmasını bekledim. Bunu yapacağını dūřunmek için bir neden yoktu, ama *yapmayacağını* dūřunmek için de bir neden yoktu.

Kendimi duvara yapıştırdım ve nefes almaya cesaret edemedem yanından geçmeye çalıştım. Bir an omzuna bir santim kadar yaklaşmak zorunda kaldım. Ondan yayılan gri soğuğu hissedebiliyordum. (Eęer sıcak olsaydı daha mı iyi olurdu, yoksa daha mı kōtū? Bilmiyorum.)

Sonunda menzilinden çıktığımda, omzum soğuk cama değene kadar gri kadından gōzlerimi ayırmadan aynaya doğru geri çekildim. Gōzlerimi kapattım ve geçtim.

Gūvenli bir řekilde bu tarafa geçince, bir kenara çekildim ve duvara yaslandım. Aynanın beni gōrmemesi nedense ōnemliydi. Gri kadının beni gōrebileceęi kesin deęildi ama... Neyse, duvara yaslanmak daha rahat gelmiřti.

Kalbim hızla atmayı bırakana kadar, sağ elimde hala kitabın yansımasını tuttuğumu fark etmedim.

BÖLÜM 14

"Azizler merhamet edin!" dedim yüksek sesle, ayna-kitaba bakarak. Aynadan bir nesneyi geri getirmeyi başarmıştım. Bunu beklemiyordum. Denemek bile aklıma gelmemiştir.

Gerçek kitaba baktım. Hâlâ oradaydı. Aynada ise komodinin boştu.

Kulağa tuhaf gelse de, bu aynaya girmekten daha çok sihir gibi geldi. Aynadaki dünya farklı, yabancı, neredeyse rüya gibiydi. Bu gerçek ve somuttu ve benim bildiğim gerçek dünyada, burada, dışarıdaydı.

Ayna kitabı artık kısmen gri değildi, ama gerçek kitapla tamamen aynı da değildi. Üzerinde ince bir yağ tabakası gibi, tam olarak yansıtıcı olmayan gümüşü bir parlaklık vardı. Ayrıca yanlış taraftan açılıyordu. Rastgele bir sayfayı açtım ve harfler gerçekten tersdi, bu beni çok sevindirdi. Sayfaların kendisi de soğan kabuğu gibi aynı parlaklığa sahipti. Bu bana bir şeyi hatırlattı.

Gözlerim aynaya kaymaya devam ediyordu, komodinin üzerindeki boşluk, eksik bir diş gibi dikkatimi çekiyordu. Aynadan nesneleri çıkarabiliyorsan, bu ne anlama geliyordu? Kitaplar, ters oldukları için zor olurdu, ama diğer nesneler? Her zaman eksik olan ilaçlar vardı. Bir vuruşta iki katına çıkarabilseydin?

Yere yaslanıp, zihnimde binbir türlü düşünce dolaşırken, on beş dakika kadar öylece kaldım. *Tahıl ambarına bir ayna koysan, gıda üretimini ikiye katlayabilirsin... Yapımı çok zaman ve emek isteyen halı gibi nesneleri çoğaltabilirsin...*

Hatta, kaba olmak gerekirse, altın külçelerinin hangi yöne baktığı kimin umurunda?

Kitap elimde titredi.

Bunu, bilimsel bir araştırma için paha biçilmez bir nesneye yakışır şekilde sakince yere bıraktığımı söylemek isterdim. Aslında zıpladım, çığlık attım ve sanki bir böcekmiş gibi onu bir kenara fırlattım. Bir an sonra, bunun bir seğirme olmadığını, kitabın parçalandığını fark ettim.

Dehşetle parçalanışını izledim. Ateşte tamamen küle dönüşmüş ama dokunana kadar şeklini koruyan bir odun parçası gördünüz mü? Sonra birdenbire parçalanır — kitap da aynen öyle oldu. Dikdörtgen şekilli nesne düzensiz bir yığın haline gelirken, gümüş rengi kum taneleri halının üzerine döküldü ve sonra yığın da eriyip yok oldu. Küller lamba ışığında parıldadı, sonra o da yok olup gitti.

Altın külçeler buraya kadarmış.

Peki, bu neden olmuştu? Belki de aynadaki şeyler bizim dünyamızda çok uzun süre var olamazlardı? Bu bir tür mantıklıydı; bilimsel, akademik bir mantık değil, ama masalsı bir mantık. Her zaman, şafak sökünce eriyen altınla ödeme yapan bir yaratık vardır.

Bunun mantıklı olmadığını ve sihre inanmadığımı kendime söyledim. Sihir, elini sallayıp "*Çünkü ben öyle diyorum*" demek gibiydi, bir çocuğun "*Neden?*" diye sormasından bıkmış bir yetişkin gibi. Cevabı bulmak için çok çalışmaya istekliysen sihre ihtiyacın olmazdı.

Eh, ben en iyi veya en zeki öğrenci değildim, zekamla büyük sıçramalar yapmaya yatkın değildim, ama çalışmaktan asla korkmazdım.

Korkmak mı, ha! Daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum. Aynadaki hizmetçi beni ne kadar tedirgin etmiş olsa da, geri dönmek istiyordum. Ama...

Ellerime baktım, küllerin izi bile kalmamıştı. Bu, ayna dünyasında çok uzun kalırsam kendim de toza dönüşeceğim anlamına mı geliyordu?

Yutkundum. Bu ne kadar sürerdi? Her seferinde aynanın dünyasında belki on dakika geçirmiştım. Kitap on beş dakika sürmüştü. Bir kitaptan daha fazla mı, daha az mı zamanım vardı?

Ölmeden bunu nasıl test edebilirdim ki?

Aklıma, zehirler için yaptığım gibi bir horoz kullanabileceğim geldi, ama bu yanlış gelmişti. Birinin hayatını kurtarmak başka bir şeydi. Bir kuşu alternatif bir boyuta itip, ben dışarıdan zamanı ölçerken toza dönüşmesini sağlamak

dışarıdan zamanlamayı beklemek doğru gelmiyordu. Belki cansız bir nesne kullanabilirdim?

Kafamda binlerce düşünce dolaşıyordu ve az önce parçalanmaktan kurtulduğum için midemi sıkkan bir korku vardı, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. Uyudum.

Gülün bakalım, ama yoğun duygular ve yoğun düşünceler yorucu şeylerdir. Ve genellikle uyandığımda, düşüncelerim netleşir ve bir şeylerin farkına varırım. Perdeleri kapattım, cüppemi çıkardım ve battaniyenin altına kıvrıldım, bir iki saatlik uykunun son bir saatteki olağanüstü olayları netleştireceğini umuyordum.

Ve gerçekten de öyle oldu. Güneş batarken uyandım ve ayna dünyası hakkında çok şey bilen biri olduğunu hatırladım. En azından benden daha fazla.

Sadece kediye bulmam gerekiyordu.

Küçük gri bir kedinin alacakaranlıkta saklanabileceği tüm yerleri düşündüm. Sonra gece villayı o kediye ararken nasıl görüneceğimi düşündüm. Birkaç dakika tavana baktım, sonra zil ipini çektim ve akşam yemeğinin odama gönderilmesini istedim.

Tepsi geldiğinde, üzerinde ne olduğunu zar zor fark ettim. Tavana bakmayı bırakmış, bahçelere ve uzağa bakarak gökyüzünü yansıtmak için kaç tane ayna gerektiğini merak ediyordum. Villada biri el aynasını balkona doğru bırakmışsa, gördüğüm mavi parçalardan biri bu olabilir miydi? Yoksa çok daha uzaktaki biri miydi? Liman'daki bir ayna Witherleaf'e, buradaki bir ayna da limana bakıyorsa, her iki yerin yansımasına da mavi gökyüzü görünecek miydi?

Bu konuyu konuşacak kişi Scand olurdu. Optik, yansımalar ve ışığın çeşitli davranışları onun büyük tutkusu idi. Elbette uzun zamandır emekli olmuştu, teyzemin yönettiği malikanede kalıyor, mektuplarını yazamayanlar için mesajlar yazıyor ve teyzemin resmi bir belgeye ihtiyacı olduğunda kâtip olarak hizmet ediyordu. Geri kalan zamanlarında kulübesinde uğraşıyor, prizmalardan ışığı gökkuşağına dönüştürüyor, aynalardan yansıtıyor ve kim bilir başka neler yapıyordu.

Ona bir mektup göndermek için can atıyordum, ama kalemi elime alır almaz tekrar bırakıyordum. *Elbette* mektuplarımı birileri okuyacaktı. Kralın düşmanları tarafından işe alınmamam için evime muhafızlar koymuşlarsa, mektuplarımı gözetimsiz göndermeme izin vermezlerdi. Ve yazdıklarım tamamen deli olduğumu gösterirdi. En iyi ihtimalle bir tür şifre olduğunu düşünürlerdi ve muhtemelen Scand'ı tutuklardı.

Ona bu uzun yolculuğu yapmasını isteyebilir miyim diye düşünürken, midem bulandı ve dilimin arkası, şiddetli bir kusma öncesinde olduğu gibi gerildi.

Elimi ağzıma kapattım ve tuvalete koştum, orada gerçekten çok kötü bir şekilde kustum. Akşam yemeğinde ne yediysem, vücudum onu dışarı çıkarmaya kararlıydı.

Oyma koltuğun kenarını sıkıca tutarak, bir sonraki spazmı acı içinde bekledim. O ana kadar mide bulantısı hissetmemiştim. Kendimi hasta hissetmiyordum. Zehirlenmiş olabilir miydim?

Tabii ki zehirlenmişsin, seni aptal! O lanet elmayı üç saat önce yedin!

Tanrım, aynanın heyecanıyla elmayı neredeyse unutuyordum.

Garip, soğuk elma. Kabuğunda gümüş rengi bir parlaklık olan elma. Aynalı kitabın üzerindeki soğan kabuğunun parlaklığına benzeyen bir parlaklık ve aynaya elimi soktuğumda hissettiğim soğuk ürpertiyle neredeyse aynı hissi veren bir soğukluk.

Tatlı Aziz Tavşan, o elma aynanın diğer tarafından mı geldi?

Başka bir spazm bağırsaklarımı sardı. Hiç hoş değildi. Spazm geçince, terli alnımı serin fayans duvara dayadım. Snow'un hastalığının sebebi bu muydu? Testlerimde bir tepki vermemişti, ama verebilir miydi?

Ya bu sadece normal bir elma, ama başka bir yerden gelmişse?

Elma tam olarak zehirli değildi de, bizim dünyamızdaki yiyeceklerle kötü bir reaksiyon göstermiş olabilir mi? Başka bir şey yemeden önce bir şeyin yoktu, sonra mı hastalandın? Ve elma vücudundan atıldıkça hastalık da azalabilir, tıpkı Snow'un yaptığı gibi, bir gün normal beslendikten sonra... Sonra ne oldu? Sonra başka bir elma mı yedi?

Bir sonraki kutlama başlamadan önce bunu düşünmek için fazla vaktim olmadı.

Daha önce de söylediğim gibi, zehirlerle uğraşırken kusmuk hakkında çok şey öğreniyorsunuz. Kendim üzerinde denemeler yaparken, bunu birçok kez yaptım. (Ayrıca, gençliğimde hatırlamak istemediğim birkaç parti de vardı.) Bir maddeden hızlı ve etkili bir şekilde kurtulursunuz ve ardından kendinizi daha iyi hissedersiniz; sarhoşların çile çekerek dönen bir lazımlığa yapışıp ölmek için dua ettiği durum vardır; ve gıda zehirlenmesi gibi, hangi sonun geleceğini bilmediğiniz bir şans oyunudur.

Ve tabii ki, sizi adeta tersyüz eden, sabitlenmemiş organlarınızı yerinden sökmeye çalışan tür de vardır. Şu anda yaşadığım şey buydu.

Mide, Aziz Koyun için kutsaldır, ancak bazıları bunun aslında Aziz Balık'ın alabalık hali için kutsal olduğunu iddia eder. Ülser için yardım istemek üzere hacca gidiyorsanız, her ihtimale karşı her iki tapınağı da ziyaret etmek isteyebilirsiniz. Ancak, bağırsaklarınızı kusuyorsanız, kime dua edeceğiniz tamamen size kalmıştır. (Eğer sarhoşsanız, diğer şeylerin yanı sıra sefahatin koruyucusu olan Aziz Tavşan'a dua edersiniz.

"Aziz Alabalık, merhamet et," diye yalvardım. "Aziz Yılan, senin... senin..." Bir an için ne olduğumu unuttum. "Sadık. Evet. Sadıklarının sağlığına merhamet et."

Bak, *iyi* bir ibadetçi olduğumu hiç söylemedim.

"Ölmeyeceğim," dedim kendime. "Ölmeyeceğim. Snow aylardır bunları yiyor. O ölmedi."

Son üç ayda bağışıklık kazanmış olabilirdi ama...

İç geçirdim. Ben de kendimi ikna etmek üzereydim.

Neden elmaları yemeye devam ediyordu? Onların kendisini hasta ettiğini biliyor olmalıydı. Eğer sadece kusturucu bir şey olsaydı, bunu anlayabilirdim — hemşirenin dediği gibi, bazı insanlar böyle bir hastalığa sahipti — ama kesinlikle ayak tırnaklarını kusacakmış gibi hissettiren bir şey kullanmazdı.

Kasten kendini zehirliyor *muydu*?

Bu tamamen saçma görünüyordu, ama bu doğru olmadığı anlamına gelmezdi. İnsanlar her zaman saçma, mantıksız şeyler yaparlar. Kahretsin, Şifacı Michael bir keresinde bana, açıkça kuduzun ilk aşamalarında olan bir kadının geldiğini, ama köpek ya da kokarca ya da diğer olağan şüpheliler tarafından ısırılmadığını anlatmıştı. "Ve sonunda, bir yarasayı emzirmeye çalıştığı ortaya çıktı," demişti ağır bir sesle. "Yaralıydı ve aç olduğunu düşündüğü için."

Dehşetle gülmüştüm. Böyle korkunç bir şekilde ölen birine gülmek istemezsiniz, ama Tanrı aşkına, o kadın ne *düşünmüştü*?

"Mesele şu," dedi Michael kuru bir şekilde, "Eğer 'Kimse böyle bir şey yapmaz!' diye düşünüyorsanız, biri *yapacaktır* ve muhtemelen bunu düzeltmenizi bekleyecektir."

Ama Snow'un etrafı korumalar ve hizmetçilerle çevriliydi. Elmaları nereden bulmuştu ki? İmkansız görünüyordu.

Ama sonra ilk gün gördüğüm o gülümsemeyi hatırladım, aynada gördüğüm o sinsi, gizli gülümsemeyi, ve merak ettim...

Sonra başka, çok daha acil bir düşünce aklıma geldi ve birden dik oturdum.

Tavuklar kusamaz.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve zil ipi yönünde sürünerek ilerledim.

Beş dakika sonra Aaron ve Javier odama girdi ve beni yeşil yeşil titreyerek, saçlarım yüzüme yapışmış halde yerde çömelmiş buldu. İç organlarımla geçici bir ateşkes sağlamıştım, ama bu ateşkesin ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Aaron'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mistress Anja?"

Javier, biraz daha pratik davranarak, bir askıdan bir sabahlık aldı ve onu, uykuyla buruşmuş giysilerimin üzerine sardı. Bunu yaparken kokladı, belli ki alkol kokup kokmadığımı anlamaya çalışıyordu ve kokmadığımı anladı.

Kucaklanmak için çılgınca bir istek duydum. Sadece soğuktan değildi. Çok hasta olmak, insanı bitkin ve savunmasız hissettirir ve ben aynı anda hem yatağıma girip bir daha kimseyi görmek istemiyordum, hem de birinin omzuma dokunup "*Geçti, geçti*" demesini istiyordum.

Ne yazık ki, korumalarına böyle bir şey istemenin uygun olmadığını çok iyi biliyordum.

"Bir şifacı çağıralım mı?" diye sordu Aaron.

Safra ile dolmuş boğazımdan, *kendimin* şifacı *olduğunu* belirtmek için boşuna kelimeler harcamayacaktım. "Atölyeme gitmem lazım," dedim boğuk bir sesle. "Zehir."

İki adam da donakaldı. Aaron'un sempatik gülümsemesi kayboldu. Nadiren konuşan Javier, düz ve fazla sakin bir sesle, "Adını söyle, hanımım, o adam ölecek," dedi.

Bu garip bir duyguydu. Daha önce hiç kimse benim için birini öldürmeyi teklif etmemişti. Ondan hiç şüphe etmedim. Elma hakkında açıklama yapmak çok uzun sürerdi. Kafamı salladım. "Bilmiyorum."

Muhafızlarım, her zaman kusmuklu mahkumları koruyormuşçasına sorunsuz bir şekilde harekete geçti. (Aslında, daha önce sarhoş birini korumakla görevlendirilmişlerse, muhtemelen bu konuda biraz tecrübeleri vardı.) Javier kolumu omzuna attı ve beni ayağına kaldırdı. Aaron, tekrar kusmam ihtimaline karşı banyodan boş sürahiyi aldı ve ikisi beni koridora çıkarıp çalışma odama doğru götürdü. Aaron, komodinin üzerindeki lambayı aldı ve kapıları açtı. Sarılmak istemiştım, ama Javier tarafından yarı yarıya taşınmak aynı şey değildi. Kâsesi canım pahasına sıkıca tuttum ve ihtiyacım olmaması için dua ettim. (Kâsenin ağzı çok dardı ve midemin isabetine güvenmiyordum.)

Bir şekilde çalışma odasına vardık. Aaron aceleyle lambaları yaktı. Sanırım benim hemen zehirin panzehiri hazırlamamı bekliyorlardı. Ama ben horozun kafesinin önüne diz çöktüm. Horoz, kafesin arkasında karanlık, hareketsiz bir yığın halinde yatıyordu. Kapıyı açtım ve kümesin içindeki mısır kabını küfrederek çıkardım. Onu korkunç bir ölüme mi mahkum etmişim?

(Evet, biliyorum, horozun *amacı* zehirleri test etmektir. Ama bunu yapmaktan nefret ettiğimi söylemişim ve elmanın zehirli olduğunu zaten bildiğim için

horozun ölmesi gerekmiyordu. Ayrıca, en kötü düşmanımı bile mide bulantısıyla ölüme mahkum etmezdim.)

Horozu dürttüm. "Hadi," diye mırıldandım. Mısırdan yemiş miydi? Yoksa hemen uykuya mı dalmıştı? "Hadi..."

"Rrrr-rrr-rrr," dedi horoz, isteği dışında uyandırılan hoşnutsuz bir tavuğun sesi.

"Şey, Hanım Anja?" dedi Aaron, koruması kararlı bir şekilde tavuğu dürtten efendisini izleyen şaşkın bir bodyguard gibi.

Horozun gözleri yarı kapalı değil, yuvarlak ve ibresi parlaktı. Çoğunlukla sinirli görünüyordu. Uyumadan önce mısır yememiş gibi görünüyordu. Tavuklar bizden daha hızlı sindirir. Ona bir gün sadece su verirsem, belki elma vücudundan atılır.

Yavaşça ayağa kalktım ve ön kollarımı masaya dayadım, masaya ağır bir şekilde yaslandım. Aaron ve Javier, sanki ayak tırnaklarınızı çalan çulluğu hakkında deli gibi konuşmaya başlayacağınızı düşündüklerinde insanların gösterdiği türden bir soğukkanlılıkla bana bakıyorlardı.

"Bize tam olarak ne olduğunu anlatabilir misin?" Aaron çok dikkatli bir şekilde sordu.

Aynadan gelip gelmediğine bakılmaksızın, ikisinin elmanın kaynağını bulmada çok yararlı olabileceği aklıma geldi. Birisi Snow'a elmayı vermiş olmalıydı, değil mi?

Ya da aynaya doğru yürüyüp kendi kendine yapacaktır.

Bu durumda, belki onlar da *bunu* görür ve... şey... o zaman gelince ben hallederim.

Ama aynada neden elma olsun ki? Burada yansıyacak elma bahçesi yok. En yakın bahçeler Four Saints'te. Gerçi mahzenlerde bir fiçı olabilir...

Aaron ve Javier'in bana oldukça uzun bir süredir baktıklarını fark ettim ve bir şey söylemem gerektiğini düşündüm. Aynalarla ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan attım ve bu duraksamayı hastalığıma bağlayacaklarını umdum. "Evet," dedim. "Korkarım bu benim hatam..."

Aynalar hariç, tüm hikayeyi anlattım. Bir ara Javier, yılan ve tavukları sulamak için sakladığım sürahidan bana bir bardak su getirdi. Onun dışında sadece dinlediler.

"Ve... şey... durum bu," dedim, biraz hayal kırıklığı yaratacak bir şekilde.

Aaron, muhteşem bir sabırla, "Bana kendini zehirledikten sonra, evcil tavuğunu kurtarmak için buraya koştuğunu mu söylüyorsun?" dedi.

"O evcil hayvan değil. Daha çok bir iş arkadaşı." "Yılan için de öyle demiştin."

"Onu kurtarmak için de buraya koşardım." Bornozu üzerime daha sıkı sardım. "Bak, önemli olan Snow'a zehirli elma veren biri olması."

"Tam olarak öyle değil," dedi Javier, derin ve ciddi sesiyle. "Önemli olan, birinin Snow'a zehirli elma sokması *ve onun bunları yemesi*. Kendi isteğiyle." Yüzümden Aaron'a baktı. "Bunu yapan her kimse, onu zehirli elmayı yemenin kendi iyiliği için olduğuna ikna etmiş."

Kederle başımı salladım. "Elmanın hastalığıyla bir ilgisi olduğunu anlamadığını sanmıyorum. *O kadar da* küçük değil."

"Birisi ona elmanın onu iyileştirdiğine ikna etmiş olabilir mi?" diye sordu Aaron.

"Belki? Bilmiyorum. Ya da arsenik yiyen insanlar gibi, bunun bir şeye karşı bağışıklık kazandırdığını düşünüyor olabilir mi?" Çaresizce ellerimi açtım.

"*Bir* nedeni olmalı," dedi Aaron.

"Olsa bile, şu anda onun gözünde hiç iyi durumda olmadığım için ona soramam. Bu arada, krala mektubumu bitirmem lazım, ne yazacağımı Tanrı bilir..."

"Sana yardım edebilirim," dedi Javier beklenmedik bir şekilde. "Yarın." Artık çobanaldatan ve tırnak gibi bir görünümü yoktu, ama *kendine bakamayacak kadar güvenilmez birine dönüşmüş* gibiydi, ki bu durumda buna itiraz edemezdim.

"Sana yardım ederiz," dedi Aaron. "Snow'u izlemeyen zamanlar günün içinde çok az. Etrafta sorup kendimiz izleyebiliriz."

Başımı salladım. "Bu *çok* yardımcı olur." Daha fazla konuşmaya başladım ama çenemi kırarak esnediğimi fark ettim. Günün fiziksel ve duygusal yorgunluğu

hem de duygusal yorgunluk bir anda üstüme çöktü. "Ve... sanırım uzanmam gerek."

Muhafızlarım beni odama kadar götürdüler. Beni yatağa yatıracaklarını sandım ama kapıda durdular. "Mektupla ilgili yardıma ihtiyacın olursa çağır," dedi Javier. Çağırmaya söz verdim.

Odayı geçtim, yatağa düştüm ve anında uykuya daldım. Gece bir ara, ayakkabılarımı çıkarmak için uyandım, ama hepsi o kadardı.

BÖLÜM 15

Sabah, hak etmediğim bir akşamdan kalma gibi geldi. Gözlerimi açtım, tekrar kapattım, kolumu alnımın üzerine koydum ve hafifçe inledim.

"Bir fincan çay içtikten sonra her şey daha kolay görünecek," dedi hizmetçi.

Gözlerimi tekrar araladım ve yiyip bitiren saç yığınını gördüm. Çay ölümünden daha mı iyiydi? Muhtemelen. Bir akademisyen olarak bu konuyu araştırmak zorundaydım. Bir şey mırıldandım.

Neyse ki çay, akşam yemeği gibi elmayı öfkelenlendirmede. İki fincan içtim ve hayatta olduğuma göre, öyle kalmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Suçluluk duyarak hizmetçiye banyoyu doldurmasını istedim, sonra kurumuş ter kokusu gidene kadar kendimi suya bıraktım. Lavanta kokusuyla çevrili olmama rağmen, elmayı düşünmekten kendimi alamıyordum. Snow aynalı elmayı nereden bulmuştu? Biri onun için bırakmış olsa bile, neden yemişti? Geçirdiğim geceden sonra, garip elmalar bir yana, bir daha *yemek* yiyebileceğimden bile emin değildim.

Ve onun hastalığı gerçekten tamamen ayna elmaları yemekten mi kaynaklanıyordu? Her şey yetersiz beslenmeyle açıklanabilir miydi?

Şakaklarımı ovuşturdum. Sebebi neydi bilmiyorum, ama başım sızlıyordu. Çay, baş ağrısına karşı bir duvar örmüştü, ama duvarın altından su gibi sızılıyordu.

Eh, yapacak bir şey yok. Bugün yapılacak işler var. Oturup havluya uzandım ve gözlerim duvardaki küçük aynalı fayanslara takıldı.

Tam arkamda, kapının eşiğinde bir siluet duruyordu.

Hızla döndüm, havluyu göğsüme sıkıca bastırarak küvetin kenarından su sıçrattım.

Orada kimse yoktu.

Orada kimse olmadığını anlamak için gereğinden fazla uzun süre kapıya baktım. Birini gördüğümü sandım... Hizmetçi miydi?

—ama o yarım saniyelik bakışta, o kişi daha uzun ve çok daha solgun görünüyordu, yine de saçları koyu renkti. Aynaya, sonra tekrar gerçek kapıya baktım. İkisi de kesinlikle boştu.

"Paranoyaklaşıyorsun," diye mırıldandım. Bu, alacakaranlıkta dolaşırken bir askının aniden ürkütücü bir siluete dönüşmesinden farksızdı. O yarım saniye içinde zihniniz düzinelerce ayrıntıyı doldurur, bıçağın parıltısını neredeyse görebilirsiniz... Sonra o an geçer, gölgeler yeniden dostça görünür ve babasının en iyi ikinci paltosundan korkuyla kaçmak üzere olduğunuzu fark edersiniz.

"Doğru!" dedim ve ayağa kalktım. Su vücudumdan akıyordu ve fayanslara ıslak ayak izleri bırakıyordum. Çöl havası havluya göre beni daha çok kuruttu. Banyodan çıktım ve aynalı fayansların diğer tarafında, görünmeyen bir versiyonumun hareketsiz durduğunu, cildinin soğuk gri kil gibi olduğunu düşündüm. Beni çölden buraya kadar takip etmiş, saatlerce sessizce durmuş, aynada yansımamı görene kadar.

Bu tuhaf, rahatsız edici bir düşünceydi, sanki elime bir solucan dolanmış gibi. "Tamam," dedim yine, biraz daha az kendinden emin bir şekilde. "İş zamanı."

Horoz beni öterek selamladı. (Genç horozlar, tıpkı küçük çocuklar gibi, seslerini geliştirmek için zaman gerekir.) Sesinden yüksek tiz bir "*err-earrrrrr-ooooh*" çıktı. Sesinin tatmin edici olmadığını fark etmiş gibi göründü ve somurtarak oturdu.

"Denemedin değil, dostum," dedim. "İyi hissettiğine sevindim." Çok yavaş bir şekilde, bir galon çay eşliğinde küçük bir parça tost yiyebildim. Elma henüz tamamen sindirilmemişti.

Çan yılanını besledim — ahırcı çocuk o kadar başarılı olmuştu ki, birkaç fareyi bahçeye kaçırıp serbest bırakmak zorunda kalmıştım — ve baş ağrım için biraz söğüt tozu buldum. Aaron ve Javier elmayı takip ediyorlardı, bu da aynayı takip etmenin bana düştüğü anlamına geliyordu.

Sonraki birkaç saati villada dolaşarak tek gözlü kediye aradım. Bu sırada personelin benim akıl sağlığım hakkındaki görüşleri büyük olasılıkla önemli ölçüde kötüleşti. Bu canavarın alışkanlıklarını bilen tek kişi, sadık ahır çocuğumdur. O, kedinin bazen mutfak avlusunun etrafındaki duvarda yürüdüğünü ve gölgeli bir yerde uyumak için çatının üzerine atladığını söyledi. Ne yazık ki, o sırada kedi orada değildi.

Sonunda bahçede dolaşır "Buraya gel kedi, buraya gel kedi, buraya... Ne dediğimi çok iyi anlayan sinir bozucu kedi, lanet olsun, konuşmamız lazım..." diye bağırmağa başladım. En azından bir bahçıvan beni duydu ve şapkasız güneşte durmamam gerektiğini nazikçe sordu.

Tüm bunlardan sonra, umutsuzca atölyeme döndüm ve kediye çalışma masamın üzerinde yan yatmış, altında taş döşeme üzerinde kırılmış bir kavak tozu kavanozu ile buldum.

"Sen!" dedim. "Seni arıyordum!"

Kedi bana tembelce gözlerini kırptı ama hiçbir şey söylemedi. Aslında konuşmadığını ve her şeyi halüsinasyon gördüğümü, muhtemelen elma yüzünden, içimde derin bir korku uyandı.

Yine de, kendinizi tersine dönmüş bir dünyada bulursanız, yapabileceğiniz tek şey ilerlemek ve iç mantığınıza elinizden geldiğince uymaktır. "Yansıma dünyasından yanlışlıkla bir kitap getirdim. Sonra toza dönüştü."

"Evet," dedi kedi, "öyle yapıyorlar."

Gerçekten konuştu. Rahatlamış hissederek çalışma masasına yaslandım ve onun *nasıl* konuştuğuna dair tüm soruları, en azından şimdilik, kafamdan uzaklaştırdım. "Tersi de geçerli mi? *Ben* de çözülecek miyim?"

"Gerçek şeyler genellikle yok olmaz." Oturup gerindi, vücudu uzun bir olta kancası şekline büküldü. "Seninle hep sorular var. İnsanlar birbirlerine nasıl olduklarını sormaz mı?"

"Haklısın," dedim, utanarak. "Özür dilerim. Sen nasılsın?" Yine yavaşça gerindi, bu sefer diğer tarafa. "İyiyim," dedi sonra, ben sabırsızlıkla beklerken. "*İyiyim.*" Kuyruğu sallandı ve başka bir kavanoza çarptı, bu kavanoz benim reaktiflerimle doluydu. Sanki onu kişisel olarak kırmışım gibi dönüp kavanoza baktı.

“Sanırım aynaya nasıl girdiğimi anladım,” dedim heyecanla. (Bir hafta önce bir kediyle konuşmaktan bu kadar heyecanlanacağımı söyleseydin, ilginç yan etkileri olan bitkisel zehirler içtiğinden şüphelenirdim.) “Diğer taraftan gelen bir elma yedim.”

Bir kulağı benim yönüme doğru kıpırdadı. "Ne akılsızca."

Bir faraş aldım ve kırık camları temizlemeye başladım. "Dün gece çok hastaydım. Başka bir şey olur mu? Ve etkisi geçer mi?"

Bunu söylerken yerden başımı kaldırdım, böylece yüzlerimiz kısa bir süre aynı hizada oldu. Altın rengi gözlerinden biri yavaşça kırıştı, sonra tüm vücuduyla omuz silkti ve dikkatini tekrar reaktif kavanozuna verdi.

"Ama dinle," dedim, tek alacağım cevabın bu olduğu anlaşılınca. "Bu elma. Yanlışlıkla çıkardığım kitap on beş dakikada parçalandı. Elma saatlerce dayandı. Neden? Farkı ne?"

Kedi pençesini kavanozun arkasına taktı ve birkaç kez vurdu, kavanozu masanın kenarına doğru itti.

"Yapma!" dedim ve yere düşürmeden kavrayıp aldım. Kabalığımdan dolayı bana kırgın bir bakış attı, ama başka bir şey yapmadı.

"Nedenini biliyor musun?" diye sordum sonunda.

Pencereden giren güneş ışınları, kedinin tüylerinin kenarlarını altın rengi yaparken kulaklarını kırmızı vitray gibi gösterdi. Uzun bir düşünmeden sonra, "Aynalar garip," dedi.

Bir dakika kadar devamını bekledim ama bir şey söylemedi. "Hepsi bu mu?"

Bana sırtını dönerek oturdu ve narin bir pençesini temizlemeye başladı.

"Geçen gün çok yardımcı oldun," dedim, sinirlenerek.

"Yardımcı olduğumu hissettim," dedi kedi. "Bugün pek yardımcı hissetmiyorum." "Sana bir tabak krema getirsem?"

"O zaman içerim," dedi kedi, yalarken. "*O zaman* daha yardımcı hisseder misin?"

"Olası değil. Ben köpek değilim. Ödül için bir şey yapmam."

Saçımı yolmak istedim. "O zaman sana krema getirmeyeceğim."

"*O zaman*," dedi kedi, dikkatini diğer pençesine vererek, "yakın zamanda yardımcı hissetmem pek olası değil."

Masanın kenarını sıktım ve bağırmanın ters etki yapacağını kendime hatırlattım. "Dinle, kedi... şey... *kahretsin*. Adın ne?"

"Birçok adım var," dedi kedi.

"Bana seni çağırmanı istediğin bir isim var mı?"

"Mmm." Pençesinin altında kalan bir parça kürk dikkatini çekti. "Onun Yüceliği, Çöllerin Tanrı-Kralı, Çatıların Efendisi, Aynaların Akıması, Harar'ın Mantosunun Varisleri, Yılanın Kuyruğunu Çiğneyen, Büyük Ağacın Kabuğunu Pençeleriyle Yaralayan."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Bu... çok fazla." O buna cevap verme tenezzülünde bulunmadı.

"Ben daha kısa bir şey düşünüyordum... Şey... Stormy gibi. Ya da, Mouser."

Majesteleri başını çevirip bana kafesli engerektan daha zehirli bir bakış attı.

Masaya yaslandım. Kedi, kısa bir duraklamanın ardından pençelerini temizlemeye devam etti. Bekledim. Eğer o da bekliyorsa, belli etmedi.

Beş dakika kadar böyle devam ettikten sonra, bir kediye beklediğimi fark ettim ve vazgeçtim. "Majesteleri," dedim, hatırlamaya çalışarak, "Tanrı-Kral... şey... Çöllerin, Efendisi... Çatıların Efendisi..."

Dağınık ezberimi neredeyse bitirmişken, o gerindi ve "Grayling ismi bazen işime yarıyor" dedi.

Aynayı anlayan tek varlığı boğmak ters etki yaratırdı. Evet. Çok... ters etki. Neden böyle olduğunu sormak anlamsızdı. O bir kediye. Kediler yardımcı olsaydı, köpekler olurdu.

Ben her zaman köpekleri daha çok sevmişimdir. "Grayling olsun o zaman," dedim.

Kuyruğunu ayak parmaklarının üzerine düzgünce kıvırdı ve bana masum bir ifadeyle baktı. "Şimdi, kremadan bahsedilmişti, değil mi?"

★ ★ ★

Aşçı kremadan vazgeçmek istemiyordu. Sert pazarlıklar sonucunda, kralın lütfu sayesinde başardığımı düşünüyorum.

Başarılı olabildiğime eminim. Buralardaki tek inekler, kaburgaları ve kalça kemikleri çıkıntılı, deri torbalara benzeyen, yarısı kapı tokmağıyla dolu, sıska yaratıklardı. Sadece yakacak odun olarak kullanılabilecek şeylerle besleniyorlardı, ama krema üretme konusunda oldukça cimriydiler.

Geri döndüğümde Grayling horozun kafesinin önünde oturuyordu. Horoz başını eğmiş, boynundaki tüyleri kabartarak kendini daha büyük göstermeye çalışıyor ve son derece düşmanca sesler çıkarıyordu. Kedi korkmuş gibi görünmüyordu, ama kuyruğunun son bir santimi ileri geri sallanıyordu.

"*Biri*," dedi, "bu canavara ayna yemeği vermiş." "O bendim. Elmayı zehirli olup olmadığını test ediyordum."

"Bu..." Etkili olmak için mi durakladı, yoksa kelime mi arıyordu, anlayamadım. "... *akıllıca değildi*."

"Öyle mi?"

Elmayı yediğimde de aynı şeyi söylemişti. Kendini açıklayıp, giderek büyüyen bilgi hazneme bir parça daha ekleyeceğini umuyordum, ama yapmadı. Kuyruğu bir santim daha sallanmaya başladı.

"Sonunda yıpranmaz mı?" diye sordum.

Grayling kibirli bir şekilde burnunu çekti. "Elbette, bir iki yıl beklersen."

"Elmayı aynadan aldığımı bilmiyordum," dedim özür dilercesine. İçten içe sevinçten zıplıyordum. *Hemen yıpranmayacak!* "Bu, artık onunla konuşabileceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. O hala sadece bir horoz. Onlar pek zeki değildir."

"Hayır, değiller." Kremalı tabağı masaya koydum. Seramiklerin tahtaya değdiği hafif ses yeterliydi. Grayling, çaresiz öfkeyle parmaklıklara saldırmaya devam eden horozu arkasından bırakıp masanın üzerine atladı ve avını yemeye başladı.

Elma tarafından hala zarar görmemiş gibi görünen horozu izledim. "Beyinleri testislerinden daha küçük," dedim dalgın dalgın.

Grayling, dili hala kremada, durakladı. "Anlamadım?"

"Horozlar. Onları kesip açarsan."

"Tabii ki" gibi bir şey mırıldandı ve yemeğine geri döndü.

Hepsini içip tabağı iki kez yaladı, küçük pembe dili kremanın izini bile silip süpürdü, sonra bıyıklarını temizledi, masadan atladı

ve kapıya doğru yöneldi.

"Yarın sorularıma cevap verecek misin?" diye umutsuzca sordum.

"Sözler insanların icadıdır," dedi nazikçe ve kuyruğunu dik tutarak dışarı çıktı.

Bunun bir fırsat olduğunu kendime söyledim. Bildiğim kadarıyla, insan olmayan bir zeka ile iletişim kuran tarihteki ilk kişiydim. Aynanın yanında, bilimsel zenginliklerin utancını yaşıyordum. Heyecanlanmalıyım. *Minnettar* olmalıyım. Ben...

Aslında Grayling'in bu anlaşmadan olabildiğince fazla çıkar sağlamak için beni oyalayacağına dair bir hisse kapıldım.

"Yılanlar," dedim havaya, "çok daha kolay."

★ ★ ★

Heyecanlanmadan olabildiğince hızlı bir şekilde yatak odama geri döndüm.

Grayling'in inatçılığına rağmen, bana çok yararlı bir bilgi vermişti. (Elma elmanın etkisinin bir yıl süreceğini sayarsak.) *Gerçek şeyler genellikle çözünmez*. Elbette, biraz daha kesin bilgi olmasını tercih ederdim, ama elimden geleni alacaktım, özellikle de bu, aynanın ötesini daha geniş bir şekilde keşfedebileceğim anlamına geliyorsa.

Keşfetmenin verdiği zevk o kadar yoğundu ki, kalemimi, çakımı ve defterimi ceplerime tıkarken ellerim titriyordu. Bunun için suçluluk duydum. Snow'u nasıl iyileştireceğimi düşünmem gerekirdi. Evet, elma aynanın diğer tarafından gelmişse, bu ipucunu takip ediyordum, yani bu da bir iş *sayılırdı*, ama kesinlikle öyle *hissetmiyordum*.

Bir şey ters giderse diye bir not bırakmayı düşündüm, ama ne yazabilirdim ki? Grayling dışında kimse peşimden gelemezdi, o da okumayı biliyor muydu, bilmiyor muydu? Biliyor olsa bile, uğraşır mıydı? Kremle uğraşma becerilerim ne işe yarardı ki?

Sonunda bırakmadım, çünkü biri bulursa delirdiğimi düşünürdü. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve gümüşün içine adım attım.

★ ★ ★

Aynalı yatak odası tam olarak eskisi gibiydi, neyse ki donmuş hizmetçi yoktu. Etrafa bir kez hızlıca baktım, sonra kapıya doğru ilerledim.

Mumum gri şeride girer girmez söndü.

Mumu yeniden yakmak için lambaya döndüm, ama bu dünyadaki lambanın alevinin sönmüş olduğunu ve ışık vermediğini fark ettim. *Huh. Bu garip.*

Dışarı çıktım, mumun dökülen kısmıyla yeniden yaktım, dökülen kısmı ve mumu gümüşün içinden geçirdim ve griye bir adım attım.

İki alev de aynı anda söndü.

Çok çabuk dikkatimin dağılabileceğini fark ederek, ikisini de daha sonra düşünmek üzere masanın üzerine koydum ve keşfetmek için yeterli ışık olup olmadığını kontrol etmeye gittim.

Koridor tam olarak önceki haliyle duruyordu. Eşikte durup, kendimi bir yüzücü gibi hissettim. Yatak odam sığ bir su gibiydi. Tam olarak *güvenli* sayılmazdı. Sığ suda da boğulabilirdin, ama en azından çıkış yolu çok uzakta değildi.

Şimdi derinlere dalmak üzereydim.

Ayağımı gri fayanslara koyup koridora adım attım.

Korkunç bir şey olmadı. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve nefesimi vererek kendime güldüm. Ne bekliyordum ki? Aynadan uzaklaşır uzaklaşmaz etrafta sivri uçlu çukurlar mı olacaktı? Omzuma baktım. Odam ışık ve renklerle doluydu, ama yana adım attığım anda hepsi kayboldu.

Duvarlarda duvarlar güneş ışığıyla parlamıyordu, görebildiğim hiçbir yerde renk izi yoktu.

Bu garip bir şekilde rahatsız ediciydi. Işığın nasıl çalıştığını içgüdüsel olarak bilirsiniz ve ışık olması gerektiği gibi çalışmadığında, vücudunuz bir şeylerin ters gittiğini algılar.

Galeri korkuluğundan aşağıya baktığımda, avluyu görebiliyordum, tüm villa kömür tozuna batmış gibi karanlıktı. Uzun galeriler, kemerler, birçok kapı, hepsi karanlık ve cansızdı. İnsan yoktu. Elbette salonlarda ayna yoktu, neden olsun ki? Uzak Silversand'da olmasa bile, burada ayna kırılğan ve pahalı eşyalardı. Böylece salonlarda, sahiplerini bekleyen kayıp çocuklar gibi duran yansımalar da olmazdı.

Muhtemelen böylesiyse daha iyiydi. Karanlık salonlarda sessiz figürler duruyor olsaydı, daha az rahatsız edici olmazlardı.

Bir süre sonra eriyip yok olacaklar, diye kendime kararlı bir şekilde söyledim. Başka bir ihtimal düşünmek bile istemiyordum.

Koridordan merdivenlere doğru ilerledim. Kapılar kapalıydı. Özenle işlenmiş desenli fayanslarla süslenmiş kemerler artık donuk tek renkliydi. Desenler yüzeye oyulmuş ya da kazınmış olmadıkça, aynanın öbür tarafında hepsi silinmişti.

Merdivenlerden gökyüzüne bakabiliyordum. En azından gökyüzü hala maviydi, ama donuk ve soluk görünüyordu. Kömür rengi villanın aksine daha parlak olmasını beklerdim, ama sanki rengi akmış gibiydi.

Gökyüzünde, kabaca güneye doğru uzanan üçgen şeklinde bir siyah iz vardı. Gerçekçi olarak bunun bir varlık değil, bir yokluk olduğunu, uzak aynalardan yansıyan iki ışının birbirinden ayrıldığı yer olduğunu biliyordum. Ama bu siyahlık gökyüzünün kendisinden çok daha gerçek ve katı görünüyordu ve onu bir tür nesne olarak görmemek zordu. Belki de devasa bir mimari yapı ya da çölün üzerinde yükselen, tuhaf şekilde düz kenarlı bir masa.

Gölge oluşturup oluşturmadığını görmek için aşağı baktım, ama bunu anlayamayacağımı fark ettim. Gerçekten derin gölgeler yoktu, gökyüzü dışında herhangi bir ışık kaynağı da yoktu. Her şey o garip, heykelsi ışıktaydı. Parmaklıkların üzerinde duran ellerimin altında sadece soluk gölgeler vardı ve parmaklıkların kendisi de alt kısımda sadece biraz daha koyu bir eğri oluşturuyordu.

Merdivenler şaşırtıcı derecede kafa karıştırıcıydı. Monoton renkler ve keskin gölgelerin olmaması, basamaklar arasındaki mesafeyi tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. Ve çok *sessizdi*. Basamaklarda topuklarımın çıkardığı ses, duyabildiğim tek sesdi. Bu mekan, kahkahalar, konuşmalar ve çalışmanın sesleriyle dolu olmalıydı, villada işlerini yapan insanlarla dolu olmalıydı. En son ne zaman böyle bir sessizlik duyduğumu hatırlayamıyordum.

Boğazımı birkaç kez temizledim, sesimin orantısız bir şekilde yüksek çıkmasını bekledim, ama ses, sessizliğin engin yapısı karşısında zayıf ve küçüktü.

Heyecanım hızla korkuyla karışıyordu ve bu, ellerimin titremesini durdurmaya yetmiyordu. İlk kez aşık olduğum zamanki gibi hissediyordum. O zaman da mide bulantısı, titreme ve heyecan duyuyordum.

Umarım bu sefer daha iyi sonuçlanır.

Merdivenlerin altında, Leydi Sorrel'in saksıdaki agavları bir köşede kümelenmişti. Eğilip, dikenleri daha az olanlardan birine dokundum. Kalın yapraklar, buradaki diğer şeylerden farklı değildi. Toprak ve saksıyla bir bütün gibiydiler, canlı bir şeyden çok heykellere benziyorlardı.

Çakımı çıkardım ve kalın bir yaprağı kestim. İç kısmı tamamen griydi. Islak olmasını bekleyerek kenarına dokundum, ama tıpkı korkuluklar ve duvarlar gibi serin ve kuruydu. Gökyüzüne dokunabilseydim, aynı hissi yaşardım herhalde. Çakıyı yerine koyduğumda, bıçağın ucu gümüş rengi bir dünya gibi göründü.

Yani yüzey sadece gri bir patina değilmiş. Aslında tamamen bu ayna malzemesinden yapılmış. Huh.

Yaprağı cebime soktum ve gerçek dünyaya geri götürdüğümde ne kadar sürede parçalanacağını merak ettim. Belki elma gibi saatlerce dayanırdı. Belki bitkiler kitaplardan daha uzun ömürlüydü. Daha canlı oldukları için mi? Belki. Ya da Grayling'in dediği gibi, *aynalar garipti*.

Ayağa kalktığımda, merdivenlerden dolayı hala biraz dengesiz olduğumu fark ettim ve ayağa kalkmaya çalışırken yana doğru sallandım.

Dengemi sağlamak için elimi uzattım ve ani bir acı hissettim. Nefesim sessizliğe karıştı. İğnelerle çerçevelenmiş agavlardan biri elimin yan tarafına batmış ve derimde sığ bir yara açmıştı. Acıdı. Homurdanarak elimi koltuk altına sıkıştırdım. İğnenin ucundaki küçük kan lekesi adeta parlıyordu.

Neyse, en kötüsü buysa... Şimdi nereye? Yüzeye mi çıkayım, yoksa daha derine mi dalayım?

Bunun tek bir cevabı vardı elbette.

Tehlikeli bir şeyle karşılaşma olasılığını mümkün olduğunca aklımdan çıkardım. Bu olabilir. Ölebilirim. Ve sonuçları belgelemek için kendime arsenik verdiğim ilk seferde ya da çan yılanı ilacını kendim üzerinde denediğim ilk seferde ölebilirdim. Keşifler nadiren risksizdir.

Artık zemin katta, kısa koridordan çalışma odama gittim. Gerçek dünyada, bu duvarlar dokulu sıvaydı ve buradaki ayna duvarlarına beton veya garip işlenmiş taş görünümü veriyordu. Avludan daha az rahatsız ediciydi çünkü gerçek dünyada da böyle olabileceği düşünülebilirdi. Parmak uçlarımı duvar boyunca gezdirdim. Buz gibi değildi, ama şarap mahzeni veya mağara gibi soğuktu.

Çalışma odamda ayna yoktu, sadece panjurların çatlaklarından soluk mavi gökyüzü görünüyordu. Neredeyse hiç ışık almaması gerekirdi, ama yine de her şeyi net bir şekilde görebiliyordum. Scand, ışığın böyle davranmaması gerektiği için kendinden geçecekti. Tanrım, keşke burada olsaydı. Onun bir fikri olacağını düşündüğümünden değil, bu keşfi biriyle paylaşmak istediğimden. Başka birini kolundan tutup sarsarak "*Görüyor musun?*" diye bağırarak için, harika *bir şey* keşfetmenin bir anlamı yok.

(Grayling sayılmazdı. Sadece esneyip sıkılmış gibi bakmaları eğlenceli olmazdı.)

Horozun kafesi, yerde kalan bir kuyruk tüyü dışında boştu. Hareket ettiğinde çanlarını sallayacak bir çan yoktu. Tabii ki, yansıyacakları bir ayna da yoktu. Onlar olmadan oda daha soğuk görünüyordu, her ne kadar ikisinin de benim varlığımı umursamadığını bilsem de. Cam eşyalarım grafit heykellere dönüşmüştü ve arkalarında yumuşak ama karmaşık gölgeler bırakıyordu. Parmak ucumu büyük retort şişesinin kıvrımları boyunca gezdirerek, içinin tamamen boş mu yoksa dolu mu olduğunu merak ettim. Öğrenmek için kırmayacaktım. Düzgün üflenmiş cam eşyalar pahalıdır. Aynalar kadar pahalı değil, ama...

Cam eşya.

Dur.

Camda kendi yansımamı görmem gerekirdi. Evet, çarpık, yüzümün balık gözü gibi görünmesi, çoğunlukla kendi sağ burun deliğime bakmak anlamına geliyordu, ama yine de bir yansıma.

Ama yansıma yoktu.

"Bu *bir* yansıma değil," diye mırıldandım kendi kendime. "Ama neden? Ne fark eder ki?"

Odamdaki aynalar gümüş kaplı camdı. Cam değilse, gümüş müydü?

Gümüşü nerede bulabilirdim?

Wetherleaf gibi bir malikanede gümüş çatal bıçak takımı genellikle servis odasında saklanırdı. Orayı bilmediğim için mutfığa gittim.

Kapıyı açar açmaz, bastırmaya çalıştığım ürpertici korku yeniden yükseldi ve boğazımı sıktı.

Mutfak boştu, ama aslında boş değildi.

Neyse ki içinde kimse yoktu. Ama masalar bıçaklarla ve gri limonlarla dolu kesme tahtalarıyla kaplıydı, büyük tencere gri odunların üzerinde asılı duruyordu ve yan masada yuvarlak bir gri hamur mantar gibi yükseliyordu.

Daha önce gördüğüm hiçbir yerden çok daha fazla, bu oda sanki sakinleri ellerindeki her şeyi bırakıp bir anda ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Eh," dedim boğuk bir sesle. "Bıçaklar havada uçmuyor, şanslıyım." Aynanın diğer tarafında mutfak eşyaları kullanılıyor, bıçaklar keserken parıldıyor olsa da, yerçekimi hâlâ işliyor gibi görünüyordu.

Orta masanın etrafında dolaştım. Omuzlarım sanki bir darbe bekliyormuş gibi kaşınıyordu. Burada hiçbir insan yansıması olmamasına rağmen, etrafımdaki insanları neredeyse hissedebiliyordum, sanki bir hayalet gibi aralarından geçiyordum.

Sinirlerime yenik düşüp omzuma baktım. Hiçbir şey hareket etmiyordu. *Gördün mü, orada hiçbir şey yok.*

... *Bir dakika.*

Şimdi iki hamur topu vardı. Ve bütün limonlar yoktu, sadece tahtanın üzerinde düzgünce dizilmiş yarım limonlar vardı.

Oda gerçek dünyaya uyum sağlamak için değişiyordu, ama görünüşe göre bu biraz zaman alıyordu.

"Ha!" Bir başka yapboz parçası yerine oturdu ve heyecanım korkumu yine gölgede bıraktı. Yukarıda ne varsa aşağıda da var, görünüşe göre. (*Yukarı ve aşağı doğru bir tanım gibi görünmüyordu, ama gerçek olduğu için ayna kelimesi tam olarak uygun değildi.*) Bu tarafta kasıtlı olarak bir şeyi değiştirmedığınız sürece, buradaki her şey gerçek dünyayla olabildiğince uyumluydu.

Koridorun biraz ilerisinde iki kapı daha vardı. Biri normal bir kilerdi. Patates sepetleri ve kavanoz rafları boş alanın çoğunu kaplıyordu. Kavanozların içinde ne olduğunu anlamamanın bir yolu yoktu ve denemek de içimden gelmedi. Yine de bir patates aldım. Eğer garip ve gümüş rengi bir şeye dönüşürse, elmanın gerçekten buradan geldiğinden ve sadece çok tuhaf bir çeşit olmadığından emin olabilirdim.

İlk kilerde elma yoktu. Bu bir şey ifade ediyordu, ama ne olduğunu bilmiyordum.

Yan kapı servis odasına açılıyordu. Bir pasta servisi aldım ve ileri geri çevirdim, ama yansıma yoktu. Yani ya gümüşler gerçek gümüş değildi ya da gümüş tek başına gerçek dünyadan bir açıklık oluşturmaya yetmiyordu.

Belki de gümüş ve camın özel bir kombinasyonuydu. Ya da Witherleaf'in aynalarının kaç tanesi kraliçenin çeyizinden gelmişti, Silversand'ın aynalarına özgü bir şey bile olabilirdi.

Orada ne tuhaf bir simya karışımı yapıyorlar acaba?

Dışarı çıkıp dünyanın geri kalanının nasıl olduğunu görmek istedim, bu yüzden adımlarımı geri takip ederek avluyu geçip terasa çıktım. Kısa giriş kapısını açtığımda, duvarda beklenmedik ışık noktaları beni karşıladı.

Bu da ne böyle...?

Neredeyse güneş ışığının yaprakların arasından süzülmesiyle oluşan beneklere benziyorlardı. Elimi uzattım ve ışık parmaklarımın arasından geçerek beklenmedik bir sıcaklık getirdi.

Karşı duvara bir an gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Renklerin olmaması şekli anlamayı zorlaştırıyordu. Bir balık mı? Belki? Daha önce buraya geldiğimde duvarda bir şey olduğunu hatırladım, büyük bir sanat eseri. Kralın peşinden koşarken ona zar zor bakmıştım.

Bir balık *olduğuna* karar verdim, düzinelerce küçük fayans parçalarından yapılmış bir mozaik balık. Türünün ne olduğunu, gerçek bir hayvan mı yoksa Saint Trout'un stilize bir temsili mi olduğunu bile bilmiyordum. En önemlisi, seramik fayansların arasına başparmağım büyüklüğünde ayna parçaları dağılmıştı.

Küçük yansımaların çizgisine adım attım, aniden sıcaklık hissetmek istedim. Sonra aklıma bir düşünce geldi. Gözlerimi kapattım ve parmak ucumu fayanslardan birine dokundum. Gümüşün içinden geçerken karıncalanma hissettim. Koridorda uzak bir yerde biri olabilir diye parmağımı hemen çektim. Vücudundan kopmuş bir parmak mutlaka dikkat çekecekti.

Demek sadece benim odamda değilmiş.

Kapıyı açtım ve terasa çıktım. Üstümdeki gökyüzü soluk olsa da, hoş bir mavi genişlik sunuyordu.

Villanın ikinci katında, bahçenin bir kısmını yansıtan ve onu renk cümbüşüne boğan bir ayna vardı. Teras griydi, uzak köşede gri bir masa, gri sandalyeler, gri masa örtüsü, gri fincan, gri tabak vardı. Lady Sorrel'in çayı, sadece Lady Sorrel'in kendisi eksikti.

Garip bir şekilde, eksik olan başka bir şeyi fark etmemi sağlayan şey masa örtüsüydü. Ayna dünyasında *rüzgâr* yoktu. Bir hafta ve birkaç ömür önce Sorrel ve kral ile çay içerken, çölden gelen bir esinti masa örtüsünü bacaklarıma değdirmişti. Hafif bir kreozot ve başlangıçta hissedilen sıcaklık kokusu vardı.

Burada rüzgâr yoktu. Koku da yoktu. Masa örtüsü düzgün kıvrımlarla asılı duruyordu. Bahçelerin çölle birleştiği yere baktığımda, aynı derecede karanlık zeminde kaktüslerin ve çalılarının koyu renkli silüetlerini gördüm. Onların ötesinde, ufka kadar uzanan bir karanlık vardı.

Manzara ürperticiydi. Kollarımı ovuşturdum ve şimdilik keşif yapmayı bırakmaya karar verdim. Bir dahaki sefere daha sıcak giysiler getirirdim. Ayrıca, kafamda çok fazla düşünce vardı ve önemli bir şeyi unutmadan önce bunları yazmak istiyordum.

Villadan geri dönmek için yolumu buldum. Elimi soğuk metal olmayan kapı koluna koyduğumda arkamda bir ses duydum.

O kadar tanıdık bir sesdi ki, etrafımdaki ayna dünyası bu kadar sessiz olmasaydı, muhtemelen farkına bile varmazdım. Üst galeride bir kapı kapanmıştı, hepsi bu.

Kalbim hızla çarpmaya başlarken, durumu düşündüm. Kapıya bakan bir ayna varsa ve gerçek dünyada biri kapıyı açarsa, buradaki kapı da açılır. Kapıyı arkalarından kapatırlarsa, buradaki kapı da kapanır. Elbette, galeride duran hiçbir figür göremiyordum, çünkü

kapı yansımayı kesince donmuş olurlardı, ama dışarı çıkmak yerine bir odaya giriyor olsalardı, ben de göremezdim.

Doğru. Tamamen mantıklı. Endişelenecek bir şey yok.

Tanrım, tüm bunları yazmam lazım.

Aynalı yatak odama geri döndüğümde hiçbir değişiklik yoktu ve hizmetçi gelmemişti, ya da gelmişse, yansıması başka bir aynada kalmıştı. Gözlerimi kapattım ve dev aynadan geçtim.

Onları açtığımda, Javier bir buçuk metre uzakta durmuş, tamamen şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

BÖLÜM 16

Zamanlama daha kötü olamazdı. Aynanın kör noktasında, kapıdan içeri giriyor olmalıydı. Bir saniye önce görmüş olurdum, bir saniye sonra ise o beni görmezdi.

Büyükannemin dediği gibi, azizlerin istirdyeye verdiği kadar akıllı olsaydım, çok korkardım. Kedinin cadı olarak taşlanmakla ilgili söylediklerini hatırlardım. Hemen Javier'i gördüklerinin hayal ürünü olduğuna, ışığın oyununa geldiğine ikna etmek için hazırlıklara başladım.

Ama vücudum hala keşfin çılgın coşkusuyla titriyordu ve ağzımı açtığımda çıkan ses şuydu: "Azizler! Javier, bunu görmelisin, *inanılmaz!*"

Onun daha da şaşkın görünebileceğini düşünmezdim, ama başardı. Kaşları neredeyse saç çizgisine değiyordu. Çok dikkatli bir şekilde, "Az önce aynadan mı çıktın?" dedi.

"Evet," dedim, saçlarım gözlerime düşecek kadar şiddetle başımı sallayarak. "Buradaki aynalarda çok, *çok* garip bir şey oluyor." Aynayı işaret ettim.

Javier dikkatlice bir adım öne çıktı, sonra sonunda benden gözlerini ayırıp aynaya baktı. "Bu bir tür gizli kapı mı?"

"Tam olarak değil. Elini ver." Elimi uzattım ve bileğini tuttum. Bir an direndi, sonra bırakıp elimi tuttu. Ya bana güvenmişti ya da şaşkınlıktan itiraz edemiyordu.

"Gözlerini kapat," dedim. Gözleri bana döndü, sonra temkinli bir şekilde dediğimi yaptı. Parmaklarımızı birbirine kenetlerken kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Eli sıcak, kuru ve nasırlıydı. Benimki ise soğuk ve terliydi. Gözlerimi kapatıp ellerimizi aynaya koymadan önce bir an için bundan utandım.

Onunki camdan sekmişti.

"Bekle, *ne*?" Gözlerimi hızla açtım, bu da gözlerimi açmanın parmaklarımın düşmediği anlamına gelmediğini kanıtladı. Elimin kenarı gümüşün içindeydi, soğuktan karıncalanıyordu, ama Javier'in parmak eklemleri aynanın yüzeyine değiyordu. O da gözlerini açtı ve elim sanki suya batmış gibi aynanın içinde durduğunu gördü.

"Ne," dedi, oldukça sakın bir şekilde, "ne oluyor *lan*."

"Oh, lanet olsun," dedim, geri çekilirken. "Seni buraya getiremiyorum." Gerçek dünyadan fiziksel nesneleri buraya getirebileceğimi biliyordum — aynanın diğer tarafında çıplak değildim, yani giysilerim de açıkça buraya geçmişti — ama görünüşe göre canlılar farklıydı. "Elma yüzünden. Dün yediğim elma. Ayağım takıldı ve aynaya düştüm."

"Aklını kaçırdın," dedi Javier, "ya da ben kaçırdım."

"Hayır, hayır. Ben de öyle düşündüm." Grayling haklıymış, bu hiç orijinal *değildi*.

"Rüya mı görüyorum? Yoksa halüsinasyon mu görüyorum?"

Tamam, peki, kedinin bu kadar alaycı olmasının bir nedeni vardı herhalde. Grayling'den hemen bahsetmemeye karar verdim. Javier'in konuşan bir kedi de eklenmeden yeterince zor bir zaman geçiriyordu. "Hayır, ben de *öyle* düşündüm, ama bu gerçek. Gerçekten oluyor. Ayna *garip*."

Yutkunurken boğazı hareket etti. "O zaman bu büyü mü?"

"Büyüye inanmıyorum," dedim ciddiyetle. "Eğer araştırmaya istekliysen, her şeyin bir açıklaması vardır." Bir an durakladım, sonra itiraf ettim, "Kabul ediyorum, bunun açıklaması biraz zaman alacak."

Bana iğne batırır gibi hızlı ve keskin bir bakış attı ve geç de olsa sorunun aslında "*cadı mısın?*" olduğunu anladım. Cevabımın doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama artık geri dönmek için çok geçti. Keşfimi paylaşma ihtiyacı beni neredeyse çılgına çevirmişti.

Kahretsin, onu aynadan geçirmeliyim. O zaman anlayacaktır, eminim.

Aynadan geçmek için aynalı elma yemiştim. Ama elma olmak zorunda mıydı? Grayling, horoza aynalı yiyecek vermekten bahsetmişti, bu da diğer taraftan gelen herhangi bir yiyecek işe yarayabileceği anlamına gelebilir.

"Al," dedim, cebime uzanarak. "Bunu halledebiliriz, sanırım. Bunu yemen gerekiyor."

"Benden... *çiğ patates* mi yememi istiyorsun?"

"Pişirebiliriz," dedim şüpheyle. Isı birçok maddeyi yok eder, ama aynanın diğer tarafındaki bir şeyi yok edebilir miydi?

"Bu bir *patates*," dedi tekrar.

"Bu bir ayna patates! Bak!" Camdan geçerken gümüş rengi solmuş, soluk kahverengiye dönmüştü, ama kabuğunda hala garip bir parıltı vardı. Javier, cennetin kapılarını basıp karşı tarafta bir umumi tuvalet keşfetmiş bir adamın ifadesiyle yumruğu benden aldı.

"Bundan emin misin?"

"Tabii ki eminim. Gökkuşağı renginde patates duyan var mı?"

Homurtu ile iç çekme arasında bir ses çıkardı. "Tamam, bu... adil. Bir şekilde." Kemer bıçağını çıkardı ve bir dilim kesti. Patatesin içi, elma gibi bembeyazdı.

"Şey..." Aklıma bir düşünce geldi. "Bunu yersen, bu gece hasta olabilirsin. Benim gibi. Ama geçer, değil mi? Bu sabah tost yedim."

"Bu bir rüya olmalı," dedi Javier, neredeyse kendi kendine. Patatesi ağzına attı ve çiğnedi.

"Tadı nasıl?" diye sordum, öne eğilerek.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Tadı... *soğuk*."

"Evet! Aynen öyle! Nane ya da kış yeşili gibi, ama hiç de öyle değil, değil mi?"

"Hayır. Ama aynı zamanda evet." Baş ağrısını önlemek için burnunun köprüsünü sıktı. "Ve bu zehirli mi?"

"*Aslında* zehirli olduğunu sanmıyorum. Sanırım ayna yemeği gerçek yemekle pek uyuşmuyor. En azından şu anki tahminim bu. Bir şey yemeden önce hasta değildim, sonra dün gece ne olduğunu gördün." Aklıma birden başka bir düşünce geldi. "Bir dakika, neden benim odamdasın?"

"Mektubu yazmana yardım etmeye geldim," dedi. "Kapıyı açmayınca, yine hastalandın diye korktum. İçeriye bir göz atayım dedim

sen aynadan çıktın."

"Doğru, mektup." Neredeyse unuttuyordum. *Adil olmak gerekirse, senin de dikkatini dağıtan şeyler vardı.* "Teşekkür ederim."

O homurdandı. Stratejik kelimelerin azalmaya başladığını düşündüm.

"Şimdi gözlerini kapat ve bakalım bu işe yarayacak mı."

Javier'in ne kadar kafası karışık olduğunu, elini tutup onu tekrar aynaya götürmeme izin vermesinden anlayabilirdim. Onu çekerek geçerken çok hafif bir direnç hissettim, sanki yüzey bir anlığına sünger gibi olmuştu, sonra ben geçtim ve o da peşimden aynanın kenarına takıldı.

Yüzüstü yere düşmeden onu yakaladım. Ayaklarını yere basarak otomatik bir özür mırıldandı ve renksiz duvarlara bakakaldı. "Ne...? Nasıl...?"

Javier'in hakkını vermek gerekirse, her şeyi benden çok daha çabuk kabul etti. Gri renk hakkında anladığım her şeyi açıklamaya çalıştım ve bitirdiğimde yavaşça başını sallıyordu. Belki de benden daha hızlı kavırıyordu, ya da her şeyi sihre bağlıyordu. İmkansız olduğunu bilmezsen her şeyi kabul etmek daha kolaydır herhalde.

"İnanılmaz, değil mi?" diye sordum, açıklamam bittiğinde. Sonra kıkırdadım. Fantastik bir şey keşfeden bir akademisyen için gayet normal bir kıkırdama idi, ama ortalama bir insanın alışık olduğundan biraz daha çılgınca idi. Elimi ağzıma kapattım ve fark etmemiş olmasını umdum.

Javier de benim yaptığım gibi yatak odasında ileri geri dolaştıktan sonra nihayet kapıya gitti. "Sadece bu oda mı?"

"Hayır, daha fazlası var. Aslında, sanırım tüm dünya böyle." Kıkırdama tekrar başlamak üzereydi, ama onu sertçe bastırdım. "Kapıyı aç ve bak."

Onun arkasına sıkışarak giriş kapısına girdim, böylece ışık olmayan koridora bakarken boyun kaslarının gerildiğini görebilecek kadar yakındım. "Bu," dedi, "doğru *değil*."

"Ürkütücü değil mi?" diye sordum sevinçle.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Bu konuda çok heyecanlanıyorsun."

"Evet, *öyle*." Ellerimi çalgınca salladım, muhtemelen odaklanmamış bir coşku dışında hiçbir şey ifade etmiyordu. "Daha önce kimse böyle bir şey keşfetmemişti. Bizler, aniden yeni bir kıta keşfeden kaşifler gibiyiz. Tabii çoğu kıtada zaten insanlar yaşıyor, bu yüzden bizim durumumuz daha da özel."

Javier kaşlarını çattı. "Burada kimse yok mu?"

"Ah... tam olarak değil. Bazen insanların yansımaları oluyor, ama tam olarak aynı değil." Yansımaların yerinde donduğunu açıklamaya çalıştım, o ise kafasını şaşkın bir köpek gibi bir yana eğdi.

Ben bitirdikten sonra bir süre bana bakmaya devam etti, sonra sonunda, "Tehlikeli mi?" diye sordu.

"Sanmıyorum?" Hizmetçinin yansımasıyla karşılaştığımda tüylerimin diken diken olduğunu hatırlayarak, çaresizce omuz silktim. "Bir şey *yapmıyorlar gibi* görünüyor."

Gözümün ucuyla bir hareket gördüm. Dönmeye daha yeni başlamıştım ki Javier, ne olduğu belli olmayan şeyin önüne geçti, bir eli kılıcının kabzasına takılı, nefes almak kadar refleksif bir hareketle.

İki kapı ötedeki odadan bir hizmetçi çıkıyordu. Koridor bir anlığına aydınlandı, sonra hizmetçi dönüp kapıyı kapattı. Kapının dörtte üçüne kadar geldiğinde durdu, bir eli hala kapı kolunda, olduğu yerde çöktü, onu canlandıran aynadan kopmuş gibi.

"Orada!" dedim. "Bu bir tanesi."

Javier benden daha cesurdu. Yansımaya doğru yürüdü ve gri yüzü dikkatle inceledi. Sonra dikkatlice parmak ucuyla hizmetçinin omzuna dokundu.

Nefesimi tuttum. Mantıken, hiçbir şey olmamalıydı. O bir insan değildi, sadece aynanın gerçeği yakalaması biraz zaman almıştı. Orada misilleme yapacak bir zihin yoktu. Mantıken.

O anda, coşku ve dehşet arasında kalmışken, mantık çok zayıf bir kalkan gibi görünüyordu. Yansıma aniden uyanıp konuşsa, Javier'in elini tutsa, yüzünü ısırsa, herhangi bir şey yapsa... Şok olurdum, ama aslında *şaşırmazdım*.

Hiçbir şey olmadı. *Mantık bir puan aldı*.

"Ve böyle kalacak mı?" dedi Javier. "Ne kadar süreyle?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Başka bir yere yansırса kaybolur. Yeterince uzun süre izlemedim, sonunda kaybolup kaybolmadıklarını göremedim. Aynanın hareketli nesneleri yakalayacak kadar hızlı çalışmadığını mı, yoksa canlıların özel bir özelliği mi var, bilmiyorum. Yani, canlı hayvan türü nesneler. Bitkiler gayet iyi görünüyor, ama bu sadece çok daha yavaş oldukları için olabilir. Gerçi..."

Uşak göz kırptı. Her ne kadar öyle olması gerekse de, ışık parlaması gibi dramatik bir şey olmadı. *Belki gri bir parlama olmuştur. Bunu anlayabilir miydik ki?*

Javier küfür etmekten kendini alıkoydu ve sanki ışınlama bulaşıcıymış gibi bir adım geri attı.

"Sanırım başka bir ayna buldu," dedim.

Ağzının kenarındaki çizgiler derinleşti. "O zaman buradaki herhangi bir ayna olabilir mi?"

Çaresizce omuz silktim. "Bilmiyorum. Şimdiye kadar gördüklerimden herhangi biri olabilir mi? Hizmetçi bana çoğunun Silversand'dan geldiğini söyledi, yani sadece o aynalar olabilir. Yatak odam ve tuvaletimdekiler dışında başka bir yere bakma fırsatım olmadı. Gerçek dünyada olmasa bile, başkalarının odalarına girip aynalarına bakmak bana tuhaf gelir. Casusluk yapıyormuşum gibi hissedirim."

"Onlardan herhangi birinin içinden geçebiliyor musun?"

"Sanırım? Henüz denemedim. Parmaklarımı küçük aynalardan geçirebiliyorum ve gerçek dünyaya geri döndüğüm gibi görünüyor, ama tüm vücudumu geçiremedim."

Kaşları çatıldı. "Öyleyse, bu bir suikastçı için olağanüstü bir araç olurdu."

Gözlerimi kırptım. "Bunu düşünmemiştim."

Pervazın yanına geri döndü ve ona yaslanarak sessiz avluya baktı.

Ben de ona katıldım, dirseklerim korkuluğun soğuk çubuğuna dayandı. "Ama bu harika değil mi?"

Javier bana baktı, sonra başka yere, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bu bile yüzünü aydınlattı ve onu bir anlığına yakışıklı yaptı. "Evet," diye itiraf etti. "Oldukça harika."

Yüzümün ışıldadığını hissettim.

Uzun bir süre sonra sordu, "Gerçekten tüm dünyanın burada olduğunu mu düşünüyorsun? Four Saints'e yürürsek, tüm şehir böyle boş mu olur?"

Aynaların etrafında toplanan gri insanlar dışında boş olurdu, diye düşündüm ama söylemedim. "Muhtemeldir."

"Sadece bu bina olabilir mi?" Sesinde hüznü bir ton sezdim. Javier sakın görünse de, görünüşe göre tüm bir ayna dünyası fikri onun için sindirmesi zor bir şeydi.

"Korkarım ki hayır. Az önce dışarı çıktım ve çöl orada."

"Ve nasıl görünüyor...?" Kolunu geniş bir yay çizerek soğuk, gri galerileri işaret etti. "Hepsi mi?"

"Evet. Elma da orada." "Ne?"

"Elma bir yerden gelmiş olmalı. Mutfakta hiç bulamadım, Snow onu nereden aldı?"

"Belki kralın maiyetinden biri elma getirmiştir ve Snow onu bir şekilde ele geçirmiştir?" Omuz silkti. "Eğer tüm ayna yiyecekleri aynı etkiye sahipse, o zaman her şey olabilir, değil mi? Ayna sandviç de işe yarardı."

"E-e-e-evet..." dedim yavaşça. Tamamen yanlış sayılmazdı, ama içimde daha fazlası olduğunu hissediyordum. İçgüdüler pek bilimsel değildir, ama çoğu zaman farkında olmadan yaptığınız birçok gözlemin sonucudur, bu yüzden benimkini tamamen göz ardı etmeye hazır değildim. Yine de, bu konuyu tartışacak hiçbir argümanım yoktu.

Javier birkaç saniye boyunca düşünceli bir sessizliğe büründü, sonra bir karar vermiş gibi göründü. "Yarım saat sonra vardiyam başlıyor," dedi. "Villadaki herhangi bir aynadan bir suikastçı gelip gelemeyeceğini nasıl öğrenebiliriz?"

"Oh, bu çok kolay," dedim. "Banyomda deneyelim." Aynalı yatak odamın kapısını açtım ve banyoyu işaret ettim. "Ben gerçek dünyaya çıkacağım. Sen oradaki aynaya elini sok, eğer geçerse, ben görürüm ve işe yaradığını anlarız."

O başını salladı. Gümüşün içinden çıktım ve bu arada başka kimsenin gelmediğini görünce biraz rahatladım. Her şeyi

Javier'e anlatmak çok yorucuydu ve o benim kadar heyecanlı görünmüyordu.

Derin bir nefes aldım. *Kimse doğru şeylerden heyecanlanmaz*, diye düşündüm kederle.

Javier'in yansıması çoktan banyo aynasına yansımıştı. Orada olmayacağını bilmeme rağmen, istemeden omzuma dönüp baktım. Refleks çok güçlüydü. Tıpkı bu sabah banyo yaparken birini görmüş ve dönmüş olduğum gibi...

Ama o zaman kimse yoktu. Işığın oyunuydu. Gözünün ucuyla gördüğün her şey gerçek değildir.

Aynadaki görüntümün diğer taraftaki aynayı engellememesi için bir yana çekildim. Javier aynadaki dünyasında benim gri gölgemi itmek zorunda kalırsa, burada bana ne olacağını bilmiyordum. Her şeyi sırayla deneyecektim.

Aynaya uzandı ve bir an hiçbir şey olmadı. Yüzümü işaret ettim ve gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda, onun gözlerini kapattığını ve elini öne doğru ittiğini gördüm.

Parmakları candan çıktı.

"İşe yaradı!" dedim. Elimi uzattım, elini tuttum ve hızlıca sıktım.

Gözleri tekrar açıldı. Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi, ama o an, sanki yanmışım gibi elini bırakmam için yeterliydi.

İğrenme. Saf, dudak kıvrılan bir iğrenmeydi. Elini geri çekerek çabucak sakladı, ama ben yeterince görmüştüm. Aynadan Javier, dizlerine kadar domuz pisliğine batmış bir adam gibi görünüyordu.

Bu da neydi böyle? Elini sıktım, öpmedim. Dostça bir hareketti, hepsi bu.

Yani, evet, tamam, onunla ayna dünyasını paylaşmaktan heyecan duymuştum. Ve tabii ki, hasta olduğunuzda üzerinize bornoz örten ve sizi algıladığı bir tehditten hemen koruyan birine karşı soğuk ve profesyonel davranmak zordur. Belki de beni Javier'in keşfetmiş olmasına içten içe sevindim, çünkü ağzını kapalı tuttu ve, kabul edelim, fena da değildi. Ama ben henüz "*oh, hmm, ilginç birisin, değil mi?*" aşamasında bile değildim. Onun dizlerinin üzerine çöküp bana sonsuz sadakat yemini etmesini beklemiyordum. Öyle bir şey yapsa çok utanırdım

utandım. Ama ona dokunduğum için bu kadar tiksiniş gibi görünmesine gerek yoktu.

Javier bir dakika sonra ana aynadan çıktı. "İşe yaradı demek," dedi.

Konuşmaya cesaret edemeden soğuk bir şekilde başımı salladım.

Bir elini avuç içi yukarıda tutuyordu. "Yerde garip bir şey buldum," dedi. "Sanırım gerçek dünyadan gelmiş olabilir."

Sürpriz sesimi gevşetti. "Öyle mi? Neymiş?"

"Emin değilim." Elini uzattı ve nesneyi elime bıraktı. Parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ettim ve ne olduğunu gördüğümde aklımdan tamamen çıkardım.

Küçük ve beyazdı, hemen tanıdım. Menekşe rengi bir pastil idi.

Yatağa çökerek oturdum. "Snow," dedim uyuşmuş bir sesle. "Buraya gelmiş." Hafızam son birkaç günü bir böcek gibi geçip gitti, sonra odada birinin olduğunu hissettiğim ve soluk bir figürün beni izlediğini gördüğüm geceye geldi. Ve... kahretsin... saçlarının da Snow'unki gibi soluk olduğunu düşünmüştüm, değil mi? Ay ışığının etkisiyle öyle görüldüğünü düşünmüştüm, ama o rengin sebebi başından beri Snow'du.

Bu da demek oluyordu ki, benim yataktan düşerkenki utanç verici halimi görmüştü ve kim bilir başka neler görmüştü. Beni her an izliyor olabilirdi. Kahretsin, bir ara beni o kadar uzun süre izlemişti ki, yanına *atıştırmalık* bile getirmişti. Hatta...

Kendine gel. O şu anda orada olamaz, çünkü Javier az önce aynada görüldü. Evet, tamam, biraz rahatsız edici... çok rahatsız edici... on iki yaşındaki bir çocuğun gece boyunca seni izlediğini fark etmek, ama paniğe gerek yok.

"Anja?"

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Beni izliyordu. Buraya gelip aynadan beni izliyordu."

Javier bu bilgiyi sindirdi, sonra uzanıp omzumu sıktı. Daha önceki endişelerime rağmen, o sıkı tutuş beni rahatlatı

"Bunu
halledebiliriz."

"Halledebilir
miyiz?"

Aynaları örtüyle kapatabilirdim, ama muhtemelen herkes uzanıp örtüyü kenara itebilirdi. Ya aynaların olmadığı bir odaya taşınmam gerekirdi, ki bu aynacılık krallığının prensesinin döşediği bir evde pek kolay olmayabilirdi, ya da çalışma odamda uyumam gerekirdi.

Javier başını eğdi ve düşünürken uzağa baktı. "Orada değiştirdiğin şeyler değişmez, değil mi? Bir şeyi yerinden oynatırsan, olduğu yerde kalır?" Başımı salladım. "Yani kapıyı kilitlersen, kilitli kalır, değil mi?"

Bu doğrudu. Utançtan kendimi kaybedilmeseydim, bunu kendim de fark ederdim. "Tabii ki. Gidip kapıyı kilitleyeyim. Haklısın, ben sadece..." Elimi yüzüme koydum. Yanaklarım yanıyordu. "Bu... Şey... Rahatsız edici. Gözetlenmiş olduğunu fark etmek."

Javier başını salladı. Sanki sadece yüksek bir basamakmış gibi nazıkçe aynadan geçmeme yardım etti, sonra odanın kapısını kapatıp kilitlediğimi izledi. "Umarım bu onu durdurur."

Homurdandım.

"Sadece geceleri gelebilir," dedi, gerçek dünyaya dönerken. "Gündüzleri hizmetçi ordusu tarafından çevrilidir."

Bu doğrudu ve elmayı ilk başta nereden bulduğu sorusu akla geldi. Bunu Javier'e söyledim, o da omuz silkti. "Kim yaptıysa, aynanın içinde, onun alabileceği bir yere bırakmış olabilir, değil mi? Eğer gözden uzak bir yerde, mesela bir köşede olsaydı, sadece elini uzatması yeterdi."

"Doğru," dedim. "Gerçek dünyada bırakılması gerekmez, değil mi?"

O homurdandı, sonra balkona doğru baktı. "Geç oluyor. Görevime gitmem gerek. Ben dönene kadar aynadan uzak dur."

"Ne? Neden?"

"Tehlikeli olabilir."

Sinirlenerek kollarımı kavuşturdum. "Onu bulduğumdan beri onlarca kez girip çıktım." Bu abartılı bir ifadeydi, ama gerçeğe yakındı. "Senin bildiğinden daha fazla şey biliyorum."

"Yine de tehlikeli olabilir."

"Nasıl? Orada gerçek insanlar bile yok. Snow hariç, ama onu halledebilirim."

"Snow ve onu zehirleyen her kimse."

Onun sözlerine bir kedi yavrusu duvara çarpmış gibi çarptım. Doğru. Zehirleyenler. Onlar.

O konuşana kadar, kafamda *gerçek* değillerdi. Onlar sadece bir yer tutucuydu, okuduğunuz bir fikir gibiydi, varsayımsal bir zehir içip varsayımsal semptomlar gösteren varsayımsal bir hasta gibi. Snow'a ayna yemeğini birinin verdiği kesin, ama onlar hakkında hiçbir şey bilmediğim için, onları zihnimde aynı kutuya koymuştum. Onların da benim gibi ayna dünyasında dolaşıyor olabileceği ve benimle karşılaşarlarsa bana zarar vermek için çok iyi bir nedenleri olabileceği aklıma gelmemişti.

"... Huh," dedim.

Javier kendini beğenmiş görünmeme nezaketini gösterdi. "İyi tarafından bakarsak," dedi, "onları orada görebilsek, kim olduklarını anlarız."

Ayna dünyasına tüm erişim hakkını vermek istemiyordum. "Eğer içeri girersem, bu odada kalacağım," dedim.

O açıkça bu konuyu tartışmak istiyordu, ama sonra tekrar balkona, daha doğrusu güneşin konumuna baktı ve içini çekti. "Peki."

"Aaron'a söyleyecek misin?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır!" Bu öneri onu şaşırtmış gibiydi. "Aaron'ı kardeşim gibi severim, ama o sır saklayamaz, uçamaz. Bu konuyu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Şimdi gerçekten gitmeliyim. Vardiyam biter bitmez dönerim, hayır, lanet olsun, gece yarısı bitiyor. Yarın dönerim."

Bana çok hafif bir reverans yaptı ve koruması olmayan korumaların ne yaparsa onu yapmak için gitti. Ben ise elimdeki pastili seyredip Snow'un beni izlediğini düşünerek titredim.

BÖLÜM 17

Sonunda aynaya geri dönmedim. Onun yerine aynanın üzerine bir çarşaf, banyodakinin üzerine de bir havlu örttüm. Hizmetçi bana akşam yemeği tepsisini getirdiğinde, hem o hem de saçları örtünün üzerine uzun uzun baktı, sonra dikkatlice görmezden geldi.

Erken yattım ama yorgun olmama rağmen uyku gelmedi. Sürekli gözlerimi açıp çarşafın kenarından kaldırılmış mı diye bakıyordum. Kaldırılmamıştı ama bu beni kontrol etmekten alıkoymadı.

İzlendiğimden endişelenmediğim zamanlarda, Javier'in bana attığı bakışları düşünüyordum. Yanıldığımdan şüphe yoktu. Dudakları gerçekten tiksinti ile kıvrılmıştı ve ifadesini cimri bir adamın parayı dağıtması gibi kullanmayı bilen bir adam için bu çok şey ifade ediyordu.

Ter içinde, bitkin ve kusmak üzereyken beni yarı yarıya taşıdığı an olmalı. Bu bana haksızlık gibi geldi. *En iyi halimde değildim, ama kendimi zehirlemeyi alışkanlık haline getirmiş değilim.*

Şey...

Tamam, kendimi zehirliyorum, ama çok sık değil. Yılda bir veya iki kez. En fazla sezon başına bir kez. Ve o daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Beni sadece bir kez bitkin ve kusarken görmüştü. (Terliydim, tamam. Sonuçta çöldeydik. Ama düzenli olarak yıkanmıyorum da değil.)

Her neyse, bana o bakışı attığında, dik duruyordum ve bir kez bile kusmamıştım. İşte böyle.

Yana döndüm, yastığı göğsüme sıkıca bastırdım. Tamam. Belki de sorun bendeydi. Ya da belki de kadınlardan hoşlanmıyordu. Böyle bir izlenim almamıştım ama bazı insanlar çok ince davranır. (Scand hakkında bunu, on beş yaşında ona delicesine ve uygunsuz bir şekilde aşık olana kadar fark etmemiştim. O hemen dehşet içinde babama koşmuş ve babam bana kuşlar ve arılar hakkında, daha spesifik olarak da diğer arıların arkadaşlığını tercih eden arılar hakkında açıklamış. Çok utanmıştım ve

bir hafta boyunca odama saklandım, ta ki yeni kitaplar gelip bu durumu atlatana kadar.

Javier erkekleri tercih etse bile, ben sadece elini sıkarak ona mesajını ilettim. Orada bir arzu görmek için *çok uğraşmak* gerekir.

Yine anlamsız düşüncelere dalmak üzereydim ki, yumuşak bir sesle bir şey yatağın üzerine düştü.

Koşmaya hazır olarak birden doğruldum. Aynaya hızlıca baktım, çarşaf hala üzerindeydi, ama gizlice içeri girip geri koymuş olabilirdi, ya da...

"Çok gerginmişsin," dedi kedi.

Nefesim bir anda kesildi. "Oh. Sen misin?" "Bu kadar heyecanlanmana gerek yok."

"Bir şey mi lazım?"

"Hayır."

"O zaman neden buradasın?"

"Yatağın," dedi Grayling, yastıklara keskin bir bakış atarak, "sıcak."

"... ah."

Ben uzanana kadar bekledi, sonra yatağın ucuna kadar yürüdü, uyku pozisyonumu inceledi ve kolumu istediği gibi hareket ettirene kadar bir pençesiyle defalarca itti.

"Ne yapmamı istediğini *söyleyebilirdin*," diye mırıldandım. Pençeleri tamamen batmamıştı ve iğnelenen yerler kaşınıyordu.

"Yatmadan önce çok konuşursan kulak akarı olur," dedi ve neredeyse koltuk altımda bir top gibi kıvrıldı.

"İnsanların kulak kırı olur mu ki?"

"Konuşmaya devam et, öğrenirsin."

Küçük, yumuşak ve çok sıcaktı. Biraz rahatsız bir şekilde, boynum eğri ve pençelerinin kaşındığı kolumla yatarken, her şeye rağmen, isteksizce de olsa kendimi ayrıcalıklı hissettim.

O uykuya daldıktan kısa bir süre sonra ben de uykuya daldım ve rüya bile görmedim.

Sabah, Javier muhtemelen hala uyurken, bilgiyi başka bir yolla aramaya karar verdim. Muhtemelen krem içeren bir yol.

Bir gece koluma sokulup uyuduğum için Grayling'in davranışının değişeceğini sanmıyordum. Çok fazla kedi tanıyordum. Yine de bir fikrim vardı.

Küçükken babam bana tüccarların pazarlık sanatını öğretmeye çalışmıştı. Bu sanat büyük ölçüde insanları anlamakla ilgiliydi, yani benim için zehir gibi bir şeydi, ama birkaç şey hatırlıyordum. "Anja-bear," demişti bir keresinde, "senin kadar akıllı olması gereken belirli bir tür insan vardır. Çoğunlukla erkeklerdir, ama ben de birkaç kadın tanıyorum. Yapman gereken, yanlış olduğunu bildiğin bir şey söylemek, böylece seni düzeltebilirler. Bu, kendilerini üstün ve durumu kontrol altında hissetmelerini sağlar." Bana göz kırptı. "Sonra da onlardan alabileceğin her şeyi alırsın."

İnsan psikolojisinin kedilerde işe yaramayacağı mümkündü, ama bunun işe yarayabileceğini düşündüm. Kediler hep kendilerinin senden daha akıllı olduğunu bilir ve bu konuda son derece kendini beğenmişlerdir. (Bu, dünyada nazik, sadık ve alçakgönüllü kediler olmadığı anlamına gelmez. Muhtemelen vardır. Sadece, dünyadaki en nazik kedi bile senin merdivenlerden düşmeni komik bulur diyorum.)

Çalışma odama indim, kapıyı açık bıraktım ve cam eşyaları yıkamaya başladım. Bu işi erteliyordum çünkü çok ince tüpler, alkolle ıslatılmış küçük bir sünger parçasıyla telin ucunda biraz zaman harcamayı gerektiriyordu. İşin yarısına geldiğimde, horoz düşmanca bir ses çıkardı ve kedi masanın üzerine yumuşak bir sesle atladı.

"Merhaba Grayling," dedim.

Sırt üstü yuvarlandı ve davetkar bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Alt tarafındaki tüyleri fırtına bulutu kadar yumuşak ve kabarık görünüyordu.

"Oh hayır," dedim. "Deneme bile. Bunun bir tuzak olduğunu biliyorum."

Kedi başını yana eğdi, hala ters duruyordu, ve kuyruğunu salladı. "Tuzak mı?" dedi, kırılgan bir sesle. "Nasıl tuzak olabilir ki?"

"Çünkü eğer karnını okşamaya kalkarsam, kolumu deşersin."

Tek sarı gözü kısıldı. "Sana karnımı okşamayı ben mi *istedim*? Kesinlikle istemediğime eminim."

"Sen yuvarlandın ve kıvrıldın!"

"O," dedi kedi, ayağa kalkarak, "güreşmeye davetiydi. Sen bunu yanlış yorumluyorsun, sonra da benim yanlış yorumuna uymadığım için beni suçluyorsun. Tipik." Kuyruğunun ucu titremeye devam etti. "Eğer bir çan yılanının kuyruğunu sallaması sevginin işareti olduğunu düşünüyorsan, ısırıldığında suç kimde?"

Sinirlenerek bir an tavana baktım. Kedi haklıydı. Lanet olsun. Ne utanç verici. "Üzgünüm," dedim, biraz sertçe. "Haklısın."

Bu onu yatıştırmış gibiydi. "Yine beni sorularla sıkıştırmaya mı geldin?"

Bu, *benim* çalışma odama giren onun olmasına rağmen çok komikti, ama tartışmaya girmek istemedim. "Hayır, hayır," dedim. "Sanırım işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, sanki ben haritasız çölde çıplak dolaşıyormuşum gibi bir tonla.

"Sanırım. Ama ilk kez aynanın bir tarafında duran birinin yansımasını gördüğümde, çok korktum. Her yer o korkunç ayna rengiyle kaplıydı." Gözümün ucuyla kediye izleyerek cam eşyaları ovmaya devam ettim. "Ama sanırım onları keserseniz, bizim gibi kanlarlar."

"Kanamazlar," dedi Grayling. Kuyruğunun seğirmesinin durduğunu fark ettim ve biraz memnun oldum. "Birini kesersen, içi tamamen aynadan oluşur."

"Gerçekten mi!" (Bitki üzerinde yaptığım deneyden sonra bunun böyle olduğundan oldukça emindim.) "O zaman onlar gerçekten canlı değiller mi?"

"Canlılık," dedi Grayling, "karmaşık bir kavram." Pençesini çevirip bordo renkli pedleri inceledi. "Senin endişelenmen gereken şey *uyanık olup* olmadıkları."

"Uyanık mı?" Ne demek istediğini sormaya başladım, sonra babamın tavsiyesini hatırladım. *Bırak o düzeltsün.* "O yansımalar uyuyor gibi görünmüyordu."

"Uyumuyorlardı, ama uyanık da değillerdi." Grayling pençesini ısırdı. "Uyanık olanla karşılaşırsan anlarsın."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet."

Daha fazla bilgi olmadan, onun düzelterceğı bir cümle bulamadım, bu yüzden doğrudan bir soru sordum. "O zaman tehlikeli mi?"

"İnsanlar tehlikeli mi?"

diye burun kıvırdım.

Grayling, açıkça eğlenmiş bir şekilde gerindi. "İşte cevabın. Kremalın yok, değil mi?"

"Sanmıyorum. Ama biraz balık verebilirim." Cam tüpü, onun yere düşüremeyeceğı bir yere, lavabonun üzerine koydum. Konuşmanın sonuna geldiğimizi düşündüm, ama belki bir soru daha sorabilirdim. "Birinin neden bir insan çocuğuna ayna yemeğı yedirdiğini biliyor musun?"

Grayling yine pençesini inceledi.

Ellerimi belime koydum.

Kedi başını bana doğru eğdi ve küçük, acınası bir miyavladı. "Üzgünüm," dedi. "Açlıktan bayılacak gibiyim."

"Soruma cevap ver, ben hallederim."

"Ugh." Sinirlenerek kuyruğunu salladı. "Ben ödöl için gösteri yapan bir köpek değilim."

"Hayır, sen rüşvetle satın alınmış kalpsiz bir canavarsın."

Bu onu memnun etmiş gibiydi, tahmin ettiğim gibi. "Krema yok, emin misin?"

"Daha fazla istersem aşçı ikimizin derisinden halı yapar." Elimi ona uzattım. O da başını kayıtsızca parmaklarımın altına soktu ve ben kulaklarının dibini kaşıyarak küçük yuvarlak kafatasının mırıldanarak titrediğini hissettim. O büyüklükte bir beynin insan gibi konuşup düşünebilen bir şeyi barındırabilmesi garipti. Umarım bunun nedeni onun bir ayna kedisi olması ve tüm kedilerin böyle olmamasıdır. Evcil hayvanlarınızın sizi yargıladığını bilmek bir şey, ama bunu bir insanla aynı düzeyde yaptıklarını bilmek bambaşka bir şey.

(Grayling'in bir ayna kedisi olarak kendisinin de gri ayna maddesinden yapıldığını merak ettim. Ama bunu test etmenin tek yolu onu kesmekti ve bunun ikimiz için de iyi sonuçlanacağını sanmıyordum.

"Peki neden biri Snow'a ayna yemeğı yedirir ki?"

Mırıldanma kısa bir süre kesildi. "Ayna yemeği yiyenler bazı... yetenekler kazanır. Sen de gördün."

"Aynaya girip çıkma yeteneği mi?" "Başka yetenekler de var."

Başka yetenekler mi? Başka bir yetenek bulmaya çalışarak beynimi zorladım.

Grayling parmaklarımdan çekildi. "Çok acıktım..." dedi ve yine acınası bir miyavladı.

Gözlerimi devirdim. "Peki. Burada bekle."

Mutfağa gittim, aşçı neşeyle biraz balık ayırdı. Balık, üç günlük yolculuk boyunca taze kalması için hafif tuzlu suda kıyından getirilmişti. Hızlı ellerinin bir parça kesmesini izledim, aynanın diğer tarafındaki garip boş mutfağı hatırladım, şu anda orada duruyor olsaydım ne göreceğimi hayal ettim. Balık, önce bütün, sonra parçalara kesilmiş. Bir parçasını hareket ettirsem, diğer tarafta da hareket etmiş gibi kalırdı. Bıçağın kenarıyla kesilmiş parçaları küçük bir tabağa süpürdü. *Şimdi, parçalardan birini yana çevirmiş olsaydım, ama bıçağın yolunda kalsaydı, tabağa gider miydi?* Giderdi sanıyordum, ama emin değildim. Javier'in bir kısmını yediği patatesi geri koysam, etrafındaki patatesler alınırken havada asılı kalmazdı.

Patatesi hayal ederken aklıma bir fikir geldi. *Ayna yemeği yiyenler bazı yetenekler kazanır. Sen de gördün.*

Ve ona kitaptan bahsetmiştim, nasıl **e l i m** de toza dönüştüğünü...

"Grayling!" diye bağırarak çalışma odasına daldım. "Güçlerden biri ayna dünyasından bir şeyler mi çalıyor?"

"Hmmm," dedi kedi. "Bir insan için, *tamamen* umutsuz değilsin." Balıkla dolu tabağa baktı. "Ama ayağa kalkıp yalvarmamı bekliyorsan, fikrimi değiştiririm."

"Hayır, hayır." Tabağı masanın üzerine koydum ve o, sanki üzerine atlayıp yutmayacakmış gibi, balıkları kibirli bir şekilde kokladı. "Ama bu mantıklı değil! Aynaya girip ayna dünyasından yiyecek alabiliyorsan, neden kendin getirmiyorsun? Neden Snow'u kullanıyorsun?"

"Neden, gerçekten," diye mırıldandı kedi, yüzünü balığa gömmüş.

Masaya yaslanıp düşündüm. "Snow'un alabildiği, onların alamadığı bir şey olmalı. Mesela... şey..." Beynimi zorladım. "Belki Snow'dan onlar için bir şey çalmasını istiyorlardır? Kraliyet mücevherleri falan?"

Grayling balığının içine burnunu soktu.

"Tamam, muhtemelen kraliyet mücevherleri değildir. Kraliyet mücevherlerimiz *var* mı ki? Ama belki onun gibi bir şey olabilir?" Snow'un aynadan bir şeyi çıkarabilmesinin önemli olacağı bir durum hayal etmeye çalıştım. Aklıma gelen tek şey Javier'in suikastçılardan bahsettiği anlardı. Kritik bir anda aynadan bir hançer çıkarsa...

Kedinin dilinin tabağa değdiği tiz sesini dinledim. "Snow'u birini öldürmek için kullanmayı mı planlıyorlar?"

Tırmalama sesi bir an durdu.

"Öyle bir şey, değil mi?"

Grayling, balık kokusu kalmış mı diye tabağı yalamayı bitirdi, sonra bıyıklarını da aynı şekilde kontrol etti.

"Grayling?"

"Mmm?"

"Snow birini öldürecekse, bana söylemelisin."

Bana acıma ve hor görme arasında bir bakış attı. "Aslında, söylemem gerek yok. İstemediğim sürece bir daha seninle konuşmak zorunda değilim."

Bunun, koluma sokulup mırıldanan aynı hayvan olduğunu hayal etmek zordu. "Ama burada insanların *hayatlarından* bahsediyoruz! Tanrım, ya *kralı* öldürürse?"

"Bildiğim kadarıyla bana hiç yemek vermemiş bir adam." Masadan atladı, sonra durdu ve bana alaycı bir bakış attı. "Bu kadar telaşlanma. Senin insan prensesin yakın zamanda kimseyi bıçaklamayacak. Annesi gibi değil."

Yavaşça dışarı çıktı. Cam eşyaların bulunduğu leğene bakarak, kafam allak bullak *olmuştu*. Snow, imkansız bir suikastçi olarak tuzağa mı düşürülüyordu? Kedi gerçekten bir şey mi biliyordu, yoksa sadece bedava yemekler arasında benimle oynamaktan mı zevk alıyordu?

Bu arada, Grayling gerçekten bir kedi miydi? Öyle davranıyordu, ama kediler konuşmaz ve kesinlikle kafanın içinde konuşmazlar. Çoğunlukla bunu bir kenara itmeyi başarmıştım

bunu bir kenara itmeyi başarmıştım, ayna dünyasını anladıkça ayna kedisini de anlayacağımı düşünerek, ama bu henüz gerçekleşmemiştir.

"Azizler," diye mırıldandım. "Belki de bu gerçekten sihirdir."

Bunu söylemek bile kendimi kirli hissettirdi. Süngeri aldım ve tekrar tüpün içine soktum, kenarlarda biriken kiri kazıyarak temizledim. Sonunda temizlendiğinde ve ışığa tuttuğumda, gri bir kedi kılı bir şekilde içine sıkışmış olduğunu fark ettim.

★ ★ ★

Javier beni çalışma odasında, çan yılanının zehrini sağarken buldu.

"Lütfen çok yaklaşma," dedim sakın bir sesle. Evde bunu yaparken çalışma odamın kapısını kilitlerdim, ama burada kapının içinden kilit yoktu.

Javier donakaldı. Yılanın bakışlarından gözlerimi alamadığım için onun ifadesini göremedim, ama tanıdığım diğer insanlar gibi ise, önce dehşet, sonra şaşkınlık, sonra isteksiz bir hayranlık, genellikle bu sırayla bir ifade belirdi.

Dişlerini bir kumaş parçasına gömmüş olan çan yılanı, öfkeli çan seslerinden anlaşıldığı kadarıyla, daha çok rahatsızlık duyuyordu. Cilalı tahta bir çubuğu ağzının tavanına dayadım ve zehir aşağı akıp altına yerleştirdiğim huniye damlarken dişlerine hafifçe bastırdım. (En azından çoğu huniye girdi. Sıvılar böyledir, her zaman bir kısmı ellerinize, kumaşa veya masanın üzerine damlar.

"Bu... Sen...?" Javier durdu ve tekrar denedi. "Bu *zehir* mi?" "Evet."

(Dediğim gibi, bu konuda titiz davranmanın bir anlamı yok.

zehir ve zehirli madde arasındaki fark.) "Bunu ayda bir kez falan

yapıyorum." "Bu tehlikeli değil mi?"

"Hayır, ona hiç zarar vermez. Sadece başının tutulmasından hoşlanmıyor. Yani, kim hoşlanır ki?"

"*Sizi* kastettim," dedi Javier. Yüzündeki ifadeyi görmeme gerek yoktu, sesinden anlayabiliyordum.

"Oh. Evet, ama ben bu işte

iyiyim." "Anlıyorum."

Yılanla işimi bitirdim, onu kumaştan çıkardım ve kafesine geri koydum, kapağı hızla kapattım. "İşte, tatlım. Bir iki gün sonra sana güzel bir fare gelecek."

Javier'in yüzü şaşkın bir stoiklik örneği idi. Ben, havada kristalleşmeye başlayan zehir tüpünü kapatırken, o yavaşça başını salladı. "O ne kadar ölümcül?"

"Bu mu?" Tüpü kaldırdım. "Ülserin yoksa içsen bile hiçbir şey olmaz. İğneyi zehire batırıp vücuduna batırırsan, batırılan yerde kötü bir şişlik oluşur ve çok acır, ama sağlıklı bir insanı kesinlikle öldürmez. Bu tüpteki zehirin miktarı..." Tüpü kaldırdım ve kafamda hızlıca hesap yaptım. "Eğer çan yılanlarının yaptığı gibi enjekte edersen, iki, belki üç kişiyi öldürebilir. Taze bir yaraya dökersen, bir kişiyi öldürebilir ya da en azından hayatının en kötü gününü yaşatabilirsin."

Kaşları yukarı kalktı.

"Merak etme," dedim aceleyle, tüpü kaldırarak, "yetişkin yılanlar nadiren tüm zehirlerini bir ısırgına boşaltırlar. Üretmesi çok uzun sürdüğü için buna değmez."

"Bunu bilmek iyi," dedi zayıf bir sesle, ben ellerimi yıkarken.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Ayakta duruyordu ve aynalı elmayı yedikten sonra benim yaptığım gibi kusma veya inleme yoktu, ama muhafızlar kusmadan ayakta durmak için eğitilmiş oldukları için emin olamadım.

"Biraz mide bulantısı var," diye itiraf etti. "Akşam yemeğini atladım. Kahvaltıyı da. Şu anda çay ile idare ediyorum."

"Yakında geçer." Kahvaltımı büyük bir iştahla yemiştım ve horoz da normal şekilde yiyordu. "Ee..."

"Evet."

"Şimdi ne yapacağız?"

Javier ensesini ovuşturdu. "Krala mektubu yazmamız gerek," dedi. "Sonra aynadan geçip villanın çevresini dolaşmak istiyorum. Belki de o kadar da geniş değildir."

"Tabii," dedim. "Peki ya dünyanın geri kalanına kadar uzanıyorsa?"

"O zaman onunla ilgileniriz. Aynalardan suikastçılar çıkabiliyorsa, burada kimse güvende olmayabilir."

"Suikastçıların aynalardan haberi olduğunu varsayarsak. Pek çok kişinin haberi olduğunu sanmıyorum. Şimdiye kadar biri bu konuda bir makale yazmış olurdu."

Bana bir bakış attı. Ben de ona aynı bakışı attım. Sonunda Javier içini çekti ve omuzları biraz çöktü. "Bu gücü kullanabileceklerin yapabileceği korkunç şeyleri düşünerek neredeyse hiç uyuyamadım," itiraf etti. "Aynanın her iki tarafında ordusu olmayan birinin şehrinin tam kalbine bir istila gücü getirebilirsin. Bu, tüm dünyayı değiştirebilir."

"Sadece dünya bunu öğrenirse," dedim, neşeli kalmaya kararlıyım. "Ve aynanın içinde dağları geçmek daha kolay değil ki."

"Çölü geçmek daha kolay," dedi kasvetle. "Orada hava çok sıcak olmazsa, çok daha az suya ihtiyacın olur. Her su birikintisinin yanına aynalar yerleştirebilirsin."

"Bir ordu geçirmeyi planlıyorsan, çok büyük aynalar olması gerekir."

"O da var." Biraz neşelendi. "Buradakinden daha büyük aynalar hiç görmedim ve bir at muhtemelen bunların içinden geçemez." "Ve onlara ayna yemeği vermek riskli olur." Atlar tavuklar kadar kusamazlar ve sindirimleri o kadar hassastır ki bazen alev alıp patlamadıklarına şaşırıyorum.

"Doğru." Javier başını salladı. "Mektubu yazalım, sonra aynayı kontrol edelim. En azından zehirleyen kişi aynaları görünmeden dolaşmak için kullanıyorsa, bir iz bırakmış olabilir."

Javier mektup yazmada yetenekli olduğunu kanıtladı, yani yazdıklarımın çoğunu çizdi. "Sen rapor yazıyorsun," dedi, "saray mensuplarını etkilemeye çalışmıyorsun. Daha önce Kral Randolph'a rapor verdim."

Son mektupta sadece şunlar yazıyordu:

Majesteleri

Zehri bulduk. Zehri kimin verdiğini araştırıyoruz. Daha fazla bilgi edinir edinmez yazacağım.

—Şifacı Anja

"Gerçekten mi?" dedim, neredeyse kabalığa varacak kadar kısa olan mesaja bakarak.

"Güven bana," dedi Javier, mühür mumunu ısıtmaya başlamıştı bile.

Ona güveniyorum, diye düşündüm, mektubu mühürlerken. Daha önce bana attığı bakıştan hâlâ biraz kırgın olsam da, beni cadı olarak ihbar edeceğini bir an bile düşünmedim. Ayrıca, onun becerisini ve korumalık görevine olan bağlılığını sorgulamak için hiçbir nedenim yoktu.

Elbette, onun da aynadan geçebilmesi, muhtemelen benim yanımda yakılacağı anlamına geliyordu, ama bu canımı sıkmıyordu.

Silahlarını kontrol etti ve bana başıyla selam verdi. Sonra ikimiz de gümüşün içine adım attık.

BÖLÜM 18

Ayna kapı hala kilitliydi, bu da beni biraz rahatlattı. Elbette balkon konusunda yapabileceğim bir şey yoktu, ama Snow'un oraya çıkmak için gereken akrobatik hareketleri yapabileceğini sanmıyordum.

Bahçeye çıktık. "Snow'u elma ile bulduğum yeri kontrol etmek istiyorum," dedim. Javier homurdandı. Haftada kaç kelime konuşma hakkı olduğunu ve benim sürekli konuşmamdan dolayı hakkını kullanıp kullanmadığını merak ettim.

Bahçenin ortasından keskin bir renk çizgisi geçiyordu. Bunun nedenini merak ettim. Anladığım kadarıyla ikinci kattaki bir yatak odasından geliyordu. Belki Snow'un odasıydı. Her neyse, ışık dünyayı boydan boya kesiyordu.

Sınıra yaklaşırken bahçe yolunda tuhaf bir şey gördüm. Yansıma kenarında, belki üç inç yüksekliğinde küçük gri bir yükselti vardı. *Bu bir eşik mi? Gerçek dünyada böyle bir şey yok...*

Sonra daha da yaklaştık ve ben aniden durdum, Javier omzuma çarptı.

"İğrenç," dedim.

Böceklerden oluşuyordu. Kum gibi kenara sürüklenmiş, yansımaları aynanın görüş alanından uçmuş ya da sürünerek çıkmış ve sonra durmuştu. Böcekler, güveler, sinekler, sivrisinekler, dalgalı kanatlı kelebekler gördüm, hepsi gri bir kitin yığını içinde birbirine karışmıştı.

(Böceklerden korkmadığımı açıkça belirtmek isterim. Etkilerini belgelemek için kendime akrep ve kırkayak zehiri enjekte ettim. Örümcek korkumu bile yendim. Ama hareketsizce duran tüm o yığının etkisi hem sinir bozucu hem de üzücüydü.

Javier kemer bıçağını aldı ve tüylü bir çöl akrebinin kıvrık kuyruğunun altına sokarak onu kaldırdı. Akrep, garip bir mücevher parçası gibi sallanıyordu, görünüşe göre ölmüştü.

Hayır, ölü değildi. Grayling'e göre uyanık da değildi. Bu ne anlama geliyor.

Yolun üzerinde en yoğunlardı, muhtemelen uçan böcekler ağaçların arasındaki boşluğu kullandıkları için, ama aynanın kenarı boyunca da cesetler vardı. Sadece böcekler de değildi. Yere karnı üstü düşmüş, kanatları açılmış, kuyruğu toprağa keskin bir makas şeklinde değen bir kırlangıç gördüm. Çiçek açan adaçayının en yakınındaki alan donmuş sinek kuşlarıyla doluydu.

Ölü olmadıklarını, sadece aynanın yansıması olduklarını, gerçek kuşlar olmadıklarını bilsem de, yine de trajik bir manzara olduğunu düşündüm. Eğilip bir tanesini aldım. Işığa adım atarsam ne olurdu? Bir anlığına canlanıp elimden uçar mıydı?

Elimi ışığın içine uzattım ve sinek kuşu parlak bir renge büründü. Sırtında yeşil tüyler açtı ve başı yüzlerce ton pembe renkte parladı. Bu manzarayı görünce neredeyse nefesim kesildi.

Ama olan tek şey buydu. Hâlâ elimde cansız bir şekilde yatıyordu, keskin gagası avucumun üzerinde uzanıyordu. Kanatlarını dikkatlice katladım, ama tepki vermedi, hareket etmedi, nefes almadı.

Tabii ki. O sadece yaratıcısı olmadan bir yansıma. Kendi başına hiçbir şey yapamaz. Ama... Kitabı aynadan geçirmiştin, değil mi? Ve en azından birkaç dakika boyunca gerçek tarafta gerçek bir kitaptı. Kolibri de gerçek olabilir miydi?

Bir mendil çıkardım ve dikkatlice sardım, sonra cebime koydum. Bilmem gerekiyordu. Tamamen bilimsel merak, dedim kendime. Bu, o küçük yansımaların ne kadar üzücü, ne kadar soğuk ve gri olduklarıyla, oysa canlı mücevherler olmaları gerektiğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ve çok fazla var.

Kendimi objektif düşünmeye zorladım. Elbette çok fazla olacaktı. Çölde böcekler ne sıklıkla yansımaların içine girer ki? Aslında, aynaların en az on üç yıl önce, kralın geliniyle balayı için Witherleaf'e geldiğinde takıldığını düşünürsek, bu demek oluyordu ki...

"Sonunda yok olurlar," dedim yüksek sesle. "*Olmak zorundalar. Bu kanıtıyor.*"

Javier akrep ile bana bakıp tekrar akrebe baktı. "Bunu bana açıklamalısın."

"Bak. Burada birkaç santimlik böcek var, değil mi? Ama her gün buradan kaç tane böcek geçiyor? Vücutları buraya düşerdi. Bu, ne kadar, bir haftalık birikim mi? Belki daha az? Çölde kaç tane böcek olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım sen söyleyeceksin."

"Çok." Kafamı şiddetle salladım, bir şekilde ona bu miktarın büyüklüğünü göstermeyi umuyordum. "Çok fazla. Bu sadece bir gecelik olabilir. Ama aynalar yıllardır burada, değil mi? O zaman... bilmiyorum... kafan kadar yüksek ölü böcek yığınları olmalı."

"... Canlı," dedi, akrepini yere bırakarak.

"O zaman yansımalar sonunda yok olmalı!" Ona gülümseyerek baktım.

"Bu iyi mi?" diye sordu Javier.

"Şey, ölülerin sonsuza kadar aynaların etrafında durması fikrini sevmiyorsan."

Yüzü biraz yeşile döndü. Kendine gelmesi için ona biraz zaman verdim, sonra renkli çizginin üzerinden geçtim.

Bahçede, rahatsız edici böceklerin uçuşması dışında ilgi çekici pek bir şey yoktu. Snow'u bulduğum küçük cep bahçesinde, kadın heykelinin arkasında bir dizi aynalı fayans vardı ve heykelin etrafında iki renkli yelpazeye ayrılıyordu. Kenarları yaklaşık 12 cm uzunluğundaydı, ama o kadar ustaca yerleştirilmişlerdi ki, gerçek dünyada fark etmemiştim. Villanın çevresinde kaç tane daha ayna gizli olduğunu merak ettim. Belki günde on kez önünden geçmişim ama hiç fark etmemiştim.

Javier, yakın zamanda birinin buraya geldiğine dair izler aramak için alanı dikkatle inceledi, ama gelmişlerse bile, iz bırakacak kadar düşünceli davranmamışlardı.

"Elma muhtemelen heykelin arkasına saklanmıştı," dedim. "Orada kimse fark etmezdi ve o da uzanıp alabilirdi."

"Aynaları kırabiliriz," dedi Javier. "Ama bu zehirleyen kişiyi kesinlikle alarma geçirir."

Bana umutla baktı ve karar vermem gerektiğini anladım. *Ben mi? Neden? Ben işleri netleştirir ve insanlara kömür veririm, casusluk yapmam.* Ama tabii ki Javier benim korumamdı ve tuhaf bir kimya sayesinde, bir koruman olması, onu göndermeye çalışmadığın sürece, onu nominal olarak sorumlu olduğun anlamına geliyordu.

"Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum," dedim. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

Garip bir şekilde, bu onu rahatsız etmemiş gibiydi. Başını salladı. "Kırılan aynayı tamir edemezsin," dedi. "Şimdilik bırakalım, gerekirse sonra yaparız."

Ben de başımı salladım. Göğsümde bir ağrı vardı ve nedenini bilmiyordum. Biraz korku gibi bir şeydi.

Bahçeden çıkıp villanın çevresini dolaşmaya devam ettik. Sol tarafta, süt vermeyen sığırların bulunduğu ahır görebiliyordum. Ahıra giden yolu takip edersem, tüm ahırların boş olacağını düşündüm.

Tabii etrafta ineklerin yansımaları kalmamışsa. Ama inekler ne sıklıkla aynaya rastlar ki?

Javier, sadece bir bakış atarak geçti. Şüpheyi ona baktığımda, "Çok fazla insan gelip gidiyor," dedi. "Ahıra gidenlerin hiçbirinin üzerinde ayna olmadığını ve yansımaların uyuşmadığını fark etmeyeceklerini umarak kumar oynayacaksın. Mümkün, daha sonra kontrol edebiliriz, ama *ben* yapmazdım."

"Nereye saklanırdın?" diye sordum, biraz eğlenerek. "Eğer şeytani bir zehirci olsaydın."

"Bu tarafta bir operasyon üssüm olsaydı, kimsenin tesadüfen geçmeyeceği bir yerde olmasını isterdim. Yani ya dışarıda gizli bir yerde ya da içeride özel bir odada."

"İçerisi daha olası gibi geliyor," dedim, çevreyi dolaşmaya devam ederken.

"Öyle, ama rastgele kapıları açmadan önce bunu da kontrol etmek istiyorum."

Devam ettik. Villanın güneydoğu tarafında, inşaat öncesinde zemin düzleştirilmiş alçak bir set vardı. Javier'i takip ederek adımlarıma dikkat ettim. Ayna taşları gerçek taşlar gibi ayak altında kolayca dönüyordu.

"O da ne öyle?" Javier o kadar ani durdu ki, neredeyse sırtına çarpıyordum.

"Ne? Ne yapıyorsun..." Sesim kurudu. Setin bir basamağı daha çıktığımda, onun gördüğünü gördüm.

Birkaç yıl önce, babam birinin ona satmaya çalıştığı bir taş ocağını incelemek için dışarı çıkmıştı ve ben de onunla birlikte gitmiştim. Kasabadan beş altı mil uzakta, küçük bir çadır kent vardı ve ardından toprağın oyulmuş devasa bir krater, yüzlerce metre çapında, çukura doğru kıvrılan tek bir yol vardı. Taş ocağının kenarında durup bunun ne kadar garip olduğunu, insan yapımı olduğu çok açık olduğunu, kanyon duvarlarına hiç benzemediğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Ayaklarımızın altındaki çukur, taş ocağı kadar geniş değildi, ama çok daha derindi. Çöl, dik duvarlar halinde aşağıya doğru uzanıyordu... çok uzun bir mesafe boyunca. Ayna gibi duvarlar taştan yapılmış olabilirdi, ama diğer her şey gibi aynı renksiz griydiler ve derinliği ayırt etme yeteneğime güvenmiyordum. Her halükarda, oraya atlamayacaktım.

İlk düşüncem, bu büyüklükte bir şeyi gözden kaçırmış olamayacağımdı. İkincisi ise, villanın bu tarafındaki pencerelerden dışarı bakmamıştım, o halde neden görmüş olacaktım ki?

"Buranın gerçek dünyada olmadığını varsayabilir miyim?" diye sordum. "Hayır."

"Ah."

Çukur kabaca daireseldi ve çapı yaklaşık 30 metre kadardı. Spiral yol yoktu, ama yine de taş ocağının anısı aklımdan çıkmıyordu. "Bunu birisi yapmış olmalı," dedim. "Aksi takdirde gerçek dünyayla aynı hale gelirdi. Sanırım." Çukurun üzerine eğilmeye başladım ve Javier'in kolu bir çubuk gibi önümde durdu.

"Lütfen yapma."

"Düşmeyeceğim."

Gözlerini kısa bir süre kapattı. "Lütfen. Sinirlerim için." "Peki. Sinirleriniz içinse..." Geri adım attım.

Yavaşça çukurun kenarından dolaştık. Beklediğimden daha uzaktaydı. Zemin sağlamdı ama küçük bir taşı kenara doğru ittim. Duvara çarparak aşağıya doğru yuvarlandı ama

ayna dünyasının boğuk sessizliği, taşın dibe çarptığını duymamızı engelledi.

Duvarlarda çizik izleri gibi şeyler gördüm, ama o kesintisiz grilikte ayırt etmek çok zordu. Belki taş ocağı izleridir?

"Yanlarda delikler var," dedi Javier, işaret ederek. Bakışlarını takip ettim ve haklı olduğunu anladım. Taştaki düzensizlik olarak gördüğüm şey aslında açıklıklardı. Mağaralar mı? Tüneller mi? Ne kadar derine indiğini anlamak imkansızdı. Başka bir çakıl taşı alıp birine atmaya çalıştım, ama açığı tamamen yanılttı ve çukuru bir okla geçirebilirdim belki, ama o kadar uzağa taş atamazdım.

"Belki de bu garip ayna dünyasındaki gizemli deliğe taş atmak istemiyoruz?" dedi Javier.

"Daha fazla gerginlik mi?"

"Bugün biraz dengesizim."

"Nedenini tahmin edemiyorum."

Çukura biraz daha baktık. Birdenbire anlam kazanmadı. İkimiz de diğerinin çukura bakmaktan başka bir şey yapmayı önereceğini umuyorduk. Hiçbirimiz önermedi.

"Ee?" dedim
sonunda. Javier
homurdandı.

"Sence zehirleyenimiz bunu mu kazdı?" Bunu yüksek sesle söyleyince, kulağa gülünç geldi.

"Bir ordunun bunu kazması haftalar sürer," dedi Javier. "Ve onların ordusu yok. Umarım."

Sanki bir ordu yanımızda kamp kurmuş da biz görmemişiz gibi çölü taradım. Hiçbir şey görünmüyordu. Villaya doğru, yaklaşan yolu çevreleyen palo verde ağaçlarını görebiliyordum. Gövdeleri pürüzsüz ve yeşil olmalıydı. Renkleri görmek için aşağıya baktım. Isobel'in sıkıcı diye alay ettiği kahverengi cüppeler gün batımı kadar canlı görünüyordu.

"Buraya kendini kaptırırsan delirebilirsin," dedim.

Bana baktı, açıkça şaşırmıştı. (Dürüst olmak gerekirse, benim kadar şaşırmamıştı.) "Ne oldu 'bu harika değil mi'ye?"

"Biraz sarsıldım," itiraf ettim. "Zehirleyen olmasaydı, hâlâ heyecanlı olurum. Ama burada muhteşem bir yeni dünya var ve onu incelemek ve kurallarını anlamak için zaman ayırmak yerine, istediğini elde etmek için bir çocuğu zehirleyen biriyle savaşıyoruz. *O* şey her neyse." Soğuktan korunmak için cüppemi daha sıkı sardım.

Javier bir an sessiz kaldı, sonra elini uzattı ve Aaron'un tapınakta lotus dumanı hastasını kaybettiğimde yaptığı gibi omzumu kısa bir süre tuttu. "Üzgünüm. Sanki önemli bir şeyin elinden alınmış gibi hissediyorsundur."

Haklıydı. Tam olarak öyle hissediyordum ve o söyleyene kadar farkında değildim. Göğsümdeki bu acı, *kayıp* hissiydi. Göz kapaklarımda bir karıncalanma hissettim ve acımasızca bastırdım. "Önemli değil," dedim, sesimin titrememesi için emin olduktan sonra. "Okyanusu keşfeden ilk kişi de köpekbalıklerini öğrendiğinde üzölmüştür herhalde."

"Burada durup bu deliğē bakarak köpekbalığınē yakalayamayız," dedi Javier. Sandaletlerimin altına kayan kayalar yüzünden setten inmeme yardım etti. "Geri dönüp ne yapacağımıza karar verelim."

Odama dönerken salonda birkaç yeni donmuş hizmetçi vardı. İkimiz de onlardan uzak durduk. Gri gözlerin üzerinde gri göz kapaklarının çizgisini görebilecek kadar yaklaşmadıkça gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu anlayamazdınız. Her ne kadar izlenmediğimizi bilsem de, izleniyormuşuz gibi hissettim.

"Bu iş bittiğinde," dedim, "babamın malikanelerinde tek bir tane bile gerçek boyutlu heykel kalmadığından emin olacağım. Hatta şehirden kaldırılmaları için lobi yapabilirim."

"Senin yanımdayım," dedi Javier, kapıyı açarak. Önce o girdi, etrafa bakındı, sonra her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Snow içeride gizleniyorsa ne yapacağını merak ettim.

Ayna da temizdi. Javier içeri girdi, bana başıyla selam verdi. Ben de içeri girdim ve...

Sırtımda bir şey beni yakaladı. Bir an için bir el cüppemi tutmuş gibi hissettim ve bir çığlık atmamı engelleyerek sendeledim. Kumaş bacaklarımın etrafında gerildi.

Javier çoktan yanıma gelmişti. "Bir şeye takıldın." Yüzünü ve omzunu aynaya dayadı ve farklı bir çekme hissettim, sonra şaşkın bir ifadeyle geri çekildi. "Bir şeye takılmadın. Bir bak sen."

Çarpınan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak geri döndüm. Onun şaşkınlığının nedeni anlaşıldı. Cüppemin bir kısmı... takılmıştı. Aynanın yüzeyine çarpmış ve ilerleyemiyordu. Bir avuç kumaş tutup, gümüşten geçmeden yırtılacağı anlaşılan kadar çektim.

Elmanın etkisi geçiyor mu? Hayır, elbette hayır, giysilerim elmayı yemedi. Bu giydiğim takım bile değil.

... Bekle, cebimde bir şey mi var?

Her şeyi çözmek için aynadan geri adım atmak zorunda kaldım, sonra elimi cebime soktum ve mendille sarılmış bir paketi çıkardım. Bir an ne olduğunu anlayamadım, sonra kolibriyi hatırladım. Kemiklerinin narin dantellerine zarar vermemek için dikkatlice açtım. Zarar görmemiş gibi görünüyordu, ama hala elimde cansız ve hareketsiz duruyordu. Onu gümüşün üzerine koydum ve Javier'i aynadan geçirmeyi denediğim zamanki gibi oldu. Parmaklarım geçiyordu, ama kuş geçemiyordu. Geçmek yerine cama yapışıp ezilecekti.

"Ama sen nesneleri çıkarabiliyorsun," dedim şaşkınlıkla. "Sorun aynaya girmek, değil mi? Daha önce bir kitap getirmiştin. Ve patatesi."

"Kuş canlı," dedi Javier, aynanın diğer tarafına gelerek.

"Patatesler de öyle. Onları ekip başka patatesler yetiştirebilirsin. Hatta elmaların bile canlı tohumları var."

Javier çaresizce omuzlarını silktilti. "Belki de onlar farklı bir tür canlıdır?"

Kolibriyi gümüşün içinden geçirmeyi denedim, sonra tekrar denedim. Garip bir gerginlik vardı. Mantıksız bir şekilde, yanlış yaptığımı, doğru şekilde itersem o minik beden

camdan geçeceği gibi bir hisse kapıldım. İleri eğilip bastırdım, o gerginliği takip ederek biraz yana kaydım... biraz daha yaklaştım...

Aniden sanki kolumu sonuna kadar uzatarak ağır bir şeyi tutmaya çalışıyormuşum gibi oldu. Bir nefes kadar hafif olan o kırılgan beden, kurşundan yüz kat daha ağırdı. Onu tutmanın gerginliğiyle kaslarım titremeye başladı, ama itmeye devam ettim, sanki içimden bir şey çekiliyormuş gibi hissediyordum, sadece enerji değil, gerçek ve fiziksel bir şey. Vücudumdan dışarı kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Aşağı bakıp kendimi içim boşalmış ve bağırsaklarım acı vermeden aynadan dışarı çekilirken görseydim, dehşete kapılırdım ama şaşırmazdım.

"Anja?"

Alnımda ter damlaları belirdi, ama *işe yarıyordu*, işe yaradığına emindim, ayna inceliyordu, artık camdan çok yapıştırıcıya benziyordu ve eğer sadece... devam edersem... itersem...

"Anja!"

Güçlü kollar beni sardı ve Javier beni aynadan uzaklaştırdı. Direnmeye çalıştım ama kaslarım beni dinlemiyordu. Sanki koşmuşum gibi bitkin ve güçsüz hissediyordum.

"Ne yapıyordun?" Javier tamamen dehşete kapılmıştı. "Her ne yaptıysan, bir daha yapma!"

Ona gözlerimi kırptım. Sürekli sarılmalar alıyordum ama bunlar sayılmazdı. Bu seferki *kesinlikle* sayılmazdı çünkü beni tutuyor gibiydi. Düşmemek için parmaklarımı ceketinin kenarına kenetledim. Başım zonkluyordu. "Ne oldu?" diye sordum. "Kuşu geçirmek için itiyordum ve sonra... *doğru* şekilde yaparsam işe yarayacağını düşündüm ama çok zordu..."

"Griye dönmeye başladın." Yüzü sadece birkaç santim uzaktaydı, kahverengi gözleri endişeyle yüzümü arıyordu. Gözlerinin arasındaki çizgi, endişeden daha da derinleşmişti.

Endişeli misin? Benim için mi?

Fazla anlamlama. O senin korumana, hepsi bu. Eğer ölürsen, mesleki bir başarısızlık olur.

Ama o bana çok yakındı. Biri içeri girseydi, benim kendimi çok kötü hissettiğimi ve onun benden iğrendiğini bilmeyen biri, öpüşmek üzere olduğumuzu sanırdı.

benden iğrendiğini bilmezse, öpüşmek üzereymişiz gibi görünecekti

Tamam, öpüşmek muhtemelen söz konusu bile olamazdı. "Gerçekten başım dönüyor," diye itiraf ettim.

"Hayır," dedi, biraz sertçe. "Yani *aynadaki gibi* grileşiyordun."

Artık öpüşmeyi hiç düşünmeden ona baktım. "Ne?"

Kafasını salladı. "Hadi. Seni buradan çıkarmak istiyorum."

Kolibriyi masamın üzerine, yolun dışında ama hala renkli kalması için biraz yansıma olacak şekilde bıraktım. Aynadan birlikte geçmek zordu, ama sadece iki insan sığmayacak kadar geniş olmadığı için. Her zamanki gibi gümüşün içinden kolayca geçtim.

Dışarı çıktığımızda, sadece yürümekten nefes nefese kalmış bir şekilde yatağa oturdum. Javier ellerimi tuttu ve ters çevirerek, bir el falcısı kadar yoğun bir şekilde baktı. "Gri yok," dedi, ama ben kendim de görebiliyordum. "Ellerin önce başladı." Bana baktı, kaşları çatılmıştı ve sanırım yapabilseydi bana soyunmamı emrederdi. Aslında bu trajik ya da komik bir durumdu.

"Sonra bakarım," diye söz verdim. "Uzanmam lazım."

"Burada yalnız kalmanı istemiyorum. Ya yine başlarsa?" "Başlarsa ne yapabilirsin ki?" diye oldukça mantıklı bir şekilde.

Onun kaşlarını çatmasının şiddeti beni şaşırttı. Yüzü oldukça doğal bir şekilde bu ifadeye büründü, ağzının kenarındaki çizgiler derinleşerek kanyonlara dönüştü. Saray muhafızlığında hayatının nasıl geçtiğini merak ettim, bu çizgilerin nedenini merak ettim.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Kahretsin. Haklı olduğunda nefret ediyorum." "Üzgünüm." Yatağın üzerine sırt üstü uzandım. "Sadece biraz uyumam lazım.

Hemen."

Sandaletlerimi çıkardığını ve benim bir tür teşekkür mırıldandığımı hatırlıyorum, sonra da dünyadan kopmuş gibi uykuya daldım.

★ ★ ★

Uyandığımda güneş batmaya başlamıştı. Başım zonkluyordu, yataktan doğruldum. Ağzım dışarıdaki çöl kadar kuruydu.

"Tanrım. Kendimi akşamdan kalma gibi hissediyorum," diye mırıldandım, yüzümü ovuşturarak. Giysilerimle uyumuştum, bu da hiç yardımcı olmamıştı.

"Hangover gibi görünüyorsun," dedi Javier acımasızca. "Biraz su iç." Bana bir kupa uzattı. Su ılık ama boğazımdan ipek gibi aktı.

"Teşekkürler. Bekle... sen burada ne yapıyorsun?" Kupanın kenarından ona gözlerimi kısarak baktım. "Gittiğini sanmıştım."

"Gitmedim. Belli değil mi?"

"Nöbetin yok mu?"

"Ben senin nöbetçinim. Bu benim görevim. Kaptan bilgilendirildi." Burun kıvırdı. "Buradaki gece devriyeleri, esas olarak nöbetçilerin masraflarını haklı çıkarmak ve nöbet sırasında kimsenin çok sarhoş olmasını önlemek için yapılır. Bir de yangınlara karşı göz kulak olmak için."

"Oh." Daha fazla su içtim. Gözlerim kumlu hissediyordu. (Bu, uyurken gözyaşlarının buharlaşmasından kaynaklanıyor. Gözyaşları tuzludur, bu yüzden gözlerin kurduğunda, küçük tuz kristalleri kalır. Vücutlar ne kadar da iğrenç.)

"Yemek çağırmamı ister misin?" diye sordu Javier.

"*Tanrım*, hayır." Yemek düşüncesi bile iğrençti. Bu gerçekten de tam bir akşamdan kalma haliydi.

Tuvalete gidecek kadar kendime geldim, sonra banyoya gittim. Yüzüme biraz su serpmek beni canlandırabilecek kadar canlandırdı. Aynadaki yüzüm, elmayı yediğim geceki halinden daha iyi görünüyordu, ama nehirden çıkarılan cesetler bile bundan daha iyi görünüyordu, yani bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Örgüm tamamen mahvolmuştu. Örgü diyebilmenin tek nedeni, kafamın arkasında çiftleşen üç kızgın yılan olmasıydı. Kurdeleyi çıkardım ve yatağa oturarak parmaklarımla saçlarımı taradım.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Javier yüzünü buruşturdu. "Ben de sana bunu soracaktım." "Askeri konularda uzman sensin."

"Askerlik günlerim çok geride kaldı. Saray muhafızı olmak sadece ayakta durmaktan ibaret." Kollarını kavuşturdu, belli ki derin düşüncelere dalmıştı. Ben de düşünüyormuş gibi yapıp balkon kapısından gökyüzüne baktım, ama aslında

gün batımını hayranlıkla seyrediyordum. *Akşamları kırmızı gökyüzü, çobanların sevinci* diye bir deyim vardır, ama burada pek geçerli değil, çünkü gün batımları neredeyse her zaman kırmızıdır. Sanırım fırtına olsa kırmızıyı göremezsin.

"Snow ile yüzleşmeyi denedin mi?" diye sordu Javier.

"Kralların kızları da bizim gibi aynı gün batımını izler," dedim.

"Kutsal Koyun'un somurtkan gözleri adına ne diyorsun sen?"

"Ben..." Elimi alnıma koydum. "Aslında sandığımdan daha yorgunum galiba. Boş ver. Snow'la nasıl yüzleşeceğiz?"

"Aynayı ve elmaları bildiğini söyle," dedi Javier. "Birini sorgularken, onun hakkında bir şey bildiğini gösterirsen, o kişi daha kolay ağzından laf geçirir. Yalan söylediği ortaya çıkmasını istemezler."

"Birini sorgulamak mı? İşinin sadece ayakta durmak olduğunu söylemiştin."

"Bazen sorgu odalarının önünde dururdum. Anlamı aynı." "Tamam."

Saçımı yeniden örmeye devam ettim. "Yani Snow'a aynayı ve elmaları bildiğimi söyleyeceğim

ayna ve elmalar hakkında her şeyi bildiğimi söylerim ve umarım bunu yapan kişinin adını söyler." Yüzümü buruşturdum. "Sözlü manipülasyon becerime dayanan planları sevmiyorum."

"Onlar *benim* onunla konuşmama izin vermezler," dedi Javier. "Şifacının koruması olmak, şifacı olmakla aynı otoriteyi vermez."

İçimden inledim. Haklıydı. Haklı olması hoşuma gitmiyordu, ama dünya benim hoşlandıklarımı ve hoşlanmadıklarımı dikkate almama gibi kötü bir alışkanlığı vardı. "Tamam. Öyle yapacağım. Yarın."

O anda örgümün çok kaymış olduğunu fark ettim, kendi kendime mırıldandım ve örgümü çözdüm. Yeniden başlamıştım ki Javier içini çekerek, "İzin verir misin?" dedi.

"Tabii," dedim, ne dediğini hiç anlamadan. Ayağa kalktı ve sandalyenin koltuğuna vurdu. Hala kafam karışık bir şekilde oturdum ve o da saçlarımı topladı ve örmeye başladı.

Oh.

Oh, bu *çok* hoştu.

Daha önce hiç bir erkek saçımı örmemişti. Parmaklarını erotik bir şekilde saçlarımın arasında gezdirmiyordu, aksine saçlarımı geriye doğru tararken acımasızca yetkin bir şekilde çalışıyordu, ama saç derimde ayak parmaklarımın kıvrılmasını sağlayacak kadar bir karıncalanma hissediyordum.

Tanrım, şu anda başka bir fetişe ihtiyacım yok. Özellikle de bana güneşte çok uzun süre bırakılmış bir somon parçasıymışım gibi bakan bir adamla ilgili bir fetişe ihtiyacım yoktu.

Bu durumda bana dokunmaya bile razı olmasına biraz şaşırdım, ama belki de yetkinliği tiksintisini bastırmıştı. *Benden tiksinen bir adamdan tahrik olmamalıydım.* Bunu iyimser mizacımla konuştum. Bana güldüler.

Konuşarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. "Otuz beş yaşındayım ve hala kendi saçımı örmeyi beceremiyorum."

O homurdandı.

Devam ettim. "Sen bu işte iyisin." "İki

küçük kız kardeşim var."

"Ah. Bilmiyordum."

"Bilmen gerekmez."

"Yine de. Ailem hakkında her şeyi

biliyorsun." "Ben bir korumayım. Bu

işimin bir parçası."

"Evet, ama artık bir korumadan fazlasısın. Sen benim... şey..." Uygun bir terim bulmaya çalıştım. Neyse ki parmakları artık saçlarımdan uzaklaşmış, saçlarımı örüyordu ve mantıklı düşünmek biraz daha kolaylaşmıştı. "Suç ortağı?"

Yine homurdandı.

"Suç ortağı?" Homurdandı. "Kaderin kurbanı?"

Javier iç geçirdi, sanki yelesini örmüş bir atmışım gibi omzuma hafifçe vurdu ve geri çekildi. "Bu bir süre idare eder."

"Teşekkür ederim." Elimi saçlarımın üzerinden geçirdim. Benim denemelerimden çok daha iyiydi ve bana maliyeti sadece son derece uygunsuz ve yersiz bir tahrik olmuştu. Dikkatimi başka yere çekmek için bir deneme daha yaptım. "Demek ikimizin de küçük kız kardeşi var."

"Öyle görünüyor." Bir an için konuşmayı bitirdiğini sandım, ama sonra ekledi: "Ve bir de küçük erkek kardeşim var. Ben en büyüğüm."

"Benim de. Ama kız kardeşlerimin saçlarını hiç örmedim. Annemiz Isobel'in saçlarını örerdı ve Catherine, biri ona saç fırçasını salladığında çığlık atardı."

"Annem ben yedi yaşımdayken öldü."

"Bu yüzden küçük konuşmalar yapmam," diye mırıldandım, yarı kendime. Javier burnunu çekti. "Üzgünüm," dedim.

"Önemli değil. Çok uzun zaman önceydi. Ama bu yüzden saç örmeyi öğrendim."

Acaba eve para göndermek için mi orduya katılmıştı? Bunu sormak için uygun bir zaman olmadığını düşündüm. "Teşekkür ederim," dedim, sıkı örölmüş saçlarıma dokunarak.

Javier kaşlarını çatı. "İyi olabilecek misin?"

"İyiyim. Kendimi berbat hissediyorum ama iyiyim." (Ayrıca, iyi olmasam bile yapabileceği hiçbir şey yoktu, ama bu muhtemelen daha fazla tartışmaya yol açardı.) Ayağa kalktım.

Javier bana düşünceli bir bakış attı. Gerçek bir düşünceli bakış, ilginç görünmek için kişisel dertlerini düşünür gibi dramatik bir bakış değil. O bakış sadece şairlere yakışır. Bu bakış onu düşünceli ve biraz sert gösterirken, benim yatak odamda bulunan ve ona hiçbir şey yapamayacağım bir adam için fazla yakışıklı gösteriyordu. "Yarın seni kontrol ederim," dedi, ben onu çıkarmak için kapıyı açarken.

"Ölmemeye çalışacağım," diye söz verdim ve kapıyı kapattım.

BÖLÜM 19

Sabah, ölmemiştim. Hatta, muhtemelen dün yarım gün uyuduğum için şafak vakti uyandım. Sırtımda tüylü bir ağırlık vardı. "Grayling?" diye sordum.

"Hayır, diğer kedilerden biri."

"Başka kedi *görmedim*."

"Ahırda, fare avlıyorlar." Oturup esnedi. "Bu saatte neden uyanıksın? Seni mantıklı bir insan sanmışım."

Ona kuşu aynadan geçirme deneyimimden bahsettim. Hiç etkilenmedi. "Ne olmasını bekliyordun ki? Canlılar zordur."

"Patatesler de canlı."

Hayatta tek gözlü bir kediden daha küçümseyici çok az şey vardır. Onun bakışlarının gücüyle saçlarımın kuruduğunu hissedebiliyordum. "*Patatesler*," dedi sonunda, "*tanrı* yapmaz."

Bu argümanı beklemiyordum ve net bir "ha?" ile cevap verdim.

Grayling yataktan atladı ve kuyruğunu sallayarak aynaya doğru yürüdü. Çok az kedi kovalamaca oynamayı sevdiğinden, ben de tuvalete gittim.

Patatesler tanrı olmaz. Hmm. Bu, aynadan geçemeyen canlıların tanrı olduğu anlamına geliyordu. Bu da, bir nesnenin aynadan geçip geçemeyeceğinin, tanrı yaratma yeteneğine bağlı olduğu anlamına geliyordu, yani... Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum.

Fark etmiş olabileceğiniz gibi, benim ülkemde tanrılar yoktur, sadece azizler vardır. Hikayeye göre, tanrılarımız acımasız ve zalimdi ve umutsuzluğa kapılan insanlar, bunun yerine gökteki hayvanlara, Tavşan ve Kuş'a, Engerek ve Kurbağa'ya ve diğerlerine dua etmeye başladı. Gökteki hayvanlar sayılarıyla

sayısı arttı ve acımasız tanrıları öldürdüler. O günden beri, biz sadece azizlere dua ediyoruz.

Grayling'e haksızlık etmemek gerekirse, Aziz Patates diye bir şey yoktu. İyi bir hasat istiyorsanız, Arıların Azizine dua ederdiniz. (Aziz Arı değil, çünkü bu aziz diğerleri gibi tekil değil.) Bu, arıların tanrı yaratabileceği anlamına mı geliyordu? Arı nasıl bir tanrı yaratabilirdi? Kovanın dışında duran minik vaizler, arıların İncilini vaaz ediyorlar diye hayal ettim. *Hmm, belki Grayling haklıdır. Bir patates diğer patateslere nasıl vaaz verir? Kök sebzeler arasında o kadar çok misyoner olamaz.*

Bunların hepsi mitolojik olarak ilginçti, ama pek de yararlı değildi. Yüzüme su sıçrattım. Belki de tanrı yaratma ile ilgili bir mizah vardı ve aynadaki versiyonda bu mizah eksikti? Ya da eksik *değildi*, ama bu mizahın varlığı onun geçemediği anlamına mı geliyordu? Aynadaki mizah gibi. Anti-iyimserlik.

Ya da belki Grayling beni erken uyandırdığım için benimle dalga geçiyordu.

Mutfığa indim, personel çoktan uyanmış ve pişirme işine başlamıştı, biraz soğuk et ve peynir istedim. Giderken etrafa aynalar aradım. Cep bahçesindekileri gözden kaçırmıştım, başka neyi gözden kaçırmıştım?

Bulduğum tek aynalar zararsız görünüyordu. Koridordaki bir oyuğun üstünde, başparmağımdan daha geniş olmayan bir dizi aynalı fayans vardı. Kimse oradan geçemezdi. Ama belki bir şey geçirebilirdi. Bir hançer ya da bir mesaj gibi.

Düşünceli bir ruh hali içinde bahçeye çıkıp çölün uyanışını izlemeye başladım. Bir sinek kuşu, kırmızı adaçayı çiçeklerine odaklanmış bir şekilde hızla uçtu ve ben onun, yanımda götürdüğüm sinek kuşunun gerçek hayattaki versiyonu olup olmadığını merak ettim.

Yaklaşık bir saat orada oturup doğanın ihtişamını içime çektim ve Snow ile yüzleşmeyi erteledim. Sonra at sülükçüsü Rinald'a gidip gördüğüm bir bitki hakkında bilgi almak için konuşmaya gittim ve Snow ile yüzleşmeyi erteledim. Ardından çalışma odasına gidip çan yılanını besledim, horozu dolaşmaya bıraktım ve sonunda zaman kaybetmek için başka bir yol bulamayınca Snow ile yüzleşmeye gittim.

Snow'la yalnız kalıp konuşmak beklediğimden daha kolay oldu. Hemşire, Snow'un yanına yerleşmiş, açıkça orada kalmayı planlıyordu, ama ben boğazımı temizledim ve ona bir iki... ah... hassas sorum olduğunu ve belki hizmetçilerin dinlemediğinden emin olabileceğini söyledim.

Dedikoduların yayılma şeklini düşündüğünde gözlerindeki ateşi neredeyse görebiliyordum. Bizi balkona çıkardı ve içeri girerek çeşitli kızlara yüksek sesle bir şeyler getirmelerini, temizlemelerini ve götürmelerini emretti.

Snow korkuluğa gitti, sonra bana sorgulayan bir gülümsemeyle baktı. "Evet?"

Bütün sabah, aynanın içindeki tuhaf bir ikincil dünyada faaliyetleri hakkında on iki yaşındaki bir kıza nasıl yaklaşacağımı bulmayı ummuştum. Ne yazık ki aklıma hiçbir şey gelmedi, bu yüzden Javier'in tavsiyesine başvurdum.

"Aynayı biliyorum."

Snow keskin bir nefes aldı. Söylemek istediği bir şey var mı diye bekledim, ama o dönüp çöle bakmaya başladı, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Beni izlediğini biliyorum. Ve seni hasta eden şeyin aynadaki yiyecekler olduğunu da biliyorum."

Hâlâ bana bakmıyordu, ama parmak eklemlerini tutarken kırmızı çizgiler belirdi.

"Snow," dedim, sesimi olabildiğince yumuşatarak, "Beni gözetlediğin için kızgın değilim. İlk başta üzülmüştüm, ama şimdi unuttum." Ona yalan söylemek istemiyordum. Yıllar önce zehir hakkında gerçeği söyleyen şifacı kadına hala minnettardım. "Ama ayna yemeğini yemeye devam edersen, daha da hastalanacaksın. Yaptığın şey çok tehlikeli."

Boğazından çıkan keskin, patlayıcı ses, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla küçümseme içeriyordu. Sonunda bana dönüp baktı. "Sence ben bunu yemek istiyor muyum?"

Bir adım geri atma içgüdüleriyle mücadele etmek zorunda kaldım. Gözlerindeki bakış, köşeye sıkışmış küçük bir hayvanın ısırma için dönmesi gibiydi. "Şey... şey..."

"Kız kardeşimi nerede tuttuğunu söyle, bir daha elma dokunmayacağım."

"Kız kardeşin mi?" diye aptalca tekrarladım.

"Rose," dedi Snow, çocukluğumdan çok iyi bildiğim, aptal yetişkinlere konuşur gibi bir ses tonuyla.

"Ama Rose öldü," dedim, çünkü Isobel benim incelik konusunda haklıydı. Son kelime ağzımdan çıkmadan kendime lanet etmeye başladım. "Özür dilerim..."

"Hiçbir şey anlamıyorsun," dedi Snow, sesi şiddetli yağmur kadar soğuk ve şiddetliydi. Topuklarını döndü ve yatak odasına doğru yürüdü, kapıyı arkasında çarparak kapattı. Hemşire ve hizmetçiler onun arkasından baktılar, sonra neredeyse aynı anda bana döndüler. Hemşirenin yüzü cam gibi sertleşmişti. Bana güvenmişti ve ben onun emanetini üzümüştüm.

"Tabii," diye mırıldandım. "Çok iyi gitti." Kapıya giden yol, meraklı ve suçlayıcı bakışların arasından geçmek saatler sürmüş gibi geldi. Daha sonra tekrar geleceğimi mırıldandım ve dışarı çıktım.

Peki. Şimdi ne yapacağım?

Kız kardeşimi nerede tuttuğunu söyle, bir daha elma dokunmayacağım. Bu ne anlama geliyordu? Rose ölmüştü. Snow bunu bilmeliydi. Bu, kederden doğan bir tür hayal miydi? Ve Snow'un bahsettiği "o" kimdi?

Daha fazla cevap almayı ummuştum, ama şimdi daha fazla sorum vardı. Rose'un bununla ne ilgisi vardı? *Onu saklamak?* Rose'u öldürmek yerine kaçırdığını mı düşünüyordu?

Kederin, birinin sevdiği kişinin gizlice hayatta olduğuna dair ayrıntılı hayaller kurmasına neden olması ilk kez olmuyordu. Bir bankın olduğu bir köşe buldum ve başımı ellerimin arasına alıp oturdum. *Böyle şeylerle başa çıkacak donanıma sahip değilim. Bu, zihinleri anlayan biri gerektirir. Ben sadece zehirlerle uğraşırım.*

Şifacı Michael, keşke burada olsaydın. Duygusal kısmı sen halledebilirdin.

Yorgun bir şekilde şakaklarımı ovuşturdum. Neyse. Şifacı Michael burada değildi. En azından artık Snow'un kendini zehirlediğini anladığından ama bunu bir nedeni olduğunu düşündüğünden emindim. *Bu bir ilerleme mi? Belki?*

Javier ile konuşacaktım. Belki o çocuklarla daha iyi anlaşırdı. Belki çocukları bile vardı. Krala mektubu yazmama yardım edebilir ve kralın kırık kalpleri iyileştirecek en iyi şifacıları tutacak parası vardır... ama ya

mektupta ayna dünyası hakkında bir şey yazmaya kalkışırsam, kral şifacıları Snow'un peşine salacaktı, benim değil.

Tanrım, şimdi ne yapacağım?

Krala tüm gerçeği söyleyemezdim, bu açıktı. Akıl hastanesine kapatılırsam Snow'a bir faydam olmazdı. Ben gidersem, bu gizemli kadın serbest kalırdı.

En azından bu kadarını anladık. Snow'a ayna yemeği getiren kişi bir kadın. Bu, şüphelilerin sayısını azaltır.

Bir hizmetçi kız koridordan geçti ve beni görünce hızlıca şaşkın bir gülümseme attı. Onun uzaklaşmasını izledim. Kralın kızını zehirlemek için çok gençti ve bunu neden yapmak istesin ki? Üstelik zehirleyen kişinin Witherleafte ya da en azından gerçek dünyada yaşayan biri olduğuna dair hiçbir kanıtım yoktu. Bildiğim kadarıyla başka bir yerden gelip aynalı villada yaşıyor ve yansımalar aracılığıyla bizi izliyor olabilirdi.

Aniden paranoyaklaşarak ayağa fırladım. Burada orada gördüğüm küçük aynalı fayanslar vardı, ama kaç tanesini bulamamıştım? Javier suikastçılardan bahsetmişti, peki ya casuslar?

Hatta Snow bile beni gözetliyordu ve hiçbir şey yapmamıştı ama yine de... *garipti*. Javier suikastçi konusunda paranoyak olsa da, on iki yaşındaki bir kızın uykumu izlemesini isteyeceğim pek fazla durum yoktu.

Aslında, uyanıkken casusluk yapılmak da o kadar iyi değildi.

Sakin ol, dedim kendime sertçe. Panik yapıyorsun ve bu hiçbir şeye yaramaz. Ana koridorlarda ayna olamayacağını biliyorsun, çünkü ayna villasından geçerken renkleri görürdün.

Bu doğrudu. Bazı küçük geçitlerde tesadüfen aynalar vardı, ama bahçede villanın içinden daha fazla aynaya rastlanıyordu. Geriye sadece odamdakiler ve tabii ki banyomdaki fayanslar kalıyordu.

Bunları kullanmalarını engellemek için yapabileceğim bir şey var mıydı? Kapıyı kilitlemek teorik olarak geceleri işe yarayabilirdi, ama geri kalan zamanlarda ne olacaktı?

Aslında ihtiyacım olan, ayna dünyasında etrafımda kimse olup olmadığını kontrol etmenin bir yoluydu. Tabii ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Ayna dünyasında neler olduğunu nasıl izleyebilirdim? Malikanede içime sığabileceğim sadece birkaç ayna vardı. Onlardan birini yanımda taşımak pek mümkün görünmüyordu. (Ne yapacaktım, Javier ve Aaron'un onu ikisi arasında taşıyarak peşimden gelmelerini mi isteyecektim? Bir saat geçmeden kırılırdı ve işleri gizli tutma umudumuz suya düşerdi.)

Ama...

Parmağımı dudaklarıma dokundurdum. İçinden *geçmeme* gerek yoktu, sadece içini *görebilmem* yeterliydi. Bunun için yüzümü içine alabilecek ve gözlerimi açabileceğim kadar büyük bir ayna yeterliydi. Kafamın tamamını kaplamasına bile gerek yoktu; hareket ettirilebilir bir ayna olursa, kelimenin tam anlamıyla daire çizerek Snow'un yansımasının aniden ortaya çıkıp çıkmadığını görebilirdim.

Döndüm, adımlarımı geri takip ettim ve aşağı inip hizmetçiye el aynası ödünç alabilir miyim diye sordum.

★ ★ ★

El aynasını kolayca buldum. Silversand'daki büyük, gösterişli aynaların aksine, bu sade bir ahşap çerçeveye ve içine yerleştirilmiş küçük bir kare aynadan oluşuyordu. Üreticinin markası Four Saints'ti, bu garip bir şekilde içimi rahatlatmıştı. Odama gidip el aynasını daha sonra kullanmak üzere komodinin üzerine bıraktım, sonra masaya oturdum ve şimdi ne yapacağımı düşünmeye başladım.

Ne yazık ki, kapıda hafif bir tıklama duyduğumda aklıma hiçbir harika fikir gelmemişti.

Hemen ayağa kalkıp aynanın önüne geçtim. Hizmetçi olsa bile, o anda konuşacak halim yoktu. Hemşire, hastasına ne söylediğimi sormaya gelmişse, o zaman *hiç* halim yoktu.

Gümüşün içinden geçerken tanıdık soğuk bir ürperti beni sardı. Bir an sonra, etobur saçlı hizmetçi odaya girdi. (İlk gece bana adını söylemişti ama yorgunluktan hemen unutmuştum)

Sonra başka şeylerle dikkatim dağıldı ve şimdi sormak çok garip olurdu.

Duvara yaslanıp rahatladım, sonra aceleyle doğrulup kollarımı soğuktan ovuşturdum. Bir dahaki sefere ceketimi getirmeyi unutmamalıydım, yoksa beni donmuş halde bulurlardı... Aslında bulamazlardı, değil mi? Javier gelip kemiklerimi gerçek dünyaya geri sürüklemedikçe, ayna dünyasının bir köşesinde sessizce çürüyen kemiklerimden başka bir şey kalmazdı.

Dünyadan kaybolmuş gibi görünen kaç kayıp insan, gümüşün içinden geçerek yolunu bulmuş olabilir acaba?

Ne mutlu bir düşünce. Bu düşünce aklıma geldiği için çok mutluyum.

Hizmetçi doğruldu, yastıkları düzeltti ve dikkatini komodine çevirdi. Yarısı gri yansımaların uzanıp bir şeyi eline aldığını izledim.

Her şey birden hayalet gibi oldu. Başka nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Aynanın ışığıyla aydınlanan odanın o bölümü garip bir şekilde gerçekliğini yitirdi. Nesnelerin etrafında, görsel yankılar gibi boyutlarını ikiye, üçe katlayan hale oluşmaya başladı. Ve hizmetçi...

Görmeyen yarısı, nesneyi bu tarafa o tarafa çevirerek hayranlıkla inceliyordu. Diğer yarısı, gri yarısı, titremeye ve ileri geri sallanmaya başladı. Kafasının arkasından keskin kenarlı bir tümör gibi bir et parçası patladı, sonra yanında bir tane daha, sonra bir tane daha, sonra daha da döndü ve yüzü iki parçaya ayrıldı, parçalar birbirinin üzerinde kayarak bir göz diğerinin yarım santim üzerine geldi, sonra parçalardan biri kırıldı ve üç gözü oldu, sonra tekrar kırıldı ve tekrar kırıldı...

Hizmetçi aynayı yatağa fırlattı ve temiz havlu almaya gitti.

Aynanın etrafındaki hale bir süre sonra kayboldu. Ayna kadını o kadar çabuk geri dönmedi. Yansıması aynanın kenarına, ışığın dışına sürüklendi, sonra gri renkte titreyerek durdu, kafasının üzerinde bir dizi blok kenarlı maske gibi üst üste yığılmış bir düzine yüzü olan trajik ve canavarca bir figür. Başını ağırlığı altında sarkmış boynuyla yavaşça bir yandan diğer yana salladı ve bir düzine eli olan kolunu kaldırıp ona dokundu.

Ben bir süredir nefes almıyordum. *Neden...? Nasıl...?*

Ayna. Komodinin üzerindeki aynayı aldı ve diğer aynanın yansımısını yakalamak için açılı bir şekilde tuttu.

Çocukken bunu yüzlerce kez yapmıştık, ama bizim aynalarımız duvardaki devasa aynadan çok daha küçüktü. İki aynayı tam doğru açıyla tutarsan, kendini sonsuz sayıda yansımasıyla görürdün, aç her seferinde biraz değişirdi ve sen hareket ettiğinde binlerce versiyonun da seninle birlikte hareket ederdi.

Ancak gümüşün içinde tek bir dünya vardı ve tek bir yansıma binlerce versiyonuna bölünüyordu. Ayna dünyası da buna ayak uydurmaya çalışıyor, o yansımayı daha ince ve daha ince dilimlere ayırarak...

Kadın kayboldu, muhtemelen gerçek olan banyoda havluları değiştirirken. Ama bu sefer hepsi kaybolmadı. Gözler, eller ve yüz parçaları boşluktan koparak yere düştüğünde, irkildim ve geri atladım.

Gerçek dünyada aynadaki görüntüler gibi toza dönüşmelerini bekliyordum. Ama hayal kırıklığına uğramış bir heykeltıraşın kil parçaları gibi yerde yatıyorlardı, sonra eller uzandı ve yerin üzerinde sürünerek kolların parçalarını peşinden sürükledi. Yüzler birbirinin üzerine yığılmış, göz kırpmıyor, seğiriyor ve hareket ediyordu, ağız köşeleri sanki acı çekiyormuş gibi çılgınca hareket ediyordu.

İki el zeminin ortasında buluştu. Birbirlerinin etrafında daireler çizdiler, sonra başparmaklarını birbirine kenetlediler ve parmaklarının ucunda ayağa kalktılar, sarhoş örümcekler gibi birbirlerine yaslanarak sallandılar. Birlikte zeminde sendeleyerek ilerlediler, adımları hızla daha kendinden emin hale geldi, ta ki kırık yüzlerin yığına ulaşana kadar. Yanak kemiğine ve tek bir göze bağlı yarım bir ağız, birinin parmak ucunu ısırıldı. Örümcek gibi eller durdu, sonra bükülmeye ve dönmeye başladı, ta ki yarım yüzü aralarında kaldırıncaya kadar. Gri göz kırptı. *Hayır. Hayır, bu doğru değil. Böyle bir şey olmamalı.* Sanki

korkmuş bir çocuk gibi etrafta tırmanacak bir şey arıyordum.

Ayağıma bir şey dokundu. Aşağı baktım ve sandalime yapışmış başka bir el gördüm, parmakları ayak parmaklarımı körü körüne yokluyordu, sanki nerede olduklarını ve neye dokunabileceklerini anlamaya çalışıyorlardı.

Nerede olduklarını ve neye dokunduklarını anlamaya çalışıyorlardı.

Bu kadarı fazla oldu. Dehşetle çığlık attım ve onu tekmeledim. El, deforme olmuş bir örümcek gibi yere düştü, parmakları düşerken hala kıpırdanıyordu. Düşüşünden sağ çıkıp çıkmadığını görmek için orada kalmadım, ama çırpınan ayna parçalarının üzerinden atladım ve gözlerimi kapatmayı bile unutacak kadar hızlı bir şekilde aynadan dışarı çıktım.

"Oh, Bayan Anja!" Hizmetçi, kolları havluyla dolu olarak banyodan çıktı. "Girdiğinizi duymadım. İşimi bitiriyordum." Saçları el havlularından birini hevesle sararken bana gülümsedi.

"Az önce geldim," dedim, burnumdan ağır ağır nefes alıp vererek.

Durdu, gülümsemesi kayboldu. "İyi misiniz? Nefes nefese görünüyorsunuz."

Az önce senin parçalara ayrıldığını gördüm ve o parçalar hala yarım santimlik camın ötesinde yerde sürünüyor. Ellerinden biri az önce bana tutunmaya çalıştı. Ve sana bunların hiçbirini açıklayamam çünkü tamamen deli gibi gelirim.

"İyiyim," dedim, boğazımı temizleyerek. Sesim neredeyse normal çıkmıştı. "Her şey yolunda."

BÖLÜM 20

"Bir ayna-geld," dedi Grayling. "Sesine bakılırsa küçük bir tane. Yeterince uzun süre bırakırsan parçaları birbirine yapışır."

Kedinin hakkını vermek gerekirse, ben ona koşarak geldiğimde oyun oynamıyordu. Onu çatının gölgesinde gördüm ve adını fısıldadım, sesimdeki panik tonunu fark edince hemen aşağı indi. Avlu duvarının arkasında onunla buluştum ve gördüklerimi telaşla fısıldadım.

"Bana onları söylemedin!"

Grayling sağlam gözünü devirdi. "Aklı olan *herkes* iki aynanın arasına girmemesi gerektiğini bilir."

"Hayır, bilmiyoruz." Çocukken oynadığımız oyunları düşündüm ve titredim. Kız kardeşlerimle kaç tane ayna parçası yaratmıştık? Yüzlerimiz seğiren bir yığın halinde bir araya gelmiş, ellerimiz yatak odasının zemininde kaybolmuş muydu? Hizmetçiden çok daha uzun süre oynamıştık. Parçalanmış yansımaların toplam hacmi muazzam olmalıydı.

Hatta bir keresinde Isobel eteğini kaldırıp aynaya poposunu göstermişti ve Catherine kusana kadar gülmüştük. Parçalanmış vücut parçalarının üzerinde çıplak poposunu düşününce, ister histerik bir şekilde gülmek ister kendim kusmak istedim.

Ve bu parçalar bir şekilde birbirine yapışmış mıydı? Yüzlerce yüzü sürükleyen ellerin sallandığını hayal ettim. Yüzlerce yüzümüz.

"Korkunçtu," diye fısıldadım, mutfak çalışanlarının duymaması için sesimi alçaltmaya çalışarak. "Ne kadar süre sonra hareket etmeyi bırakırlar?"

Grayling bana neredeyse acıyarak baktı. "Neden dururlar ki?" diye sordu ve kuyruğunu bir hareketle duvarın üzerinden atladı.

Javier ile bahçede, kulakların duyamayacağı kadar uzak, açık bir alanda buluşmak için anlaşmıştım. Sinek kuşları çekilmiş, onların yerini çiçeklerin üzerinde şahin güveleri almıştı. Gökyüzü bakır ve kan renginde parlıyordu.

Bir şahin güvesinden başımı kaldırdığımda, bana doğru yürüyen *iki* kişi gördüm. Javier ve... Aaron *mu? Ne? Neden? Aaron'a söylemiş miydi?* Eğer söylemişse, bana önce haber vermediği için oldukça kızacaktım.

"Merhaba, Şifacı Anja," dedi Aaron, geniş bir gülümsemeyle.

Javier gözlerime baktı ve hafifçe başını salladı. *Ah. Anladım.*

"Yani, şimdi de sen bodyguardlık yapacaksın?" diye sordum, Javier'in daha önce söylediği şeylere ters düşmemek için.

"Hayır, sadece Javier'in ne yaptığını görmek için geldim. Burada gerçekten korumaya *ihtiyacın var* mı?" Aaron bahçeyi gözden geçirdi ve etrafta hiçbir suikastçı olmadığını açıkça fark etti.

"Tam olarak bodyguard değil, ama bir şey olursa diye yanımda biri olsun istiyorum."

"... sana bir şey olursa?"

Onu yakalamıştım. Bazen benim olmak avantajları da var. "Çölde çok sayıda zehirli hayvan var," dedim. "Çok fazla. Çan yılanları, elmas çingiraklı yılanlar, çöl mercan yılanları ve boncuklu kertenkeleler... Aslında sonuncusunu görmeyi beklemiyorum, çünkü onlar daha çok batıda bulunurlar ve biz de güneydeyiz, çingiraklı yılanlar için çok kuzeydeyiz... Ve bunlar sadece sürüngeleler. Bir de akrepler var, hem büyük olanlar, onlar çok zehirli değildir, hem de küçük kabuklu akrepler, onlar ise doğduğuna pişman olursun. Ve bu çöl kırkayaklarını saymıyorum bile, onlar..."

"Tanrım, kırkayaklardan bahsetme." Aaron teatral bir şekilde titredi. "Bir keresinde ayakkabımda elim kadar uzun bir tane vardı. Ayağım kavun gibi şişti."

"—ayrıca suikastçı böcekler gibi çeşitli diğer böcekler de var, böyle bir bahçeyi çok severler." Oturduğum kayadan kalktım ve eteğimi silkeledim. "Ve tabii ki örümcekler de var, iki çeşit dul örümcek ve..."

"Sorumu geri alıyorum," dedi Aaron, iki elini kaldırarak. "Ve şimdi ben de geri çekiliyorum, çünkü tüylerim diken diken oldu. Javier, doğanın dehşetinden sağ çıkarsan

korkunç doğa koşullarından sağ çıkarsan, sonra görüşürüz."

Javier homurdandı. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştım. Aaron başını sallayarak geri çekildi.

"Çok iyi yaptın," dedi Javier, diğer gardiyan duyamayacak kadar uzaklaşınca. "Onu vazgeçirmeye çalıştım, ama sıkılmıştı ve ortalığı karıştırmak istiyordu."

"Olay çıkarmak mı?"

Javier öksürdü ve yakınlarda ilginç bir çalı buldu. O, gerçekten ilginç olan antilop süt otuydu. Yılan ısırığının şişmesini azaltan bir merhem yapılabilir, ama bunun nedeni o değildi sanırım. "O, şey, biz, şey..."

Sözünü bitirmedi. "Biz, şey?" diye sordum.

"Koruma görevlileri ve korudukları kişiler çok yakın mesafede uzun süre birlikte vakit geçirirler," dedi Javier, hala süt otuna bakarak. "Bu, şey, bazılarının... şey yapması bir tür klişe."

"Ohhh." Yüzümün kızardığını hissettim. Aaron öyle mi düşünüyordu? Javier ona doğruyu söylememeli miydi? "O tür bir şey... şey. Ama tabii ki sen ve ben... şey yapmıyoruz. Hiç."

"Tamam," dedi Javier. "Hayır, uh." "Tamam. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Javier boğazını temizledi. "Snow ile konuşma nasıl gitti?"

Aklım karıştı. "Snow mu?"

"Bu sabah mı?"

"Ah. O." Snow ile konuşmam, aynalı paralar hakkında hiçbir şey bilmediğim, çok uzun zaman önceydi. "Şey. Kötüydü, sanırım." Onun söylediklerini anlattım. Javier bel hizasındaki bir taşa yaslanıp dinledi.

"Kız kardeşimi nerede tuttuğunu söyle" mi? diye tekrarladı, ben bitirdikten sonra. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ya kız kardeşi hala hayatta olduğuna kendini inandırmış, ya da başka biri onu buna inandırmış, ya da... Bilmiyorum." Snow bana özellikle hayalperest biri gibi gelmemişti, ama bunu dışarıdan anlamak mümkün değildir. Üstelik o daha *on iki* yaşındaydı. "Belki ruhlarla bir ilgisi vardır? Kesinlikle küllerini ruh evine koymuşlardır."

"Biliyorum, koydular," dedi Javier. "Cenaze törenine katıldım." "Sen mi?"

"Bunun için saray muhafızlarının çoğunu görevlendirdiler. Ve bir ay boyunca oraya birini yerleştirdiler, kimse külleri çalmasın diye."

Yüzümü buruşturdum. İğrençti, ama elbette her zaman birileri olurdu. "Sanırım bununla ilgili karmaşık bir şey olabilir. Ama hala 'o'nun kim olduğunu bilmiyoruz. Neyse, bak, en önemli şey bu değil..."

Ona ayna parası hakkında Grayling ile ilgili kısımları hariç her şeyi anlattım. Ona anlatmam gerektiğini biliyordum, ama bu o kadar inanılmaz geliyordu ki, Grayling'in bu konuşmaya şahit olması için dua ettim, böylece korumam benim baskı altında çöktüğümü düşünmezdi.

Anlatmam bittiğinde Javier, neredeyse patlayacakmış gibi "Huh!" dedi. Dehşete kapılmıştan çok meraklı görünüyordu. (Evet, ironinin farkındaydım.) "Parçalar hala orada mı?"

"Bakmadım."

Taştan kaydı. "O zaman öyle yapalım."

★ ★ ★

Ayna parası yoktu. Javier yatağın altına ve havluların arkasına bile baktı. Rahatlayarak duvara yaslandım. "Parçalanmış olmalılar," dedi. "Başka nereye gitmiş olabilirler ki? Kapı hala kilitli, o yoldan çıkmamışlar."

Korkunç bir şekilde hareket eden kesik uzuvların kapı kolunu çevirebileceği aklıma gelmemişti. O zihnime bu görüntüyü soktuğu için ona teşekkür ettim.

"İşimin bir parçası." Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ve onu hiç esprili biri olarak görmediğime şaşırdım. Ya da belki de tanıdığım çoğu şifacı gibi, esprisi durumun ciddiyetiyle orantılı olarak artıyordu. En azından konuştuğu kadar artıyordu.

"Balkondan atlamış olabilirler mi?" diye sordum.

"Sen söyle."

Korkulukları destekleyen parmaklıklar vardı; tek parça değildi. Ellerin oraya tırmanabileceğini düşündüm. Bu düşünceyle titredim ve Javier kapıdan önce geçince sevindim.

Ayna çölü gün batımında daha da ürkütücüydü. Kırmızı gökyüzü, siyahla kesilmiş, sahneye korkunç bir hava veriyordu, sanki kasvetli, unutulmuş bir cehenneme bakıyor gibiydik. Aynalar kırmızıyı birazcık bile yansıtmış olsaydı, o kadar rahatsız edici olmazdı herhalde. O zaman sadece hava durumu gibi görünürdü. Kanlı ışığın altında kalan sert gri renk o kadar doğal olmayan bir görüntü oluşturunuyordu ki, gözleri yoruyordu, zihin ise anlam vermeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Yerde kesik uzuvlar ve yüzler yoktu, bu bir rahatlamaydı ve daha önce hiç endişelenmemiştim. Belki de erimişlerdi. Grayling onları gördüğünde benim yaptığım gibi kaçması çok olasıydı ve o da... ne olduğunu bilmediğini itiraf edemeyecek kadar *kediydi*.

Sessiz bir anlaşma ile kırmızı gökyüzünden yüzümüzü çevirdik.

"Yakında diğer odaları da kontrol etmeye başlamalıyız," dedi Javier. "Zehirleyen kişi mutlaka orada bir yerde olmalı."

"Yarın o zaman." Bu gece yapmam için ısrar etmedi, ona minnettardım ama minnettar olduğum için biraz da kızgındım. Aynadaki paraları görmediği ve ne kadar korkunç olduklarını bilmediği için beni avutmaya çalıştığını biliyordum.

Kapıda ayrıldık. Misafir olduğumdan utanarak, küveti sıcak suyla doldurtup, Red Feather Saga'yı okurken küvette uzandım. Kahramanın kuzeni, kötü amcası mirasını çaldığında, evin içinde gizli bir kapı bulmuştu. Kapının örümcek ağlarıyla dolu olduğunu söyleyerek, bence gereksiz yere çok telaşlanıyordu. *Örümcekler, ne de olsa. Ayna paralarını görseniz!*

Grayling, ben girdiğimde çoktan yatağa uzanmıştı. Kulağını bana doğru çevirdi ama gözlerini açmadı. "Biliyorum, biliyorum," dedim, onu rahatsız etmemek için kendimi bükerek. Küçük bir kedi olmasına rağmen, inanılmaz bir yer kaplıyordu. "Kulak biti. İyi geceler."

Sanırım "İyi geceler" dedi, ama o sırada ben neredeyse uykuya dalmıştım, bu yüzden rüyamda duymuş olabilirim.

"Ah canım..." Lady Sorrel ertesi gün öğle yemeğinde bana tısladı. "Güneş yanığı olmuşsun."

Öyle mi? Aynalardan o kadar kararlı bir şekilde kaçıyordum ki fark etmemiştim. Parmak ucumu ön koluma bastırdım ve izlerin kırmızıdan parlak beyaza dönüşmesini izledim. Kedileri aramak için dolaşmak açıkça etkisini göstermişti.

"Harika bir losyonum var," dedi Sorrel. "Benimle gel."

Özel odaları, hiç düşünmemiş olsaydım tam da beklediğim gibiydi. Her yüzey zengin renkli kumaşlarla kaplıydı, yerler paçavra halılarla örtülüydü ve koltuklar o kadar derin döşemeli ki, oturduğumda en az iki santim battım. Mobilyalar çoğunlukla koyu renkli ahşaptan yapılmış gibi görünüyordu, ama kumaş yığınlarının altından sadece sandalye ayakları ve ayaklıklarını görebiliyordum. Tek istisna, üç kişinin uyuyabileceği kadar büyük görünen bir dolaptı, tabii hepsi iyi arkadaşlarsa.

"Şimdi, bir bakalım..." dedi Sorrel, ben boynumu uzatıp renkleri incelerken küçük bir büfeye doğru yürüdü. Küçük bir kavanoz aldı, kapağını açtı, kokladı ve yerine geri koydu. "O değil... o da değil..."

Şık bir makyaj masası gibi, büfenin üstü küçük kavanozlar ve şişelerle doluydu.

Ancak aynası yoktu.

Aslında, etrafa baktığımda hiçbir yerde tek bir ayna bile göremedim. Ve şimdi baktığımda, duvara asılı kumaş parçası bir dekorasyon değildi; açıkça uzun ve dikdörtgen bir şeyi örtüyordu.

Yüzünde bir gülümsemeyle bana döndü ve ben, "Burada ayna yok" diye patladım.

Gülümsemesi, kartona iğnelenmiş bir kelebek gibi sabitlendi. "Ah," dedi. "Hayır."

Kraliyetin deli kralının metresi olan bu hoş, çekici kadına baktım. Snow'un bahsettiği kişi o olabilir miydi? Hiç mantıklı gelmiyordu, ama insanların mantıklı davranmasını beklemekten vazgeçmiştim. O buradaydı ve Snow ona güveniyordu. Ama neden on iki yaşındaki bir kızı zehirlemek istesin ki?

Bastian'ın ölümünün intikamı mı? Ya da belki cıva ona da etki etti ve çok daha soğuk bir şekilde delirdi?

Ya da belki de onu gerçekten zehirlemişti ve şimdi... Bilmiyorum, işini bitirmek için devam ediyordu?

Tuvalet masasındaki şişe ve şişeleri inceledim. Elma olayını bilmesem, şu anda çok şüphelenirdim. Elbette, Leydi Sorrel benim kara dul kadınlar hakkındaki fikrime uymuyordu, yeterince kocası yoktu, ama benim bilmediğim kendi nedenleri olabilir.

Düşüncelerimden habersiz, elindeki losyon şişesini unutmuş, karşımdaki sandalyeye çöktü. "Bastian onları hiç sevmezdi," dedi. "Bazen düşmanlarının aynalardan onu izlediğini düşünürdü. Tabii ki zehirin etkisiydi." Serbest eliyle küçük, amaçsız bir hareket yaptı. "O öldükten sonra bile etrafımı aynalarla çevirmek istemedim. Makyajımı kontrol etmek için küçük, cilalı bir teneke şey kullanıyordum. Sonra tabii Randolph evlendi ve balayını burada geçirdi, karısı da tüm bu aynaları hediye olarak getirdi..."

"Burada çok fazla ayna var," dedim dikkatlice.

"Çok fazla. Gelinin ailesinin ne kadar zengin olduğunu gösteriyordu. Kraliçe de aynaları çok severdi. Mümkün olsaydı her duvara asardı. Sarayda köşeyi dönmeden kendini gelip giderken göremezsin derler."

Kahretsin, ondan şüphelenmek istemiyordum. Onu *sevmiştim*. Aaron ve Javier hariç, buradaki herkesten daha çok.

"Hizmetçiler bunun kibir olduğunu düşünüyor," dedi Leydi Sorrel, hem eğlenceli hem de tarifsiz bir yorgunluk içeren bir kahkaha atarak. "Etrafımda aynalar olursa, birdenbire yaşlandığımı fark edeceğimden korktuğumu düşünüyorlar. Sanki aynaya bakmadan bunu anlayamayacakmışım gibi." Büyük bir kuşun pençesi gibi elini kaldırdı, eklemleri çıkıntılı ve tırnaklarının etrafı şişmişti, sonra elini tekrar indirdi. "Gerçi bazen unutuyorsun, kabul ediyorum. Benim kafamda, ben hala eskisi gibiyim. Eski dostlarımı görüyorum ve 'Nasıl oldu bu? Nasıl bu kadar yaşlandılar?' diye düşünüyorum."

Buna gülümsedim. Sorrel de gülümsedi, sonra gülümsemesi kayboldu. "Bilmiyorum. Belki de zavallı Bastian gibi deliriyorum. Ama bu evdeki aynalar artık bana tehlikeli geliyor."

"Tehlikeli mi?" diye sordum. Ne kadar biliyordu? Bu bir uyarı mıydı, yoksa itiraf mı?

"Mmm." Leydi Sorrel şişeyi elinde çevirdi. Elleri titriyordu, ama tutuşu hala sağlamdı. "Belki de tüm aynalar tehlikeli olabilir. Çoğu değildir herhalde. Ama bunlar..." Bezle örtülü şekli işaret etti. "Kraliçe ölmeden önce de onlara güvenmezdim."

"Onlarda ne sorun var sence?"

Beni uzun uzun inceledi ve aslında fazla konuştuğuna karar verdiği anı gördüm. "Hiçbir şey, eminim. Yaşlı bir kadının hayalleri. Belki de yaşlanmaktan gerçekten korkuyorum ve korkmadığımı göstermeye çalışıyorum." Ayağa kalktı ve şişeyi bana uzattı. "Bunu günde iki kez cildine sür, canım, belki benim yaşıma geldiğinde benim kadar kırışık olmazsın."

Ona teşekkür edip ayrıldım, midem korkuyla düğümlenmeye başlamıştı bile.

* * *

"Lady Sorrel?" diye sordu Javier. İtiraz edecek gibi göründü, sonra vazgeçti. "Şey. Mümkün olabilir."

"Zamanlama uyuyor," dedim kasvetle. "Lanet olsun, onu sevmiştim. Kötü insanlar sevmek için özel çaba göstermezler deme, çünkü bunu *biliyorum* ve bu durumu daha az kötü yapmıyor."

"Bu standartlara göre, sen kesinlikle iyi bir insansın," diye mırıldandı Javier.

"Teşekkürler." Ona ters ters bakmak istedim, ama yapmadım, çünkü bir su aygırı kadar zarif ve incelikli birine koruma olarak atanmış olması onun suçu değildi. O bana mahkumdu. Kralın hoşnutsuzluğundan ne kadar korkarsam da, kraliyet muhafızlarının durumu çok daha kötü olmalıydı. Ayakkabılarıma somurtarak yetindim.

Yine bahçenin açık kısmındaydık. Başımızın üzerinde ağustos böcekleri cıvıldıyordu ve akasya ağaçları yere iplik gibi gölgeler düşürüyordu. Ben bankta oturdum, Javier yanımda durdu. Uzaktan bakan birine göre, biz bir şifacı ve bir korumaydık, başka bir şey değil. Kesinlikle malikanenin hanımına karşı isyan planları yapan iki kişi değildik.

Javier ayağını hareket ettirince deri gıcırdadı. "Özür dilerim," dedi sonunda. "O sözleri söylememeliydim."

"Önemli değil," dedim yorgun bir sesle. "Ben nasıl biri olduğumu biliyorum."

"Ama sen sevimsiz biri değilsin. Sadece açık sözlüsün. Ve inatçısın. Ve haklı olmak istiyorsun."

İç geçirdim. "Kız kardeşim gibi konuşuyorsun. O da, bir konuda haklı olduğumu anladığımda, bunu unutmak yerine insanların kafasına vurarak kabul ettirmeye çalıştığımı söylerdi."

"Sen gerçeğe adanmışsın. Bu kötü bir şey değil. Ve birçok şeye tutkuyla bağlısın."

"Bu yardımcı olmuyor." Başımı salladım. "Görünüşe göre, şekerli şarap şişesini eline alan çok az insan kurşun zehirlenmesinin uzun vadeli etkileri hakkında bir tez dinlemek istiyor."

"Ben dinlerim."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Bana dikkatle bakıyordu ve cildimde bir kızarıklık hissettim. Bunun, sadece bir iki gün önce bana iğrenç bir bakış atan adam olduğunu kendime hatırlatmam gerekti.

Bir kuş başımızın üstünde öttü — *whit-wheet!* — ve ikimizi de ürküttü. Aceleyle başka yere baktım ve Javier, kılıcının kabzasına uzanmamış gibi davranmaya çalıştı.

"Neyse," dedim, boğazımı temizleyerek. "Gerçekten tüm bunların arkasında Leydi Sorrel'in olabileceğini düşünüyor musun?"

Javier çaresizce omuz silkti. "Onunla hiç konuşmadım. Ben kralın ev halkına bağlıyım ve normalde kral nereye giderse oraya giderim. Burada çalışan herkesin onu çok takdir ettiğini söyleyebilirim, ama bu bir şey ifade etmez. Eğer kötü biri olsaydım, personele çok, çok iyi davranırdım."

Javier'in kötü olduğunu hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Sanırım sağlam, güvenilir ve dengeli kötü insanlar da vardır, ama ya çok fazla karşılaşmıyoruz ya da kötülüklerini çok iyi saklıyorlar. Her halükarda, çalışanlarına oldukça iyi maaş ödüyor olmalılar.

"Bunu nasıl anlayabiliriz?" diye sordum. "Snow'a sorabilirim, ama bana söyler mi bilmiyorum."

"Aynada odalarını arayabiliriz," diye önerdi Javier. "Suçlayıcı bir şey var mı bakalım. Mesela orada bir sürü elma saklamış olabilir."

"İyi fikir." Alnımı ovuşturdum. "Tanrım. Eğer o çıkarsa krala ne diyeceğiz? Bize inanır mı ki?"

Javier'in ağzının kenarları kıvrıldı. "Ona ayna dünyasını göstermemiz gerekecek."

Sesinin ağırlığı beni şaşırttı. "Zaten bunu yapmak zorunda kalacağımızı sanıyordum?"

Javier bir an için çok uzun süre sessiz kaldı.

"Ona söylemememiz gerektiğini düşünüyorsun," dedim.

Gözlerime bakmadı. "Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Nasıl yapıldığını anladıkları anda herkes olabildiğince çok ayna yapmaya başlayacak. Silahlanma yarışı başlayacak. Ve her şey, herkes, aynalı dünyaya da yerleştirilebilmeleri için iki kat daha fazla korumaya ihtiyaç duyacak. Tüm dünyada yeni bir savaş cephesi açmış oluruz." Elini kafasına koydu ve birden yaşlanmış gibi göründü, sadece otuzlu yaşlarının sonlarında bir adam değil, tarihin ağırlığı omuzlarında duran yaşlı bir adam. "Kral Randolph iyi bir adam ve iyi bir kral, ama ya bu, Bastian the Demon gibi birinin eline geçerse?"

Güneş tepemizde yüksekteydi, ama bu düşünce tüylerimi diken diken etti. "Eninde sonunda öyle birinin eline geçecektir," diye itiraf ettim. "Bunu gizli tutmanın bir yolu yok. Aynaların içine muhafızlar yerleştireceğimiz için."

"Aynen öyle. Krala söylersek, tüm dünyaya söylediğimizi bilmeliyiz."

"Sadece Silversand'daki aynalarla mı işe yarar?" diye sordum kederle.

"O zaman Silversand, dünyadaki tüm orduların hedefi haline gelir."

Ağustos böcekleri uzun, alçalan sesleriyle vızıldıyordu. Ufukta ısı dalgalanmaları görünüyordu, uzaktaki çiftlikleri bulanıklaştırıyordu.

"Eskiden bunun hakkında konuşurduk," dedim yavaşça, "öğretmenim Scand ve ben. Bir anda yüzlerce insanı öldürebilecek bir zehir keşfetsen, kuyuya ya da su yoluna koyabileceğin bir şey, bunu herkese söyleyip insanların bir çare bulmasını sağlamak mı daha iyi olur, yoksa kimseye söylemeyip kötü insanların kullanmasını engellemek, ama daha sonra başka birinin keşfetme riskini almak mı?"

"Ne karar verdiniz?"

Dudaklarımı sıkıştırdım. "On altı yaşındayken herkese söylemek istedim. Daha fazla bilgi biriktirerek her şeyi çözebileceğimizi düşünüyordum. Şimdiyse..." Geriye yaslandım ve sert turkuaz renkli kaseyi

. "Sanırım, tedaviyi bulmuş olsaydım bilgileri paylaştırdım. Tedaviler... bulması kolay değil." *Ve Saint Bird'ün bu kadar hafif bir ifadeye yıldırımla cevap vermemesine şaşırdım.*

"Bunun çaresi ne?" diye sordu Javier.

"Bütün aynaları kırmak, sanırım. Ya da en azından hiçbirinin bir insanın sığabileceği kadar büyük olmadığından emin olmak. Bundan sonra kim insan boyunda aynalar ister ki?"

Zaten başını sallıyordu. "Birisi yanında uygun boyutta aynalar varsa yine de girebilir. Uzun ve dar bir ayna bulursun, onu mevcut aynadan geçirirsin, yere koyarsın, bir sonrakini ilk aynadan geçirirsin ve geçene kadar devam edersin. Elinden daha büyük herhangi bir ayna işe yarar."

Elbette haklıydı. Ayna camı ne kadar kalın, çeyrek inç mi? Biri duvara dört inçlik bir ayna asarsa, tek ihtiyacınız olan üç inç yüksekliğinde ve üç fit uzunluğunda bir ayna olur. Onu içinden geçirirseniz, üç fit yüksekliğinde ve altı fit uzunluğunda bir ayna geçirebilirsiniz ve sonra bir suikastçi istediğiniz kadar kolayca geçebilir.

"Hatta, tek ihtiyacınız olan şey bir tatar yayı okunun ucundan daha büyük bir ayna olurdu," diye ekledi Javier.

Yüzümü buruşturdum. O, benden daha iyi düşünmüştü. Uzun zamandır odadaki en zeki kişinin ben olmadığını kabul etmeme rağmen, bu beni alçakgönüllü yaptı. "Haklısın," dedim. Onun haklı olması canımı acıttı. Yayınlayamayacağımı biliyordum, ama en azından Scand'a anlatmayı planlamıştım.

"Üç kişi bir sırrı saklayabilir," dedim ağır bir sesle, "ikisi ölmüşse. Ve biz üç kişiyi çoktan geçtik."

"Ve onlardan biri on iki yaşında bir kraliyet varisi. Biliyorum." Javier başını salladı. "Ve zehirleyicinin kaç kişiye söylediğini bilmiyoruz. Leydi Sorrel, eğer Leydi Sorrel *ise*, onun için çalışan düzinelerce kişi olabilir."

"Bunu ilk keşfedenin kim olduğunu söylemeye gerek yok. Her şey boşuna olabilir." Tırnaklarımla örgünün ucunu endişeyle çekiştirdim. "Aziz Adder'ın merhameti, ben bu iş için uygun değilim. Atölyemde oyalanıp

ve bazen kışlarına sokuyorum. Bunların hepsi..." Ellerimle çaresizce hareketler yaparak, her şeyin büyüklüğünü ve benim büyüklüğümü orantılı olarak göstermeye çalıştım.

Javier burnunu çektirdi. "Bunun için uygun olmadığını mı düşünüyorsun? Ben sadece bir muhafızım." "Senin *basit bir muhafız* olduğun yok," diye karşılık verdim.

Yüzünde tarif edilemez bir ifade belirdi ve sonra gözlerime tekrar baktı, biraz fazla uzun süre.

Tanrım, şimdi sırası değil. Başka on bir şey varken olmaz. Hem onu pek tanımıyorsun ki.

Aynadan düşmeden önce onu tanıyordum, diye kendime karşı çıktım. Sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu. Aslında, sadece üç, dört gün olmuştu, değil mi?

Bu bir hafta daha devam ederse, endişeden ölebilirim.

"Peki," dedi Javier, sonunda bakışlarını benden ayırarak, "Lady Sorrel'in odasını araştırıp, suçlayıcı bir şey bulabilir miyiz diye bakmalıyız."

"Haklısın." Odaklanacak bir sonraki adım olması iyiydi, basit bir görev, aynalardan kimlerin haberi olduğu ve daha fazla insan öğrenirse dünyanın ne kadar değişeceği gibi karmaşık konular değil. "Hadi bunu halledelim."

BÖLÜM 21

Günün sıcağından sonra ayna dünyasının serinliği şok ediciydi. Kapımın mandalını açtım ve kapı koluna uzandım, ama Javier önüme geçti. "Şu anda dışarıda olma ihtimali var."

"Kaç yaşında, yetmiş mi? Onu savuşturabilirim herhalde."

"Zehirli bir bıçağı savuşturabilir misin?"

"Sen yapabilir misin?"

Giydiği kapitone zırlı cüppeye vurdu. "Kumaş bıçağı inanılmaz bir şekilde bağlar. Ayrıca, *benim işim* bu."

Homurdandım ama önce onun geçmesine izin verdim. Kapıyı açtı, dışarı çıktı, sonra bana iki parmağıyla karmaşık bir işaret yaptı. Bunun dışarı çıkmanın güvenli olduğu anlamına geldiğini düşündüm, ama *akşam yemeğinde köri yemek istediğime karar verdim* anlamına da gelebilir. Onu takip ettim.

Merdivenlerin yarısına gelmiştik ki avlunun karşısındaki bir kapı açıldı ve gri bir silüet dışarı çıktı. Kapının kapanışını izledim ve donakaldım.

"Lady Sorrel'in odasından başlayalım mı?" diye sordu Javier.

"Evet, ben... bekle..." Gri silüet bize dik olan koridorda yürümeye başlamıştı. Etrafta ayna yoktu.

Javier'in bileğini tuttum. "O hareket ediyor!"

Javier'in başı birden döndü ve gri silüeti izlemeye başladı. Bir adamdı ve aynanın gri ışığında ayırt etmek zordu ama hizmetçi kıyafeti giymediğini düşündüm. Belki de muhafızlardan biriydi?

Solumuzda, çok daha yakın bir yerde başka bir kapı açıldı. Javier dönerek kılıcını çekti. Başka bir adamdı ve bu seferki gerçekten zırh giyiyor gibi görünüyordu.

Gri adam kapıyı kapattı ve bize doğru yürümeye başladı. Javier kendini benimle yeni gelenin arasına koydu, kılıcını aramıza kaldırdı. "

Onlar hareket etmez demiştin!" diye tısladı.

"Diğerleri hiç hareket etmedi!"

İlk gri adam uzak köşeyi döndü ve koridordan bize doğru geldi. İkisi de sabit, ölçülü adımlarla yürüyorlardı, bu da saldırıyor olmalarından daha korkutucuydu.

"Belki de yolumuzdan çekilmeliyiz?" dedim. "Neden aynasız halde hala orada duruyorlar bilmiyorum, ama belki başka bir aynaya gidiyorlardır? Eğer kenara çekilirsek..."

Zırhlı adam kılıcını çekti. "... Ya da yok."

Javier kısa, keskin ve müstehcen bir şey söyledi. Kendi odamdan iki kapı ilerideki en yakın kapıya koştum. *Lütfen, azizler, kilitli olmasın!... Ey kutsal Aziz Adder, teşekkürler!* Kapıyı açtım.

Javier peşimden kapıdan atladı ve zırhlı adamın yüzüne kapıyı çarptı. Kilidi kurcaladığını duydum, sonra diğer taraftan bir yumruk indiği anda sürgüyü yerine geçirdi.

Tık. Tık.

Odaya bakındım. Burası da bir misafir odasıydı, ama benim odam kadar büyük değildi. Mobilyaların üzerinde toz örtüleri vardı, bu yüzden boş gibi görünüyordu.

Tık. Tık. Bu sefer kapı çerçevesinden sallandı. Dar metal sürgü çok zayıf görünüyordu.

"Çıkış var mı?" Javier omzunu kapıya dayamış, kapıyı yerinde tutuyordu.

"Balkon, tabii iki bacağımızı kırmak istemiyorsak. Yoksa... *Aha!*" Duvarдан bir toz örtüsünü çekip çıkardım ve ayna ortaya çıktı. Benimkinden çok daha küçüktü, belki bir metre yüksekliğinde ve 45 santim genişliğinde, ama güneş ışığıyla dolu, kurtuluş gibi görünen bir dünyaya bakıyordu.

Tık. Tık. Tık. Zırhlı adamın yumruğu, çekiç darbeleri gibi tahtaya çarptı. Her darbe Javier'i bir santim geriye itti.

"Git, git!" dedi korumam. Ahşabın parçalandığını duyabiliyordum. "Hemen arkadayım!"

Gittim. Eğilip yana dönmek zorunda kaldım ve kırımın çerçeveye sürtündüğünü hissettim, ama geçtim.

O anda gerçek dünyanın toz örtüsü üzerime düştü ve pencere pervazına sıkışmış bir kuş gibi çırpınarak onu çıkarmaya çalıştım.

Javier tüm hızıyla bana çarptı. Düşüp yere yuvarlandım. O da düştü. Toz rts ikimizin üzerine düştü. Bir şey kaburgalarıma çarptı ve onun hala kılıcını çekmiş olduğunu fark ettim. Neyse ki kılıcın düz kısmıydı, yoksa zaten kötü olan gnm çok daha kötü bir hal alacaktı.

"Kıpırdama," diye emrettim, dizlerimin yanında bulduğum çarşafın kenarını tutarak. Onu çekip çıkarmaya çalıştım, ama pek başarılı olamadım.

Aynada, zırlılı adam gerçek dünyada yerde uzanmış haldeki ikimize baktı. Yüzü soğuk ve keskin hatlıydı, sonra gülümsedi.

Diğer yansımaların hiçbirinde ifade yoktu. Bunu görmek çok, çok yanlış geldi.

Aynaya elini uzattı. Javier küfretti ve kılıcı üzerime kaldırdı. *Buradan geçemez, o sadece bir yansıma, bu iş böyle yürümez...*

Gri fiğr parmağını cama dokundu ve orada durdu. Eldiven giyyordu. Ses aynanın bu tarafına ulaşmıyordu, ama camın çelikle çarpıştığı sesi hayal edebiliyordum.

Tık. Tık. Tık. Hâlâ o sinir bozucu gülümsemeyle. Gözleri boştu, ama başı aşağı eğikti, bu yüzden bize baktığından emindim. Konvulsif bir şekilde yuttum.

Odanın kapısı açıldı. Yansıma geri çekildi. Javier, yeni tehdide karşı kılıcını kaldırarak sesin geldiği yöne doğru sendeledi.

Hizmetçinin saçları kapının eşiğinde duruyordu, ağzı şaşkınlıktan O şeklinde açılmıştı. Elinde bir tüy süpürgesi vardı.

Aynaya baktım ama yansıma yoktu. Ve ben yerde, çarşafın üzerinde, son derece buruşuk, kısmen de aynı derecede buruşuk korumamın altında yatıyordum.

Hizmetçinin gözleri ikimizin üzerinde dolaştı. "Merhaba, Javier," dedi. "Hanımefendi."

İnsan kılcal damarlarının daha fazla kan tutamayacağı bir kızarma seviyesi vardır. Korumamın altında yatarken damar daraltıcı bir ilaç olmasını diledim.

Javier gözlerini kapattı. "Merhaba, Eloise."

Huh. Adı Eloise. İyi bilmek.

Eloise tüy süpürgesini omzuna koydu, saçları hemen süpürgeyi kapladı. "Bu odaları haftada bir kez havalandırıyoruz, böylece küflenmezler," dedi.

"Çok iyi," dedim. *Ergot. Ergot damar daraltıcıdır. Ama halüsinasyonlara neden olur, o yüzden işe yaramaz. Kahretsin.*

"Ayağım takıldı," dedi Javier. "Ve... şey... Şifacı Anja beni yakalamaya çalıştı.

Ve düştük. Yere."

Arsenik işe yarayabilir; beyaz ten rengini giderir.

"Uh-huh," dedi Eloise. "Yatağa çarşaf getirmemi ister misin?"

Evet, kesinlikle arsenik. Birkaç kilo yeter.

"Gerek yok," dedim, bu durumda toplayabildiğim tüm haysiyetimle.

"Lütfen gelecekte bir daha bu kadar sakarlık yapmayın, efendim."

Benden kalkıp bana yardım etmek için elini uzattı. "Elbette, Şifacı Anja."

"Ve kılıcını da kaldır." "Evet,

Şifacı Anja."

Eloise başını salladı. "Sonra tekrar gelirim," dedi ve odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandı.

Boynum o kadar hızlı aynaya doğru döndü ki omurlarımın çıkardığı sesi duydum, ama aynada bizim dışımızda kimse yoktu.

★ ★ ★

Odama çekildik. Yolda bir hizmetçiye rastladım ve kendimi yine kızarıyormuş gibi hissettim, oysa korumamla birlikte yürümekten utanacak hiçbir neden yoktu. Beş dakika öncesine kadar, Aaron dışında kimsenin ahlaksız bir şey olduğunu düşüneceğini umursamamıştım. Şimdi ise şafak sökmeden villadaki herkes öyle düşünecekti.

Hey, acaba kralı aldattığımı düşünecekler mi?

Odama vardığımızda, gülmeye başladım. Kendimi tutamadım. Tüm korku, utanç ve adrenalin, sırtlan gibi bir kahkahayla dışarı çıktı ve Javier ürkek bir at gibi sıçradı, bu da beni daha çok güldürdü, ta ki bir sandalyeye yığılana kadar. Sonunda nefes nefese, "*Kralı* aldattığımı düşünecekler!" diyebildim. Gözleri tabak gibi büyüdü ve o da gülmeye başladı.

O tür kahkahalardan biriydi, birbirinizin gözlerine bakarsanız tekrar başlarsınız ve bu da diğerini tetikler, bu yüzden yaklaşık beş dakika geçtikten sonra nihayet sakinleştik. Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim, Javier'in yönüne bakmamaya kararlıyım. "Azizler," dedim boğuk bir sesle, kendimi bitkin hissederek. "Buna ihtiyacım vardı. Oh, başımız ne belada, değil mi?"

"Evet," dedi. "Evet." Kalkışını duydum ve onun yönüne bir bakmaya cesaret ettim. Masadaki sürahidten biraz su doldurdu ve içti, sonra yatak direklerinden birine yaslandı. Bana baktığını fark etti ve bardağı kaldırarak kısa bir selam verdi.

"Demek bazıları yürüyebiliyor," dedim, sandalyeye yaslanarak, "ve pek dost canlısı görünmüyorlardı."

"Hiç dostça değillerdi. Ama onların durumunu anlayabiliyorum." "Eh? Ne durumu?"

"Evin ortasında aniden iki yabancı ortaya çıksa nasıl tepki *verirdin*?"

"Şey... babamın iş arkadaşlarını eve getirdiğini düşünür ve isimlerini sorardım."

Javier burnundan içini çekti, bu tam olarak burun çekmek sayılmaz ama ona benzer bir şeydi. "Zehirlilik üzerine profesyonel olarak çalışan biri için oldukça güvenilirsin."

Gözlerimi devirdim. "Otuz beş yıldır işe yarıyor. Kraliyet ailesinden değilim ki. Kimse beni öldürmek istemez. Neden istesinler ki?"

"Baban hiç iş rakibini mahvetmedi mi?" "Şey..."

"Ve hiç zehirlenme davasında tanıklık yapmadın mı?" "Şey..."

"Ya da zehirleyicinin kurtarılmasını hiç istemediği birini kurtardın mı?"

"Böyle söyleyince, henüz öldürülmediğime şaşırdım."

"O zaman ikimiz de aynı durumdayız." Sesi o kadar yavan ki, ona şüpheyle baktım. "Her neyse," diye devam etti, "önceden gözlemlenmiş, yabancı olarak işaretlenmiş ve öldürülmemizi ya da yakalanmamızı bekliyor olabilirler."

"Bu yine de neden hayatta oldukları ve hareket ettikleri sorusuna cevap vermiyor," diye işaret ettim. "Bence bizim tarafımızdan aynalı zırh giyen biri olmalı, ama onun gözlerini gördüm." O düz kömür rengi bakışların hatırası beni ürperti.

"Bence onlar orijinal olarak villadan gelmediler," dedi Javier, beni şaşırtarak.

"Ne? Nereden anladın?"

"Bizim muhafızlar gibi giyinmemişlerdi. Ve bizi neredeyse yakalayan metal zırh giyiyordu." Boş boş bakmış olmalıyım, çünkü vücudunu işaret ederek geniş bir hareket yaptı. "Bak. Kralın muhafızları genellikle böyle kapitone gambesonlar giyer, değil mi?"

Başımı salladım.

"Çölde metal giymeysin, tabii kendini canlı canlı pişirmek istemiyorsan. Ama o muhafızlar giyiyor. Ve o zırh tam oturuyordu, yani nereden gelirse gelsin, onu giymeye alışık biriydi."

"Bilgine saygı duyuyorum," dedim. "Yani başka bir yerden geldiler ve ya aynadan geçtiler ya da zırhlarını yanlarında getirip burada giydiler."

"O halde buralarda gerçek bir zırhlı adam olmalı," dedi Javier. "Ama ben kesinlikle görmedim."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Ya gerçek bir zırhlı adam yoksa?"

"Olması gerekmez mi? Yansımalar yoktan var olamaz." "Hayır, ama bence uyanık olabilirler," dedim.

Gözlerinin arasında bir çizgi belirdi. "*Uyanık mı?* Ne demek istiyorsun?"

İç geçirdim. Başka çare yoktu; Grayling'i açıklamak zorundaydım. "Tamam," dedim, tavanın bir köşesine dikkatle bakarak, belki yararlı bir ipucu bulabilirim diye. Bulamadım. "Bu tamamen delice gelebilir."

Bu kısmı açıklamadan önce... şey... ayna dünyasını kabul etmeni istedim."

Çizgi, kaşlarını çekecek kadar derinleşti. "Hangi kısmı açıklayacağım?"

"Biri bana uyanık yansımalara dikkat etmem gerektiğini söyledi."

"Biri mi? Başka biri mi *biliyor*?" Son kelimedede sesi yükseldi. "*Kim?*"

"Şey... ilk düştüğümde, tam olarak yalnız değildim..."

Javier'in hakkını vermek gerekirse, hikayemi alay etmeden dinledi, ancak kaşları çukurdan çıkıp alına doğru yükselmeye başladı.

Sonunda bitirdiğimde, rahatsız edici bir süre boyunca bana sabit bir şekilde baktı, sonra "Haklısın. Kulağa tamamen delice geliyor." dedi.

"Biliyorum."

"Kediler

konuşmaz."

"Bunu da

biliyorum."

"O halde bu Grayling kediden değil."

Ağzım açık kalmış bir şekilde durakladım. Konuşmanın bu yönde ilerleyeceğini beklemiyordum. "Şey... Onun köpek olmadığına eminim, değil mi?"

Javier burnunun köprüsünü sıktı. "*Yani*, o açıkça bir şekil değiştiren ya da büyücü ya da onun gibi bir şey. Kedi değil."

"Neden bahsediyorsun? Şekil değiştirenler yok ki."

"Konuşan kediler de yok. Aynanın içindeki başka dünyalar da yok. Ama yine de buradayız."

Ona kaşlarımı çattım. Yine aynı noktaya gelmiştik. "Sen sihirden bahsediyorsun. Ben buna inanmıyorum. Belki de aynadaki yiyecekleri yemek vücuda beşinci bir mizaç kazandırıyor. Ve kilit ve anahtar gibi, sadece beşinci mizaca sahip olanlar aynadan geçebilir." Bu teoriyi zihnimde uzun süredir geliştiriordum ve henüz kamuoyuna açıklamaya hazır değildi. "Her halükarda, tamamen mantıklı bir açıklaması olduğuna eminim."

"Evet," dedi, abartılı bir sabırla, "ve mantıklı açıklama, bunun *sihir* olduğu."

"Belki Grayling sihirli bir konuşan kedidir! Eğer olayları sihirle açıklamaya başlayacaksak, neden bu da olmasın?"

Acı ve sinirliydim ve sesim de öyle çıkıyordu. Javier durup düşündükten sonra sonunda "Tamam. Bu seferlik haklısın" dediğinde biraz rahatladım.

Sorun, Grayling'in nasıl çalıştığını bilmiyor olmam ve bunu anlamaya çalışmamış olmamdı. Elbette, kafamda çok şey vardı. Ama ayna dünyası o kadar yabancı ve büyüleyiciydi ki, çoğunlukla Grayling hakkında değil, ondan bilgi almaya çalışıyordum.

Ayrıca, dürüst olalım, o biraz pisliğin tekiydi.

"Neyse," dedim, "tekrar görüldüğünde seni tanıştıtırırım. Ne zaman olursa."

"Onu bulamıyor musun?"

"Kediler çağrıldıklarında gelmezler." Elimi kaldırdım. "Bir ara, bazı yansımaların uyanık olduğundan bahsetti. Diğer tarafta çok uzun kalırsam toza dönüşüp dönüşmeyeceğimi anlamaya çalışıyordum, o yüzden konuyu fazla kurcalamadım. Ama hareket eden ve görünüşe göre düşünen bir yansıma... Demek istediği bu olmalı."

Javier homurdandı. Bir dakika sonra, "Eğer uyanık ve hareket ediyorsa, orijinali aynanın önüne geçerse ne olur?" dedi.

"Bu... aslında çok iyi bir soru. Sanırım yansıma o aynaya geri çekilir mi?"

"Yani, bir şeyi korumak için kendi yansımanızı kullanıyorsanız, başka aynaların önüne çıkmamaya dikkat etmeniz gerekir."

"Yansımalarının sensiz dolaştığını bildiğini ve bunun olmasını *istediğini* varsayarsak. Yine de yansımaların nasıl ve neden uyandığını bilmiyoruz." Yansımamın bensiz villada dolaştığını düşündüm ve omurgamda kötü bir ürperti hissettim.

"Bu yansıma, zehirleyicimizle birlikte çalışıyorsa, çok uzağa gitmek istemezdi herhalde. Aksi takdirde, kazara bir aynaya yansırsa, yansıması buraya kadar yürümek zorunda kalırdı. Yani ya villada ya da yakınlardaki çölde kamp kurmuş ya da..." Sesi kesildi.

"Ya da aynaların kendisine yaklaşmasına fanatik bir şekilde dikkat ediyor."

Aklım, Leydi Sorrel'in odasındaki örtülü aynaya gitti. Ne demişti? *Bastian onları hiç sevmezdi. Bazen düşmanlarının aynalardan onu izlediğini düşünürdü.*

Hayır, hayır, o yıllar önceydi. Elbette bunun Snow'un başına gelenlerle bir ilgisi olamazdı.

Kesinlikle.

Lady Sorrel, şimdi villada gizlice dolaşmak için kendi yansımasını kullanmıyorsa

ve aynalardan uzak durmak çok önemliyse...

Şakaklarımı ovuşturdum. "Ve silahlı adamlar peşimizdeyken aynanın diğer tarafında işaretler olup olmadığını kontrol edemeyiz."

"Aynen öyle."

Sessizlik çamurda sürüklenen bir sopa gibi uzayıp gitti. "Ee..."

Javier başladı. "... Şimdi ne yapıyoruz?" diye bitirdim.

O homurdandı. Ben de öyle.

"Elimizde ne silah var bir bakayım," dedi sonunda. "Ve söylentileri bastırmaya çalışacağım."

"İyi şanslar," dedim. "Ben biraz uyuyacağım."

★ ★ ★

Uyuyamadım. Javier giteli beş dakika olmuştu ki kapı çalındı. Zırhlı birinin kapıyı kırarak açtığını hayal ederek çılgılık attım ve yana atladım, ama sonra tahta kapıdan "Şifacı! Şifacı!" diye bir ses duydum ve Snow'un hizmetçilerinden biri olduğunu anladım.

Tanrım, lütfen kimse yaralanmasın ve beni tedavi etmem için çağırmasınlar... O kadar çok otopsi yaptım ki kan ve iç organlar beni rahatsız etmiyor, ama genellikle işim bittiğinde parçaları yerine koymam beklenmiyor. Endişeyle kapıyı açtım.

"Şifacı," dedi hizmetçi, nefes nefese. Belli ki koşarak gelmişti, muhtemelen Snow'un odasından. "Prenses. Hasta. Bu sefer gerçekten hasta. Hemşire beni gönderdi. Lütfen."

"Hay aksi," dedim ve masanın yanında duran çantamı kaptım. Acil bir durumla karşılaşmayı beklemiyordum, ama eski alışkanlıklar kolay bırakılmaz ve yine de çantamı hazırlamıştım. Hizmetçi, yanından geçerken minnettar bir ifadeyle bana baktı ve ben Snow'un odasına doğru koridorda koşarak ilerledim.

Odaya girdiğim anda kusma sesleri karşılamıştı beni. Snow banyoda diz çökmüş, hemşire saçlarını tutuyordu.

Yaşlı kadının beni gördüğündeki ifadesi karmaşıktı; yarı umut, yarı şüphe. Son geldiğimde Snow'u üzmüştüm, ama kral bana güveniyordu, ama, ama, ama. Snow'un yanına diz çöktüm ve alnını dokundum. Terden yapış yapıştı ve elleri kase üzerinde titriyordu.

Kahretsin. Sormak istediğim sorular belliydi, ama Hemşire orada olduğu sürece Snow'un cevap vermeyeceğini de biliyordum.

"Hemşire," dedim, gözlerimi kralın kızından ayırmadan, "Bana bir sürahi su getirin. Odadaki değil. Kiler'e gidin, rastgele bir tane seçin, kuyuya gidin ve birine bir kova su çekmesini söyleyin. Onlar bunu yaparken gözlerinizi onlardan ayırmayın. Sürahiyi doldurmadan önce ve doldurduktan sonra elinden bırakma. Sonra buraya getir ve geri dönene kadar yere koyma."

Hemşire bana şaşkın şaşkın baktı. "Yoksa...?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Ama bunun güvenli olduğundan emin olabilmemin tek yolu bu ve zehirlenmiş olma ihtimali olan hiçbir şeyi vücuduna sokmak istemiyorum."

Hemşire sırtını düzeltti ve bana başını salladı. "Peki, Şifacı," dedi ve banyodan çıktı.

Korkmuş bir hizmetçi, kollarında bir sürü havluyla yakınımdaya duruyordu. "Burada durma," diye bağırdım ona. "Git, diğer odada ateşi yak."

odaya git ateşin

Bu, potansiyel dinleyicilerin ikisini de ortadan kaldırdı. Snow, bitkin bir eğlenceyle beni izliyordu. Kimse bilmesede, onun ne yaptığımı bildiğini biliyordum.

Bir başka spazm onu sardı. Bir an sonra, daha önce olduğu gibi değil, titremeye başladı. Elleri lavabodan düştü ve sırtı kavis yaptı. Ona uzandım, onu dik tutarak kaslarının titremesini hissettim. Sonra uzun bir süre hareketsiz kaldı, paniklememe yetecek kadar uzun bir süre, sonra kendini salladı ve tekrar lavaboya eğildi.

Kahretsin. Bu bir kasılma mıydı? Belki küçük bir kasılma. Garip bir şekilde, farkında değil gibiydi. Saçlarını düzelttim. Boynu o kadar narindi ki, cildi o kadar yumuşaktı ki dokunmaya neredeyse korkuyordum. Onun sadece on iki yaşında olduğunu unutmak kolaydı, ama böyle anlar bunu bir anda hatırlatıyordu.

"Kaç tane yedin?" diye sordum sessizce.

Başını bana doğru çevirdi. "İki," dedi, aynı sessizlikle. "Çekirdeklerine kadar." Bunun övünme mi yoksa itiraf mı olduğunu anlayamadım. Sanırım ikisi de biraz.

"İki!" Toleransı arttığını varsaysak bile, bunu hayal edemiyordum.

"İki taneye dayanabilirim," dedi yumuşak bir sesle. "Daha önce de yaptım."

"Neden?"

Snow başka yere baktı.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tanrım, keşke elini uzatıp "*Sorun ne bilmiyorum ama seninle birlikte çözeceğime söz veriyorum*" diyebilecek türden bir insan olsaydım. Güven veren, Snow'un inanacağı biri. Şifacı Michael gibi biri.

Ama ben sadece kendimdim ve Snow'u kurtarmak için benim insan ilişkilerindeki becerime güvenecek olursak, çok geçmeden o ölmüş olacaktı.

Bunun yerine ona gerçeği söyledim. Açık ve net. "Buna devam edersen öleceksin. Boğazında bir şey yırtılacak ve kendi kanında boğulacaksın. Bunu istediğini sanmıyorum."

Omuzlarını silkti ve leğene baktı.

"Lütfen. Neyin var, söyle de düzeltmeye çalışayım."

Cevap yoktu.

"Bunu sana *kim* yapıyor?" diye sordum. "Lady Sorrel mi?"

Snow başını kaldırıp bana baktı, gerçekten şaşırmıştı. "*Sorrel mi?*" dedi, sanki on iki yaşında bir çocuk gibi, az önce inanılmaz bir şey duymuş bir yetişkine konuşuyormuş gibi. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Omuzları titredi, ama bunun gülmekten mi yoksa yaklaşan bir spazmdan mı olduğunu anlayamadım.

"O zaman kim?" diye umutsuzca sordum. Tek teorim yıkılmıştı.

Snow bana yaslandı. Şaşkınlıkla aşağı baktım ve yüzünün artık kulağıma sadece birkaç santim uzaklıkta olduğunu fark ettim.

"Kraliçe," diye fısıldadı.

Oh, azizler. Belki de başka kimse yoktur. Belki de gerçekten kederinden deliye dönmüştür. Derin bir nefes aldım. "Snow, kraliçe öldü."

"Kraliçe öldü," diye tekrarladı. O sinsî, mutsuz gülümseme yine yüzüne yayıldı. O, bana ne kadar acı verse de, benim bilmediğim şeyler biliyordu.

"Yaşasın Kraliçe," diye ekledi ve leğenin üzerine eğildi.

BÖLÜM 22

Hemşireye Snow'a dikkatlice sakladığı suyu yudum yudum içirmesini söyleyip odama çekildim, sanki çekiçle dövülmüş gibi hissediyordum.

İki elma! Tanrım.

En azından artık bunun Leydi Sorrel olmadığını biliyordum. Bu iyi bir şeydi. Ancak şimdi, görünüşe göre şüphelim aylardır ölü bir kadındı. Ölmeden önce Snow'a emirler vermiş olabilir miydi? Snow hala onlara itaat ediyor muydu?

Kraliçe aynalardan haberi olabilir miydi?

O Silversand'dan gelmişti ve aynaları da yanında getirmişti. Oradaki başlıca endüstri ayna yapımıydı. Eğer biri bunu öğrenirse...

Bu, Silversand'ın hükümdarlarının da bildiği anlamına mı geliyordu? Onlar bizim düşmanımız değildi, ama Javier bu bilginin... aslında *kimsenin* eline geçmesinden korkmakta haklıydı.

Vazgeçtim, Eloise'i çağırdım ve Javier'i bulması için gönderdim. Bana çok yakından incelemek istemediğim bir bakış attı. "Hanımefendi... erkeklerin o tür şeylerden sonra biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorsunuz..."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Sadece... lütfen ona onunla konuşmam gerektiğini söyle."

Yarım saat sonra geldiğinde pek memnun görünmüyordu. Sözde ilişkimizin yayıldığını düşündüm. "Söyleme," dedi. "Yine bir sorun çıktı, değil mi?" Yorgun bir şekilde burnunun köprüsünü sıktı. "Kendimi sırtına yapıştırmalıyım. Seni yalnız bıraktığım her seferinde bir sorun çıkıyor."

Ona Snow'dan bahsettim. Anlattığımın sonunda hala memnun görünmüyordu, ama bir sandalyeye çökmüş, tavana bakıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye umutsuzca sordum.

Kafasını salladı. "Yapabilseydin ne yapardın?"

"Yapabilseydim mi? Snow'u aynasız, tek kapılı bir odaya kilitlerdim, kapıda da ikimiz beklerdik." Gülmeden gülümsedim. "Ama kral buna özellikle karşı çıkmıştı."

"Eğer durumu daha da kötüleşirse, sana her şeyi yapmana izin verirler," dedi somurtkan bir şekilde.

"Eğer daha da hastalanırsa, ne yaparsam yapayım bir faydası olmaz. Nöbetler. Kahretsin. Bu sonun başlangıcı. Eğer böyle devam ederse..." Alnımı yumruğumla yatak direğine dayadım. "Aynalardan bahsedersen kral onu kilitlememize izin verir. Ama o zaman aynalardan haberi olur. Ama bunu yapmazsak, bir çözüm bulamazsak Snow ölecek, tercihen dün ölmüş olacak."

Javier homurdandı. Bu homurtu, kabul veya en azından onay anlamına geliyordu, bu yüzden devam ettim. "Bu, o korkunç felsefe soruları gibi. Binlerce kişiyi kurtarmak için bir kişiyi feda eder misin?" Diye gülerek sordum. "Ben de hep bunun çok kolay bir soru olduğunu düşünmüştüm. *Tabii ki* bir kişiyi feda edersin. Ama o kişinin ölümünü izleyeceksen, işin çok daha zor olduğu ortaya çıkıyor."

"Peki şimdi?"

Tavana baktım. Krala söyleyemezdik. Başka bir yol bulmalıydık. Snow'u kaybetmeye niyetim yoktu. Gerekirse onu kaçırıp, aynadan uzak bir çöle götürürdüm.

Bu planı Javier'e ilettim, o da burnunun köprüsünü sıktı. "Bunun çok kötü bir fikir olduğunu söylemek istiyorum."

"Hayır, sorun değil, *bu* korkunç bir fikir."

Bir saat sonra, ne yazık ki, daha iyi bir fikrimiz yoktu. Güneş batmıştı ve Javier sonunda ayağa kalktı ve bana dar gözlerle baktı. "Kışlaya geri dönmem güvenli mi, yoksa çıkar çıkmaz başka bir şey mi olacak?"

"Eğer bu kadar endişeleniyorsan burada kalabilirsin," dedim sertçe, sonra ne dediğimi fark ettim. Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Öyle demek istemedim. Yani... ne demek istediğimi anladın."

"Hayır, *uh*," dedi hoş bir şekilde. Lanet olsun, onun güvenilir ve cesur olması haksızlıktı, bir de espri anlayışı mı vardı?

"Kesinlikle hayır." Kulaklarımın uçları yanıyordu. "Yarın görüşürüz. Belki bir gece uyuyup düşünürsek, kaçırmaktan daha iyi bir fikir buluruz." İç çekişi ayak parmaklarından geliyor gibiydi. "Umarım. Çünkü bu daha fazla uzarsa, Tanrı yardımcım olsun, sana yardım edeceğim."

★ ★ ★

O gece aynayı örtüp uyudum ve uyandığımda, iyimser olmasam da en azından önceki geceki kadar umutsuz hissetmiyordum. Krala bir mektup yazıp, Snow'un gerçekten bir kuleye kapatılması gerektiğini söyleyecektim. Aynalara alerjim olduğunu uydururdum. Sonuçta, bazı insanlar gümüşe alerjisi vardı ve lonca dışındaki kimse bu eşyalara hangi kimyasalların katıldığını bilmiyordu. Javier mektubu yazmama yardım edebilirdi.

Daha iyi bir ruh haliyle çalışma odama indim ve günlerdir yapmam gereken ama ertelediğim küçük işleri yaparak keyifli bir saat geçirdim. Horozu dışarı salıp etrafta dolaşmasına izin verdim ve ona bir şeyler yapması için biraz kavrulmuş mısır attım. "Artık çok az kaldı dostum," dedim ona. "Muhtemelen tehlikeyi atlattın. Bu da demek oluyor ki benimle eve gelmek zorundasın, yoksa tencereye girersin."

Tabii ki tam o sırada biri kapıyı çaldı. "Şifacı Anja!" diye bir ses duyuldu.

"Ne var?" diye seslendim.

Bir duraklama, sonra tekrar kapı çalındı. "Şifacı Anja?"

Lanet olsun. Kapıyı açtığımda kaçmasın diye horozu kucakladım ve kolumun altına sıkıca sıkıştırdım. Teslimiyetle doluydu.

Kapıyı açtım ve kimseyi görmedim. *Ne?*

Bir adım öne çıkıp salona girdim, sola baktım, sağa baktım, bir beden ve bir sandalye gördüm, sonra biri kafama bir ayna düşürdü.

★ ★ ★

Soğuk gümüş rengi bir akıntı, buzlu su gibi içimi kapladı. Horoz alarm verircesine öttü. Bir şey kırıldı. Aşağı baktığımda, parıldayan cam parçalarının içinde durduğumu gördüm. Çerçeveye bakılırsa, çok büyük bir ayna değildi, ama mükemmel bir açıyla vurmuşlardı.

"Ne?" dedim, horoz kollarımda çırpınıyordu. "Neden...?"

Karo üzerinde bir botun sürtünme sesi, aldığım tek uyarıydı. Başımı kaldırdım, önceki muhafızı gördüm, elinde bir kılıç olduğunu fark ettim ve horozu doğrudan yüzüne fırlattım.

Horozların insanlara karşı saldırganlığı çok konuşulur, ama ben bunun kötü yetiştirilmenin bir işareti olduğunu hep düşünmüşümdür. Bir horoz insana saldırırsa, onu yersiniz. Bu sorunu güzelce çözer ve akşam yemeğinde tavuk yersiniz. Ayrıca onları gen havuzundan çıkarır, böylece bir sonraki nesil horozlar genellikle daha uysal olur. Çoğu horoz, normal şartlar altında hayatı boyunca bir insana pençesini bile kaldırmaz.

Ancak burada anahtar kelime "*normal koşullar*"dır. Birinin yüzüne fırlatılmak normal değildir. Horoz, yaşına göre oldukça etkileyici olan mahmuzlarıyla önden atladı. Pençeleri süslü açık ağız koruyucusuna çarptı, biri takıldı ve panik içinde kanatlarıyla ayna adamın kafasına vurmaya başladı.

Koruyucu bir çığlık attı. (Herkes atardı. Daha önce ses çıkardıklarını duymamıştım, ama bunun üzerinde durmanın sırası olmadığını düşündüm.) Bir kılıcı vardı, ama kılıcın aleyhine işlediği bazı durumlar vardır ve bunlardan biri de düşmanın oldukça küçük ve kafana yapışmış olmasıdır. Yüzünü bıçaklamadan kuşa saldırmak mümkün olmadığından, kılıcı düşürdü ve çırpınmaya başladı.

Sonucunu görmek için orada kalmadım. Onu geçip koridordan geçerek orta avluya koştum ve merdivenleri tırmandım. Biri, aynanın öbür dünyasına geri dönmem gerektiğine karar vermiş olmalıydı ve bunun nedenini öğrenmek istemiyordum. Arkamda bağırışlar duydum, birden fazla kişi bağırıyordu, ve horoz için yoğun bir suçluluk duygusu hissettim. *Üzgünüm dostum. Hızlı değilim, bu yüzden dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. Senin için Aziz Kuş'a adak sunacağım.*

Yan tarafımda bir ağrı hissederek merdivenlerin tepesine çıktım ve odama koştum. Kapıyı açtım ve "*Dur, bu kilitli olmamalıydı*" diye düşündüm.

diye düşündüm ve içeriye kayarak girdim.

Ve durdum. Ve baktım.

Aynam parçalanmıştı. Yüzlerce parçaya ayrılmış, tavana ve duvarlara renkli yıldızlar saçıyordu. Uyuşmuş adımlarla bir adım öne çıktım. Bu nasıl olmuştu? Aynayı bu taraftan kıramazdın, değil mi? Demek gerçek dünyada biri yapmış olmalıydı, ama neden?

Aynayı kafana düşürdükleri için. Seni burada tutmak için. Ve sen odaya girdin.

Döndüm, ama çok geçti. Soğuk ayna kolu gibi şeyler beni sardı, kollarımı mengene gibi yanlarıma sıkıştırdı.

"Hey!" diye bağırdım, mücadele ederek. Daha önce de söylediğim gibi, küçük bir kadın değilim ve birkaç iyi tekme attım, sonra ayak içlerine sertçe bastım. Beni yakalayan adam çığlık attı ve tutuşu biraz gevşedi, ama bundan yararlanamadan başka bir figür ortaya çıktı.

Zırhlı adamdı ve kılıcı yine elindeydi. Kılıcın ucunu yüzüme dayadı, gözlerim aşağıya bakarken çaprazlandı.

"Ah," dedim ve zorlukla yuttum. Miğferin ağız koruyucusunda bir tüy saplanmıştı ve koyu gri teninde birkaç uzun çizik vardı. Horozum elinden geleni yapmıştı ve ben bir aptal gibi bu fırsatı heba etmiştim.

"Bizimle gel, Şifacı Anja," dedi zırhlı adam. Sesi garip bir şekilde düzdü, sanki yankısı olmayan bir yerden geliyordu. "Kraliçe seni görmek istiyor."

BÖLÜM 23

Beni yakalayanlar beni koridordan geçerek kral ve kraliçe için ayrılmış iki süite götürdüler. Onların önünde bir başka yansıma daha duruyordu, bu sefer bir kadındı ve biz yaklaşırken kapıları açtı. Zırhlı adam yanımda duruyordu, kılıcı hâlâ çekiliydi ve zırhlı eliyle dirseğimi tutuyordu. Ağrıyan ayağımı hala ovuşturan adam ise sırtıma kılıcının ucuyla dürtüyordu.

Çift kapıdan geçtik. "Şifacı Anja, Majesteleri," dedi zırhlı adam, düz ve mesafeli bir sesle.

Kralın tarafında, bu oda genişliğinden daha uzun, birkaç rahat kanepenin bulunduğu bir tür bekleme odasıydı. Bu tarafta kanepeler yoktu, sadece en uçta tek bir sandalye vardı. Koşullar göz önüne alındığında, bir taht odasına olabildiğince yakın bir yerdi.

Sandalyeye Kraliçe oturmuştu.

Yanmış toprakta kan gibi göze çarpan kırmızı bir elbise giymişti ve teni şok edici derecede beyazdı. Gözleri siyah görünüyordu. Sırtımın alt kısmına batmış kılıç tarafından itilerek yaklaşırken, gözlerinin ayna gibi gri olduğunu fark ettim. Saçları da öyleydi.

Snow, Kraliçe'nin bacaklarına yaslanmış, ayaklarının dibinde oturuyordu.

Oh, diye düşündüm, ve bir anda o kadar çok şey yerine oturdu ki, hepsini birden kavrayamadım. *Oh. Şimdi anlıyorum.*

"Şifacı Anja," dedi Kraliçe. Sesi, beni esir alan kişinin sesi gibi düzdü. "Snow bana senden çok bahsetti."

Cevap vermedim. Gözlerim Snow'un yüzünden Kraliçe'nin yüzüne gidip geliyordu, benzerlikleri görüyor, Snow'un odasındaki tatlı yüzlü, kestane saçlı kadının küçük portresini hatırlıyordum.

Kraliçe öldü, demiştim Snow'a, ve yanılmamıştım. Ama kraliçenin yansıması, korkunç bir simya sayesinde, hâlâ yaşıyordu.

Sandalyeden beş adım uzaklıkta, muhafızım dirseğimi geri çekti ve durdum. Parmak uçlarının altında morlukların oluştuğunu hissedebiliyordum.

"Aferin, evcil hayvanım," dedi Ayna Kraliçesi, Snow'un saçlarını okşayarak. Beyaz eldivenler giymişti. Snow yüzünü biraz çevirerek annesinin bacağına baktı. Annesinin yansımasının bacağına. *Tanrım, ben neye bulaştım?*

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Ayna Kraliçesi.

Dudakları çok kırmızıydı. "Ceruse," dedim.

Biraz şaşkın görünüyordu. "Ne?"

"Ceruse sürmüşsün. Ama yumurta akı karıştırmamışsın, çünkü çatlak yok." Kuru dudaklarımı yaladım. "Aynanın gri rengini örtmek için olduğunu tahmin ediyorum. Ama artık herkes bunun tehlikeli olduğunu biliyor, bu yüzden kurşun zehirlenmesi konusunda endişelenmene gerek yok."

Gözlerinin arasında bir çizgi belirdi. "Bütün bu zaman boyunca benim krallığımda kendi kuyruğunu kovaladın, şimdi tek konuşabildiğin benim makyajım mı?"

Meydan okuma biraz daha sertleşti. Çenemi kaldırdım. "Başka ne diyebilirim, Majesteleri?"

Kırmızı dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hayatın için yalvarmayacak mısın?" Bunu düşündüm. "Tabii, eğer bir faydası olacaksa. Olur mu?"

"Hayır, ama eğlenceli olabilir."

Buna gerçekten cevap verecek bir şey yoktu. Bunun yerine Snow'u inceledim. Yüzü ifadesizdi, ama gözleri sıkıca kapalıydı.

"Geri dönmeliyim," dedi küçük, çocuksu bir sesle. "Yakında arayacaklar. Kendimi banyoya kilitlemek zorunda kaldım, hemşire boğulduğumu sanacak."

"Evet, elbette." Ayna Kraliçesi eğildi ve bir an için saçları beyaz ve gri renkte birbirine karıştı. Snow'un başına bir öpücük kondurdu ve Snow ayağa fırladı.

"Söylesene, canım," dedi Ayna Kraliçesi, "şifacının yansımasını aynadan geçirebilir misin?"

Snow, mezbahadaki bir alıcı gibi beni inceleyerek kaşlarını çatı. "Çok büyük," dedi. "Lady Sorrel bile hala çok büyük. Ama belki yakında."

"Çabaladığınızı biliyorum, evlat. Elmalarını yemeye devam et." Ayna Kraliçesi nazikçe başını salladı ve Snow koşarak uzaklaştı. Kapının

kapının kapandığını duydum ve Ayna Kraliçesi'nin gülümsemesi genişledi ve fark etmediğim bir kısıtlama hissi kayboldu.

"Bu yüzden mi ona elma yediriyorsun?" diye sordum. "Çünkü bunun aynanın öbür tarafına geçmesine yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Oh, yardımcı oluyor," dedi Ayna Kraliçesi. "Zaten oldukça olağanüstü şeyler yaptı." Eldivenli parmağını dudaklarına dokundurdu. "Tabii ki, senin de yardımın çok yararlı olur. Kralın atadığı bir şifacı çok fazla *yetkiye* sahiptir, değil mi?"

Görünüşe göre, önemli olacak kadar değil. Homurdandım. Javier bu homurdanmamla gurur duyardı.

"Sanırım burayı yöneten yaşlı kadına razı olmak zorundayım."

"Mmm." Ayaklarıma baktım ve sandaletlerimin içinde parmaklarımı kıpırdatarak endişemi belli etmemeye çalıştım. Leydi Sorrel onun kontrolü altındaysa, kral üzerinde büyük bir gücü olurdu. Ona aynalardan bahseder miydi? Javier ve ben sırrın ortaya çıkmaması için bu kadar uğraşmışken, zehirleyicinin ona açıkça söylemesi ironik olurdu.

Aynaları nasıl kontrol ediyor acaba? Rüşvet mi? Bir tür gücü mü var?

Ayna Kraliçesi içini çekti. "Burada pek yeni sohbet konusu bulamıyorum, biliyorsun. Senin daha fazla konu açacağını umuyordum."

"Peki. Neden ölmedin?"

Gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı, siyah dişleri ve diş etleri göründü. İnsanlar böyle gülümsemelerin kedi gibi olduğunu söyler, ama dağınık Grayling ile Ayna Kraliçesi'nden daha büyük bir zıtlık hayal edemiyordum. "Hâlâ anlamadın, değil mi?"

"Görünüşe göre hayır."

Poz verdi. Bu çok açık bir pozdu, çok düşünülmüş bir poz—izleyicilerinin tadını çıkaran bir kadın. "Sana bir hikaye anlatayım mı, Şifacı?"

Omuz silktim.

"Bir zamanlar," diye başladı Ayna Kraliçesi, "bir kadın vardı..."

Oturmak için cesaretimi toplayabilseydim keşke, ama gardiyanın kolumdaki eli beni bırakmıyordu. Dinledim.

"Bir zamanlar, kendi yansımasını seven bir kadın vardı. Sanırım çok yalnız bir kızdı, bu yüzden yansımasını

arkadaş yaptı, onunla konuştu ve aynadaki kızın ona cevap verdiğini hayal etti. Çocuklar böyle şeyler yapar ve çoğu zaman büyüdükçe bundan vazgeçerler." Ayna Kraliçesi'nin kırmızı dudakları biraz inceldi. "Ama bu kız vazgeçmedi ve ailesi sadece hayatta olması ve bir gün iyi bir evlilik yapmasıyla ilgileniyordu. Onlar için onun rahmi önemliydi, zihni değil. Belki de bunu biliyordu, çünkü aynadaki yansımasına konuşmayı bırakmadı. Büyüdüğünde, aynadaki kadın da onunla birlikte büyüdü, her zaman ona katılırdı, her zaman oradaydı ve kadının ona olan sevgisi gittikçe arttı. Sonunda, aynanın önünde olmadan yemek yemiyordu ve yansıması da uyumadan uyumuyordu."

"Bu çok rahatsız edici," dedim.

"Çok tehlikeliydi," dedi Ayna Kraliçesi, "ama o bunun farkında değildi. Ara sıra, tesadüfî temaslar çok fazla zarar vermez. Ama kadın aynadaki yansımasına her gün çok fazla ilgi ve duygu gösteriyordu. Evlendiğinde, kısa bir süre için durum farklı olabilirdi. Kocasını seviyordu ve kocası da ona karşı nazikti, ama o önce kraldı, sonra kocasıydı ve çoğu zaman meşguldü. Bu yüzden eski dostu aynaya geri döndü." Koyu dişleri tekrar parladı, ceruse tenine çarpıcı bir kontrast oluşturdu. "Elbette, çevresindeki herkes onun biraz deli olduğunu düşünüyordu."

Her şeyi çok net bir şekilde hayal edebiliyordum. Arkadaş olabilecek herkesi kendinden uzaklaştıran bir takıntıya kapılmış, yalnız bir genç kadın. Scand ve kız kardeşlerim olmasaydı, ben de aynı yolu izleyebilirdim. Aziz Adder'ın lütfuyla, takıntımı yararlı bir şeye dönüştürebilmiştim. Ölmüş kraliçe o kadar şanslı değildi.

Hayatta olan kraliçe hala konuşuyordu. "Ve sonra bir gün, kadın kendini kesti, sadece biraz, sadece bir çizik, ve eli titredi, ve en küçük damla aynadaki kadının dudaklarına düştü."

Sonra durakladı, başka bir poz verdi, eldivenli elleri bir dizinin üzerine yayılmıştı. Hikayenin geri kalanını öğrenmek istediğimi hissettim, bu yüzden ona açıkça istediği şeyi verdim. "Sonra ne oldu?"

"En inanılmaz şey oldu. Yansıması uyandı."

Uyanmış birine rastlarsan anlarsın, demişti Grayling, olağanüstü bir alçakgönüllülükle. Camdaki tek bir damla kanın

gerçekten buna neden olmuş olması pek olası değildi, ama belki başka bir mekanizma iş başındaydı.

Ya da belki de bu gerçekten sihir ve sandığın kadar çok şey bilmiyorsun.

"Uyandı mı?" diye sordum.

"Oh evet. Ayna halkının çoğu, senin peşinde dolaşan gölgen kadar uyanık değildir. Ama *o* uyandı, öğrendi ve yavaş yavaş kadının sahip olduğu ve kendisinin sahip olmadığı şeyleri imrenmeye başladı. Kadının onun için söylediği sözlere kızmaya başladı. Yansıma sesinin olmaması yetmezmiş gibi, kadının kafasına gelen her sıkıcı düşünceyi papağan gibi tekrarlamak zorunda kalmak... Oh, bunu en çok nefret ettiği şey haline geldi." Ayna Kraliçesi'nin gözleri kısılmıştı ve hala rolünü oynarken, altında karanlık bir duygu yankılanıyordu. Bunun kendisi ve ölen kraliçe hakkında bir hikaye olduğundan şüphe duymuşsam da, artık şüphem kalmamıştı.

"Bir plan yapmak ve onu uygulamaya koymak biraz zaman aldı. Sonunda, kadına notlar yazdı ve onu bulması için aynanın üzerine bıraktı. Kadın elbette çok sevindi. Tek arkadaşı hayattaydı ve onunla konuşmak istiyordu? Sevincini zar zor bastırabiliyordu. Böylece yansıma ona aynadan geçmenin yolunu öğretti ve onu diğer tarafa getirdi."

Orada çok şeyin atlandığını hissettim, ama Ayna Kraliçesi'nin anlatımının ortasında onu kesmek istemedim.

"Yansıma, aynadaki kadınla yüzleşti. Tabii ki bu pek bir yüzleşme sayılmazdı. Kadın zayıf ve oldukça aptaldı. Nasıl başka türlü olabilirdi ki, yetiştirilme tarzını düşünürsek? Ama yansımaları güçlü ve açtı ve gümüşün öbür tarafındaki dünyayı, sıcaklıkla dolu dünyayı, yansıtacak hiçbir şey olmasa bile devam eden dünyayı istiyordu." Sandalyesine geri yaslandı ve çok dikkatli bir şekilde başka bir poz verdi. "Ne dersin, Şifacı? Kadının sahip olduğu ve kendisinin sahip olmadığı şeyi imrenmekle yansımayı suçlayabilir misin?"

"Hayır." Bıçaklı iri bir adam tarafından yerinde tutulmasam da aynı cevabı verirdim. "Hayır, bunu anlayabiliyorum. Onun yerini almak istediniz, değil mi?"

"Beni suçlayabilir misin?"

Ve Snow ne kadar çok ayna yemeği yerse, aynadan o kadar çok geri dönebiliyordu. Ayna Kraliçesi, gerçek kraliçenin yerini böyle almayı planlamıştı. Farklı bir taktik denedim. "Hayır. Ama yaptığın şey Snow'u öldürüyor. Vücudu buna daha fazla dayanamaz."

Ayna Kraliçesi dikkatsiz bir hareket yaptı. "Daha önce de başardı. Çocuklar sandığından daha güçlüdür." "Bir çocuk öldü bile."

Kraliçe'nin dudağı sessiz bir hırıltıyla yukarı kalktı, çirkin bir ifadeyle, ama hemen düzeltti. "O zayıf, aptal küçük kadın. Kim onun içinde böyle bir şey olduğunu düşünürdü?"

"Lütfen," dedim, sözlerin boşuna olduğunu bilerek. "Lütfen Snow'un adını kullanma. Başka bir yolu vardır."

Alaycı bir şekilde güldü. "Burada her şeyin nasıl işlediğini anlamaya çalışırken seni görmedik mi sanıyorsun? Sana izin verdim. Belki benim gözümünden kaçan bir şey keşfedersin diye düşündüm, ama hayır. O deneyleri yıllar önce yaptım, hem de çok daha fazlasını. Senin hayal bile edemeyeceğın şeyler yaptım. Ve şimdi yapmam gerekeni yapıyorum."

"Sana yardım edebilirim..." diye başladım, ama Ayna Kraliçesi çoktan başını sallamıştı.

"Yardım edebilirsin, ama etmeyeceksin. Beni aptal mı sanıyorsun, Şifacı Anja? Seni serbest bıraktığım anda, kendini aynadan uzak tutarsın ve Snow'u da yanında götürürsün."

Buna cevap veremedim, çünkü haklıydı.

Ayna Kraliçesi başını salladı. "Neyse ki, bu tarafta sana ihtiyacım var, Şifacı Anja. Muhafızlar, onu götürün."

BÖLÜM 24

Muhafızlar beni alt katlara, hizmetkarların odalarına götürdüler ve bir kapı seçtiler. Dışında parlak bir sürgü gördüm, aynalı yüzeyin üzerinde gerçek dünyaya ait çarpıcı bir renk. Öndeki muhafız kapıyı açtı, arkamdaki ise yine kılıcıyla beni dürttü.

Kapıdan iki adım attım ve muhtemelen Dört Azizler'de bile duyulabilecek bir çığlık attım.

Eller ve parçalanmış yüzlerden oluşan bir kırkayak, odanın köşesinden yatağa doğru, düzinelerce parmakla koşarak ilerledi. O şeyin sırtındaki gözler çılgınca kırışıyordu ve yüzünün çoğu sessiz bir çığlık atarak ağzını açtı.

"A-ayna-geld!" diye bağırdım, yerinde donakalmış halde, o yatak altında koşarken.

Zırhlı muhafız içini çekti, beni kenara itti ve bir dizinin üzerine çökerek yatağın altına bakmaya başladı. Başını salladı, kendi kılıcını çekti ve hızlı bir bıçaklama hareketi yaptı, ardından aynanın parçaları kılıca saplanmış halde bıçağı dışarı çekti. Yaratık kıvranıp bükülürken, ağzının yarısı acı içinde buruşmuştu.

O yaklaşırken geri çekildim, o ise sırtarak yaratığı bana doğru salladı ve beni kapıdan uzaklaştırıp odanın içine doğru itti. Parmak bacakları daha fazla ağızda tutuluyordu, dişler kütükleri ısıırıyordu, dudaklar yerinde kıvrılıyordu. Biri açıldı ve tuttuğu parmak yere düştü, ben yine çığlık attım.

Muhafız, kopmuş parmağı iki kez yere vurdu, onu gri bir macun haline getirdi, sonra hala korkunç ganimetini taşıyarak dışarı çıktı. Kapı arkasından çarpı ve sürgünün çekildiğini duydum.

Panik içinde kendimi kapıya attım. Hafifçe sallandı. Tekrar denedim. Yine sallandı.

Sakin ol. Düşün. Ayna parası gitti. Mandal hiçbir yere gitmiyor.

Birkaç derin nefes alıp, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Ayna parası yoktu. Bu iyiydi. Tutukluydum. Bu pek iyi değildi. Panik yapmak da bir işe yaramazdı.

Çan yılanı gibi düşün. Sakin ol. Sessiz ol. Yılanlar aslında soğukkanlı değildir, sadece çevrelerine uyum sağlarlar. Sen de çevrene uyum sağlamalısın, hepsi bu.

Oda küçüktü, içinde basit bir yatak, bir gardırop, bir lavabo ve bir lazımlık vardı. Gardıropta ne aynalı para ne de kullanışlı bir şey bulamadım. Gardırobun kapısını açmak için cesaretimi toplamam biraz zaman aldı.

Ve sonra, tabii ki, kapı vardı. Hesaplarıma göre, kapıyı kırıp geçebilmek için omzumu kemiklerine kadar aşındırmam gerekirdi.

Burası kullanılmayan bir oda olmalıydı. Aksi takdirde sahibinin eşyaları burada olurdu. Belki de bu yüzden burayı hücre olarak seçmişlerdi.

Beni aramamışlardı. Ceplerimi aradım ve çakımı, defterimi ve düz, bezle sarılmış bir paketi buldum. *Ayna!*

Titrek ellerimle onu çıkardım. Burada işe yarar mıydı? Aynanın *içindeki* aynayı kullanabilir miydim? Ne olurdu?

On üç yaşındayken, şişeler ve ocaklarla ilk deneylerimi yaparken, Scand, her kimya deneyinin üç sonucu olduğunu söylemişti. "Ya istediğin olur, ya hiçbir şey olmaz ya da patlar."

(Sonradan ortaya çıkan dördüncü bir seçenek daha vardı: "katran gibi siyah bir çamur haline gelip test tüpünü mahvetmek", ama Scand bunun hiçbir şey olmamasının bir alt kümesi olduğunu iddia etmişti.

"Doğru," mırıldandım. "Üç sonuç." Ya hiçbir şey olmazdı, ya da elimle dokunabileceğim ve umarım kapıyı açabileceğim bir ayna olurdu, ya da...

Aynanın parçalanmış parçaları beynimi doldurdu. *Doğru. İstediyin olur, hiçbir şey olmaz ya da patlarsın.*

Dişlerimi sıktım ve sargıları çekip çıkardım.

Kesinlikle hiçbir şey olmadı.

Işık yoktu. Renkli alevler yoktu. İyi tarafı, kafamdan bir düzine ekstra yüz düşmemişti.

Aynaya baktım ve kendi yansımamı gördüm. Yüzeye dokundum, sadece soğuk camdı.

... *Huh.*

Dur, eğer yansımam bu aynada ama ben ayna dünyasındaysam, bu aynanın ötesinde başka bir ayna dünyası var mı? Ve onun ötesinde başka bir tane, onun ötesinde başka bir tane?

Çocukken iki aynanın arasında durduğumuzda, ileri geri yansıyarak sonsuz bir çizgi oluşturan yansımalar, sonsuz gümüş dünyalara bir görüntü müydü? Aynalı dünyaları sadece burada değil, her birinde mi yaratmıştık? Yoksa bu dünyaya iki ayna getirip aralarında durmam mı gerekiyordu ki bir sonraki dünyada aynalı bir dünya yaratabilmek için?

Derin bir nefes aldım, aynayı tekrar sardım ve kaldırdım. Bu işe yaramıyordu ve sonsuzluğu düşünmekten başım ağrımaya başlamıştı. Çakımla kapı menteşelerini söküp sökemeyeceğime baksam daha iyi olurdu.

Ama olmadı. Vida başını güzelce sıyırmayı başardım ve saatlerdir yapmak istediğim şeyi yaptım: gözyaşlarına boğuldum.

★ ★ ★

Işık yoktu. Karanlık yoktu. Zaman geçti, muhtemelen, ama bunu ölçmenin bir yolu yoktu. Tek yapabildiğim yatak kenarında oturup gittikçe üşümekti. En sinir bozucu olan şey, aslında o kadar da soğuk *olmamasıydı*. Donma noktasına bile uzak bir sıcaklıktı. Ama ayna hiç ısınmıyordu; saatler boyunca vücudunuzdaki ıslığı çekip alıyordu. Su olmadan, donma noktasının üstünde bile ne kadar çabuk öldüğünüzü bilerseniz şaşırırsınız.

Bir nevi su vardı. Lavabo koyu, yağlı ayna suyuyla doluydu. Er ya da geç susuzluktan onu içmek zorunda kalacaktım. Muhtemelen beni öldürmezdi. Kraliçe ölmemi isteseydi, muhafızlarına beni öldürmelerini söyleyebilirdi.

Cesedimi nasıl ortadan kaldıracığımı düşünmesine gerek yoktu. Javier hariç herkes iz bırakmadan kaybolduğumu düşünecekti. İç geçirdim. Kutsal Adder, Javier. Beni bulamadığında, gitmeyeceğimi söylememe rağmen aynaya girdiğimi anlayacaktı. Bir nedenim olduğunu tahmin eder miydi? Peşime düşer miydi?

Bu düşünceyle küçük, hain bir umut yeşerdi, ama hemen suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezildi. Kraliçe'nin kaç muhafızı varsa, tek başına bir adam mı? Ben sadece üç tane görmüştüm, ama o, gözden uzak odalarda düzinelerce muhafız saklıyor olabilirdi. Muhafız barakalarını ya da yolun aşağısındaki ahırları aramaya bile yaklaşmamıştık.

Dış cüppemi çıkardım ve üzerine oturmak için katladım, böylece ısının biraz daha yavaş yayılacağını umuyordum. Normalde sıcak kalmak için bir tür platform gerekir, böylece yatak ile zemin arasında bir hava tabakası oluşur. Ancak battaniyeler zeminle *aynı olduğunda*, bu pek işe yaramadı.

Aslında ihtiyacım olan şey gerçek kumaştan yapılmış bir hamak. O zaman yeterince katmanım olursa, muhtemelen oldukça uzun bir süre hayatta kalabilirim. Yani tek ihtiyacım olan şey büyük bir parça gerçek kumaş ve iki sabitleme noktası... Hmm, bağlayacak bir şeyim olsaydı yatak direklerini kullanabilirdim...

Ve dileklerimi sıralarken, kapıyı kırmak için bir koçbaşı da istiyorum.

Oturdum. Çok üşüdüğümde ayağa kalkıp etrafta dolaşarak kollarımı sallayarak ısınmaya çalıştım. Bir gece uyuyarak hayatta kalabilir miyim diye merak ettim.

Odayı bir tur daha dolaşırken kapı açıldı ve Javier'i içeri iteklediler.

Bir çığlık attım. Kapı çarptı. Javier dizlerinin üzerine düştü, sonra yüzüstü yere yığıldı.

"Javier!" Onun yanına düştüm. "Buradasın! Ama ne *oldu*?"

İnledi. "En kötü suçlama," diye mırıldandı, hala yüzüstü yatarken. "Kendimi sana zımbalayacağım." Bir kolunun üzerine destek olmaya çalıştı ve tısladı. Bir gözü şişmiş ve kapanmıştı.

"Bak, kasıtlı değildi."

"Evet." Derin bir nefes aldı, yüzü buruştu. "Kırık aynayı gördüm. Bir şey olduğunu anladım."

"Biri beni buraya geri getirmek istedi ve kafama bir ayna düşürdü." Kolumu onun kolunun altına soktum. "Kalkabilirsen, seni yatağa götürebilirim."

"Tamam... Ben iyiyim..."

Dişlerinin arasından çıkan tıslama sesinden, aslında iyi olmadığı belliydi, ama onu yatağa çekmeyi başardım ve sırt üstü yattı. "Ahhh... böyle daha iyi. Azizler." Elini morarmış gözüne koydu. "Birinin bacağını kestim. Hiç hoşlarına gitmedi. Tekmelediler."

Ceketinin bağcıklarını çözmeye başladım. Aşağıya baktı ve zayıf bir gülümseme attı. "Önce beni yatağa yatırdın, şimdi de soyuyorsun..."

"Kaburgalarını kontrol ediyorum," dedim sert bir sesle. "Eğer biri kırılmışsa, akciğerini delebilsin." (Tabii ki, eğer biri kırılmışsa, benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kaburgaları sıkıca sarmak gerekiyordu, sanırım? Zehirle ilgili olmayan tıp derslerine daha fazla dikkat etmediğim için ilk kez pişman olmadım.)

Vücudunda koyulaşan izler vardı, ama dokunduğumda hiçbir kaburga tuhaf bir şekilde hareket etmedi. Bu iyiye işaret miydi? Belki?

"Çoğunlukla böbreklerdi," dedi. "Bir süre kanlı idrar yapacağım."

Yüzümü buruşturdum. Kulağa kötü geliyordu. Ayrıca benim düzeltmeyeceğim bir şeydi. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum," itiraf ettim.

"Fazla bir şey yok," dedi. "Soğuk çarşaf lar iyi geliyor. Bana bir dakika ver." "Acele etme. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Kapıya gözlerini kısarak baktı. "Neredeyiz?"

"Hizmetçi odası."

"Kapıyı kırabilir miyiz?"

"Hayır." Ben yapamazdım ve Javier'in kaburgaları kırıkken kapılara vurmaması gerektiğinden emindim. "Menteşeler de öyle kolay kolay sökülmez."

Homurdandı. Bu, *pes etmiş, lanet olsun* homurtusuydu. Bu durumun özetini oldukça iyi özetliyordu.

Dış cüppemle Javier'in yastıklı ceketini karıştırarak, yatacağı bir şey yapmaya çalıştım, böylece yataktan ısı kaybetmesin diye. Ayrıca, bununla uğraşırken, Javier'in peşimden geldiği ve şimdi muhtemelen benimle birlikte öleceği gerçeğini düşünmüyordum. Hepsi, aynaya dikkatsiz davrandığım için.

Hayır, bunu kesinlikle düşünmek istemiyordum. Düşünürsem, yine ağlamaya başlayabilirdim ve bu çok utanç verici olurdu, bu yüzden yapmayacaktım ve bu *kesin* kararımı.

"Anja?" dedi Javier. "Anja, her şey yolunda. Bundan ölmeyeceğim. Daha kötüsünü de gördüm. İyileşeceğim. Ağlama."

"Ağlamıyorum," dedim, sesim gözyaşlarıyla boğulmuştu. "Yabancıların önünde asla ağlamam."

"Ben yabancı değilim," dedi, oldukça haksız ama mantıklı bir şekilde.

"Evet, ama burada *olmamalısın*. Seni kral gönderdi ve bana karşı hislerini biliyorum, hepsi benim suçum." Cümlelerin sonunda hıçkırıklarımı tutamadım, bu yüzden yüzümü çevirip elimi ısırdım, yoksa bir bebek gibi ağlayacaktım.

Kutsal Adder, bu adam hayatımın her utanç verici anında yanımda olmak zorunda mıydı? *Kusmak, mide bulantısı ve hıçkırık... Belki şiddetli ishal olur da seti tamamlarım.*

Derin bir nefes aldım ve zihnimi sarsarak kendime geldim. Benim çan yılanım böyle yapmazdı. Çan yılanları yavaş, sakın ve düşünceliydi, mezar kadar sabırlıydı. Duygularından tamamen bağımsızdı. Aziz Bird'ün bazı takipçilerinin inandığı gibi ruhlarımız başka bedenlere geri dönerse, bir dahaki sefere çan yılanı olmayı gerçekten umuyordum.

Gözlerimi sildim, biraz daha sakinleşmiş hissediyordum, ama Javier, "Senin için ne hissettiğimi biliyor musun?" dedi ve her şeyi mahvetti.

"İlk gün aynadan bana nasıl baktığını gördüm," dedim donuk bir sesle, dikkatlice ona bakmamaya çalışarak. "Elini tuttuğumda tamamen tiksiniştin. Seni görebildiğimi unuttun herhalde. Aynaların böyle çalışması normal değil."

Yatağın diğer tarafındaki sessizlik çok gürültülü hale geldi. Kolumu yanaklarımın üzerinde ovuşturdum, brokarın şişmiş cildimi çizdiğini hissettim. "Bak, sorun değil. Ne hissediyorsan o hissediyorsun. Yine de tüm bu süre boyunca tamamen profesyonel davrandın. Hiçbir şey söylememeliydim. Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm."

"İğrendim," dedi Javier dikkatlice, "çünkü elimi tuttuğunda, yansıman *benim* tarafıma uzandı ve parmaklarını bileğime *soktu*. Her birinin derime girip et katmanlarını geçip kemiğe çarptığını hissettim. Acımadı, ama iğrenç bir duyguydu."

"... Oh."

Kız kardeşim Catherine bir keresinde yüzümün yan tarafına bir kaseyle vurmuştu. (Kasıtlı değildi, rafta duran kaseyi alırken beni görmemişti ve ben tam önüne adım atmıştım.) Hatırladığım şey, gözlerimin önünde parlak bir ışık ve ardından tüm dünyanın yana doğru kayıp sonra tekrar normal konumuna geri dönmesi.

Bu da öyle bir şeydi, sadece parlama ve baş ağrısı yoktu. Dünyanın etrafımda döndüğünü hissettim. Javier bana hiç bakmıyordu. Neden baktığını sandım ki?

Çünkü kolaydı. Çünkü gardım düşüp dinlemeye başladığımda, umutsuzluğun sesi sürekli bunu fısıldıyordu. Çok büyüktüm, çok gürültücüydüm, kimsenin umursamadığı şeylere çok fazla önem veriyordum. Tabii ki beni iğrenç bulacaktı. Bazı günler kendimi iğrenç buluyordum.

"Bunca zamandır bunu mu düşünüyordun?"

Gözlerimi kırpıttım. "Ah... ne?"

"Senin hakkında düşündüğüm şeyi."

"Ne zamandır?" diye mırıldandım. "Dört gün oldu mu?" Elbette, o dört gün kırk yıl gibi gelmişti, ama yine de.

Arkamdan uzun bir iç çekiş duydum ve arkama döndüm. Biraz kendini dikleştirmiş, kollarını başının arkasında çapkınca kavuşturmuştu. "Bu yüzden mi bana hep bu kadar huysuz davranıyorsun?"

"Hayır! Şey... belki biraz. Ama çoğunlukla ben böyleyim. Çoğunlukla."

"Uh-huh." Sırıttı. Javier gerçekten *sırıttı*. Yüzünde hiç bu kadar geniş bir ifade görmemiştim. "Bu arada, son dört günü, senden çok daha akıllı olmayan bir muhafızla zincirlenmekten hoşlanmadığını düşünerek geçirdim."

"Ne? Hayır! Sen yeterince zekisin. Ve her türlü şeyi biliyorsun... Bilmiyorum... Bu tür şeyleri. İnsanları takip etmek, kılıçlı insanlarla başa çıkmak falan."

Yüzü, uçurumdan atılan bir horoz gibi düştü. "Bize ne faydası oldu ki, şu anda varlığından bile haberdar olmadığımız bir kadının esiriyiz."

"Gerçek kraliçe öldüğü halde, gerçek kraliçenin nasıl hayatta olduğunu bilmeyi isterdim. Bana 'uyandığını' anlatmıştı, ama masal gibi gelmişti."

"Bütün bunlardan sonra hala masallara inanmıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Aynadaki bir damla kanın onu uyandırdığını düşünüyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bir patates ısıırığı yüzünden buradayım. *Bu* nasıl mümkün olabilir?"

Cevap veremedim, çünkü bir cevabım yoktu. Homurdanmanın çok yararlı olduğu ortaya çıktı. Bunu Javier'den öğrenmiştim. Sonunda muhtemelen konuşmak yerine birbirimize homurdanarak iletişim kuracaktık. Ölecek olmamız çok yazık, çünkü bunu görmek isterdim.

Kabul et. Ona zaten yarından fazla aşıksın.

Öyleydim. Buna karşı koymaya çalışıyordum, ama umutsuzdu ve bunun umutsuz olduğunu *biliyordum*. Kafam çok doluydu, Rose, Snow, ölen kraliçe ve yaşayan yansıma ile doluydu ve aşk hakkında düşünmek için en kötü zamandı, ama yine de bunu düşünüyordum.

Sanırım insanlar böyledir. Korkunç bir tehlike içinde, dünyanın ağırlığı altında ezilirken, bir şekilde yine kendimizi "*Acaba beni seviyor mu?*" diye düşünürken buluruz.

Bunun büyük bir erdem mi yoksa ölümcül bir kusur mu olduğunu bilmiyordum. Belki ikisi de. Grayling'in bu konuda ne diyeceğini gayet iyi biliyordum.

"*Bu arada, sana aşık oluyorum*" gibi bir şey söylersem, Javier'in karşılık verme ihtimali vardı. Ama daha büyük bir ihtimalle, hayatımızın son saatlerini inanılmaz derecede garip hale getirmiş olacaktım. Zor bir karar.

Tamam, gardiyanlar geri gelip bizi bıçaklayacak gibi görünürlerse, söyleyeceğim. O zaman sadece birkaç saniye garip bir an olur ve umarım yaklaşan ölümümün düşüncesiyle o kadar meşgul olurum ki utanacak vaktim olmaz.

Bu sağlam bir plan gibi görünüyordu. Kendime memnuniyetle başımı salladım ve sonra kapıya dağ çöküyormuş gibi bir sesle bir şey çarptı.

SKREEEEE-thump!

Javier ve ben ikimiz de sıçradık. Omurgam duvara çarptı ve o gerçekten oturmayı başardı.

SKREEEEE-güm!

Sanki bir şey kapıya tırmanmaya çalışıyor, sonra geri düşüyor gibiydi. "Ah, azizler," diye fısıldadım. "Başka bir ayna hırsız olmasın, lütfen başka bir ayna hırsız olmasın..."

SKREEEE ... eee ... eee ...

tıklama! Güm.

Ve sonra, kulağa tam olarak ulaşmayan ince, huysuz bir ses, "Başparmağın yoksa cıvatarla uğraşmak çok zordur. Kapı koluyla da uğraştırma beni" dedi.

BÖLÜM 25

"Grayling!" Kapıyı açtım ve o, sanki her gün tek pençesiyle kurtarma operasyonları yapıyormuş gibi, kuyruğunu havaya dikerek içeri girdi. Yanına diz çöktüm. "Sana *bol bol* balık getireceğim."

"Evet, getireceksin." Dizime sahiplenircesine yanağını sürttü. "Bu, bahsettiğin kedi mi?" diye sordu Javier.

"İtibarım benden önce geliyormuş, iyi bilmek."

Adam ve kedi birbirlerine baktılar. "Sen kedi olamazsın," dedi Javier sonunda. "Kediler konuşacak kadar akıllı değildir."

Grayling kulağını bana doğru çevirdi. "Bu zeka abidesi kim?"

"Grayling, bu arkadaşım Javier. Javier, bu da arkadaşım Grayling. Zeka karşılaştırmasını buradan *çıkana* kadar erteleyebilir miyiz?"

"Bu akıllıca olur," dedi Javier. "Ama muhafızları nasıl geçtin? Sesini duymamaları gerekmez miydi?"

"Muhafız yok," dedi Grayling. "Hala anlamadın mı, Bay Kediler Akıllı Değildir? Toplamda sadece dört hizmetçisi var ve biri hizmetçisi. Bir muhafız her zaman onunla birlikte, diğeri devriye geziyor..."

"Üçüncüsünün de yakınlarda dolaşmadığından emin oldum," dedi Javier. "Yani devriye için sadece bir durak noktasıyız."

"Aynen öyle. Şimdi, onun duyabileceği mesafeye gelmesine yaklaşık dört dakikamız var, ben gidiyorum. İsterseniz benimle gelin, isterseniz kalın." Kapıdan dışarı çıktı. Biz de aceleyle peşinden gittik. Javier, muhafız kontrol etmezse kaçtığımızı düşünmemesi için kapının sürgüsünü çekti.

Koridordan merdiven sahanlığına baktım ve devriye gezen muhafızın yanından gizlice geçmeye çalışmanın düşüncesiyle içim sızladı. Grayling neredeyse aynadaki görüntüsü kadar griydi, ama Javier ve ben düğün resepsiyonundaki kuduz köpekler gibi göze çarpıyorduk.

Neyse ki Grayling bizi koridorun karşısındaki bir üst kattaki başka bir hizmetçi odasına götürdü. Bu odanın da sürgüsü vardı ama kilitli değildi. İçeriye girdik ve yatakta *gerçek* battaniyeler olduğunu görünce şaşırdım. Soluk mavi ve kahverengi tonlarında, soğuğu engelleyecek kadar kalın battaniyelerle dolu bir yuva gibiydi. "Burada biri mi vardı?" diye fısıldadım.

"Snow olamaz," dedi Javier. "Hizmetçilerinden bu kadar sık kaçabildiğini sanmıyorum."

Bu benim düşüncelerimle örtüşüyordu. Etrafı gözcülerle çevrili biri için, onlardan kaçmakta oldukça yetenekliydi, ama burada uyumak mı?

"Snow'un ilk olduğunu mu sandın?" diye sordu Grayling. "O başka biriyle başlamıştı. Aynadaki kraliçenin görüntüsüne güvenen, biraz bunak bir yaşlı kadın." Sesi hafif ve sıkılmıştı, ama konuşurken kuyruğu sallanıyordu. "Kralın sarayında o kadar çok ayna vardı ki, yaşlı bir hizmetçi kadının bile bir tane vardı. Ve kraliçenin yansıması, elmalarını bu dünyaya taşımak için birine ihtiyaç duyuyordu."

Lavaboya atladı ve eğildi, dilini dışarı çıkardı. Lavaboda bir santim kadar su gördüm — gerçek su! — ve sanki... sanki bütün gün susuz kalmışım gibi üzerine atıldım.

Tadı ambrosia gibiydi. Grayling'in ondan içmiş olması bile umurunda değildi.

"Sessiz ol," dedi Grayling, ıslak çenesini sudan kaldırarak. "Muhafızlar geliyor."

Sessiz kaldık. Javier gözünü kapı ile pervaz arasındaki aralığa dayadı ve izledi. Kulaklarımı dikip dinledim ve botların tıklama seslerini duydum... durdular... sonra tam kalbim batmaya başlamışken geri gittiler.

"Ona beş dakika ver," dedi Grayling, ince sesi fısıltıya dönüştü (ağzı hareket etmiyordu ve sanki ses bizim kafamızın içinde yankılanıyordu, bu nasıl olabilirdi?). "Sonra gideriz."

"Neden bu kadar azlar?" Javier uzun bir sessizlikten sonra sordu. "Onları uyandırmak o kadar kolay değil."

Kaşlarımı çattım. "Onları nasıl uyandırıyor?"

"Damarlarından kan alıp," dedi kedi.

İkimiz de ona baktık. "Ne?" dedim. "Nasıl olur...? O sadece kan."

"Onları kestiğinde kan akmaz," diye Javier araya girdi. "İçleri tamamen siyah ve katıdır. Bir gardiyan, bacağını onu ayakta tutamayacak kadar kesene kadar düşmedi."

"Evet, ama..." Elimi alnıma koydum. "Kan *sihirli* değildir. İdrar veya safra gibi vücudunuzdaki bir sıvıdır."

"Kan, ayna kadar sihirli," dedi Grayling. "İdrar veya safra hakkında spekülasyon yapmaya bile başlamam."

"Belki besin maddelerindendir," diye mırıldandım. "Onun yerine güçlü bir et suyu kullanabilir misin?"

Pençeler ayak bileğimi sıyırdı ve ben çığlık attım. "Kendimi tekrar etmekten hoşlanmam," dedi kedi. "Özellikle *insanlara* karşı kendimi tekrar etmekten hoşlanmam. Yansımanı uyandıran damardaki kandır, safra ya da et suyu değil."

"Özür dilerim," dedim. "Uzman sensin." Amatörlerin gelip bana iki litre brendi ve çiğ soğanla kuduzun nasıl tedavi edilebileceği konusunda fikir vermeye başlamasından kesinlikle nefret ederdim. (Tarifler çok çeşitlilik gösterirdi, ama her zaman alkol ve her zaman, *her zaman* soğan olurdu.) Şimdi ben de Grayling'e aynısını yapıyordum. "Kaba olmak istemedim. Sadece çok kafam karıştı."

"Hmmp." Altın rengi gözlerinden bana baktı, tıpkı gözlüklerinin üzerinden bakan yaşlı bir adam gibi. "Peki. Uyanan Ayna Kraliçesi, diğerlerini uyandırmanın bir yolunu bulmuştu. Ama bunun için kana ihtiyacı vardı. Snow ve kraliçeyi ele geçirdikten sonra, aynadan bir şeyler getirip götürmesi için yaşlı kadına artık ihtiyacı kalmamıştı. Bu yüzden onu alt etti ve kanını alıp ilk kişisel muhafızını uyandırdı, sonra da gerektiğinde kanını almak için onu ayna dünyasına hapsetti."

Zayıf sesi daha da zayıfladı ve kağıt keser gibi keskinleşti. "O hiç kimseydi ve kimse onu özlemedi. Bir keresinde göletten kurtardığı tek gözlü yaşlı bir kedi hariç." Başını çevirdi ve ikimize de bakmadan omzunu vahşice temizlemeye başladı.

"Ah, azizler. Grayling..." Ona elimi uzattım, sonra uyarı işaretlerini okuyarak geri çektim. "Çok üzgünüm."

"Bu *yüzden* sizi aptalları buraya girmenize engel olmaya çalıştım. Kraliçe sizi yakalarsa, daha fazla yansıma uyandırmak için kanınızı kurutur."

ama hayır, insanlar daha iyi bilir. İnsanlar *her zaman* daha iyi bilir." Kuyruğunu iki kez salladı.

"Nedenini söyleseydin..." diye başladım.

"Dinler miydin? Aynadan tamamen uzak durur muydun? 'Oh hayır, bu küçük miyavlayan insan yavrusunu kurtarmalıyız, hadi aynadan geçip Kraliçe ile görüşelim ve bir çözüm bulmaya çalışalım' demez miydin?"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Grayling.

Ayna Kraliçesi beni kanatarak yansımaları uyandırmak mı istiyordu? Aynalarla kaplı dünyada hapsolmuş, ara sıra dışarı çıkarılıp, benim çan yılanının dişlerini emdiğim gibi bileklerimden kanımı emdiklerini hayal ettim... *Tanrım*, titredim.

"Şehirde daha fazla muhafızı var," diye ekledi Grayling. "Yoksa insanı dışarıda öldürürdüm. Ama çölden geçecek kadar çok muhafız alamadı."

"Kraliçe'yi buraya kadar takip ettin mi?" diye sordu Javier. "Dört Aziz'den mi?" "Başka seçeneğim yoktu, değil mi?" Bir kuyruk daha vurdu. "Soğuk, sert ve kuru, yol boyunca, ve tek su kaynağım atlarından çaldığım suydı. *O kadın* da o atların her biri için kanını akıttı. Kraliçe yavaş ilerliyordu, çünkü yaşlı kadının vücudunda çok az kan kalmıştı, ama Snow'u buraya kadar takip etmek için tek gecede beş atı uyandırdı." Başını salladı, kulakları kafatasına yapıştı. "Kraliçe, kadının gücünü geri kazanacağını umarak onu buraya getirdi, ama çok geçti. Sorrel'in yansımasını uyandırırken öldü ve muhafızlar cesedini dışarıdaki çukura attı."

"Üzgünüm," dedim yine.

"Ahırları kontrol etmeliydim," dedi Javier. "Atları görseydik, bir şeylerin olduğunu anlardık. Ertelememeliydim."

Grayling sağlam gözünü devirdi. "Böyle bir özür yağmuruna tutacağımı bilseydim, hiçbir şey söylemezdim. Geçmiş, dünkü akşam yemeği kadar ölü. Hadi gidelim, olur mu?"

★ ★ ★

Grayling, muhafızların her zamanki devriye rotasının ön kapıdan çıkıp çukuru kontrol ettikten sonra bahçeyi dolaşıp geri döndüğünü söyledi. Kuyruğunu dikip kapıdan çıktı, Javier ve ben de peşinden sinsi sinsi yürüdük.

"O çukur *nedir*?" diye sordum.

"Ayna işi," dedi Grayling. Konuşurken kuyruğu biraz kabardı.

"Az önce hücrede bir tane saklanıyordu," dedim. "Muhafızlardan biri onu öldürdü."

"Gizli yerleri severler," dedi kedi, "ve hayır, öldürmedi. Onları öldüremezsin, sadece bir süreliğine parçalara ayırabilirsin. Bu dünya onlarla dolup taşıyor."

Kılıcın ucunda kıvranışını hatırlayarak titredim.

Koridorun sonuna geldik. Avlu boştu. Javier etrafı taradı, sonra başını salladı ve ilerledik. "Başka bir ayna bulmalıyız," dedim. "Daha önce kullandığımız boş odadaki ayna işe yarayabilir..." Ve sonra, başımızın üstündeki üçüncü katta oturmakta olan gardiyan, görünmez görünmez görünmez gerçekten gerçekten gerçekten avludaydık, bağırdı,

"*Yabancı!*"

Javier küfretti. Ön kapının çarpıldığını ve koşan ayak seslerini duydum. *Tabii ya, yaralı muhafızı alarmı çalabilmesi için yüksek bir yere çıkarmışlardı, mantıklı...*

Grayling kayboldu, gri üzerine gri bir çizgi gibi. "Git, git!" dedi Javier, beni en yakın kapıya iterek. Kapıyı açtım ve o da kendini içeri attı, kapıyı çarparak kapattı. Şaşırtıcı bir şekilde, bu kapının iç tarafında kalın bir metal sürgü vardı. *Kim villasında böyle sürgü takar ki?*

Sonra kısa giriş koridorunda birkaç adım attım ve oda açıldı, o zaman anladım.

Oda, diğer tüm odalar gibi neredeyse tamamen koyu griydi, tek bir şey hariç. Bir sandalyenin üzerine atılmış, parlak turkuaz, kırmızı ve altın renginde dokunmuş, ayna gibi parlak griye karşı güneş gibi parıldayan tek bir battaniye.

Lady Sorrel'in odaları. Elbette. Onun gibi bir geçmişi olan birinin neden bazen dünyadan uzaklaşmak isteyeceğini kolayca anlayabiliyordum. Snow, battaniyeyi bir ara çalmış ve buraya getirmiş olmalıydı.

Sürgünün yerine oturduğunu duydum. Bir an sonra, kapının diğer tarafında etkisiz vuruşlar duyuldu. "Bu onu bir süre oyalar,"

dedi Javier memnuniyetle. "Dışarı çıkıp bahçe kapısından gitmek zorunda kalacak. O gittikten sonra, biz..."

Battaniye kıpırdadı.

Gri üzerine gri, pek çok şeyi gizler. Battaniyenin altına saklanmış yaşlı kadınları bile. Leydi Sorrel'in yansıması ayağa kalktı ve renkli battaniyeyi kendine daha sıkı sardı. "Aman Tanrım," dedi, başını bir yana eğerek. "Sizden birini tanıyor muyum?"

"Uh. Hayır. Korkarım tanımıyorum, Leydi Sorrel." *Oh Tanrım, uyanmış. Kutsal Adder, onunla kavga etmek istemiyorum.* "Bizi tanıyorsunuz... şey... burada." Örtülü aynayı işaret ettim.

Javier benim hareketimi takip etti, keskin bir nefes aldı ve oraya doğru fırladı. Toz örtüsünü çekip attı ve ortaya çıkan şey...

Hiçbir şey.

Duvara yaslanmış boş bir dikdörtgen çerçeve duruyordu. Yine de, içinde gizli bir ayna olabileceğini umarak elini çerçevenin arasına soktu, sonra hafifçe küfretti.

"Korkarım onu yıllar önce attım," dedi Leydi Sorrel'in yansıması özür dilercesine. "Aynaları hiç sevmedim. Ve hayır, ironiyi kaçırmadım." Dudaklarını büzdü, soğuk heykel gibi ışıpta kırışıklıkları yeniden şekillendi. "Dur tahmin edeyim, kendini Kraliçe diyen o korkunç kadından kaçıyorsunuz, değil mi?"

"Evet?" dedim tereddütle, uyanmış yansılardan birinin Ayna Kraliçesi'nin tarafında olmadığı düşüncesiyle boğuşarak.

Ayna Sorrel başını salladı. "Korkunç, değil mi? Randolph'um asla *onunla* evlenmezdi, inan bana!"

"Ama seni uyandırmadı mı?"

Yansıma burnunu çekti. "Evet, boğazıma kan dökerek! *Düşünebiliyor* musun? Sonra da bana, dışarıdaki *diğer* benim yerime geçmemi, düşünmesi bile tüylerimi ürperten yöntemlerle, onun istediği gibi dans etmemi istediğini söylemeye cüret ediyor. Çok teşekkürler." Gözlerini devirdi. "Ona düşünene kadar gitmesini söyledim ve o zamandan beri beni rahatsız etmedi. Ama küçük Snow nazıkçe bunu bana getirdi." Elini battaniyenin üzerinde sevgiyle gezdirdi.

“Üzgünüm,” dedim, “geri dönebilir misin? Düşünmesi bile tüylerini ürperten yöntemler neymiş?”

"Söylemek istemem," dedi. "Bu arada, genç adam, gardırobun arkasında gizli bir merdiven var. Hiç kullanmak zorunda kalmadım, ama sanırım şarap mahzenlerine çıkıyor."

"Onun ne dediğini gerçekten çok merak ediyorum," dedim, Javier gardırobu tutup duvardan çekmeye başlarken. "Önemli olabilir." "Mmm."

Mirror Sorrel dudaklarını birbirine bastırdı. "Diğer Sorrel'in kalbini yiyeceğimi söyledi. Benim 'rakibimin kalbini' dedi. Ve bana yapıp yapmayacağımı bile sormadı, yapacağımı söyledi. Sanmıyorum." Yine burnunu çekti. "Bunun cinayet mi intihar mı olduğunu bilmiyorum, ama ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Oh," dedim zayıf bir sesle, kafamın içinde daha fazla şey yerine otururken. *Uyanmak için, gerçek dünyadan kan içmek. Kaybolmadan gerçek dünyada var olmak için, karşıtının kalbini yemek.* Bu korkunç bir masal mantığıydı. Ve sen ne yapardın, aynanın sonsuz soğuğu ve grisi yerine, aynanın dışında, renk ve sıcaklık içinde yaşamak için?

Eğer ben bir yansıma olsaydım ve Kraliçe tarafından uyandırılıysaydım, gerçek dünyaya o kadar kıskançlıkla bakardım ki, bir kadının ölümü bunun için ödenecek küçük bir bedel olduğunu düşünürdüm. Belki de Kraliçe, bir gün karşıtlarının kalbini yiyip aynanın dünyasından sonsuza kadar kurtulacakları vaadiyle tebaasını elinde tutuyordu.

Ama Kraliçe, Leydi Sorrel'in yansımasının iradesini hesaba katmamıştı. "Çok ahlaklısınız," dedim. "Ve güçlü."

"Zaten organ etlerini hiç sevedim. Şimdi git! Yakında bahçe kapısını yumruklamaya başlayacaklar."

"Sen iyi olacak mısın?" diye sordu Javier.

"Burada bizi öldürmek çok zordur," dedi Ayna Sorrel, koyu gri elini kaldırarak. Bunun hakkında soru sormaya başladım, ama Javier kolumu tuttu ve beni gardırobun arkasındaki kapıya doğru çekiyordu.

Kapı lambriye gizlenmişti, bu yüzden içeri girmek için ellerimizin ve dizlerimizin üzerine çökmek zorunda kaldık, ama içeri girdikten sonra, dar ama yürünebilir bir geçit vardı ve bir merdivenle son buluyordu. Javier gardırobu duvara doğru çekip

duvara doğru itti ve kapıyı kapattı. Başımızı tavana çarpmamaya dikkat ederek, eğilerek merdivenlerden aşağı indi.

"Ne olağanüstü bir kadın," dedi Javier yumuşak bir sesle. "Aynanın her iki tarafında da."

Merdivenler bir sahanlığa ve keskin bir viraja ulaştı. Burası eskiden, orijinal binada hizmetçilerin kullandığı merdiven olmalıydı.

"Peki, birinin kalbini yemek, senin mizah teorinle, sihirle değil, nasıl uyuyor?" diye sordu Javier.

Sinirlenmemeye çalıştım. İyi bir soruydu. "Kalp, sanguinik mizacın merkezidir. Belki de ayna halkı sanguinik mizaçtan yoksundur, bu yüzden kan onları uyandırır. Bütün bir kalp, onları geçebilecek kadar güçlendirebilir."

"Mantıklı."

Bu kez benim homurdanma sırasıydı. İyi bir teoriydi, ama birkaç önemli gerçeği açıklamıyordu, örneğin Ayna Sorrel'in neden özellikle kendi karşılığı olan kişinin kalbini yemesi gerektiği gibi. Scand, kimsenin işine karışmadan onu delik deşik ederdi.

Javier'in bir sonraki sorusu beni şaşırttı. "Sence Snow gerçek mi?"

"Ben... bilmiyorum. Hayır, ayna yemeği onu hasta ediyor, bu yüzden gerçek olduğunu *düşünüyorum*. Ve eğer gerçek olmasaydı, kendi kalbini yemek zorunda kalırdı..."

Kızımızın kalbini çıkarıyordu.

Rose'dan ceketinin düğmelerini iliklemesini istersen, düğmelerin yerini görmek için durup bakmak zorunda kalırdı... Sonra hayatı boyunca yaşadığı şatoda kaybolmaya başladı. Sanki koridorların nereye çıktığını unutmuş gibiydi...

"Ah, kahretsin," dedim. "Prenses Snow gerçek. Ama kardeşi Rose gerçek değil."

BÖLÜM 26

Bu mantıklıydı. Çok mantıklıydı. Gerçek Rose aynadan geçseydi, Ayna Kraliçesi onu kolayca yakalayabilir, kalbini kesip yansımasına yedirebilirdi. Onu neyin motive ettiğini merak ettim. Bunun işe yarayıp yaramayacağını görmek için bir deney miydi? Ayna Kraliçesi bunu önceden denemiş olmalıydı. Ben olsam, daha büyük bir şey üzerinde denemeden önce haftalarca ayna tavuklarına kendi kalplerini yedirirdim, ama Ayna Kraliçesi'nin deney tasarımımda çok titiz olduğunu düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Belki de sadece diğer tarafta bir yandaş istemişti.

Belki de anne sevgisiydi. Belki de Ayna Kraliçesi, çocuklarının da kendisi için istediği gibi ışıık ve sıcaklıkla dolu bir dünyaya sahip olmasını istiyordu.

Her neyse, aynadaki Rose bizim dünyamıza geçerek kendi kopyasının yerini almıştı, ama her şey tersine dönmüştü. Düğmeler, koridorlar, harfler... Bir yetişkin bunu gizleyebilirdi, ama dokuz yaşındaki bir çocuk değil.

Sonra hemşire kraliçeye anlattı. Bizim tarafımızdaki kraliçeye. Ve kraliçe ne olduğunu hemen anlamış olmalı. Kendi kızının, diğer taraftan gelen bu taklit ile değiştirildiğini.

Değiş tokuş hikayeleri çoktur ve genellikle bir çocuğun neden aniden kötü davranmaya başladığını, hastalandığını veya tuhaf davrandığını açıklamak için kullanılır. *Bu benim çocuğum olamaz. Benim çocuğum normal ve sağlıklı, bu yüzden bu çocuk bir yabancı olmalı.*

Zavallı ölen kraliçe. Tarihinde ilk kez çocuğunun bir doppelganger ile değiştirildiğine inanan ve haklı çıkan kişi.

Neden aynadaki Rose'un kalbini kesmeye çalıştığını merak ettim. Sapkın bir adalet duygusu mu? Kalbi çıkarırsa, onu Rose'un vücuduna besleyip onu tekrar uyandırabileceğine dair umutsuz bir inanç mı?

Bunun için çok geç olmuştu. Gerçek Rose muhtemelen ayna sarayının yakınlarındaki sığ bir mezarda yatıyordu. İki Rose de, gümüşün diğer tarafındaki anneleri tarafından öldürülmüştü.

Bunu ciddiyetle dinleyen Javier'e anlattım. "Bir şeyi atladım mı?" diye sordum, bitirdiğimde. Belki de teorimin çöktüğü bir yer vardır, bunun sadece korkunç bir hayal ürünü olduğunu, soğuk gerçek olmadığını kanıtlayan bir şey.

"Bir şey var."

"Evet?"

"Geldik." Javier, duvarda alçakta bulunan bir kapıyı işaret etti.

"Oh, şükürler olsun." Duvara yaslanıp onun geçmesine izin verdim. Menteşeler gıcırdayarak kapıyı açtı — sesine irkildim — ve sonra küfretti.

Kapı, üst tarafta olduğu kadar arka tarafta da iyi gizlenmiş görünüyordu. Öyle iyi gizlenmişti ki, biri kapının önüne variller istiflemişti. Tek görebildiğimiz kavisli ahşap ve metal bir çıta idi.

Javier kapıyı itmeye çalıştı ama hiçbir sonuç alamadı. "Çok fazla var," dedi sert bir sesle. Bacaklarıyla itmek için merdivenlere uzanmaya başladı ama taşların üzerinde ezilmiş kaburgalarını gözümün önüne getirerek onu durdurdum.

"Ben deneyeceğim. Eğer yeterince güçlü olmadığımı söylersen, böbreklerine yumruk atarım."

"Hayatta yapmam."

Ne yazık ki, çoğu kadından daha iri olmamın bir önemi yoktu. Demirci gibi kaslı olsam bile o fiçıyı yerinden oynatamazdım. Eğriliğin açısına bakılırsa, büyük şarap fiçılarından biriydi ve muhtemelen üstüne ve yanına iki ya da üç tane daha istiflenmişti.

Red Feather Saga'da gizli geçitler her zaman uygun bir yerde çıkar. Diyalogların gerçekçi olmayan tek şey olmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Geri dönelim mi?" diye sordum.

Javier yüzünü buruşturdu. "Ya öyle ya da fiçıyı tekmeleyerek açmaya çalışırız. Sonra üstüne bir tane daha düşer, sonra bir tane daha."

"Bu çok zahmetli olur," dedim şüpheyle.

"Ama yukarıda bizi kim bekliyor olacak? Leydi Sorrel'in onlara bizim birdenbire ortadan kaybolduğumuza ikna edebileceğini sanmıyorum."

Dramatik bir zamanlamayla, merdiven boşluğunun uzak tepesinden bir gümbürtü duyuldu. İkimiz de yukarı baktık.

"Şey," dedim. "Bu... *Eerk!*"

Duvardan bir kazıma sesi geldi ve kulaklarım bu sesi algılamadan önce, eller beni yakaladı ve geriye doğru çekti. *Çok* sayıda el. İlk dağınık düşüncem, beni tutan en az beş kişi olduğu ve bunların nereden geldiği idi. Bir koridorda on fit geriye taşındım, ayaklarım artık yere değmiyordu.

"Anja!" Javier gözleri fal taşı gibi açılmış, peşimden koşarak geldi.

Omzunun üzerinden, tavandan neredeyse görünmez bir şekilde aşağıya doğru sürünerek gelen gri bir şey gördüm. Duvarda bir şeye dokundu ve gizli merdivenin girişi kapanırken başka bir kazıma sesi duyuldu. Eller beni yere indirdi. Javier beni yakaladı ve kendine doğru çekti, bir eliyle belinde olmayan kılıcı arıyordu. Küfretti. Ben de dönüp Kaçıranıma baktım, göreceğimi zaten yarı yarıya biliyordum.

Bir ayna-geld'di. Daha önce gördüğümünden onlarca kat daha büyüktü, kollardan ve kavrayan ellerden oluşan bir orman gibiydi. Alttakilerin avuç içleri ayak gibi yere basıyordu. İçinde bulunduğumuz geçit sadece bir metre genişliğindeydi, ama en az üç buçuk metre yüksekliğindeydi ve ayna-geld onu tamamen dolduruyordu. Kenarlara sıkışmış gibi görünüyordu ve duvarlara dayanan daha fazla el gördüm.

"Oh. Kahretsin," dedi Javier, her kelimeyi net ve belirgin bir şekilde telaffuz ederek.

El duvarı, çene kemikleri açılır gibi dikey olarak ayrıldı ve düzinelerce yüz ortaya çıktı. Sadece birkaçı sağlamdı. Geri kalanlar beceriksizce birleştirilmişti, kırık ağızlar köprüsüz burunlara yapıştırılmış, çarpık ve uyumsuz gözler, hepsi deli bir adam tarafından yeniden birleştirilmiş kırık çömlek parçaları gibi birbirine sıkışmıştı.

Korkunç bir eşzamanlılıkla, her yüz bize doğru kısıp kısıp baktı.

"Arkamızda bir tane daha var," dedim. Dehşeti aşır donmuş bir sükunete girmiştim. Ölmüşüm. Tamamen ve inanılmaz bir şekilde ölmüştüm. Arsenik içilmiş, baldıran otu yenmişti. Artık çılgın atmanın bir anlamı yoktu

. Tek yapabildiğim, ailemin ruh evine koyacak küllerimin olmayacağına dair belirsiz bir pişmanlık duymaktı.

"Bu... bu daha önce bahsettiğin şeylerden biri," dedi Javier.

"Evet."

"Fark etmemiştim."

"Bu kadar büyük
bir şey değildi."

"Bizi yiyecek, değil mi?" Javier, benim hissettiğim kadar sakin bir sesle sordu. "Evet, yiyecek." Ellerimiz birbirini buldu ve sıkıca kenetlendi.

Küçük, koşturan ayna-geld, başımızın üstündeki duvara yapışarak geçti. İkimiz de içgüdüsel olarak eğildik. *Küçük* diyorum ama boyum kadar uzun bir şeydi. Gekoların ayakları gibi ayakları vardı, tabii gekoların ayak parmakları yerine insan eli olsaydı. Her elini açarak parmaklarını taşın pürüzlerine geçiriyordu.

Javier'in aynalı yaratığın beni yakaladığını *gördüğü* halde geri çekilmeyip ona doğru koştuğu aklıma geldi. Düşünecek zamanı olmadan, beni kurtarmak için o korkunç yaratığa doğru koşmuştu.

Böyle bir adamı nasıl sevmezsin?

Ayna-geld ellerini dalga gibi kaldırdı, bazılarını böcek bacakları gibi içe doğru katladı. Biz geri çekildik. Ama içe doğru katlanan her el sadece işaret parmağını kaldırdı ve onu yüzünün dudaklarının üzerine tuttu.

Sessiz mi? Sessiz olmamızı mı istiyor? Ama neden...

Gizli merdivenlerden ayak sesleri geldi. Bir şeyin tahtaya vurduğu sesi duydum ve kraliçenin muhafızının başı, "Ne oluyor?" dedi.

Ah. Demek o yüzden.

Javier, ayna adamlar ve ben, orada tamamen sessizce durduk. Nefes almıyor gibiydiler, biz de almamaya çalıştık. Seslere bakılırsa iki muhafız vardı ve her biri hareket ettiğinde sanki tam arkamda duruyorlarmış gibi geliyordu.

Aramızdaki şey aslında taş değil. Alçı olabilir. Sanırım aynalı şeylerin güzelliği de bu, hepsi aynı görünüyor.

Sonunda tiksinti dolu bir ses, "Bu yoldan çıkmadılar," dedi, ardından yukarı çıkan ayak sesleri ve sessizlik geldi.

Hepimiz rahatladık, büyük aynalı adam bile. Kollar indi, yüzler gevşedi, göz kapakları düştü.

Sonra kendini yukarı çekti, el-ayaklarını daha sıkı bir şekilde altına koydu ve geriye doğru hareket etmeye başladı. Giderken bir düzine koluyla çağırma hareketleri yaptı.

Javier'e baktım. O da bana baktı. "*Şimdi ne yapacağız?*" sorusunun çeşitli versiyonlarını o kadar çok kez söylemiştik ki, ikimiz de bunu yüksek sesle söylemeye gerek duymadık.

"Hiçbir fikrim
yok," dedi. "Benim
de."

Ayna-geld'i takip ettik, ama birbirimizin ellerini bırakmadık.

Yürüdükçe geçit giderek genişledi, kenarları yumuşadı ve daha organik bir görünüme kavuştu, bir koridordan çok bir tünele benziyordu. Ayna-altın da genişledi ve ne kadar sıkışık olduğunu fark ettim. Aşağıya ve yanlara doğru sarkarak, bir tırtıl gibi bir şekil oluşturdu, tabii bir tırtıl dokuz fit uzunluğunda ve altı fit genişliğinde olsaydı. Yüzleri çevreleyen eller, ayna-etinden oluşan hacimli bir kütlenin üzerinde sarkıyordu. Bu kütle, birbirinden ayırt edilemeyen et parçalarının bir araya getirilmesiyle oluşmuştu ve üzerinde düzinelerce göz vardı. Bir tür kafa gibi görünüyordu, ancak Saint Adder orada bir beyin olup olmadığını veya beyine ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordu. *Zaten beyni nereden bulacaktı ki? Bir beyin alıp iki aynanın arasına tutmak gerekirdi, değil mi?*

(Tabii, daha önce disseksiyonlar sırasında beyin çıkarmıştım, ama sonra aynaların önünde sallamamıştım.)

Eğer sadece iki ayna arasında düşen parçalardan oluşuyorsa, o boyuta gelmesi yıllar sürmüş olmalıydı. Ve parçaların çözülmemiş olması ne anlama geliyordu? Normal yansımalarından temelde farklı oldukları mı? Yeterince sıkıştıklarında hayatta kaldıkları mı? Bu süreç onları bir şekilde uyandırdı mı?

Cevabı bulacak kadar uzun süre hayatta kalmam pek olası görünmüyordu.

Ne zaman yavaşlasak, eller tekrar bizi çağırıyordu. Bir noktada, bir çapraz tünele ulaştık ve ayna-geld, bileklerinden çapraz olarak kollarını kaldırdı ve devasa kafasını abartılı bir şekilde ileri geri sallayarak uyarıda bulundu. Javier'in kaçmayı düşündüğünü hissettim ve elini daha sıkı tuttum.

"Bizi yiyeceğinden emin değilim," dedim. "İsteseydi ikimizi de kaldırıp dışarı sürükleyebilirdi."

"Ona güvenmiyorum."

"Güvenelim demiyorum. Ama o daha büyük, daha hızlı ve çok daha güçlü, o yüzden şimdilik dediğini yapalım."

O homurdandı. Yürümeye devam ettik.

Tünel aniden çok daha geniş bir geçide açıldı, bir at arabası ekibi geçecek kadar genişti. Aynalı kısarak geriye doğru girdi ve bize ilerlememiz için işaret etti. Sağıma baktım ve mavi bir parça gördüm.

"Ah, azizler," diye fısıldadım. "Bu gökyüzü. Bizi dışarı çıkardı." Javier de benim kadar şaşkıındı. "Ama *neden*?"

"Bilmiyorum. Belki Kraliçe'yi sevmiyordur?" Kraliçe'nin muhafızları küçük ayna-geld'i öldürmüştü. Sebep bu muydu?

Gerçekten öldürdüler mü? Ölmemişti, sadece kılıcın ucunda kıvranıyordu. Büyük ayna-geld'e bakıldığında, o kadar kolay ölecek bir şeye benzemiyordu, hatta hiç ölmeyecek gibi görünüyordu. Belki birkaç düzine varil yanan zift veya aqua regia ile dolu bir göl olsaydı?

Ayna-geld bizi tekrar ileriye doğru işaret etti. Zorlukla yutkunarak, yaratığın yanından geçip tünel ağzına doğru yürüdük. Onun çok... çok... uzun tarafına. Arkasına bakınca, ayna-geldin en az on iki metre uzunluğunda olduğunu tahmin ettim.

Kırk fit o kadar da kötü değil, dedim kendime, yeniden yükselmeye başlayan panik dalgasını bastırmak için. *O kadar büyük sıradan hayvanlar da var. Balinalar. Kraken. Birkaç köpekbalığı. O balık. Yüzgeçleri ve kafasından çıkan garip şeyler olan.*

Balıkların adını hatırlamaya çalışırken tünelin ağzına vardım. Koyu renkli çentikler çıkarılsa bile soluk mavi gökyüzü, hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi. Titreyerek nefes aldım, nedense gözyaşlarımdan gelmek üzere olduğunu fark ettim ve kendime bu saçmalığı hemen kesmem gerektiğini söyledim.

Ne yazık ki, gökyüzü normalden çok daha uzaktaydı, çünkü tünelin ağzı doğrudan dev çukurun kenarına açılıyordu.

"Tepeye elli ya da altmış fit var," dedi Javier somurtkan bir şekilde. "O kadar tırmanabilir misin?" İkimiz de cevabı bildiğimiz halde sorması çok hoştu. "Sen yapabilir misin?" Pürüzsüz gri taşı inceledi. "Bilmiyorum. Belki."

"Belki diye bu kadar yükseğe tırmanmak çok riskli."

Ayna-geld el-ayakları üzerinde yanımıza sürünerek geldi, biz de ona yer açmak için uzak duvara yaslandık. Atavistik görünüşünün yarattığı dehşet geçmemişti. Kendimi zorlayarak onu incelemeye başladım, tıpkı bir zamanlar örümcekleri incelemeye zorladığım gibi. Sonunda örümcekler, gül, ten rengi ve tozlu altın rengi ile işlenmiş, güzel uzay mücevherlerine dönüştü. Dokunmak istemememe rağmen hayranlıkla bakabileceğim bir şey.

Ayna-geld ise böyle bir muameleye direndi. Nasıl bakarsam bakayım, gözleri ve yamalı yüzleri ile süslenmiş devasa bir parçalanmış et duvarı olarak kaldı. Nasıl bir araya geldiğini merak ettim. Parçaların birbirine yapıştığını varsayarsak, eski parçaların üzerine yenilerini ekleyerek dışa doğru mu inşa edildi? İçinde yüzlerce yüz var mıydı, hala hareket ediyorlar mıydı?

Hizmetçi Eloise iki aynanın arasına durduğunda ve parçalar düştüğünde, sanki birbirlerini arıyormuş gibi göründüler, eller kırık yüzlere doğru sürünüyordu. Birlikte olmak *istediklerini* varsayarsak, bu küçük ayna-geldlerin daha büyük olanlarla birleşmek istedikleri anlamına mı geliyordu? Yoksa güçlülerin zayıfları yediği bir tür yamyamlık mıydı?

Daha da önemlisi, bunun gibi kaç tane ayna parçası vardı? Çukurda birden fazla tünel ağzı vardı. Hepsi bu tarafından mı kazılmıştı, yoksa bu bir tanesinden mi?

Ayna-geld sarkan kafasını bizim yönümüze doğru salladı ve iki kolunu uzattı. Biz sadece ona bakakaldığımızda, elleriyle yakalama hareketleri yaptı.

"Bir şey mi istiyor?" diye sordu Javier yumuşak bir sesle.

"Bizi kurtardı. Belki de ödemeyi hak ettiğini düşünüyor?" Ceplerimi karıştırdım. Böyle bir yaratığa ne verebilirdim ki? Ne istiyordu?

Parmaklarım sarılmış aynayı kavradı.

Tanrım. Bu ya harika bir fikir ya da nefes kesici derecede aptalca bir fikir. Yine de, mantıklı ve normal fikirler için bir zaman olsaydı, onu çoktan geçmiştik. Aynayı çıkardım, ambalajını açtım ve uzattım.

Ayna-geld, sanki şaşırması gibi biraz geri çekildi, sonra iki elini uzattı. Soğuk gri etine dokunmamaya dikkat ederek aynayı avuçlarına koydum ve nefesimi tuttum. *Aynalar bu yerde güce sahiptir. Aynalar onun varlık nedenidir.*

Sanırım şimdi onun varlığından memnun olup olmadığını öğreneceğiz.

Ayna-geld el aynasını yüzlerin duvarına kaldırdı ve ileri geri eğerek içine baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Javier alçak sesle sordu.

"Şu anda hiçbir şeyden emin değilim." O şeyin yüzlerine baktım, kutlama mı yapmamız yoksa kaçmamız mı gerektiğini gösteren bir ipucu bulmayı umuyordum.

Ve sonra düzinelerce ağız gülümsemeye başladı. Garip bir şekilde, bir taraf diğerine uymuyordu, ama yine de gülümsüyorlardı. Gözlerin köşeleri kırıştı. Ayna-geld aynayı indirdi, sonra birçok dirseğiyle yere çöktü ve bize, ya da yapabildiğince *eğildi*.

"Oh, kutsal Saint Adder," dedim, nefes vererek.

Ayna, aynacıların boyu boyunca bir elden diğerine geçti, ta ki gözden kaybolana kadar. Onu saklamak için bir kese mi vardı, yoksa tünelin diğer ucunda bir hazinesi mi vardı, bir ejderha gibi, diye merak ettim. Sonra, hala gülümserken, iki elini tekrar bana uzattı.

Kalbim sıkıştı. "Başka bir şeyim yok," dedim. "Üzgünüm."

Ayna-geld sallandı. Devasa kafasını sallamaya çalıştığını anlamam biraz zaman aldı. Onlarca parmağını bana, bize —ve sonra uzattığı iki elinin avuçlarına. "Uh," dedim.

"El sıkışmak mı istiyor?" diye sordu Javier.

"Sen de benim kadar bilirsin."

Omuzlarını dikleştirdi. "Tamam." Onu durdurmak için harekete geçmeden, elini uzattı ve ayna-geld'e doğru yürüdü.

Onun iki elini de kendi ellerine aldı ve bileklerini sıktı. Daha fazla el uzandı ve ayak bileklerini yakaladı. *"Aman Tanrım, onu yakaladı!"* diye düşündüm, sonra kendime güldüm. Ayna-geld başından beri bizi kandırmıştı.

Ama onu yemedi, parçalara ayırmadı ya da hayal ettiğim korkunç şeylerin hiçbirini yapmadı. Ayaklarını kaldırdı ve altına daha fazla el soktu, sonra bir elini yukarı kaldırdı ve diğer elini biraz daha yükseğe uzattı. O da üzerine çıktı

üzerine çıktı ve ayna-geld diğer ayağını kaldırdı ve vücudunun daha yukarısına başka bir el uzattı.

Bir merdiven haline geliyor. Bizi çukurdan çıkarmaya mı çalışıyor?

Eller bana işaret etti ve ben ilerledim. Soğuk gri parmaklar benimkileri kavradı ve ayaklarımın tutunup kaldırıldığını hissettim. Bir sonraki ele çıktım. Ağırlığımla biraz çöktü ve midem korkuyla kasıldı, ama el ayağımı kavradı ve sonra ayna-geld hareket etmeye başladı. hareket etmeye başladı.

Tünelin ağzından çıktı, uzunluğu uzadıkça, saldırmak için geri çekilen çan yılanı gibi kendini yukarı kaldırdı. Sürünürken sallanıyordu ve ben gözlerimi kapatıp beni tutan elleri sıkıca kavradım.

Tepeye ulaşması imkansız. Büyük ama o kadar da büyük değil. Yukarıya tırmanacak mı? Bunu yapabilir mi?

Ama yapmadı. Ayna-geld yarı dik durdu ve sonra içinden hem tanıdık hem de yabancı sesler çıkmaya başladı.

El çırpma ve parmak şıklatma sesleriydi. Vurmalı sesler. Bunları çıkarmak için elinin bol olduğu kesindi. Ama sonra sesler birbirine karışmaya ve rahatsız edici bir şekilde konuşmaya benzemeye başladı. Bu, bir insanın konuşabileceği bir dil değildi, ama doğru ritmi, kelimelerin birbirine bağlanırkenki yükseliş ve alçalma ve duraklamaları vardı.

"Ne yapıyor?" Javier bana seslendi.

"Ben nereden bileyim?" diye bağırdım ve hemen sonra kendimle çelişerek, "Sanırım biriyle konuşuyor?" dedim.

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum."

Omzumun üzerinden boynumu uzatıp hareket var mı diye baktım. Ve işte oradaydı, sağımda, başka bir delikten çıkan başka bir iri cisim. Aynadaki yaratıkla aynı tırtıl-kırkayak şekline sahipti, ama daha küçük görünüyordu.

Daha fazla alkış ve şapırtı sesleri duyuldu, bazıları yeni gelenlerden geliyordu. *Yeni gelenler.* Arkamda ve üstümde bir tane daha, daha aşağıda da bir tane daha duyabiliyordum. Gözlerimi kapattım, ama bu da bir işe yaramadı, bu yüzden tekrar açtım ve önümdeki gri ellere sabit bir şekilde baktım.

Aynalı etten bir duvar gözümün ucunda kaydı. Bir an sonra, eller beni tekrar yukarı çekmeye başladı. Yukarı baktım ve tünelden sarkan ikinci bir aynalı yaratık gördüm. Bana ellerini uzattı ve ilk aynalı yaratık beni kollarına kaldırdı, bırakırken ayaklarıma hafifçe vurdu. Sonra tekrar yukarı çıktık ve üçüncü bir ayna-geld, ya da belki de ilk olan, yerine geçmişti. Her biri bizi sadece üç metre kadar yukarı çıkarabiliyordu, çünkü vücutlarının büyük kısmını deliklerde tutarak dengede kalmak zorundaydılar, ama sayıları çoktu. En az beş tane vardı, sanırım. Beş, pirinç tanesi kadar çok değil, ama baldıran otu veya on iki metrelik canavarlar için çok fazla. Panik halim geçmişti. Ayna-geldler bize yardım ediyordu. Dostça kabuslar. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tüylerim hala diken diken olmuştu. Bu beni nankör mü yapıyordu? Tavuk kümesinin köşesinde ağını ören ve orada toplanmayı seven sinekleri yakalayan örümceğe minnettardım, ama yine de ona dokunmak istemiyordum. Örümceklerin aksine, ayna-geldler bir şekilde zekiydiler. Babam, insanları görünüşlerine göre yargılamamayı defalarca söylemişti, ama o, yarık dudak ve guatr gibi şeyleri kastetmişti, birleşik bir iğrençlikte yapıştırılmış yüzlerce kolu değil. Yine de aynı ilke geçerliydi. Kendime kötü bir insan olduğumu söyledim.

Ne var ki bunda yeni?

Belki yeterince zamanım olursa aynalı yaratıklara alışabilirim. Çukurdan çıkmak için yeterince zamanım olabileceği gibi görünüyordu. Kesinlikle saatlerdir bunu yapıyoruz. Kollarım çok yorgundu, ama bunun önemi yoktu. Eller beni yukarı çekiyordu, kendi başıma hareket edemediğim halde.

Ve sonra, aniden, beni tutan el sıcak ve bronzlaşmış, koyu mavi bir kolun içindeydi. Javier beni yanlış renkte de olsa gerçek sağlam zemine çekti. Bacaklarım hemen pes etmek istedi, o da beni belimden tutup ayakta tuttu. Bir başka sayılmayacak sarılma. Ona bakıp gözlerimi kırptım ve "*Kahretsin, sana aşık oldum*" diye düşündüm, ama ağzımdan çıkan "Oarfish" oldu.

Ne bekliyorsa, bu değildi. "Tekrar söyler misin?"

"Oarfish. Kafasında bir şeyler olan uzun balık. Hatırlamaya çalışıyordum... Neyse, boş ver."

"Histerik misin?" diye sordu Javier ilgiyle. "Ne?

Hayır!"

"Bu bir hakaret değildi. O küçük gezintiden sonra çoğu insan olurdu."

"Ben değilim. Zaten, histerik olan kim oarfış'ten bahseder ki?"

"Oh, aklıma en az bir kişi geliyor..."

Ona sert bir bakış attım, ama içten değildi. Yanlış bir şey söylememişti ki.

Devasa bir şekil çukurun kenarına çıktı, sonra da çukurun içine düştü. Belki de ilk gördüğümüz aynadaki yansıktır diye düşündüm. Suyun içinden çıkan bir köpek gibi kendini salladı, ama saçları yerine elleri çırpınıyordu.

"Affedersiniz," dedim, "birkaç sorum var."

Javier elini yüzüne koydu ve iç geçirdi. Ayna-geld, hala köpek gibi, başını eğdi. *Evet. Köpek gibi düşün. Çok garip bir köpek. Bir ev büyüklüğünde.* "Birisi aynalar arasında yansınca, parçaları düşüyor ve birbirine yapışıyor... O parçalar, yansıyana benziyor mu?"

Başını diğer tarafa eğdi.

Tekrar denedim. "Yani, kişilikleri ve anıları var mı? Evdeki aynalarda binlerce *parçam* dolaşıyor mu?"

Bir düzine el, belirsiz bir hareketle ileri geri sallandı, sonra parmaklarını birbirinden biraz uzak tutarak havaya kaldırdı.

"Öyle mi? Birazcık mı?"

Ayna-geld ağır ağır başını salladı. Ellerin yarısı kendini işaret etti, diğer yarısı ise kollarını açarak ellerini yukarı kaldırdı.

"Çok büyük müsünüz?" diye denedim.

Yine başını salladı. Beni işaret etti, yine küçük hareketi yaptı, sonra kendine geri döndü ve yine büyük hareketi yaptı.

"Ben küçüğüm... sen büyüksün... ah... oh! Benden gelen parçalar senin büyüklüğündeki bir şeyin çok küçük bir parçası mı?"

Birkaç el sevinçle alkışladı ve o başını yukarı aşağı salladı.

Kendimi gülümserken buldum. Bu bir kabus olabilir, ama en azından ilginç bir kabustu. "Ama o küçücük olanlar, onlar daha çok insan mı?"

Belirsiz jestlerle birlikte bir baş sallama.

"Öyle, ama karmaşık mı?"

Başını salladı.

"Bir süre mimiklerle yirmi soru oyunu mu oynayacağız, yoksa eve dönüş yolunu bulmaya mı çalışacağız?" diye sordu Javier.

"Pantomim, sanırım," dedim. "Bu önemli. Keşke işaret dili bilseydim... Hayır, muhtemelen bilmez, o yüzden işe yaramaz." Sesimi yükselttim. "Küçük olanlar, ne kadar zekiler?" Kraliçe'nin muhafızının bıçakladığı ayna-geld'i düşünüyordum. O da bilinçli bir varlık mıydı?

Yine *küçük* bir hareket yaptı, sonra daha karmaşık bir şey denedi. İki elini yere koyup yere vurarak, sonra kaldırıp birbirine kenetledi. Sonra tüm kollarını kendine sıkıca sarıp bana umutla baktı.

"Şey... bizi mi kastediyorsun? Bizi kurtarmak mı?"

Ayna-geld başını salladı, sonra aynı hareketleri tekrar yaptı, sonra tekrar.

"Uh... koşmak... koşturmak... böcekler gibi? Böcek yiyorsunuz? Hayır? böcek *toplar mısın?*"

Bana sanki beynimin küçük bir jest olduğunu düşünüyormuş gibi baktı ve başını salladı.

"Böcek toplayan insanlar tanıyorum," diye savunmacı bir şekilde mırıldandım.

"Bence küçük ayna-geldlerin bir araya geldiğini söylüyor," dedi Javier. "O zaman belki buradaki büyük olana katılıyorlardır?"

Ayna-geld onu işaret etti, başını salladı ve belli bir zevkle ellerini çırpı. Kıskanmamaya çalıştım.

"Yani ne kadar büyük olursan o kadar akıllı olursun?"

Başını sallayıp omuz silkti, bunun daha karmaşık bir durum olduğunu, ama benim tahminimin çok da yanlış olmadığını ima ettiğini düşündüm. Belki de ayna-geldlerin büyüklüğünün bir üst sınırı vardı ve büyük olanlar bu sınıra ulaşmıştı. Ya da belki de ayna-geldlerin zeka seviyelerinin bir sınırı vardı. Bunun ne kadar akıllıca olduğunu merak ettim. Bildiğim kadarıyla, bana pantomim yapan bu yaratık, insan zekasının çok ötesinde bir dahi olabilirdi.

"Acaba okuyabiliyor mu?" diye düşündüm. Tabii ki, yazının gri üzerine gri olduğu ayna dünyasında bunun bir anlamı yoktu, ama

normal kağıt getirirsem, belki daha etkili iletişim kurabilirdi

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi Javier, "ama muhafızlar eninde sonunda buraya gelecek ve şimdi uygun bir zaman olmayabilir."

"Oh. Haklısın."

"Oraya çıkabilir miyiz?" diye sordu Javier, yukarıyı işaret ederek.

Villanın bu tarafındaki üçüncü kat balkonları, doluluk durumuna göre biraz daha az saygın misafirler veya daha saygın misafirlerin hizmetçileri için odalara açılıyordu. Bu odalarda, ikinci kattaki odalardaki kadar büyük olmasa da kesinlikle aynalar vardı. İçeri sığacak kadar büyük olup olmadıklarını bilmiyordum, ama denemeye değerdi.

"Buradaki iri dostumuz bize tırmanmamızda yardım ederse, belki."

Aynadaki yaratığa ne yapmak istediğimizi mimiklerle anlatmaya başladım, ama o ayağa kalktı ve kendini villanın duvarına dayadı. Ağırlığını taşıyan birçok elin çarpmasıyla bina sallandı ve ben irkildim. Muhafızlar daha önce nerede olduğumuzu bilmiyorlarsa, artık biliyorlardı.

Javier, yaratığın vücuduna ellerini kullanarak tırmanmaya başlamıştı. Ben de ona katıldım.

Yarı yolda bir bağırış duydum. Aşağı baktım ve uzakta duran kraliçenin muhafızlarının başını gördüm, bize bakıyordu. Kalbim çarpmaya başladı, sonra kendime gülerek kahkaha attım. Ne yapacaktı ki? Aynayı kılıcıyla parçalamaya mı çalışacaktı? Bu, bir tepeyi kesmeye çalışmak gibi olurdu.

Onun hakkını vermek gerekirse, denedi. Ayna parçasının üzerine atıldı ve kılıcını sırtına indirdi. Ayna parçası sessiz bir acı içinde çırpındı ve beni tutan ellerim ileri geri sallanırken korkuyla gözlerimi kapattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, ayna-geldin alt yarısı bükülmüştü ve düzinelerce el muhafızı tokatlayarak kılıcını çekmeye çalışıyordu.

O kazanamaz. Bu şey bir düzine fil büyüklüğünde.

Belli ki o da aynı şeyi düşünmüştü, çünkü kapıya doğru geri çekildi, sonra dönüp kaçtı. Bir an sonra ben de parmaklığın üzerinden atladım ve ayna-geld yorgun bir tırtıl gibi orada asılı kaldı.

"Yaralandığın için üzgünüm. Teşekkür ederim," dedim. "Neden bize yardım ettiğini bilmiyorum, ama *teşekkür ederim*."

Omuzları titredi.

Sonra Javier bileğimi yakaladı ve beni odanın içine çekti. "Çabuk," dedi. "O buraya gelmeden."

Tuvalet masasının üzerinde bir ayna vardı ve odaya bir ışık huzmesi saçıyordu. Boyu yaklaşık 60 santim, genişliği 45 santim kadardı, bu da şerefli hizmetkar odaları için bariz bir zenginlik göstergesiydi. Bana sığacak kadar büyük görünmüyordu, ama umurumda değildi. Sandalyenin üzerine çıktım, başımı ve bir omzumu geçirdim ve kalçalarım kenarlara sürtünerek kendimi dışarı çıkardım.

Başım önde yere düştüm ve muhtemelen muhteşem morluklar oluşacaktı, ama fayanslar *sıcaktı*, muhteşem bir sıcaklıkta. Uzayıp üzerinde yuvarlanmak istedim.

Bir an sonra aynadan Javier çıktı ve bu gerçekten de doğum gibi rahatsız edici bir görüntüydü. O da benim yaptığım gibi baş aşağı düştü, ama omuzları üzerinde yuvarlanmayı başardı ve sırt üstü yere düştü. Dişlerinin arasından nefes alıp veriyordu ve ben kaburgalarını hatırladım. "Bir şifacıya gitmelisin," dedim. "Gerçek bir şifacı, ben değil."

"Evet," dedi. "Ve herkese ölmediğimizi ya da kaçmadığımızı söyle." "O da var."

İkimiz de kıpırdamadık. Hava çok sıcaktı ve her yer renklerle doluydu. Güneş ışığı panjurların ince çıtalardan süzülüyordu, kiremitler siyah beneklerle kırmızı ve turuncu renkteydi, duvarlar beyazdı ve ben bu renkleri soluyabilmeyi ya da yiyeabilmeyi diledim.

"Bak, gidiyoruz," dedim bir süre sonra.

"Gerçekten çok hızlı gidiyoruz." O inledi. "Yeter, yoksa ikimiz de uyuyacağız."

"Uyumak hayatımda istediğim tek şey." Dirseklerimin üzerine kendimi ittim ve ona baktım. Yorgun ve dağınık görünüyordu ve onu öpmek için güçlü bir istek duydum. Tek yapmam gereken bir tarafa dönmek ve... *Yavaşla. Seni itici bulmamakla öpmek arasında büyük bir fark var.*

Romantik olmayan düşünceler düşünmeye çalıştım. Neyse ki aklıma hemen bir tane geldi. "Sence Grayling kurtulmuş mudur?"

"Kurtulmamışsa çok şaşıırım. O, bir... için çok akıllı." Javier durakladı, sonra başını salladı. "Hayır, hâlâ onun bir kedi olduğunu düşünmüyorum."

Ona kollarımı salladım ve o konuyu değiştirdi. "Hikayemizi uyumlu hale getirmeliyiz. İnsanlar kayb olduğumuzu fark etmişlerdir. En az bir gündür yoktun ve ben dün gece görevime gelmedim."

"Doğru. Kötüler için dinlenmek yok." Öpüşme düşüncelerini bir kenara attım ve oturdum. "Peki, ne oldu? Eski bir kuyuya mı düştüm?"

"Zehirci tarafından kaçırıldın," dedi Javier, "ve çöle götürüldün. Saatlerce uzaklıkta. Oraya tekrar bulabileceğini sanmıyorum."

"Nasıl buldunuz?"

"Onları uzaktan gördüm ve seni tanıdım. Bitki topluyorlar falan sandım, zararsız bir şey, ben de seni almaya gittim. Sonra kafanda çuval olduğunu fark ettim."

"Öyle mi? Çuval varken beni nasıl tanıdın?" Javier bana bir bakış attı. "Yapma. Seni her yerde tanırım."

"Gerçekten mi?"

Aceleyle başka yere baktı. Yüzü kızardı mı? Kutsal Adder, evet kızardı. Belki de öpüşmek o kadar da imkansız değildi.

"Neyse, peşinden koştum ve seni götürdükleri yeri buldum, sonra onlarla dövüştüm ve seni alıp kaçtım."

Gülümsedim. "Kaç kişiyle dövüştün? On iki kişi mi?"

"İki," dedi sertçe. "Bu hikayeyi inandırıcı kılmaya çalışıyoruz." "Ya muhafızlar seni zehirleyicinin kampına götürmeni isterse?"

"Gizemli bir şekilde tekrar bulamayacağım. Görülmemekle meşguldüm ve buradaki her şey birbirine benziyor."

"Tamam. Zehirleyiciyle tanıştık mı?"

"Muhtemelen, ama onu iyi göremedim."

"Ve kafamda çuval vardı." Bunu düşündüm. "Fena değil. Biri beni sorguya çekerse, ağlamaya başlarım."

Javier bana şüpheyle baktı. "Bunu istediğin zaman yapabilir misin?"

"Normalde? Hayır. Şu anda mı? O kadar yorgunum ki, biri bana tuhaf baksa bile ağlamaya başlayacağım." İnledim ve ayağa kalktım.

"Bu kötü, çünkü ilk konuşmamız gereken kişi Snow."

★ ★ ★

Hizmetçiler, Snow'un odasına daldığımızda bize şaşkın şaşkın baktılar. Hemşire'nin ağzı açık kaldı, ama hemen kendini bizimle Snow'un arasına koydu. Nedenini bir an merak ettim, sonra Javier'in daha önce benimle buraya hiç gelmediğini fark ettim. Prensesin odasına bir yabancı adamın dalması yeterince kötüydü, ama aynaya bir bakış attığımda, sanki kaktüslerin arasında sürüklenmiş gibi göründüğümü fark ettim. Örgülerim saatler önce dağılmış, giysilerim buruş buruş olmuştu ve gözlerimin altı Cholla Körfezi kadar çökmüştü.

"*Şifacı Anja*?" dedi Hemşire. "Ne yapıyorsun?"

"Gerçekten yapmayacaktım!" diye bağırdı Snow, balkon kapısına doğru geri çekilirken.

Sesi kırılan cam gibi çıkıyordu. Bu, Hemşire'yi şaşkına çevirmeye yetti ve benim de yanından geçmem için yeterliydi. Yine yoluma çıkmaya çalıştı ve Javier aramıza girdi. Hemşire, Javier'in göğsüne çarparak geriye doğru sıçradı ve şaşkın bir çığlık attı.

Javier'i en iyi yaptığı işi yapması için bırakıp Snow'un peşinden gittim. Arkamda "*Bunun anlamı ne?*" diye bir ses duydum ama Hemşire'nin kalbi bu işte değildi.

Snow çift kapının arkasına çekilmiş, kaçacak bir yer arıyordu. Tek seçenek balkondan atlamaktı ve ben onun bunu yapmaması için aceleyle aralığı kapattım. "Sorun yok," dedim. "Snow, sorun yok. Her şey yoluna girecek." Aslında sorun yoktu ve nasıl yoluna gireceğini de bilmiyordum, ama bazen sözler, birinin paniğini yatıştırmaktan daha az önemlidir.

Snow bana baktı. "Yapmayacaktım," diye fısıldadı. "Ona yapamayacağımı söyledim."

"Biliyorum." İki elimi de kaldırdım. "Kızgın değilim. Sorun yok." Aslında, bir bakıma, tarif edilemez bir öfke duyuyordum, ama bunu hayatların tehlikede olmadığı bir zamanda halledebilirdim. Zaten önemi yoktu, çünkü Snow'un bana inanmadığı belliydi.

"Bana kız kardeşinden bahset, Rose."

Snow başka yere baktı, dudaklarını sıkıca kapattı. Derin bir nefes alıp korkuluğa tutundum. *Yanlış bir şey söyle, böylece seni düzeltebilirler.* Grayling'de işe yaradığı gibi Snow'da da işe yarar umuyordum. "Tamam. Konuşacağım, bakalım haklı mıyım. Aynadaki Kraliçe'yi uzun zamandır tanıyorsun. Elmaları yiyorsun ki... ne, aynadaki dünyayı daha iyi manipüle edebilmek için mi? Öyle bir şey mi? Böylece aynadaki canlıları buraya getirebiliyorsun. İdeal olarak, gerçek insanların yerine aynadaki insanları."

Snow inatla sessiz kaldı.

"Annen aynadan haberdardı elbette. Sanırım onun yaptığını gördün ve bir elma çaldın..."

"*Hayır!*" diye bağırdı Snow. "Annem verdi!"

Snow'un gülümsememi görmemesi için çöle baktım. *Anladım.* "Peki. Sanırım sana elmayı verdi ve seni aynanın öbür tarafına geçirdi. Orada kız kardeşinin yansımasını gördün, değil mi? Rose'a benzeyen küçük bir kız. Seninle konuşabilen, uyanık bir yansıma. Ve onu buraya getirmeye çalıştın."

Snow'un omuzları çöktü. "Onun Rose'umla oynamasını istedim," diye fısıldadı. "Her zaman benimle oynamak için başımın etini yiyordu, ben de belki başka biri olursa..."

Başımı salladım. "İki küçük kız kardeşim var. Nasıl olduğunu hatırlıyorum. Önemli bir işin olsa bile seni asla yalnız bırakmazlar."

Snow şiddetle başını salladı. Rose'un yaşında daha fazla çocuk olsaydı, tüm bu durum önlenebilir miydi diye düşündüm. *Hayır, muhtemelen olmazdı. Bazı trajediler heyelan gibidir, bir kez hız kazanırsa, onları durdurmak imkansızdır.* "Yani, yeterince ayna yemeği yersen, diğer Rose'u buraya getirebileceğini anladın. Ama çok uzun sürmedi, değil mi?"

"İlk başta değil. Zamanla daha iyi oldum, ama yine de çok uzun sürmüyordu. Yirmi, otuz dakika. İkiz gibi oynarlardı ve bazen hemşireye şakalar yaparlardı. Rosie, diğer Rose, bir odaya girer ve toza dönüşürdü, sonra Rose, hemşire bakarken arkasına yaklaşırdı."

"İlk başta değil..." diye tekrarlardım. "Ama sonra Rosie daha uzun süre kalabiliyordu, değil mi? Birdenbire mi?"

Snow başını salladı. "Rose aynada olduğu için, sanırım? Rose bir kaza geçirmiş ve kafasını çarpmış, aynadaki annesi ona bakıyordu. Ama sessizliğe ihtiyacı vardı ve iyileşene kadar onu hareket ettiremezlerdi. Rosie de kimse onun nereye gittiğini merak etmesin diye Rose'un yerine geçti."

Ayna Kraliçesi ona böyle anlatmıştı. Zekice. Gözlerimi kapattım ve o kadını Saint Badger'ın kazabileceği en derin cehenneme lanetledim.

"Ama sonra annem... bıçakla..." Snow derin bir nefes aldı. "Şimdi o ve Rosie yok, geriye sadece Rose kaldı. Ama ayna annesi onu *görmeme* izin vermiyor!" Konuşurken sesi gittikçe zayıfladı, kopmak üzere olan bir tendon gibi gerildi. "Diğer insanları buraya getirmek için yeterince elma yersem her şeyi düzelteceğini söyleyip duruyor. Ve ben aradım, aradım, ama Rose'u bulamadım ve şimdi o sarayda, ben ise burada mahsur kaldım. Onu *görmek* istiyorum. O benim *kardeşim*."

"Snow..." Şifacı Michael bunu nazıkçe, kibarca yapardı. Benim bildiğim tek yol, gerçeği değirmen çukuruna atılan bir örs gibi söylemektir. "Snow, yansımalar sadece gerçek kişinin kalbini yedikleri takdirde gerçek dünyada kalabilirler. Rose öldü. Ayna Kraliçesi, kendi yansıması Rosie'nin burada kalabilmesi için onu öldürdü."

Snow bana uzun uzun baktı, sonra aniden kızardı, o kadar kızardı ki kaşları gözleri kadar beyaz göründü. "Onun kalbi mi?"

Başımı salladım. "Ayna Kraliçesi nasıl yapacağını buldu."

"Ama onu *gördüm*!" Snow ellerini ovuşturdu. "Rose'u gördüm! Hayattaydı!"

Derin bir nefes aldım. Teorim yanlış mıydı? Bir çocuğu sebepsiz yere travmaya mı sokmuştum? "Onu nerede gördün? Bu çok önemli."

"Ayna annemin yatak odasında. Ama yatakta uyuyordu ve ona üzgün olduğumu ve çabuk iyileşmesini dilediğimi söyleyemedim."

"Ne zaman?"

"Ben..." Snow'un boğazı düğümlendi. "Ayna annem kaza geçirdiğini söyledikten hemen sonra. Anneme söylemememi, Rose'un tek başına aynada olmaması gerektiği için başının belaya gireceğini söyledi."

Böylece Ayna Kraliçesi bir çocuğun kalbini kesip ikizine yedirdi, sonra onu temizleyip kendi yatağına yatırdı, böylece çocuğun kız kardeşinin önünde cesedi sergileyebildi. Ve insanlar benim soğukkanlı olduğumu düşünüyor. "Snow," dedim, "Korkarım ki... şey... bu muhtemelen... Yani, Rose...

Snow'un gözlerinde bir şey öldü, sadece aniden yokluğuyla fark edebildiğim bir şey. "O ölmüştü, değil mi?" dedi kralın kızı, düz ve kesin bir sesle.

Bir parçam, benim yetişkin olduğumu ve onu teselli edecek bir yalan uydurmam gerektiğini söylüyordu. Onu görmezden geldim. "Muhtemelen öyleydi. Üzgünüm."

Snow zorlukla yutkundu, sonra dönüp doğrudan bana doğru koştu. Geri adım atmaya başladım, ama o kollarını belime doladı, yüzünü karnıma gömdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Oh, lanet olsun. İçgüdüsel olarak ellerimi çekmiştim. Şimdi bir elimi indirdim ve sırtını okşayarak, "Um... sakın ol. Her şey yolunda" dedim. Her şey yolunda değildi, asla yolunda olmayacaktı, ama başka ne diyebilirdim ki? Sevdiğin küçük kız kardeşlerin olması nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Snow'un bir gün Rose'u tekrar görebilmek umuduyla Ayna Kraliçesi'ne hizmet etmeye devam etmesine neden olan suçluluk duygusunun ağırlığını çok iyi anlayabiliyordum.

Kraliçe, gerçek kraliçe, Rosie'nin Rose'un yerini aldığını, Hemşire ona onun nasıl değiştiğini anlatana kadar fark etmemişti. Sonra hemen anlamıştı. Böyle şeylerin nasıl olduğunu biliyor olmalıydı. Bunu nasıl öğrendiğini merak ettim. Ayna Kraliçesi'nin sohbet sırasında "*Ne olur ne olmaz diye yansımalara kalpler besliyorum*" diye öylesine söyleyeceği bir şey değildi, ama o kadının kendi yansımasıyla ne tür sapkın bir ilişkisi olduğunu sadece azizler bilebilirdi.

Hemşire, Snow'un çöktüğünü görünce, Javier'i geçmek için kararlı bir çaba gösterdi. Onu, onu sakinleştirebilecek birine teslim etmekten çok memnundum. Transfer tamamlandığında, Snow'un yanına diz çöktüm ve yumuşak bir sesle, "Snow, beni dinle," dedim.

Hemşirenin önlüğünün arkasında, sulu mavi bir göz bana göz kırptı. Snow'un sırtını tekrar okşadım. "Üzgünüm. Ama artık her şey bitebilir. Hepsi bitebilir. Geri dönme. O elmaları yeme. Geri dönmediğin sürece, bu tarafta sana karşı hiçbir gücü yok. Anlıyor musun?"

Snow bir şey söylemeye çalıştı. Ne dediğini anlayamadım, ama hemşire, açıkça şok olmuş bir şekilde, "Haydi ama canım, böyle şeyler söyleme. Böyle kötü şeyler yapmak istemezsin." dedi.

"*Yapacağım*," dedi Snow, kendini çekerek. "Onu öldüreceğim! *Öldüreceğim!* Bana yalan söyledi ve o... o..."

"Ona yapabileceğin en kötü şey burada kalmak," dedim. Hemşire'nin bu konuşmadan ne anladığını sadece azizler bilebilirdi. "O zaman hiçbir şeyi kalmaz. Dışarıda kal, o kaybeder. Sonsuza kadar. Bunu benim için yapabilir misin?"

Snow titredi, ama başını salladı. "Ama o... oh, Rose..."

Hemşire onu tekrar kollarına aldı, Javier ve ben sessizce uzaklaştık ve Snow'u uzun zamandır ertelediği acısıyla baş başa bıraktık.

BÖLÜM 27

Muhafızların komutanı, yaşlı bir tazı gibi yüzü olan, cana yakın bir adamdı. Görevleri çoğunlukla ziyaretçi hizmetkarlar arasındaki kavgaları ayırmak ve kimsenin fazla sarhoş olmamasına dikkat etmekten ibaretti. Sonuçta villada yüz kişiden az insan vardı. Kaçırma olayı onun için şaşırtıcı bir olaydı ve yüzüne bakılırsa, heyecanlanmalı mı yoksa dehşete kapılmalı mı bilemiyordu.

Javier'in önce şifacıya gitmesini istemiştim, ama o, önce komutanına rapor vermen gerektiğini ve Snow'a giderek bunu zaten zorladığımızı söylemişti. Sonunda, ahır geçerken "Rinald!" diye bağırmam konusunda anlaştık. Birkaç saniye sonra Rinald ortaya çıktı ve Javier'in raporunu dinlerken onun gömleğini çıkarmaya başladı.

Onu muayene ettiğimde yeni oluşmaya başlayan morluklar şimdi muhteşem renklere bürünmüştü. O haldeyken tırmanmaya çalıştığına inanamıyordum. Rinald takdirle bir ıslık çaldı ve yüzbaşı sözünü yarıda kesip ona bakakaldı.

Bir dakika sonra kendine geldi ve "Sanırım düşmanla çatışmaya girdin" dedi.

Javier kendini küçümseyen bir hareket yaptı. "Düşman beni kan içinde bıraktı, efendim. Üç kişi birine karşı. Ama sandıkları kadar kötü değildi ve beni buradaki şifacıya attılar, onlar gittikten sonra kaçmayı başardım."

Kaptanın kan köpeği gibi sarkık çenesi titreyerek başını salladı. "Doğru olanı yaptın, dostum. Bizi oraya geri götürebilir misin? Hepimizi... yani... dördümüzü?" Derinleşen kırıksıklıklarından, şanslarının pek fazla olmadığını düşündüğünü anlayabiliyordum, ama muhtemelen *bir şeyler* yapması gerekiyordu.

"Ahırdan birkaç delikanlı buluruz," diye araya girdi Rinald. "Sadece sekiz kişiye at binebilir, ama bu şansımızı biraz artırır."

Bu, kaptanı pek mutlu etmedi ama başını salladı. Aniden, onların rastlayacakları gerçek bir kamp olmadığı için sevindim.

"Dürüst olacağım efendim, bilmiyorum," dedi Javier. "Deneyebilirim ama onları takip ediyordum, yer işaretlerine dikkat etmedim ve ben şehir çocuğu sayılırım. Ama elimden geleni yapacağım."

"Akıllıysalar, kaçtığınızı öğrenir öğrenmez oradan uzaklaşmışlardır," dedi kaptan. "Ama belki şansımız yaver gider. Şifacı Anja, onlardan herhangi birini gördün mü?"

Başımı salladım. "Sadece seslerini duydum. Tekrar duysam tanıyabilirim, ama emin değilim." Şifacı olmak bana bir şey öğrettiyse, o da hafızanın son derece hatalı olabileceğidir, bu yüzden bu cevap kimseyi şaşırtmadı.

"Doğru. Pekala, muhafız, görevini fazlasıyla yerine getirmişsin. Keşke destek çağırıydın, ama... her şeyi göz önünde bulundurunca neden çağırmadığını anlıyorum."

"Birkaç saniyeden fazla zamanım olsaydı çağırırdım," diye söz verdi Javier. "Genelde ikili çalıştığımızın bir nedeni var."

"Doğru." Yüzbaşı ellerini yüzüne sürdü. "Şifacı Anja, en derin ve içten özürlerimi sunarım. Bu asla olmamalıydı. Daha önce hiç olmamıştı. Bir an bile olsa birinin kaçırılma ihtimali olduğunu düşünseydim, krala mektup yazıp daha fazla adam talep ederdim."

Suçluluk duydum. Zavallı adam muhtemelen emeklilik görevini kaybetmiş olmaktan endişeleniyordu. "Hayır, hayır, Kaptan. Yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Kral ayrıldığından beri fırsat kolladıklarına şüphem yok. Kimse olayların bu kadar kızışacağını tahmin edemezdi." Bu, aşağı yukarı doğrudu. Witherleaf'in güvenliği, uzaklığı ve herkesin birbirini tanıdığı, yabancının hemen göze çarptığı gerçeğinde yatıyordu. "Kral sorarsa, bunu yüzüne söyleyeceğim."

Bu, kanun adamının yüzündeki kırıksıklıklardan birini yumuşattı. Kaptan başını salladı, masaya vurdu, sonra ayağa kalktı. "Rinald?"

"Kırık yok," dedi Rinald, derin bir tiksintiyle, "ama denemedik değil. Adamınızın kemikleri öküz gibi. Yine de kaburgalarını sarıyorum."

Ve bu alçakları bulursak, onlarla çatışmaya girme, duydun mu?" Javier'e parmağını doğrulttu. "Sen yeterince yaptın."

"Evet, Şifacı Rinald," dedi Javier uysalca.

"*Bana* karşı hiç bu kadar itaatkar değilsin," diye mırıldandım.

"Şifacı Rinald, onu beş dakika yalnız bıraktığımda her seferinde başını belaya sokmaz."

Gözlerimi devirdim ve hazırlıklarına devam etmelerine izin verdim. Javier'in uzun bir at yolculuğu yapacağını kıskanmıyordum, ama hikayemiz sorunsuz ilerlemiş gibi görünüyordu ve içimde yoğun bir rahatlama hissediyordum.

Islak ve yere düşüp kuruyarak fantastik bir şekilde buruşmuş çamaşır gibi hissederek odama topallayarak döndüm. Eloise banyoyu hazırlatmıştı ve kolumdaki morluklara bakarak şefkatle konuşuyordu. Sıkı bir şekilde tutulan parmak izleri şeklinde çirkin bir renkteydiler, ama hikayeyi daha inandırıcı kıldığı için memnun oldum.

"Bu şok edici bir şey," dedi Eloise, saçlarını havluyla kurularken. "Bir dahaki sefere yataklarımızda öldürülürüz."

"Tanrım, umarım olmaz. Yakın gelecekte yatakta çok zaman geçirmeyi planlıyorum."

Ellerini beline koydu. "İyi *misin*? Gerçekten? Onlar... ah... sana... uygunsuz davranmadılar, değil mi?"

Kahretsin, hikayemizi o kadar ayrıntılı düşünmemiştik. "Kafama geçirdikleri çuval ve beni sürüklemeleri dışında, hayır. Sanırım o kadar ilgilenmediler. Sanırım sadece Snow'un neyi olduğunu anladım mı öğrenmek ve anladıysam kimseye söylemediğimden emin olmak istediler."

"Söyledin mi?"

"Ne dedin?"

"Prenses'in neyi olduğunu anladın mı?"

"Ah. Şey. Tam olarak değil. Ama oldukça iyi bir fikrim var." Suyu daha da batarak çeneme kadar battım. "Önümüzdeki birkaç günü atlatabilirse, her şey yoluna girecek."

★ ★ ★

Ve her şey yolunda gitti.

Yaklaşık üç gün boyunca.

Javier, boşuna uğraşıp geri döndü, yorgun ama keyifliydi. "Sanırım kaptan onları bulamadığımız için rahatladı," dedi bana. "Kaçmış olmaları diye düşündük." Devriyeler düzenlendi, Witherleaf'teki insanların yarısı devriyeye çıktı, ama tabii ki kimseyi görmediler. Bu kadar insanı bu kadar uğraştırdığım için kendimi daha da suçlu hissettim, ama alternatifler çok daha kötü olduğu için bu duyguyu bastırdım. Leydi Sorrel beni görmeye geldi ve büyük bir olay çıkardı, bu çok utanç vericiydi. Onu zehirleyen kişi olduğundan şüphelendiğim için utançtan koltuğumda kıvranmak istedim ve düşmanlarından başka kimse olmayan villada tek başına kalan diğer kişiliğini düşünmeye bile cesaret edemedim.

Maceramızın bir başka yan etkisi de, Rinald'ın Javier'e çok hafif görevler vermesiydi, bu yüzden Aaron üç gün boyunca her adımımı takip etti. Bu durumda itiraz edemeyeceğimi düşündüm, bu yüzden dışarı çıkıp otlar topladım ve ona ortağı hakkında bilgi almaya çalıştım. Aaron gördüğü her böceğin kimliğini ve ne kadar zehirli olduğunu bilmek istemeseydi, bu daha başarılı olabilirdi.

Eh, kendimden başka suçlayacak kimse yoktu.

Javier'e olanları, ayna parası, Grayling ve diğer her şeyi anlatmak için can atıyordum ama beni koruması bahanesi olmadan bunu yapamazdım. Kendime şifacı olduğumu ve şifacıların bunu yapması gerektiğini söyleyerek barakaya onu kontrol etmeye gittiğimde bile, yalnız değildik, bu yüzden birbirimize anlamlı bakışlar atmaktan başka bir şey yapamadık.

"Rinald yakında işe dönebileceğimi söyledi," dedi Javier. Siyah gözü tüm ihtişamına kavuşmuş ve solmaya başlamıştı.

Onun geri dönmesine ne kadar sevindiğimi ve onsuz çok garip hissettiğimi söylemek istedim, ama ağzımdan çıkan tek kelime "Seni özledim" oldu.

"Anja..." dedi ama ben çoktan Snow'u kontrol etmem gerektiğini söyleyerek kekelemeye başlamıştım ve kaçtım.

"Javier iyi, biliyorsun," dedi Aaron, villaya doğru yürürken. "Ne?"

Bana yan gözle baktı. "Onda bir sorun yok. Evlenmemesi için gerçek bir neden yok. Saray barakalarında yaşarken kadınları eve davet etmek zor.

Ve orada evlilik için uygun sayılan evlere ilgi duyan kadın da pek yok."

Evlenmek mi? Bir an için dilim tutuldu. "Senden çok hoşlanıyor."

"Az önce onun adını söyledin."

"Tanrım, sesin bile ona benziyor."

Villaya vardığımızda biraz rahatladık ve Snow'un hizmetçilerinden birinin koşarak geldiğini gördüm. "*İşte buradasınız,*" diye nefes nefese söyledi. "Snow nerede, biliyor *musunuz?*"

★ ★ ★

Villa kargaşa içindeydi. Anladığım kadarıyla, en az bir saattir kimse Snow'u görmemişti ve panik başlıyordu. Hizmetçiler fareler gibi koşturup dolapları, tuvaletleri ve on iki yaşındaki bir çocuğun saklanabileceği her yeri tekrar tekrar kontrol ediyorlardı.

Odama baktım. Kimsenin şaşırmadığı gibi, orada da yoktu. Çalışma odamda da yoktu, elma yediğini gördüğüm küçük bahçede de yoktu. Nerede olduğunu gayet iyi biliyordum, ama Aaron peşimde olduğu için onu takip edemedim. Mutfak çalışanlarıyla birlikte kuyuya bakmaya başladım.

"Oraya sığmaz herhalde," dedi aşçı şüpheyle. "Geçen yıl orada ölü bir fare vardı," dedi mutfak yardımcılarının biri. "Bir kız fareye göre çok daha büyük."

"O büyük bir sıçandı..."

Aaron, bahçeyi aramaya yardım etmek için çağrıldı. Bu, muhafızsız kalacağım anlamına geliyordu, ama sürpriz ve hafif bir utançla, Javier mutfak avlusuna topallayarak geldi ve doğruca bana yöneldi.

"Oh... ah... merhaba," diye mırıldandım.

"Geçici olarak görevime iade edildim," dedi. "Kaçıranlarla güreşmeye girmediğim sürece."

Gözlerimiz buluştu ve utancıma rağmen, bu duruma biraz mizah katabildim.

"Hadi... şey... çalışma odasını bir daha kontrol edelim," dedim. Mutfak personelinin kızla kemirgenin boyutlarını tartışmaya bırakıp

duyulmayacağımız bir yere çekildik. "Nereye gittiğini biliyorsun," diye mırıldandım. "Neredeyse kesin. Ama neden?"

Çaresizce başımı salladım. "Bilmiyorum. Ya da oraya nasıl gittiğini. Hizmetçilere göre odasındaydı ve onların önünde atlamış olamaz."

Javier kaşlarını çattı. "Odasına bakalım. Belki biraz yalnız kalmak istemiştir."

"Umarım öyledir."

Snow'un odası, minyatür bir villa gibiydi, insanlar koşuşturuyor, dolaplara ve yatakların altına bakıyorlardı, sanki önceki on iki seferde kız görünmezmiş gibi.

"Ortaya çıkar," dedi Hemşire, kaosun ortasında sakin bir dağ gibi. İkimizi de görmekten pek memnun görünmüyordu, ama geçen sefer olanları düşününce onu suçlayamazdım. "Bazen dışarı çıkar, ama öylece kaçmaz."

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu Javier. "Ah... şey..."

"Tuvaleti kullanıyordu," hizmetçilerden biri, tuvaletin kapısını işaret ederek konuştu. "Ama çıkmadı ve kapıyı açtığımda orada değildi." Her kelimedede kalınlaşan Doğu İngiltere aksanı vardı, sonunda *r harfi* bile duyulmuyordu.

"Sen bakmıyorken kaçmış olmalı," dedi hemşire sert bir sesle.

Tuvaletin kapısını açtım. İki şey aynı anda dikkatimi çekti:

İlki, kapının arkasına bir ayna asılmış olmasıydı, bu çok tuhaftı. Kim kendini tuvalette izlemek ister ki? Ayna uzun ve oldukça inceydi, ben geçemezdim ama Snow kadar zayıf biri... Evet. Nereye gittiğini tam olarak biliyordum.

İkinci olarak, yerin elma çekirdekleriyle dolu olduğunu fark ettim.

Yavaşça eğilip bir tanesini aldım. Kalan kabuk parçaları gümüşî renkteydi. Altındaki et ise henüz kahverengileşmeye başlamıştı.

Bir gölge ışığı engelledi. Javier bana baktı ve gözleri benim hissettiklerimi yansıtıyordu. "Kaç tane?" diye sordu.

"Beş," dedim.

Homurdanması, ölümcül bir yara almış bir adamın sesine benziyordu. "Ne yapıyordu?"

Ayağa kalktım. Kalbim, yılan zehiri içmişim gibi güm güm atıyordu. "Bir yetişkini itecek kadar. Aynalı Kraliçe'yi öldürmeye gitti."

BÖLÜM 28

"Öldürmek mi?" diye sordu Javier, ben muhtemelen hiçbir işe yaramayacak şeyleri tıbbi çantama atarken. "Onu aynadan itmek, bu tarafta hayatta olduğu anlamına gelmez mi?"

Başımı salladım. "Kalbi olmadan olmaz. Tüm yansımalar gibi toza dönüşecek, ama geri gelemez. Bu tarafta onun yansımasını tekrar yansıtacak kimse yok. Öylece yok olacak."

Kendi çapında akılcıydı. Benim aklıma gelmezdi, ama Snow'un gelmişti. Neyse ki, geçen hafta on iki yaşındaki bir çocuk tarafından kaç kez alt edildiğimi saymayı bırakmıştım. Çok moral bozucu olurdu.

Beş elma. Bir şeyler içene veya gerçek yemek yiyene kadar dayanabilir, ama ondan sonra fazla sürmez. Hatta o kadar bile dayanabilir miydi, emin değildim. İkinci elmayı yedikten sonra hafif de olsa bir kasılma geçirmişti. Beş...

Bunun için bir tedavisi yoktu, ama sanki olabilecekmış gibi tıbbi çantamı hazırladım. Aynamdaki kırık camlar temizlenmişti, bu yüzden ikinci kattaki boş odaya çıktık, orada Snow'u arıyormuş gibi yaptık ve gümüş eşyaları aradık.

Her zamanki gibi, aldatıcı bir sessizlik hakimdi. Hâlâ sayıca azdık. Aklıma bir fikir geldi, ne kadar işe yarar bilmiyorum. Ayna paraları bize karşı iyi niyetli görünüyordu. Belki bu biraz daha işe yarayabilirdi. Ya da onlara istedikleri kadar ayna verip, bunun dengeleri değiştireceğini umabilirdim.

Oraya gitmeden önce, Javier'i ahıra gönderip eşyalarımı topladım. Kılıç ve bir ip ile geri geldi. Aynanın önüne geçip ipi balkona bağladık ve aşağı indi. (İp ile aşağı indiğim kısmın detaylarını anlatmayacağım. Korkunçtu, ellerim yandı ve uyluklarım kırmızı çizgilerle doldu, atlasaydım muhtemelen daha az acıdı, vb.

Aynalı çukura koştuk ve ben kenarına diz çöktüm. İçeriden duyulacak kadar yüksek sesle bağırmak istemedim, ama aynalı yaratıkları çağırmam gerekiyordu, bu yüzden mümkün olduğunca yumuşak bir sesle bağırmaya başladım. "Merhaba? Benim! Yine yardımınıza ihtiyacım var! Merhaba?"

Korkunç bir sessizlik oldu ve devriye gezen gardiyanlardan korkarak bir yere saklanmamız gerektiğini düşünmeye başlamıştım ki, deliklerden birinden gri bir kafa çıktı. Dönüp yukarı doğru kıvrıldı, duvara yapıştı ve yüzlerce boş gözü bana dikti. Bizimkiler değildi. Bu, yüzü olmayan gözleri topluyor gibiydi.

Bir elimi kaldırıp salladım, bu çok saçma geldi. Bir süre daha bana baktı, sonra düzinelerce kolundan biriyle el salladı ve deliğine geri girdi.

Lanet olsun. Az önce merhaba mı demişti? Başka biriyle konuşmam gerektiğini anladı mı? Ellerimi ağzımın önüne getirip tekrar bağırmaya hazırlanırken, çıtlama sesleri ve sessiz alkışlar duydum. Bir an sonra, aynalı kuzgunumuz (*böyle* bir şey düşünmek ne saçma!) tünelinden çıkıp duvarı tırmanarak bize doğru koştu.

"Merhaba," dedim, kafası kenara geldiğinde. "Ben, şey, bir iyilik yapman lazım.

Başka bir iyilik."

Avuç içleri yukarı bakacak şekilde bir düzine kol uzattı.

Bunu bir soru olarak algıladım. "Ayna Kraliçesi... yani, buradaki kötü kadın. Onu tanıyor musun bilmiyorum..."

Ayna-geld keskin ve öfkeli bir şekilde başını salladı. Birbirine uymayan köşeleri öfkeyle aşağı doğru çekilmiş birçok ağzı vardı.

"Evet. O, diğer dünyadan bir çocuk çaldı. Şey, durum biraz karmaşık. Ama bu çocuğu diğer dünyayla bağlantısı olarak kullanıyor ve..." Kahretsin, ayna yaratıkları başka bir dünya *olduğunu* biliyor muydular ki? Hayır, biliyorlardı; zamanımız kalmamıştı ve en az iki saattir buradaydık. "Ve onu geri istiyoruz."

Ayna-geld başını bir yana eğdi. Eğer bir insan olsaydı, düşünüyormuş gibi görünecekti. Tanrım, onun yardıma muhtaç insanları kurtaran biri olduğunu ve bu fırsatı kaçırmayacağını ummuştum, ama belki de öyle değildi.

Javier aniden söz aldı. "Muhafızların taşıdığı kılıçlar bizim dünyamızdan geliyor. Eğer bu çocuğu doğurursa, daha fazlasını bulup

daha fazla asker toplayıp kullanabilir."

Ayna-geld biraz geri çekildi ve öfkeli yüzler daha da kötüleşti. Dişleri olanlar dişlerini gıcırdatmaya başladı. Bundan *kesinlikle* hoşlanmamıştı. Muhafızın kılıcının yan tarafını kestiğini hatırladım. Belki de gerçek metal, ayna metalinden daha fazla hasar veriyordu?

Sonra döndü, çukura tek bir sert şakırtıyla vurdu ve kenardan tırmanarak villanın ön tarafına doğru süründü. Gözlerimi kıptım. Balkonun dışında bekleyip kaçmayı planladığını ummuştum, ama durum farklıydı.

Bu, savaşa gidiyormuş gibi görünüyordu.

Çift kapıya emir verircesine bir hareket yaptı ve biz de aceleyle kapıyı açtık. Muhafız yoktu, buna şükrettim ama endişelendim. Ayna-geld bize ilerlememiz için işaret etti. Javier kılıcını çekip villaya girdi. Ben de onu takip ettim, sonra omzumun üzerinden arkama baktım.

Ayna-geld kendini ezmeye başladı, sonra kıvrılarak ilerledi. Eller ve yüzler, deforme olmuş canlı kil gibi, uzun uzun kapıdan dışarı çıkmaya başladı.

Gözlerimi başka yere çevirmek zorunda kaldım. Size iyilik yapan insanlardan tiksirmek nezaketsizliktir.

Javier avluya girmeden önce durdu. "İçeri girince nöbetçi bizi görebilir," diye fısıldadı.

Başımı salladım. Ayna-geld, daracık bir alana sıkışmış olduğu için başını sallayamıyordu, ama bizi uzaklaştırmak için el hareketleri yaptı. Biz de itaat ettik.

Javier avluya üç adım girmişken, üçüncü kattan bir ses bağırdı: "Ne oluyor? *Davetsiz misafirler!*"

Ayna-geld ileri atıldı. Yan sehpaları kibrit çöpüne çeviren sesleri ve duvarlardan çekilen tabloları duydum. Sonra başımın üstünden sessiz, içten bir "Oh, siktir" sesi geldi ve nöbetçi bağırmaya başladı: "Ayna-geld! *Ayna-geld!*"

Merdivenleri koştuk, ama yeterince hızlı olamadık, çünkü eller bizi arkadan yakaladı ve canavarca müttefikimiz bizi bir atın koşması kadar hızlı bir şekilde yukarı taşıdı. Kendini yukarı çekmek için korkuluğun bir düzine yerinden tuttu ve en az bir yer parçalandı, ama bu onu yavaşlatmadı. Hareket halindeki o kadar çok et, bir heyelan gibi, bir şekilde

tepeden aşağıya *doğru*. Eller beni bırakırsa, durmadan önce ezileceğime dair kötü bir hisse kapıldım.

"Orada!" dedim, Ayna Kraliçesi'nin odasını işaret ederek. O da çift kapılıydı, ama ön kapılardan daha küçüktü ve ayna yaratığının kendini ne kadar küçültebileceğini bilmiyordum. Yaratığı buraya kadar getirmiş, ama bize katılamayacak mıydı?

"Kapıyı açabiliriz..." diye başladım, "... ya da açamayız," diye devam ettim, ama yaratık kapıları menteşelerinden söküp attı.

Beş kişi şok içinde ağızları açık olarak bize bakıyordu. İki muhafız, bir hizmetçi, Ayna Kraliçesi ve Snow.

* * *

"Snow!" diye bağırdım. "Snow, sen..." Ve orada durdum, çünkü onu bulmaya o kadar odaklanmıştım ki, nasıl devam edeceğimi bilemedim. Ayna Kraliçesi onu esir almamıştı. Duvara zincirlenmemişti ya da muhafızlar tarafından tutulamamıştı. Kraliçenin yanında duruyordu ve herkes kadar şok olmuş görünüyordu.

Onun burada olma nedeni hakkında yanılmış mıydım?

Gri eller bizi odaya itti ve aynadan yapılmış devasa kapı, çiğ etin tahtaya atılması gibi bir sesle kapılara çarptı. Kapının sadece bir kısmı sığıdı. Gri renkte çatlaklar ortaya çıktı, tavana doğru uzandı ve gri sıva tozu tavandan kül gibi yağmaya başladı.

"Bunun anlamı ne?" diye bağırdı Ayna Kraliçesi, kendini toparlayarak. Aynanın garip ses kesici etkisiyle bile, çok etkileyici bir bağıışı, tam doğru miktarda öfke ve "*burada ne işin var, seni pis köylü*" küçümsemesi vardı. Kötü olabilir, ama Ayna Kraliçesi parmak uçlarına kadar kraliyet ailesindendi.

Ne yazık ki, yüzlerce gri el kapıyı tırmalarken ve duvarlar sallanırken, bağırarak pek bir işe yaramıyordu. Hizmetçisi çığlık atarak kaçtı. Mantıklı bir hareket. Muhafızlar ise pek mantıklı davranmayarak kılıçlarını çekip aynanın önündeki kalabalığa saldırdılar, ancak çok hızlı olmadıkları da söylenmelidir.

Tek planım, Snow çökmeden ona ulaşmaktı. Hala ayaktaıydı, belki de ona kömürü vermek için hala zamanım vardı. Muhafızların etrafından kaçtım

, ancak bu kısmen işe yaradı. İkisi, beni durdurmak için ayrıldı.

Ayna-geld ile değil, bir insanla karşı karşıya olduğu için rahatlamış olsa da, benim korumamı hesaba katmamıştı. Javier aramıza atladı ve düşmanın kılıcı, çelik bir ses çıkararak onun kılıcından kayd. Javier'in kaburgalarını düşünerek, neredeyse ölümcül bir şekilde tereddüt ettim.

"Git, *git*!" diye bağırdı ve bir dizi yumruk yağmuruna maruz kalmadan geri çekildi. "Ben onu tutarım!"

Onu tuttu. Muhafız şüphesiz peşimden gelmek istiyordu, ama Javier ona beni ya da kafasını seçmesini söyledi ve muhafız akıllıca kafasını seçti. Onların yanından bir bakış attım ve ikinci muhafızı, zırhlı iri yarısı, aynalı yaratığa saldırırken gördüm. Gri eller yere saçılmıştı, ama kayıpları yarattığı yavaşlatmıyor gibiydi. Yine duvarı sarsan bir gümürtüyle duvara çarptı.

"Dur!" dedi Kraliçe. Sesi, savaşın gürültüsünü kırık camın eti kesmesi gibi yırttı. Etrafındaki her şey ayrıldı. Ayna-geld bile dondu, ama kesik elleri yine de seğirip yerde süründü.

Ayna Kraliçesi'nin cildi arsenik beyazıydı ve elbisesi, kızın boğazına dayanan hançerin ucundan yavaşça akan kan damlası kadar kırmızıydı.

Çok yavaş. Bunca zaman çok yavaş davrandım. Hem Snow hem de Ayna Kraliçesi benden bir adım öndeydi ve şimdi tek bir odayı bile zamanında geçemiyordum.

"Şimdi," dedi Ayna Kraliçesi oldukça sakin bir şekilde, "hepiniz buradan gideceksiniz. Hemen."

Biliyordum, *biliyordum* ki blöf yapıyordu. Snow, tüm planlarının kilit noktasıydı. O olmadan Kraliçe, aynadan elma alıp daha fazla kurban tuzağa düşüremezdi.

Birinin blöf yaptığını bilmek, o kişinin boğazına bıçak dayadığında pek bir anlam ifade etmiyor.

"Onu bırakın, biz gideriz," dedi Javier.

"Bu bir pazarlık değil," diye bilgilendirdi Ayna Kraliçesi. Bir damla kan daha yavaşça aşağıya süzüldü. Snow'un gözleri yarı kapalıydı.

Bayılmak üzere mi diye merak ettim.

Beş elma. Muhtemelen ölecekti. Bunu biliyordun.

Biliyordum. Yine de kıpırdıyamıyordum.

Javier kılıcını yere bıraktı ve ellerini açarak bir adım öne çıktı. "Bunu yapmak istemezsin," dedi.

Hem onu hem de Ayna Kraliçesi'ni izlemeye çalışıyordum, bu yüzden onların arkasında ayna-geld'in hareket ettiğini fark etmem biraz zaman aldı. Onunla savaşılan muhafız bile olup biteni izlemek için dönmüştü, bu yüzden ellerinin hareket ettiğini gören tek kişi bendim.

Beni, Ayna Kraliçesi'ni ve elindeki bir şeyi işaret etti. Sonra tekrar. İlk başta ne taşıdığını anlayamadım, küçük bir nesne gibi görünüyordu. Sonra onu çevirdi ve yansımış bir renk gördüm ve onun aynayı tuttuğunu anladım.

Ben. Kraliçe. Ayna.

Javier bir adım daha ileri attı. Ayna Kraliçesi'nin gri parmakları Snow'un saçlarına dolandı. "Bir adım daha atma, muhafız."

Ben. Kraliçe. Ayna.

"Onu öldürürsen, gerçek dünyayla olan bağlantını kaybedersin," dedi Javier. "Neden tek bağlantımın bu olduğunu düşünüyorsun?"

Yavaşça çantama uzandım. Azizler, babama ve Şifacı Michael'a bana düzenin önemini aşıladıkları için şükrettim. Ne istediğimi ve nerede olduğunu tam olarak biliyordum.

Javier başka bir taktik denedi. "O daha çocuk."

"Annesi benim çocuğumu öldürdü. Adil, değil mi?" Ayna Kraliçesi, Snow'un saçlarından başını geriye çekti. Snow hafif bir inilti çıkardı.

Hastaların nefes alıp almadığını kontrol etmek için kullandığım küçük kare aynayı çıkardım. Bunun işe yarayıp yaramayacağını, hatta işe yararsa nasıl olacağını bilmiyordum, ama başka seçeneğimiz yoktu.

Gerçek dünyada iki ayna arasına birini sıkıştırırsan, yansıması parçalanır ve bir ayna-geld haline gelir. Aynı şeyi *bu* tarafta yaparsan ne olur?

Bilmiyordum. Her ne olursa olsun, çok sık olamazdı, çünkü bu tarafa bir ayna getirmek için - bizim dünyamıza açılan bir pencere değil, gerçek bir ayna - onu gümüşün içinden yanınızda taşımak zorundaydınız.

Benim vardı. Şimdiye kadar iki kez.

Ayna-geld, elinde aynayla, neredeyse tavana uzanarak bir elini uzattı. Ben de elimdeki aynayı çevirdim, açısını eşleştirebilmeyi umarak ve ayna-geld'in ne yaptığını bildiğini umarak.

"Yeterince konuştuk," dedi Ayna Kraliçesi. "Ya kapıya doğru yürümeye başlar ve o canavarı da yanında götürürsün, ya da kralın kendini çocuksuz bulur."

Boğazımı temizledim. "Aslında bir büyük oğlu var."

Kraliçe, "Ne?" dedi.

Javier, "Ne?" dedi.

İkisi de bana baktı. Başka bir durumda, aynı ifade komik olurdu. O ifadeyi çok iyi tanıyordum. *Anja, bu konuşmayı şimdi mi yapmamız gerekiyor?* "Prens Gunther," dedim. "Sanırım şu anda Tohni'nin sarayında görevli olduğunu sanıyorum."

Ayna kralın kolu, doğru açıyı bulmaya çalışarak ileri geri hareket etti. *Lütfen, azizler, bu işe yarasın.* Bu şey her neyse, tek bir şansımız vardı. Yutkundum. "Tohni büyüleyici bir yer. Orada zehirli bir kuş var. Dünyada bilinen tek zehirli kuş."

"Muhafız," dedi Ayna Kraliçesi, "Aptalını alıp gitmeni öneririm. *Hemen.*"

"Bu, cocklebur tohumları yiyen bir papağan türüdür ve zehir tüylerine geçer, bu yüzden ona dokunursanız, aniden..."

Ayna-kısır son bir santim uzadı ve aynasını tam o yöne çevirdi. Elimdeki yansımasıyla Kraliçe'yi aramızda yakaladı. Bir an için Kraliçe sonsuza uzadı.

Beyaz yüzü patladı. Gri aynadan yapılmış uçurumlar başının yanlarından dışarı fırladı ve o acı içinde çığlık attı. Ellerinde düzinelerce parmak çıktı ve kırmızı elbisesine korkunç ağırlıkta gri kollu eklendi.

Sayısız yansımalar bir anda ondan kopmaya başladı. Daha önce tanık olduğum olaydan farklı olarak, altında katı bir şey yoktu. Ayna benzeri şey düştüğünde, kafatasının bir kısmını da beraberinde götürdü. Karanlık bir göz

ve kafasının geri kalanı yarısı yenmiş bir elma gibi görünüyordu, ısırık izleri ve arkasında kanı olmayan bir boşluk bırakmıştı.

Snow, şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla hançerden uzaklaştı ve Ayna Kraliçesi'nin ellerine vurdu. Parmaklar, korkunç bir yağmur gibi yere düştü.

Ayna Kraliçesi, dar yansıma şeridinden geriye sendeledi ve grotesk ikizlenme durdu. Ayna benzeri şeyler küçülüp yerine geri oturdu, ama hasar çoktan verilmişti. Snow'a uzanmaya çalıştı, ama ellerinden geriye sadece ince şeritler kalmıştı. Onları tek gözünün önüne kaldırdı ve çığlık atarak döndü ve koştu.

Odadaki hepimizden sadece Snow sessiz bir dehşet içinde donup kalmamıştı. Ayna Kraliçesi, kralın kızı peşindeyken duvardaki kapıdan fırladı. Bu, beni felçten kurtarmaya yetti. Kapıya koştum ve Javier ile aynı anda kapıya çarptım.

Odanın içinde, kralın karısının Witherleaf'e getirdiği en büyük ayna vardı. Işık ve renk patlaması odayı doldurdu ve ayna karşısında, kırık Ayna Kraliçesi daha da korkunç görünüyordu. Kafasından gün ışığı görünüyordu. Öyle bir şeyin hareket etmesi mümkün değildi.

Ayna Kraliçesi sendeleyerek durdu, sanki köşeye sıkışmış gibi döndü. Ağzı tamamen sağlamdı, nefes nefeseyken kırmızı dudakları aralanarak kararmış dilini ortaya çıkardı.

Snow omzuyla onun göbeğine çarptı ve onu aynanın yüzeyine doğru itti.

Snow sadece on iki yaşındaydı ve zehirden yarı ölü durumdaydı, Ayna Kraliçesi ise parçalanmış olmasına rağmen hala çok daha güçlüydü. Ama Ayna Kraliçesi kendini hazırlamak için yarım adım geri attı ve tam ayak bileğinin arkasında küçük gri bir kedi vardı, o da geriye doğru düşerek aynaya çarptı.

Bir an için ikisi de sanki yüzeye yapışmış gibi orada asılı kaldılar. Kömür gibi gölgeler Snow'un kollarından ve yüzünden geçti ve Javier'in kuşu aynadan itmeye çalıştığımda ne gördüğünü anladım. İkimiz de çığlık attık ve öne doğru adım atmaya çalıştık, ama sonra gri kedi kayboldu ve Ayna Kraliçesi düştü, Snow da onun üzerine düştü.

Gümüşün diğeri tarafına vardığımızda, Snow bilinçsiz bir şekilde yerde yatıyordu ve Ayna Kraliçesi'nden geriye sadece parıldayan gri toz kalmıştı, sonra o da yok oldu.

BÖLÜM 29

"O...?"

Javier cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Ben çoktan dizlerimin üzerine çökmüş, aynayı Snow'un burnunun altına tutuyordum.

Dünyanın birkaç çağı geçti ve sonra sis çöktü. Topuklarımın üzerine oturdum ve nefes verdim. "Henüz değil. Onu yatağa taşımama yardım et." Ölü kraliçeye ait yatak odasına baktım. Her şey toz örtülerin altında yatıyordu, sanki mobilyaların hayaletleri gibi. "Belki burada olmamalı."

Tam o anda Aaron, Eloise ile flört etmeye niyetli bir şekilde koridordan geliyordu. İkisi de kraliçenin kapısının tekmelenerek açılmasına ve Javier'in prensesle kollarında ortaya çıkmasına şahit oldular.

"Onu buldunuz!" dedi Eloise. "Ama ne oldu?"

"Kahretsin," dedi Aaron, Snow'un başının Javier'in kolunda sallandığını görünce. "O...?"

"Henüz değil," diye tekrarladım. "Rinald'ı çağır. *Hemen.*"

Aaron topuklarını döndürüp merdivenlerden koştu. Eloise önden koşarak bir kapıyı açtı ve "Bu odada havalandırma yapılıyor" dedi.

Oda, devasa aynasına kadar benim odamın aynısıydı. Daha fazla toz örtüsü vardı, ama yatak lavanta dallarıyla kaplıydı. Javier, Snow'u kokulu bir bulutun içine yatırdı. Beyazı kirli kanvas yatak örtüsü, onun teninden daha koyu renkteydi ve onu daha da solgun gösteriyordu. Şiirsel bir ruha sahip olsaydınız, belki de onun büyülu bir uykuda olan bir prenses gibi görüldüğünü söyleyebilirdiniz. Bana göre ise, o daha çok ölü gibi görünüyordu.

"Ne yapabilirim?" diye sordu Eloise.

"Biraz su getir," dedim. Suya ihtiyacım olacağını bilmiyordum, ama bu, aile üyelerine her zaman yaptırdığım bir görevdi.

Eloise başını salladı. Saçları, belki de durumun ciddiyetinin farkında olarak, boynunun arkasına saklanmıştı. "Çarşafı şeritler halinde yırtmamı ister misin?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ne?"

"Doğum," diye fısıldadı Javier kulağıma.

"Ah!" Tabii ya, kutsal Adder. Çoğu insan kanlı iyileşmelere alışkındı. "Hayır, öyle bir şey değil. Sadece su."

Kaçtı. Javier bana baktı. "Neye ihtiyacın var?"

"Henüz bilmiyorum." Snow'un bileğini parmaklarımla kavradım, nabzını hissetmeye çalıştım ama hiçbir şey hissetmedim. Bu bir şey ifade etmiyordu. Çocuklarda bileği nabzını bulmak neredeyse imkansızdır. Boğazını denedim ve sonunda kulağımı göğsüne dayadım.

Rinald koşmaktan nefes nefese gelip geldiğinde beni bu pozisyonda buldu. Ellerini dizlerine koyup ikiye katlandı ve nefes nefese "O...?" diye sordu.

"Henüz değil," dedim. Tanrım, belki Grayling insanlar hakkında haklıydı. Hepimiz aynı soruları soruyorduk. "Dinle."

Yerime geçti, kulağını Snow'un göğsüne dayadı. Ne duyduğunu biliyordum: korkunç bir sessizlik, sonunda bir gümbürtüyle bozuldu, ardından yine uzun bir sessizlik.

"Saint Sheep'in bokunu," diye homurdandı Rinald. "Uh—affedersiniz, Şifacı—"

"Hayır, bu durumu özetliyor." Yüzümü ovuşturdum. "Çok fazla zehir almış. Daha az miktarda zehir şiddetli kusmaya neden olur, ama bu..."

"Nöbet yok," dedi Rinald, oturarak. Bir kolunu kaldırıp bıraktı. "Sertlik yok."

Başımı salladım. "Arsenik değil. Hala bileşiğin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum." Çantamı karıştırmaya başlamıştım bile. "Önce kusmasını sağlayalım. Sonra ona kömür verebilir miyiz bir bakalım."

Eloise suyla geldi, ben içtenlikle teşekkür ederek suyu aldım ve işe koyuldum.

★ ★ ★

Kırk beş dakika sonra Snow hala ölmemişti, ama izleyicilerimiz olmuştu. Aaron kapının önünde durdu. İçeri giren tek kişi Lady Sorrel'di ve şaşırtıcı bir şekilde kızın ölüp ölmediğini sormadı. Durumu gözden geçirdi ve "Şu anda hayatınızı kolaylaştıracak, evden sağlayabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

"Sert bir içki," diye mırıldandı Rinald.

Lady Sorrel başını çevirip bir emir verdi. Rinald kızardı. "Aslında öyle demek istemedim..."

"Brendi ilacıdır diye duydum," dedi Sorrel sakın bir sesle. "Başka bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Eloise, yorgun musun?"

Tedavimizden sonra yorulmadan dağınıklığı temizleyen hizmetçi başını salladı. "Ben uzun süre kalacağım, Şifacı."

Beklenmedik bir minnettarlık hissettim. Eloise'i, işinde çok iyi olduğu dışında pek tanıımıyordum, ama çoğu personelin bilmediği yerleri o biliyordu. O anda o aşinalığa ihtiyacım vardı. "Teşekkürler. Javier?"

O da başını salladı.

Sorrel başını salladı. "Yapılabilecek başka bir şey olursa haber verin. Şimdi ben çıkıyorum." Yine dışarı çıktı. Aklıma, muhtemelen aynadaki Sorrel'in eşlik etmesinden hoşlanacağı düşüncesi geldi.

Snow ölmemişti, ama çok soğuktu. Etrafına battaniyeler sermiştik, ama kalp atışlarını takip edebilmek için göğsünü açık bırakmak zorunda kalmıştık. Bunun ne kadar yardımcı olduğunu bilmiyordum. *Hiçbir şeyin* ne kadar yardımcı olduğunu bilmiyordum. Vücudundaki elma kalıntılarını çıkarmayı başarmıştık ve her iki ucuna kömür koymuştuk, ama belirgin bir değişiklik yoktu. Bunun zehirden çok, Ayna Kraliçesini aynadan geçirmek için harcadığımız çabadan kaynaklandığını düşünmeye başlamıştım. Başparmağım büyüklüğündeki bir kuşu gümüşten geçiremeyince saatlerce uyumuştum. Ayna Kraliçesi'nin büyüklüğünde birinin komaya girmesine şaşmamak gerekirdi. Kömür bunun için bir fayda sağlamayacaktı.

Rinald, aynadan haberi olmasa da benzer bir sonuca varmıştı. "Laudanum aşırı dozunu andırıyor," dedi, ensesini kaşıyarak. "Tek yapabileceğimiz beklemek ve uyanıp uyanmayacağını görmek."

"Laudanum aşırı dozu," dedim boş boş.

"Birkaç kez gördüm," dedi Rinald. Sonra, sadece dördümüzün duyabileceği kadar sessizce ekledi: "Kötü bir ölüm değil. Acı çekmiyor."

acıısı yok."

"Laudanum," dedim tekrar. Aklıma korkunç bir olasılık geldi. Tanrı gibi korku ve ihtişamla zihnimin ortasında asılı kaldı. "Neredeyse lotus dumanı gibi..."

Javier gözlerime baktı.

"Cesaret edebilir miyim?" diye sordum. "Neredeyse hiç işe yaramaz. Onu öldürebilir." "Şu anda ölüyor mu?" diye sordu Javier.

Rinald iç geçirdi. Dışarıda güneş batıyordu ve gölgeler at sülükünün yüzündeki tüm endişe çizgilerini derinleştiriyordu. Bir an için onun yaşlandığında nasıl görüneceğini görebildim. "Evet," dedi. "Muhtemelen öyle."

Javier'in gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Yap," dedi.

Duymam gereken şey buydu. Aksi takdirde bütün gece ayakta kalıp tereddüt ederdim. Eloise etrafta daha fazla lamba yakarken, ben çantamdan çan yılanı zehiri şişesini çıkardım.

Ellerim ne yapacağını biliyordu. Onlara izin verdim. Geri kalan her şeyim hayatımda hiç bu kadar yoğun dua etmemiştim. *Kutsal Adder, Kıvrımlı Olan, bu hayatı kurtarmama izin ver. Bu kız büyük bir kötülüğü öldürdüğü için ölüyor. Lütfen.*

Derinlerde, tüm hastalarım, bağımlılar ve prensesler için ettiğim dua ile aynıydı. *Lütfen işe yarasın.*

"O nedir?" diye sordu Rinald.

"Damıtılmış çan yılanı zehri," dedim. "Kalbi güçlendirir. Kafasını tutar mısın?"

Kar o kadar küçüktü ki tüpü burnuna sokmak çok zordu. Rinald yardım etti ve itiraz etmedi. Sanırım atlara da aynı şekilde ilaç vermişti. Derin bir nefes aldım, ağzımı tüpün ucuna dayadım ve üfledim.

Bir tepki var mıydı? En ufak bir seğirme? Sadece görmek istediğim için mi hayal görüyordu?

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Rinald.

"Şimdi bekliyoruz," dedim. Sesim biraz titriyordu, Javier omzumu sıktı ve ona yaslanıp ağlamak istedim çünkü bu son şansı, zarın son atışıydı ve her şeyimi, uydurduğum bir şeye, bir şeye, bir şeye, hayır, başka bir şeye, bir şeye, bir şeye, hiç reçete edilmemiş bir şeye yatırıyordum.

Harkelion bu konuda tek kelime bile yazmamıştı. Eğer başarısız olursa - ve neredeyse her zaman başarısız olurdu - bunu krala nasıl açıklayacaktım?

Javier omzumu nazikçe çekti, ben döndüm ve o bana sarıldı. Neredeyse kendimi kaybettim. Yüzümü boğazının çukuruna bastırdım ve *"Sonunda, anlamlı bir kucaklaşma"* diye düşündüm. Neredeyse gülecektim, ama histerinin eşiğindeydim ve gülmeye başlarsam durmayacağımı biliyordum.

Javier'in kollarının içinde uzun bir süre durdum. Göğsü sıcak, sağlam ve kaslıydı. İkimiz de kıpırdamadığımız sürece, belki zaman durur, Snow ölmez ve ben onu öldürmemiş olurum.

Rinald boğazını temizledi ve Javier beni bıraktı. İsteksizce, diye düşündüm, ya da belki de sadece umut konuşuyordu. Aptal, hain umut. Seni mahveden umuttur.

"O...?" diye sordum, çünkü Grayling neredeyse her konuda haklı çıkmıştı.

Rinald başını salladı. "Henüz değil. Aslında, dinle." Başımı Snow'un göğsüne yasladım.

Sessizlik, sonra... bir vuruş. Ve bir tane daha, aralarındaki süre daha kısa. Hala çok güçlü değil, ama aralıkları kısalmış.

Oturdum. Snow'un yanaklarında hafif bir kızarıklık mı vardı?

Hiçbir anlamı olmayabilir. Ölmeden önceki son dirilişi olabilir.

Umutlanma. Umutlanma.

Eloise uzanıp elimi tuttu. Parmakları sıcaktı. Benimkiler ise soğuk ve terliydi, eminim. Özür dileyemeden, sıcak bir havlu getirip parmaklarımı sildi, sanki üzerine bir şey dökülmüş bir sehpa gibi, son derece sakın bir şekilde.

"Teşekkür ederim," dedim boğuk bir sesle. "Sen iyi bir hemşire olurdun." "Nefret ederdim," dedi.

"Ben şu anda şifacı olmaktan nefret ettiğim kadar değil."

Rinald buna boğuk bir kahkaha attı. Eloise gülümsedi ve saçları havluya yapıştı.

Rinald ve ben sırayla Snow'un kalp atışlarını dinledik. Zehirli doktor ve at sülükçüsü. Onu Dört Aziz'deki tüm doktorlarla değişmezdim.

Saints'teki tüm doktorlarla bile değişmezdim.

Ne kadar sürdü bilmiyorum, saatler gibi geldi ama sanırım o kadar uzun sürmedi. Rinald doğruldu ve bana başını salladı. Kulağımın altındaki ses daha güçlü, daha hızlı, neredeyse normaldi. Dudaklarımı ısırdım.

Umutlanma. Umutlanma.

"Sanırım işe yarıyor," dedi Rinald.

"Kahretsin. Umutlanmamaya çalışıyordum."

"Hadi bakalım," diye mırıldandı ve Snow'un göğsüne parmak eklemleriyle bastırdı. Javier yüzünü buruşturdu. Çok acı vericiydi. Ama işe yarıyordu. Elimi uzattım ve Javier'in elini sıktım.

Snow'un göz kapakları titredi ve inledi.

Dördümüzün çıkardığı sevinç çılgılığı, kurbağa şarkısı kadar boğuk ve cızırtılıydı. Aaron, kapı çerçevesine yaslanmış olduğu yerden birden doğruldu. "O...?"

Snow'un göz kapaklarından birini açtım ve göz bebeği küçüldü. Tekrar inledi ve bir eli yataktan biraz kalktı.

"O yaşıyor," dedim.

Aaron sevinç çılgılığı attı, odaya koştu, Eloise'i kucakladı ve onu havaya kaldırdı. Eloise sevinçle güldü ve kollarını Javier'in boynuna doladı.

"Kutsal Aziz Adder..." diye başladım, ama Javier beni öptü.

Güzel bir öpücüktü. Sıcak ve sağlamdı, sonra sanırım ne yaptığını fark etti ve çekilmeye başladı, ben de ağzımı açtım ve ayağımı onun ayağının arasına sıkıştırdım, gerekirse onu yere düşürüp peşinden yere atlayacaktım. O anda mesajı anladı ve elini ensemin arkasına, örgümün altına kaydırды ve her şey oldukça güzel ilerliyordu, ta ki Aaron'un sırtlan gibi bağırması duyulana kadar.

"Ah," dedim, ağzımı silerek.

"Uh," dedi Javier.

Aaron ikimizin sırtına birer şaplak attı, bu beni biraz sendeletti.

"Erken sevinmeyelim," dedim, atlar ahırını yakıp kül ettikten sonra kapıyı kapatmak gibi bir durumdaydık. "Bu uzun sürmeyebilir."

Rinald bana alaycı bir bakış attı. Aaron utangaç görünmeye çalıştı ama başaramadı. Javier homurdandı.

"Hepiniz yatmalısınız," dedi Rinald. "Geç oldu."

"Senin için de benim için olduğu kadar geç," dedim.

"Evet, ama ben Snow'u cehennemden ya da onu bulduğu yerden ayaklarından tutup sürükleyerek getirmedi." Bana bir kez daha baktı, bu sefer çok düşünceli bir bakıştı. Rinald ile yakın gelecekte uzun bir konuşma yapmamız gerekeceğinden şüpheleniyordum.

İtiraz etmek istedim, ama çenemi kırarak esnemek sözlerimi kesip aldı. "Tamam," dedim. "Bir şey olursa beni uyandırırısın, değil mi?"

"Ben öğrenir öğrenmez sen de öğrenirsin."

İyi bir şifacı olsaydım, muhtemelen hastamın yanından ayrılmazdım. Ama ben iyi bir şifacı değilim, iyi bir problem çözücüyüm ve Snow ile ilgili sorun, çözülebilecek en yakın noktadaydı. Rinald'ı yalnız bıraktım.

Javier, ikimiz de hiç düşünmeden beni odama kadar takip etti. Son bir haftayı o kadar yakın geçirdik ki, bu artık neredeyse refleks haline gelmişti. Ancak arkamı dönüp ona baktığımda, o da bana bakıyordu ve gözlerinde uzak bir alev gibi bir şey vardı ve birdenbire bunun refleks gibi gelmedi.

Birdenbire yatağın varlığını yoğun bir şekilde fark ettim. Orada, tam arkamda olduğunu. İki kişi için yeterince büyük olduğunu.

O kadar yorgundum ki, Tavşanların Aziz'i ortaya çıkıp ikimize insan aklının alamayacağı bir libido bahsetse bile, yine de hiçbir şey yapamazdım.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama yine büyük bir esnemeyle sözlerim kesildi. Javier homurdandı.

"Dur," dedim. "Bu *önleyici* bir homurtu muydu?"

Yine homurdandı, ama ağzının kenarlarında belirgin bir gülümseme vardı.

"Peki," dedim. "*Şimdi* ne yapacağız?" "Oh Azizler, yine mi bu!"

Kıkırdandım.

Javier elini başının üstünden geçirdi. "Ben... şey... O şey..." Yatağa doğru baktı, sonra sanki o manzara onu yakmış gibi hızla başka yere çevirdi.

"Kışlaya geri dönmek istemiyorum," dedi. "Snow'da bir değişiklik olur ya da Ayna Kraliçesi gerçekten ölmemişse ya da o ayna-geldler aynadan akın akın gelip ödeme talep ederse ya da aklıma gelmeyen başka bir şey ters giderse." Omuzlarını dikleştirdi. "Gitmeliyim. Şey... Başka bir odada yatmalıyım."

"Burada kalabilirsin," dedim.

Gözlerime baktı ve bakışlarını kaçırmadı. "Kalabilirim."

Isobel'in bana nazik olmamı söylediğini uzun uzun düşündüm. Ama Isobel oydu, ben de bendim, ve otuz küsur yıl ve bir sürü zehir bunu değiştirmemişse, bunu kabullenmem daha iyi olurdu. *Nazik olmak zaten abartılıyor. Ve şimdi nazik olmaya başlarsam, muhtemelen şoktan ölür.*

"Yorgunum," dedim. "Bir dakika sonra ayakta uyuyakalacağım. Ama seninle aynı yatakta uyumak hoşuma gider."

Bir homurtu bekliyordum, ama onun yerine bir gülümseme gördüm. Kılıç taşıyan bir adam için şaşırtıcı derecede utangaç bir gülümseme.

"Evet," dedi. "Ben de sorun etmem."

BÖLÜM 30

Sırtımda sıcak ve canlı bir şeyin varlığıyla uyandım ve sersemlemiş bir şekilde, "Grayling? Sen misin...?" dedim.

"Hayır," dedi Javier, "ama istersen onu çağırabilirim."

Şokla kaslarım gerildi ve birdenbire uyanarak oturdum. "Aman Tanrım. Javier? Buradasın?"

Yanımda uzanmış, tüm vücudunu bana doğru uzatmıştı. Ben yan yatıyordum, o ise bir kolunu belime dolamış, diğerini yastığın altına uzatmıştı. Yüzündeki tembel gülümseme yavaşça endişeli bir ifadeye dönüştü.

"Şey," dedi. "İstersen gidebilirim."

"Hayır!" Neredeyse bağırarak söyledim.

Bana birkaç kez göz kırptı, ama sonra gülümsemesi geri geldi ve daha da genişledi.

"Üzgünüm," dedim. "Sadece şaşırdım. Bekleliyordum... şey..." Kendime baktım. Üzerimde gayet düzgün bir gecelik vardı. Javier ise sadece bir pantolon giymişti. *Sadece* pantolon.

"Hiçbir şey olmadı," dedi.

Birkaç kez yutkundum ve artık nazik olmaya çalışmayacağıma karar verdim. Sonra gözlerine bakarak, "Olmasını ister misin?" dedim.

★ ★ ★

Bu arada, kaburgaları kötü şekilde incinmiş bir adamla sevişmek kolay değildir.

★ ★ ★

Sonra, az önce "uhh" demiş insanlar gibi bulanık gülümsemelerle uzandık. "Bunu tekrar denemek isterim," dedim, "sen çok heyecanlanıp ciğerimi delmeyeceğinden korkmadığım zaman."

"Bu harika bir plan gibi görünüyor." Parmak uçlarıyla, cildimin en hassas olduğu yerden, bileğimi okşadı ve ben titredim. Göğsünün derinliklerinden kürk gibi bir kahkaha sesi çıktı ve ben bu sesi tekrar duymak istediğime karar verdim, tercihen mümkün olduğunca çabuk.

Güneş cam kapılardan içeri süzülürken biraz uzandık. "Sıcak olmadan perdeleri kapamalıyım," dedim.

"İyi fikir."

İkimiz de kıpırdamadık. Yatağın üzerinde asılı duran kumaşa baktım. "Bir şey söylemek istiyorum ama bunu mahvederim diye korkuyorum."

Bana dönerek, gözlerinin arasında o tanıdık çizgi belirdi. "Ciddi bir şey gibi geliyor."

"Bunu mahvetmek istemiyorum." "Ben de."

"Eğer söylediğim şey aptalca olursa, söylediğimi unutur musun?"

Düşündü. "Sanırım ne söylediğine bağlı. Eğer 'Keşke Aaron olsaydın' dersen, korkarım bunu atlatamam..."

Yastık yüzüne çarptı ve o gülerek geriye düştü. Hasar görmemiş bir kaburga kemiği buldum ve onu oraya dürttüm. "Belli ki o değil."

O homurdandı. "Sanırım bunu söylemek zorundasın."

Tavana baktım ve cesaretimi topladım. Ona bakmadım. Ona bakarsam bunu yapamayacağımı düşündüm. "Aynada öleceğimizi sandığımda, sana aşık olduğumu söylemek istedim, ama sonra her şeyin garipleşeceğini düşündüm."

Javier yine homurdandı. Sessizlik o kadar uzadı ki bayılacağım sandım, sonra o konuştu: "Öyle olmazdı."

"Ne?"

"Ol olmaz ol yap işleri garip O katıldı ben benimle"

Bunu anlamaya çalışırken kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Ne demek istiyorsun?"

"Ah," dedi, sanki önemsiz bir şeymiş gibi, "Beni aynaya sürüklediğinden beri sana deli gibi aşığım."

"Ne?"

Elini uzattı ve elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine doladı. "Çok heyecanlıydın. Bana her şeyi bir anda göstermeye çalıştın, gözlerin parladı ve"

her şeyden çok etkilenmiştin. Bir erkek, *birinin kendisine öyle bakmasını* hayal eder." Boğazını temizledi. "Her neyse, biliyorsun sanmıştım."

"Hayır! Seni tiksindirdiğimi sanıyordum."

"Ölü ve acımasız tanrılar," dedi Javier ve beni öpmeye başladı. Bu öpücük, onun ne olursa olsun, kesinlikle tiksindiğini kanıtladı.

Sonunda ayrıldığımızda, kendimi tamamen bitkin hissederek çarşafıya yığıldım. "Peki. Açıklığa kavuştuğuna sevindim. Ama neden bir şey söylemedin?"

"Seni servet avcısı sanmanı istemedim."

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. *Oh*. Son birkaç gündür, aynalar, zehir ve paranın çözemeyeceği birçok başka şey göz önüne alındığında, ailemin serveti o kadar da önemli görünmemiştir. Ama eğer bir muhafız olsaydın, saray kışlasında yaşıyor olsaydın... Evet, tamam, anlıyorum. "Bir servet avcısının aynalı bir para için koşacağını sanmıyorum."

"En azından akıllı biri değil."

Dirseklerimin üzerine yaslandım. "Gidip onlara teşekkür etmeliyim. Aynalar falan götürmeliyim... Grayling'in dışarı çıkabildiğini sanıyor musun?"

"Eminim çıkmıştır. Ve hala onun bir kedi olduğunu düşünmüyorum," dedi Javier. "Neden? Konuşabildiği için mi?"

"Evet. Hayır." Javier kaşlarını çattı. "Bir kedi gerçekten çölde birini öyle takip eder mi? Bir köpek, tabii. Ama bir kedi?"

"Kediler sadık olabilir," diye karşı çıktım.

"Evet, ama temelde tembeldirler."

"Sadakatle alakası yoktu," dedi yatak altından ince bir ses. "O benim insandı. *Benim*. Kimsenin karışmaya hakkı yoktu. Ve onunla işim henüz bitmemiştir."

Bir insanda bu duygu korkunç olurdu. Bir kedide... evet, şaşırdığımı söyleyemezdim. "Kurtulduğuna sevindim," dedim, onun o sırada orada olabileceğini düşünmemeye çalışarak.

Grayling yatağın altından çıktı. Kuyruğuna bir toz topu yapışmıştı. "Lütfen. Sanki şüphe var gibi."

"İstedliğini aldın mı?" diye sordum.

"İntikam, evet. Biraz daha krema alabilirim." Sonunda toz topunu fark etti ve büyük bir vakarla kuyruğundan çıkardı. Yalamaya devam ederken, "*Aynalı paraları* bu işe karıştırdığına inanamıyorum. İğrenç yaratıklar."

"Hayatımızı kurtardılar," diye itiraz ettim. "Ve çok yardımcı oldular." "Bu, iğrenç oldukları gerçeğini değiştirmez."

"Onlardan çok var mı?" diye sordum.

"Binlerce, sanırım. İki ayna bir araya geldiği her yerde bulunurlar. Dünyanın altında tüneller kazarlar ve karanlıkta birbirlerine tıklayarak iletişim kurarlar." Grayling hafifçe titredi.

"Onlara kağıt getirip iletişim kurabilir miyiz diye düşündüm."

"*Tabii ki* öyle yapardın." Kedi sağlam gözünü devirdi. "Tam da senin yapacağın bir şey." Ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Omzunun üzerinden, "Bu arada, kraliçenin muhafızları atları alıp kaçtılar. Yani geri dönmeye karar verirsen, güvende olursun."

Perdenin arkasından kayboldu. Lavabonun kenarına pençeleri değen yumuşak bir ses duydum, ardından gümüşten kayan bir kedinin çıkardığı sessiz ses.

"O bir kedi olamaz," dedi Javier.

"Başlama."

Bana bir bakış attı ve yüzünde kötü bir sırıtış belirdi. "Peki... şimdi ne yapıyoruz?"

Ona sert bir bakış attım, ama bu sadece sırıtışını daha da genişletti.

"Şanslısın ki ben

Şimdi, bunun gerçekten mükemmel bir tehdit olduğunu varsayalım, hem tehditkar hem de edebi imalarla dolu, zekice ifade edilmiş ama açıkça şaka olduğu anlaşılacak kadar abartılı bir tehdit. Eminim ki ben de bu tarz bir şey bulurdum. Ne yazık ki, bu şaheser dudaklarımdan çıkamadan kapı gürültüsüyle açıldı ve Aaron, "Snow uyandı!" diye bağırdı.

Aaron, sonraki birkaç saniye içinde muhtemelen beklediğinden daha fazlasını gördü, ama bu onun kendi hatasıydı. Ben kıyafetlerimi çekip çıkardığımda

, o çoktan arkasını dönmüş ve (artık kapalı olan) kapıya bakıyordu. Onu itip geçerek koridordan geçip hasta odasına koştum.

Rinald içeri girdiğimde bana gülümsedi. Yatağın yanına diz çöktüm. Snow hala solgun görünüyordu, ama başını çevirip bana baktı. "İşe yaradı mı?" diye sordu, sesinde boğukluk vardı, beni geçip Rinald'a baktı.

"Başardın," dedim, onun anlayacağını bilerek.

Gözlerini kapattı, yüzünde tarif edilemez bir rahatlama ifadesi belirdi. "O zaman bitti."

Elini tuttum. Soğuktu, ama bileğindeki nabız tekrar güçlenmişti. "Sadece iyileşmeye odaklanmalısın. Artık daha kolay olacak sanırım."

Yumuşak bir kahkaha attı. Bir süre sonra, "Sanırım acıktım. Uzun zamandır aç değildim," dedi.

"Aşçı bunu duyunca çok sevinecek." Ayağa kalktım. "Sana bir tepsi gönderteyim."

Kralın kızı gülümsedi ve ben odadan çıkıp duvara yaslandım. Kral odama girdiğinden beri nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyordum.

"Bitti mi?" diye sordu Javier.

"Çoğunlukla. Artık Rinald'ın hastası. O benden çok daha iyi bakacaktır." Ben hiç bir zaman iyileşmeyi bekleyip gözlemleyen biri olmadım. Bunun için sabır, özen ve benim kesinlikle sahip olmadığım belirli bir mizaç gerekir. Eğer ölmek üzereyseniz ve sizi bakacak kişi olarak benimle bir kaktüs arasında seçim yapmanız gerekirse, kaktüs muhtemelen daha az dikenli ve daha iyi bir iş çıkaracaktır. "Sanırım krala bir mektup yazmalıyız." Ona ne yazacağımı bilemedim. Karısını öldürmesinin trajik bir yanlış anlaşılma olduğunu yazamazdım. Bu düşünce beni ürpertti. Hayır, bunu yazamazdım. Snow'un artık iyileşeceğini söylemek yeterli olurdu. Belki bu, kralın... Randolph'un yüzündeki bazı çizgileri yumuşatırdı.

Muhtemelen ödüller ve kraliyetin lütfu gösterilecek. Bu düşünce yorucuydu, ama muhtemelen birkaç gün içinde bununla başa çıkabilir ya da kraliyetin lütfunu nezaketle idare etmeyi bilen babama yükleyebilirdim.

Ama önce yapmam gereken bir şey vardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Javier, üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanırken.

"Ayna Kraliçesi'nin suç ortağıyla yüzleşmeye."

"Onun Snow olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle sanmıştım, ilk başta."

Belirli bir kapının önünde durup kapıyı çaldım. Kapı, sanki içerideki kişi beni bekliyormuş gibi hemen açıldı.

"Ah," dedi Hemşire. "Eninde sonunda geleceğini biliyordum."

BÖLÜM 31

"Oturun," dedi Hemşire, bizi sandalyelere doğru işaret ederek. Odası benimkinden daha küçüktü, ama düzenli bir oturma köşesi vardı.

Oturduk. Hemşire kendi sandalyesinin kenarına oturdu. İlk tanıştığımızda onu tavşan gibi bulmuştum, ama şimdi bana bir kuşu hatırlatıyordu.

Şaşırtıcı sayıda kuş, yılanları bölgelerinden kovmak için saldırır. Yılanlar yumurta ve yavru kuşları yerler, bu yüzden bu mantıklıdır, ama yine de bu, tüy ve kemikten oluşan küçük bir topun gösterdiği korkunç bir cesaret olarak bana hep çarpıcı gelmiştir.

"Neden burada olduğumuzu biliyorsunuzdur herhalde," dedim.

Hemşire hafifçe gülümsedi. "Oldukça iyi bir fikrim var, ama sen söyle bakalım?"

Onu suçlayamazdım. Eğer sadece hava durumunu sormak için gelmişsem, kendini suçlu duruma düşürmesinin bir anlamı yoktu. "Sen Ayna Kraliçesi için çalışıyordun," dedim.

Javier şaşkın bir homurtu çıkardı, ama Hemşire, yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi başını eğdi. "Sanırım hizmetçilerden biri o aynayı taşıdığını gördü?"

Kafamı salladım. "Hayır, aslında. Snow'un yaptığını düşündüm. Ancak daha sonra, o kadar güçlü ve uzun boylu olmadığı için o büyüklükte bir aynayı kafama düşüremeyeceğini fark ettim. Bunu ancak bir yetişkin yapabilirdi. Oldukça uzun boylu bir yetişkin. O zaman bile emin değildim. Beni doğru yola sokan Javier'di."

"Ben mi?"

"O mu?"

"Snow'un o kadar insanın gözü önünde nasıl kaçabildiğini bilmediğini söylemiştin. O zamanlar, 'Eh, on iki yaşındaki çocuklar kurnazdır' diye düşünmüştüm. Ama öyle değiller. En azından o kadar değil."

Onlara yardım eden biri yoksa. Hizmetçileri odadan çıkaran ya da başka işler için gönderen biri."

"O bilmiyordu," dedi Hemşire. "Akıllı bir çocuk, ama sandığı kadar akıllı değil."

"O zaman ikimiz de aynınız," dedim kuru bir şekilde. "Çünkü ağzına giren her lokmayı izleyen biri olmadan bu kadar sık hastalanması imkansız. Ve bunu ondan daha iyi kim yapabilir ki, ona sadık hemşiresi dışında?"

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Hemşire. "Bunu biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum. Neden onun kendini zehirlemesine izin verdin?" Dişleri gıcırdayana kadar kadını sarsmak için güçlü bir dürtü hissetmeme rağmen, sesimi hafif ve sakın tuttum.

Hemşire bana inanamayan bir bakış attı. "Çünkü o olmadan öldü! Bunu anlamadın mı?" Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne?"

"O bir ayna çocuğu. Ayna yemeği yemezse, yok olup gider. Sizler gelip hastalık ve zehirlerden bahsetmeye başlamadan önce de hayatı yeterince zordu."

"Ama o hasta değil," dedim. Hasta olmadığını *biliyordum*. Ayna Kraliçesi hemşireye ne yalan söylemişti? "O buradan. Rosie'ydi..."

Kafamın içinde bir şey klik yaptı. Bu, yapbozun son parçası değildi —muhtemelen son parçaları asla bulamayacaktım, çünkü hepsi çok dağınıktı—ama bu kadarı yeterliydi. "Azizler. Rosie'nin ölümünden dolayı suçluluk duyduğun için Ayna Kraliçesi'ne yardım ediyordun."

Hemşirenin soğukkanlılığı bozuldu ve gözlerini sildi. "Benim hatamdı. Kraliçeye söyledim — o zaman aynalardan haberim yoktu — ve o onları öldürdü. Neredeyse kendimi öldürüyordu. Ama sonra aynada bana geldi. Delirdiğimi sandım. Ve bir not tuttu, ters yazılmış bir not." Gözlerini tekrar sildi. "Mektupları hiç beceremem, o yüzden okumam çok uzun sürdü."

"Ne yazıyordu?" diye sordu Javier.

Hemşire yutkundu. "Diyordu ki, 'Çocuğum öldü.'" Titrek ellerle bir mendil çıkardı. "Benim suçum olduğunu biliyordu. İlk başta ölen kraliçenin hayaleti olduğunu sandım, ama o açıkladı.

Gerçek Snow da ölmüştü, kraliçe onu önce öldürmüştü, zavallı şey, ama kızını onun yerine buraya göndermişti. Ve Rosie aynanın önünde bıçaklandığından, aynadaki kraliçe, o da yapmak zorundaydı... O sadece bir yansımaydı, engelleyemedi... Bu yüzden gerçek Rose'u kendi elleriyle öldürdü... Ona yardım etmek zorundaydım." Hemşire bana kırık cam gibi gözlerle baktı. "Benim yüzümden iki çocuk öldü. Ama bu Snow'u kurtarabilirdim."

O yıkıldı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Javier'e çaresizce baktım. "*Şimdi ne yapacağız?*" demek istedim, ama bu bir şaka olmuştu ve bu bir şaka değildi, bu, başından beri hiç suçu olmayan bir şeyin suçluluğunun ağırlığı altında ezilmiş bir kadındı. Javier'in bir cevabı olmadığı belliydi, çünkü hemşireye dehşet ve acıma dolu gözlerle bakıyordu.

Ayna Kraliçesi, Hemşire'yi bir dizi yalan ve pişmanlıkla sarmalamıştı ki, ben bunları çözmeye bile başlayamıyordum. Denemedim bile. "Ayna Kraliçesi öldü," dedim açıkça. "Hiç aynadan geçtin mi?"

Hemşire başını kaldırdı, yüzü mendil kadar buruşmuştu. Şaşkın görünüyordu. "Nasıl geçtim? Bunu *onun* büyüü yaptı."

"Tabii." *Tanrıya şükür, onu nasıl susturacağımızı düşünmemize gerek yok. Eğer konuşmaya çalışırsa, kederden delirdiğini düşünürler.* Onu böyle bir kadere mahkum etmekten nefret ediyordum, ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Hemşire yüzünü tekrar mendile gömdü, omuzları titriyordu.

"Snow iyi olacak," dedim. "O... şey... buradaki yemeğe alıştı. Aynadaki yemek sadece onu yavaşlatıyordu, böylece hala... şey... eve gidebilir."

Sessiz hıçkırıklar yavaşladı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı hemşire. "Gerçekten iyi olacak mı?"

"Gerçekten. Ben... şey... bazı örnekleri test ettim." (Hangi örnekleri ve neyi test ettiğimi bilmiyordum, ama önemli bir şifacı gibi davranarak onu sakinleştirmek istiyordum. Bazen işe yarardı ve şükürler olsun ki şimdi de işe yarıyordu.

Teşekkür etmek için bir dua fısıldadı ve mendilin kalıntılarını ağzına bastırdı. Bir süre sonra, "Belki de en iyisi

En iyisi. Zavallı kadın. Hiçbir zaman atlatamadı. Belki şimdi daha mutludur."

"Eminim öyledir," dedim. Aynadaki Kraliçe'den mi yoksa gerçek Kraliçe'den mi bahsettiğini anlamadım, ama bunun önemi olmadığını düşündüm. O rahatsız edici sorular sormadan ayağa kalktım. "Bence, belki de Snow'un, bu Snow'un geçmişle tamamen kopması en iyisi. Eve gitmelisin. Kral ile her şeyi hallederim."

Hemşire zorlukla yutkundu ama başını salladı. Muhtemelen benim ona sorun çıkaracağımı düşünüyordu. Muhtemelen haklıydı, ama benim öyle bir niyetim yoktu. "Bu gece eşyalarımı toplayacağım," dedi. "Yarın erzak arabası gelecek. Onunla gidebilirim." Biraz dikleşti ve yüzündeki gerginlik, onu ihbar etmeye niyetim olmadığını anlayınca biraz azaldı. "Evet. Gitmekten memnuniyet duyarım. Ailemi özledim. Ve çok yorgunum."

"Dinlenmeyi hak ediyorsun," dedim kararlı bir sesle ve dışarı çıktık.

"Bundan emin misin?" diye fısıldadı Javier. "Senin yakalanman için aynayı kafana düşürdü."

"Kan ya da kalpler hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum. Peki ben ne yapacağım? Tazminat mı talep edeceğim?" Hemşirenin kraliyet maaşı aldığından ve yoksul olmadığından oldukça emindim. Ayrıca babamın gemilerinden birinde bulunan tek bir sandık malın, onun bir yıllık gelirinden daha değerli olduğundan da emindim. "Bunu bir daha yapacağını sanmıyorum."

Yavaşça başını salladı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Burnumdan soludum. "Kralın gelip bizi övgüyle yağıdırmasını bekleyip, buradan defolup eve gideceğiz."

"Sen de şifacı olmaya devam edeceksin herhalde." "Sen de muhafız olmaya devam edeceksin herhalde?"

Homurdandı. Bir süre sonra, "Muhafızlık görevim bitti olabilir." dedi. Bunun için çok yaşıyım. Kaburgalarımı gördün.

"Evet." Düşünmeden, bahçeye, sık sık buluştuğumuz taş bankın önüne kadar yürüdük. Uzakta bir bahçıvan çalışıyordu, ama sesimiz ona ulaşmayacak kadar uzaktaydık.

"Biliyor musun," dedim otururken, "bazen şifacılar oldukça tehlikeli mahallelere giderler."

“O mahallelerden bazılarını gördüm. Arkanda bir ordu olmadan oradan at sürerek geçmen beni dehşete düşürüyor.”

"Ben asla dörtlüye gitmem," dedim, vakaretle. "Ama bir koruma almamın fena olmayacağını düşündüm."

"Aklına geldi mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Evde kalabilirler. Ya da en azından yakınlarda. Gece gündüz her an çağrılabilirim." Omuz silktim. "Tabii, sen artık koruma görevinden kurtuldun. Belki Aaron'a sorarım..."

"*Böyle bir şey yapmayacaksın,*" diye homurdandı Javier ve etrafımızda hummingbirdler öfkeyle vızıldarken beni öptü.

BÖLÜM 32

Ayna çölü gri üzerine griydi, gökyüzü ise yumuşak bir mavi renkteydi. Sepetimi kalçama kaydırarak Lady Sorrel'in oturduğu yere doğru merdivenleri çıktım.

"Seni tekrar göreceğimi sanmıyordum," dedi. Sepeti yere koydum. "Burada yalnız mısın?"

"Öyle görünüyor. O korkunç kadın gitti ve muhafızları da kaçtılar." Burnunu küçümseyerek çekti. "Zaten iyi arkadaşlar değillerdi. Ama en azından bir at bırakabilirlerdi."

"Aynaya konuşabilirsin," dedim. "Yalnız kalırsan. Onlar... şey... akıllıdırlar. Sayılır."

Başını eğdi ve bana şüpheyle baktı, tıpkı onun muadili gibi. Gözlerinin tamamen gri olması bu etkiyi hiç azaltmadı. "Peki, genç hanım, ayna atları nedir?"

Onun yanındaki soğuk sandalyeye oturdum. "Bu çok iyi bir soru..."

Benim açıklamamı dinledikten sonra, Leydi Sorrel şöyle dedi:

"*Hımm*. Kulağa ilginç geliyor. Korkunç, ama ilginç. Peki. Eğer yalnız hissedersen, belki gidip onlarla konuşurum." Bir süre daha bahçenin yansımasını izledikten sonra, aniden şöyle dedi: "Bu durumdan rahatsız değilim. Öyle olacağını düşünürsün, ama bütün gün oturup kolibri kuşlarını izleyerek geçiriyorum. Geceleri de kelebekler var. Çok huzurlu." Dudaklarını büzdü. "Hayatımın çoğu huzurlu geçmedi, biliyorsun. Uzun yıllar boyunca. Burası sonunda dinlenebildiğim bir yer gibi."

Başımı salladım. "Üşürsen diye sana bir şey getirdim." Sepeti açtım ve bulabildiğim en parlak renklerde bir yığın battaniye çıkardım.

Kırışık, kömür rengi yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Sen iyi bir kızsın," dedi ve elimi okşadı. "Ne zaman istersen gel."

Sorrel'den sonra geriye tek bir iş kalmıştı. Bougainvillea çiçeklerinin gölgesinde bir çardak oluşturduğu villa duvarının yanındaki bankta oturdum. Gölgeler duvar boyunca hafif ve gri bir şekilde uzanıyordu. O gölgelerden birinde tek bir altın göz vardı.

"Grayling?" Bir süre birlikte oturduktan sonra sessizce sordum.

Kafamda ince bir iç çekiş yankılandı. O gerindi. "Yine soruların var herhalde?"

"Bu sefer yok. En azından şimdilik. Önce sana bir cevap vereceğim."

"Ne kadar da orijinal." Pençelerini inceledi, birinde kusur buldu ve ucunu kemirmeye başladı.

"İlk kişinin aynadan nasıl geçtiğini anlayamadım," dedim. "Ayna Kraliçesi hiçbir şeyi geçiremezdi. Gerçek kraliçe aynalı elma yemişti, ama onu oraya birinin getirmesi gerekiyordu. Ayna Kraliçesi onu hapsedmeden önce yaşlı kadının elmaları getirdiğini söylemiştin. Ama o nasıl geçti?"

Kedi kendini tımarlamayı bile bırakıp beni izlemeye başladı, kuyruğu arka bacaklarının etrafında kıvrılmış, oniksten oyulmuş bir kedi heykeli gibi düzgün.

"Önce kendisi aynadan bir şey yemesi gerekirdi. Bu bir başlangıcı olmayan zincirdi."

"Belki de sihirliydi," dedi Grayling.

"Aslında, kedinin tüyleri olduğundan eminim." Cüppemin her yerine fırçayla çıkaramadığım küçük gri tüyler bulmuştum. "Her yere giriyorlar. Damıtma aletimin içinde bile bir tane buldum. Er ya da geç, onun yemeğine girecekti. Sonra ne oldu? Sanırım bir gün Ayna Kraliçesi izlerken aynanın önünden geçti. Horozun ayna yemeği yediğini biliyordun, yani bunu anlamanın bir yolu olmalı."

"Parıldyorsun," dedi Grayling sessizce. "Tilki ateşi gibi."

Başımı salladım. Yakınlardan bir yerden bir çırpıcı kuşu ötüyordu, *whit-wheet!* Bougainvillea çiçeklerinin yaprakları ateş gibi parlıyordu, düşüp yolun üzerine kıvılcımlar gibi serpilmiş olanlar bile.

"İntikam değildi, değil mi? Sen zincirin ilk halkasıydın."

"Birçok şey doğru olabilir." Grayling gözlerini yavaşça kapattı. "Kendini kandırma. Ben utanç duyan bir köpek değilim, sorumluluk duyan bir insan da değilim. Ben bir kediyim. Benim hissettiklerimi asla anlayamazsın."

En iyi ihtimalle buna 'düzenlilik' diyebilirsiniz. İki dünyanın kürkü karışmıştı ve yeniden tımarlanması gerekiyordu."

"Sen bir kedi *misin*?" diye sordum. "Gerçekten mi?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, cevap vermeyecek sandım. Tam tekrar konuşmaya başlarken, "Ben her şeyden çok bir kediye," dedi.

İki kaşım da yukarı kalktı.

Alaycı bir ses çıkardı. "Eski masalları hiç duymadın mı? Kahramana konuşan kurt, tilki ve kısrak. Onların nereden geldiklerini veya neden diğer hayvanlardan çok daha akıllı olduklarını hiç merak etmedin mi?"

"Hayır," itiraf ettim. "Hiç merak etmedim. Masalları dinlemediğim için bazı şeyleri kaçırdım galiba."

Bunu söylemek bana çok zor geldi. Grayling'in Ayna Kraliçesi'nin ölümünde kısmen sorumlu olduğunu itiraf etmesinin ona ne kadar zor geldiğini merak ettim.

"Senin için hala umut var, Şifacı Anja." Grayling ilk kez benim adımları kullanmıştı. Büyük bir iltifat almış gibi hissettim, ama nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Ayağa kalktı ve yine yavaşça, keyifle gerindi, tüm pençelerini uzatıp çardak altındaki toza batırdı. "Canavarlardan bahsetmişken," dedi, "aynaya son bir kez daha bakmak isteyebilirsiniz. O saçma horozun günlerdir çalışma odadaki kümesin içinde kıvrılmış durumda ve suyu bitmek üzere."

Ayağa fırladım. "Tanrım! *Gerçekten mi*?"

"Mmm." Ayağa fırladı ve kolaylıkla duvarın üstüne atladı. "Sen, yılan ve o muhafızın şehrinize geri dönüyorsunuz, değil mi?"

"Kral gelir gelmez. İstersen bizimle gelebilirsin."

Başını eğip bana baktı. Gözleri ateş gibi parlıyordu ve tenimde garip bir ürperti hissettim. Grayling'in kediye pek benzeyen yanlarının, benim bildiğim veya anladığım hiçbir şeye benzemediği aklıma geldi. Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım ve "Masallardaki canavarlar, bu kadar farklı oldukları için yalnızlık çekiyor olabilirler," dedim.

"Ayna kediler asla yalnız olmaz," dedi Grayling.

Omuz silktilim. "Bana bir iyilik daha yapmak istersen, gümüşün diğer tarafında yaşlı bir kadın var. Onu koruyan biri olduğunu bilsem içim daha rahat olur." Durdum. "Tabii sen köpek değilsin, o yüzden böyle şeyler yapmazsın."

Grayling, ne yaptığımı çok iyi bildiğini gösteren bir bakış attı. "İnsanlar," dedi. "Her zaman bir şeyler *isterler*. Belki ben de o yolda ilerlerim. Söz vermiyorum."

"Senden bunu beklemiyorum."

"Tekrar görüşene kadar, Şifacı Anja." Sonra gitti ve son gördüğüm, duvarın üzerinden kaybolan gri kuyruk ucuydu.

Dünya yavaşça etrafımda yeniden var olmaya başladı. Yine çırpıcı kuşunun sesini duydum ve düşen begonvil yaprakları, bir kedi gözü kadar parlak olmasa da, parlamaya devam ediyordu.

Aziz Kedi diye bir şey yoktur. Hikayeye göre, cennetin tüm hayvanları birleşip acımasız tanrıları devirdiğinde, kedi ortalarda yoktu. O, yeryüzündeydi ve hayvanlar ona neden savaşa katılmadığını sorduklarında, gülerek hiçbir kedinin çağrıldığında gelmediğini söyledi.

O unutulmuş cennetin hayvanının şimdi nerede olduğunu merak ettim. Sanırım bu pek bilimsel bir düşünce değildi.

İç geçirdim. Bilim adamlarının bildiği bir şey varsa, o da bizim ömrümüz boyunca asla çözülemeyecek gizemler olduğudur. Belki de bin yıl sonra bile çözülemeyecek gizemler. Scand her zaman bunun da meselenin bir parçası olduğunu söylerdi. Keşfedilecek bir şey kalmazsa hayatın ne anlamı kalır ki? Ve benim hala araştırmam gereken ayna paraları vardı. Onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek için merakla yanıp tutuşuyordum, ne kadar garip olsalar da.

Ve tabii ki Javier vardı. Belki de yürümezdi. Belki de hayatımız için savaşmasaydık, birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz olmadığını anlardık.

Belki de en çılgın hayallerimizin ötesinde mutlu olurduk.

Horozumu, yılanımı ve aşkımı almaya ve sonra ne olacağını keşfetmeye gittim.

TEŞEKKÜR

On yıldan biraz fazla bir süre önce, PetSmart'ın da bulunduğu bir alışveriş merkezinde arkadaşlarımla öğle yemeğine çıktım ve yemekten sonra evlatlık verilecek kedilere bakmaya gittim. Çok sevdiğim kedim Ben'i kısa süre önce kaybetmiştim ve onun yokluğunu çok hissediyordum, ama henüz yeni bir kedi aramıyordum. Ancak yavru kediler her zaman sevimlidir, bu yüzden bir bakayım dedim.

Kedi yavrusu yoktu. Ancak, sıradan bir ev kedisi olmasına rağmen Rus mavisi olarak adlandırılan zayıf, gri bir kedi vardı. Tek gözlüydü. Diğer gözü yok değildi, ama başından beri hiç olmamıştı. Göz kapağı, boş kırmızı ete açılıyordu.

Asil, sıkılmış ve şeytani bir görünümü vardı. Adı Prens Sergio olarak yazılmıştı. Bir süre ona baktım, sonra oradan ayrıldım.

Ertesi hafta aynı alışveriş merkezinde öğle yemeği yedik — bu düzenli bir olaydı —ve Prens Sergio'nun şimdiye kadar kapılmış olacağını düşünerek geri döndüm. Orada değildi. Ona biraz daha baktım. Sonra uzaklaştım.

Ertesi hafta, hala oradaydı.

Yaklaşık altı hafta sonra içeri girip evlat edinme belgelerini istedim. O zaman prensin aslında bir yıldan fazladır evlatlık verilmek için beklediğini öğrendim. O kadar evlatlık verilemez bir kedi ki, rotasyondan çıkarılmıştı ve sadece bakıcısı taşınyordu ve bu süre boyunca kedilerin yolunda olmaması gerektiği için Petsmart'ta kalıyordu.

Neden evlatlık verilemezdi? Diğer kedilerle mi geçinemiyordu? İnsanlarla mı? Köpeklerle mi? Mobilyalarla mı? Kedi kumuyla mı? Hayır, hepsiyle gayet iyi geçiniyordu. İnsanlar sadece boş kırmızı göz çukurlarından korkuyordu. Virginia'da bir motelde yaşarken bulunmuştu. Hizmetçiler temizlik yaparken odalara gizlice girip yataklarda uyuyordu. Muhtemelen gözleri yüzünden biri onu terk etmişti.

İnsanların ihanetine öfkelenerek onu eve aldım. Adı idi, ancak sonunda kısaltılarak oldu, sonra Sergei, oldu, sadece oldu, imperious ve

göründüğü kadar talepkar ve asil biriydi. Aynı zamanda korkutucu derecede zekiydi. Tuvaleti kendi kendine kullanmayı öğrendi, bu da son derece şaşırtıcıydı. (Bu arada, tuvalette birini yakaladığınızda özür dileme dürtüsü, o kişi farklı bir tür olsa bile değişmez. Kaçma ustasıydı ve kapıdan fırlayıp bir insanın peşinden koşmasını ve sonra da kayıtsız bir şekilde geri dönmeyi çok severdi. Ara sıra köpeği onu sinirlendirdiğinde köpeğin mama kabına işerdi. Mutfakta onun ihtiyaçlarına yeterince dikkat etmeyenlerin ayaklarına fırlatmayı öğrendiği için manyetik bıçak şeridini onun ulaşamayacağı bir yere taşımak zorunda kaldık.

Ama aynı zamanda kocamı çok severdi, küçük, kötü niyetli bir ağaç tembel hayvanı gibi taşınmaktan hoşlanırdı ve geceleri küçük kaşık olmak isterdi.

(Bütün bunları geçmiş zamanda yazıyorum çünkü kitapların kedilerden daha uzun ömürlü olduğu üzücü bir gerçektir. Yine de, bu yazıyı yazarken Sergei hala hayatta, on altı yaşına yaklaşıyor ve çoğunlukla kemik, sinir ve küstahlıktan oluşuyor. Fantastik eserlerde konuşan kediler klişe olsa da, hikaye gizemli bir akıl hocası gerektirdiğinde, buna karşı koyamadım.)

Kitabın geri kalanına gelince, yıllar önce (Sergei'nin evlat edinilmesinden çok sonra), Sally Pointer'ın *The Artifice of Beauty* adlı harika bir kitap okudum ve hemen "Bununla ilgili bir kitap yazmalıyım" diye düşündüm. Ve yazdım, kitabın adı *Paladin's Grace* ve çoğunlukla parfüm hakkında ama zehir de geçiyor.

Bu kitabı araştırırken Eleanor Herman'ın *The Royal Art of Poison* adlı başka bir harika kitap okudum ve "Bununla ilgili bir kitap yazmalıyım" diye düşündüm.

Bu, kısaca benim yaratıcı sürecim. (Ortaçağ kanalizasyon tasarımını konu alan fantastik bir romantizm romanı yazmayı henüz tam olarak kafamda canlandıramadım, ama bir gün yazacağım.) *Hemlock*, çoğunlukla zehirle ilgili birçok kurgu dışı kitap okuduğum için ortaya çıktı, ama aynı zamanda geceleri aynaları çok ürkütücü bulmam ve kendini tanrı sanan tek gözlü gri bir kedi olması da etkili oldu.

Elbette hiçbir kitap yardım olmadan yazılmaz. Editörüm Lindsey Hall'a ve Tor'daki tüm harika çalışanlara, bir şekilde benim "Tamam, bu Pamuk Prenses gibi, ama Pamuk'u unutun, önemli olan ayna ve

zehirli elma, tamam mı?" dediğimde bir şekilde kitaplarımı satmaya devam eden menajerim Helen'e ve bir önceki kitabımla çok az benzerlik gösteren kitaplar yazmama rağmen bir şekilde benimle kalan okuyucularına teşekkür ederim.

Harika anneme de teşekkürler, kitaplarımda sürekli kötü anneler yazmama rağmen, yemin ederim bu seninle alakası yok!

Ve her zamanki gibi, ben hala kitabın içinde yolumu ararken ve kendimi dünyanın en kötü yazarı olarak görürken bunları okuyan ve Sergei hepimizi yok etmeye karar vermeden önce kedi kumunun değiştirilmesini sağlayan kocam Kevin'e de teşekkür ederim.

T. Kingfisher
Edgewood, New Mexico
2025

T. KINGFISHER'İN DİĞER
ESERLERİ

Nettle & Bone
Thornhedge
Bir Büyücü Swordheart'ı
Ziyaret Eder

YEMİNLİ ASKER SERİSİ

Ölüleri Hareket
Ettiren Şey Geceleri
Ziyafet Veren Şey
Sağlam Temelli Bir Ev

YAZAR HAKKINDA

JR Blackwell

T. KINGFISHER, *Nettle & Bone*, *Thornhedge*, *A Sorceress Comes to Call*, *Swordheart*, *What Moves the Dead* ve *A House With Good Bones* gibi fantastik, korku ve ara sıra tuhaf eserler yazmaktadır. Takma adla, çok satan çocuk kitapları da yazmaktadır. New Mexico'da kocası, köpeği ve neredeyse hiç konuşmayan kedileriyle yaşamaktadır. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Tor Publishing Group'un bu
e-kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi ziyaret edin. -

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak
için [buraya](#) tıklayın.

REACTOR ¿Mñ"

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Reactor, bilim kurgudan korkuya ve fanteziye kadar kısa öyküler yayınlayan, ödüllü bir dergidir. Dergide, tanınmış ve yeni yazarların eserleri yer almaktadır.

Dergiyi ziyaret ederken kitap incelemeleri, denemeler, yeniden okumalar ve daha fazlasını da bulabilirsiniz. Dergiyi bugün ziyaret edin ve sohbete katılın!

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda yer alan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

HEMLOCK & SILVER

Telif hakkı © 2025 Ursula Vernon

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: Christina Mrozik

Bir Tor Kitabı

Yayıncı: Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group 120

Broadway

New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Tor® Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-34203-4 (ciltli)

ISBN 978-1-250-34204-1 (e-kitap)

eISBN 9781250342041

Bu kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez.

Bu kitabın yayıncısı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

E-kitaplarımızı promosyon, eğitim veya ticari amaçlarla toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945 numaralı telefondan 5442 dahili numarayı arayarak veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta göndererek iletişime geçin.

İlk Baskı: 2025

İçinde

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Bildirimi](#)
[Adanma](#)

[Bölüm](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Teşekkür T.](#)

[Kingfisher'in diğer](#)

[eserleri Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

